

Khát Khao Khôn Cùng

Contents

Khát Khao Khôn Cùng	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	8
3. Quyển 1 - Chương 3	14
4. Quyển 1 - Chương 4	22
5. Quyển 1 - Chương 5	30
6. Quyển 1 - Chương 6	37
7. Quyển 1 - Chương 7	43
8. Quyển 1 - Chương 8	50
9. Quyển 1 - Chương 9	57
10. Quyển 2 - Chương 1	63
11. Quyển 2 - Chương 2	68
12. Quyển 2 - Chương 3	74
13. Quyển 2 - Chương 4	79
14. Quyển 2 - Chương 5	84
15. Quyển 2 - Chương 6	92
16. Quyển 2 - Chương 7	100
17. Quyển 2 - Chương 8	109
18. Quyển 2 - Chương 9	117
19. Quyển 2 - Chương 10	123
20. Quyển 2 - Chương 11	128
21. Quyển 3 - Chương 1: Vô Trách Nhiệm	136
22. Quyển 3 - Chương 2: Đồ Ăn Thừa	150
23. Quyển 3 - Chương 3: Ăn Kem	154
24. Quyển 3 - Chương 4: Tiết Thanh Minh	155
25. Quyển 3 - Chương 5: Hoành Thách	157
26. Quyển 3 - Chương 6: Chuyện Bảy Ngày Nuôi Mèo	158
27. Quyển 3 - Chương 7: Cái Tủ	167
28. Quyển 3 - Chương 8: Lễ Tình Nhân	170

Khát Khao Khôn Cùng

Giới thiệu

Tiêu đề: Nan Ngôn Chi Dục Biên Dịch: Nguyễn biên dịch, linhmin biên dịch, hinoses biên dịch, Đậu B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-khao-khon-cung>

1. Quyển 1 - Chương 1

Trời sắp đổ mưa, Tiểu Mông hướng mắt ra cửa sổ, tay gỡ lấy hai cái nút áo, đoạn hần chán ngán đẩy ghế đứng lên.

“Được rồi.”

Người đối diện bị âm hưởng của hần làm giật mình, căng thẳng ngẩng đầu nhìn.

“Không cần bày vẽ, cậu mang về đi, tôi không ăn.”

“Nhưng đây là chút lòng thành của tôi, anh xem này...”

“Tôi không ăn quả hạch đào”, Tiểu Mông bực bội ngắt lời, tiếp tục bóp nát quả hạch đào trong tay.

Tan sở vốn đã mệt mỏi, đáng lẽ hần đã cùng đồng nghiệp đi uống vài chén cho thư thái tinh thần. Cả cô thư ký xinh đẹp mới vào làm cũng chủ động mời mọi người một bữa cơm, vậy mà chỉ vì người này xuất hiện trước cửa công ty lại phá hủy hết mọi thứ.

Dù không vui vẻ gì, nhưng hần vẫn khước từ mọi lời mời để dẫn cậu ta về nhà thì thực đầu óc cũng có vấn đề.

“Vậy sao...”, người thanh niên ngồi không yên, rút tay về nắm lấy cái túi xách cũ kỹ quê mùa của mình, “Tôi vừa từ quê lên, còn mang theo rất nhiều đặc sản khác nữa, anh xem...”

Thái độ hèn yếu trước mắt càng khiến người ta thêm chán ghét. Không hiểu tại sao hần có thể làm bạn với một người vô dụng như thế đến cả chục năm, cứ tưởng tốt nghiệp trung học rồi cũng không có cơ hội gặp lại. Vậy mà cả hai còn giữ liên lạc với nhau dù không cùng chung đại học. Tuy không quá thân thiết nhưng vẫn là một khoảng thời gian. Thậm chí đến khi đi làm ở công ty khác nhau vẫn thường xuyên gọi điện.

Có thể nói bạn bè cùng khóa đã sớm chia tay rồi quên biệt. Tới bây giờ chỉ có hần cùng cái tên đáng khinh này.

Quái đản.

Chuyện qua lại đã không hề giúp ích gì cho công việc của hần, còn phải chịu thêm phiền phức và gánh nặng từ một kẻ nhu nhược. Tiểu Mông vô số lần nghĩ đến việc cắt đứt với cậu ta, đối với người bạn này cũng chưa từng quá thân thiết, nhiều khi nhục mạ cũng không tiếc lời. Vậy mà cậu ta vẫn một mực cho là “Tiểu Mông kỳ thực là người tốt”, cứ mỗi lần cãi nhau xong lại gọi điện đến giải hòa.

Hai người quả thật như con nít dù đã ba mươi tuổi đầu.

Hắn vào công ty sau một thời gian đã thăng chức rất nhanh, hiện giờ đã có chỗ đứng vững vàng. Tuy là tính cách khó ưa, nhưng thu nhập cùng diện mạo của hắn cũng đủ là mơ ước của nhiều cô gái. Chẳng như người thanh niên kia dù cùng tuổi với mình, bất kể phương diện nào cũng thua xa.

Lại không thông minh.

“Nếu không có chuyện gì khác thì cậu về đi.” Ngắt lời chàng trai, tâm tình của hắn ngày càng khó chịu.

Đúng như hắn nghĩ, cậu ta cũng không đứng lên cáo từ, gom nhặt lại quả hạch đào và mấy loại đặc sản trên bàn, kéo dài thời gian tìm cách mở lời.

“Tiểu Mông.”

Rốt cuộc hạ quyết tâm, người thanh niên bổi rổi lên tiếng: “Tiền anh cho mượn nhất định tôi sẽ trả lại, chỉ tại tiền thưởng tháng này không có... Cha mẹ tôi lại bị bệnh, phải dùng một số tiền để về quê, cho nên...”

Tiểu Mông từ trên nhìn xuống đôi môi nhỏ nhắn đang mấp máy, ngực thoáng xao động.

“Cho nên rất xin lỗi... Xin anh đợi một thời gian nữa...”

Cậu ta dường như cũng chỉ nói đến đây, Tiểu Mông thở hắt ra: “Chuyện tiền bạc hay gì gì đó không sao cả, chờ cậu thư thả một chút cũng được, tôi không vội.”

Nghĩ cậu ta mang cả túi đặc sản từ quê lên cho mình cũng thấy tội nghiệp, đôi vai thon gầy co rút lại thật khiến cho người khác muốn ôm lấy. Mặc dù lần trước cãi nhau một trận làm hắn bực bội không ít, nhưng giờ chỉ muốn bỏ qua hết cho cái tên ngốc nghếch này.

Nhớ tới lần đó, Tiểu Mông âm thầm cười nhạo một tiếng.

Người này rõ ràng là không có duyên với phụ nữ nhưng vẫn cứ nuôi hy vọng. Nhất là năm ngoái cứu mang một cô ả, cuối cùng bị gạt gẫm hết số tiền lương ít ỏi. Tệ hơn nữa lần trước còn dẫn theo cô ta, mặt mũi bôi trát loại mỹ phẩm rẻ tiền, mái tóc nhuộm đã bắt đầu phai màu, ngay cả bộ đồ mặc trên người trông cũng chẳng ra sao, lại ham mê cờ bạc, miệng mồm đầy xảo trá.

Loại đàn bà này hắn không thèm liếc mắt đến lần thứ hai, đối với cái tên ngốc nhẹ dạ này cũng không phải là thật lòng gì cho cam.

“Tiểu Mông.” Giọng nói có phần run rẩy, hai tay đặt trên bàn khách, lưng hơi khom xuống đáng vẻ cầu khẩn: “Tôi muốn...”

“Sao?”

“Anh có thể cho tôi mượn thêm một số tiền nữa được không?”

Không khí trong phòng đột ngột chùng xuống, cậu chợt hiểu được, liền ngồi thẳng dậy nói: “Tôi biết đòi hỏi như vậy hơi quá... Nhưng tôi sẽ trả hết nợ, tôi xin anh.”

Tiểu Mông lạnh lùng nhìn cậu: “Dùng làm gì?”

“... Tôi nợ tiền đánh bạc...”

Tiểu Mông cười nhạt: “Đánh bạc?” Hai tay đập mạnh xuống bàn khiến người thanh niên trước mặt vai run lấy bầy.

“Lại là con ghê của cậu. Cái loại đàn bà đó sớm muộn cũng chết ở sông bãi, cậu còn muốn thay cô ta trả nợ tới khi nào?”

“Tiểu Mông!” Cậu bổi rổi ngắt lời hắn, “Mỹ Sa đã hứa đây là lần cuối cùng, cô ấy nói thật mà...”

“Cậu bị cô ta lừa tới khi nào mới thông suốt? Kẻ ngu cũng biết cô ta chỉ muốn lừa tiền, mới lên giường hai ba lần đầu óc đã sớm mê muội, chỉ có tên hám gái như cậu mới bị xỏ mũi kiểu đó.”

Người thanh niên giận giữ đứng lên: “Sao anh dám nói vậy, tôi với cô ấy chỉ còn chờ đính hôn nữa thôi... Cô ấy không phải là loại người vậy đâu! Trải qua rất nhiều chuyện rồi, Mỹ Sa giờ cũng đã thay đổi. Cô ấy mong muốn cùng tôi bắt đầu lại mọi thứ, chỉ cần trả xong món nợ này thôi...”

“Cùng cậu làm lại từ đầu?” Tiểu Mông không ngần ngại chế giễu, “Cậu nghĩ mình là ai? Nếu cậu hấp dẫn được phụ nữ đã không chỉ có một người bạn gái cho đến bây giờ.”

Đôi môi người con trai hơi run lên.

“Loại nhân viên quèn không chút tiền đồ như cậu thiếu gì. Cô ta chờ cậu đem trả hết nợ rồi đi theo người khác. Không tin cứ chờ xem.”

“Không phải đâu.” Từ trước đến nay tính tình cậu vốn hiền lành, có tức giận cũng chỉ thấy vành mắt ửng đỏ. “Anh biết cái gì! Chỉ cần trả xong nợ nần, chúng tôi sẽ kết hôn ngay! Anh lúc nào chẳng vậy, ai cũng khi dễ. Có thể cô ấy bị tôi làm cho cảm động, hiểu được tôi là người tốt. Đâu phải ai cũng như anh xem thường người khác...”

Lời nói của cậu không hề lọt vào tai Tiểu Mông, hắn còn bận nghĩ đến hai chữ “kết hôn”.

Người thanh niên trước mắt ngoại trừ tính tình hiền lành ra đều không có ưu điểm gì. Vóc người gầy nhỏ, mặt mũi không có chút nổi bật, nhu nhược lại chậm chạp, không quá thông minh, thu nhập thấp, mức sống kém cỏi...

Người như vậy mà cũng đòi kết hôn.

Nực cười.

Đầu óc hắn mãi suy nghĩ chuyện này mà không để ý đến cậu ta đã im lặng nãy giờ. Ánh mắt vừa giận vừa đáng thương nhìn về mặt hắn có chút xao nhãng.

Tiểu Mông quay về thái độ bình thường, thoải mái cười: “Cậu vì có cơ hội kết hôn nên kiếm tôi mượn tiền phải không?”

“...” Trước tình huống này, chàng trai đành phải gật đầu khuất nhục, muốn mạnh miệng mà từ chối cũng thật khó khăn.

“Tiền một cái tôi cũng không cho cậu mượn thêm. Nợ lần này cậu cũng mau trả lại cho tôi. Dem tiền cho đàn bà cũng đâu khác gì quảng xuống nước. Chuyện như vậy mà cũng làm? Tôi là nghĩ cho cậu, lúc nào cũng ngây ngây ngốc ngốc, sống đến cái tuổi này mà không khôn ra được chút nào. Người nào đáng quen, người nào không... ngay cả khả năng phân biệt tốt xấu cậu có không vậy? Tốt nhất là sớm chia tay đi, đừng để tôi phải liên lụy...”

“Tiểu Mông,” người con trai lúc này mới mở miệng, giọng nói run rẩy hắn chưa từng nghe qua, “Anh đừng xem tôi như thằng khờ... Lòng người trắng đen tôi đương nhiên hiểu rõ. Đừng tưởng rằng tôi không biết, người anh coi thường nhất là tôi. Nếu tôi không chủ động tìm đến anh, chắc gì anh đã chịu qua lại với tôi. Làm bạn với một người như tôi xấu hổ lắm, đúng không? Trước đây còn đi học, tuy anh không khi dễ tôi như những người khác, nhưng mỗi lần tôi bị đánh anh đều đứng nhìn, không phải sao?... Thật sự... không có ai giả dối như anh đâu.”

Cậu ta vừa bỏ đi là hắn nổi giận đùng đùng, đem mọi thứ trong tầm tay ném đi hết.

Bị loại người như vậy xem thấu, vạch trần trách móc thật khiến hắn tức điên lên. Nhưng chỉ là giận dữ đơn thuần cũng không đủ để nói lên tình cảm trong lòng Tiểu Mông lúc này.

Hắn khinh ghét loại người yếu đuối, đáng chê cười lúc nào cũng quy lụy vì đàn bà.

Tiểu Mông chán nản ngã người trên giường, buồn bực lẫn hụt hẫng, bàn tay hắn lần tìm xuống bụng dưới, nắm lấy hạ bộ bị dồn ứ máu có phần nhức nhối vì tâm tình quá xúc động.

Động tác nhịp nhàng lên xuống, tưởng như đang trong cơ thể cậu ta, thô bạo, tàn nhẫn giày vò, mang thân thể bên dưới mạnh mẽ xâm chiếm.

Mơ ước này vốn có từ lâu lắm rồi, chừng vài chục năm không ít. Việc yêu thương người cùng phái không khiến Tiểu Mông lo lắng, mà là một lòng muốn điên cuồng chiếm lấy con người kia, ngay cả hắn qua ngàn ấy thời gian cũng không dám thừa nhận, không dám nói ra.

“Gia Ngạn...”

Ngay lúc xuất ra đầy lòng bàn tay, miệng bất giác gọi tên cậu ta. Nhớ đến ánh mắt đỏ au của cậu ta vừa kiên quyết vừa thiết tha bảo muốn kết hôn, trái tim hắn cứ đau đốn âm ỉ không thôi.

Mùa hè oi bức kéo dài thật khó chịu, ai cũng mong người phát thanh viên đài khí tượng thông báo nhiệt độ đang giảm xuống, đón chờ một mùa thu mát mẻ sắp đến. Trừ những nơi có máy lạnh, đi mấy chỗ khác chắc khó mà sống nổi.

Tiểu Mông ngoài công ty và nhà ra, dù cảm thấy rất tù túng nhưng hắn cũng chẳng muốn đi đâu.

Cái này đồng nghiệp bảo là ức chế.

Gia Ngạn dạo này không thèm gọi điện cho hắn. Trước đây dù cãi nhau cỡ nào, chiến tranh lạnh cùng lắm là một tuần. Mà hôm nay là ngày thứ tám rồi, hết tối nay nữa là đủ chín ngày.

Mãi tới xế chiều không khí mới dịu đi một chút. Tiểu Mông đứng cạnh máy bán nước, uống xong ly cà phê tiện tay ném vào thùng rác, định bụng về công ty làm tiếp cho xong công việc.

Bỗng có hai cô bé mặc đồng phục trung học từ đâu đi đến, đang vui vẻ cười nói đột nhiên im bật, chờ đi ngang qua hắn liền nói liến thoắng. Tiểu Mông biết hai cô bé đang nói về mình nhưng chẳng thèm để tâm. Vừa đi được hai bước đã nghe có tiếng chân từ sau chạy đến. Thì ra là một trong hai cô học sinh khi nãy, đứng trước mặt hắn cười e thẹn.

“Anh ơi, nếu có thời gian có thể cùng ăn tối với bọn em không?”

Nữ sinh mười sáu, mười bảy tuổi cơ thể đã phát triển đầy đủ, vận trên người áo sơ mi trắng và váy dài xếp ly làm nổi bật dáng vẻ đầy đặn của một thiếu nữ mà lại không mất đi nét tinh tế, gương mặt cũng xinh xắn, vậy mà lại muốn làm quen với một người đã hơn ba mươi tuổi.

Tiểu Mông ngừng bước, lạnh lùng nói: “Thứ lỗi.”

Hai cô bé thất vọng, giận dỗi bỏ đi, vừa nói nhỏ với nhau vừa quay đầu lại nhìn hắn, đi một quãng khá xa đột nhiên phá ra cười. Với mấy cô nàng chuyện làm quen người khác phái chỉ là vui đùa chút thôi, chẳng có gì quan trọng.

Gặp tên đàn kia thấy con gái là không biết làm sao, đụng phải tình huống ban nãy chắc cuống cả lên rồi gật đầu cái rụp.

Nghĩ vậy, Tiểu Mông cười khẩy một tiếng.

Hắn quá rõ loại phụ nữ bề ngoài xinh đẹp mà tính tình thì cao ngạo lại kiêu kỳ, cũng chẳng thanh khiết gì cho cam. Gần đây người theo đuổi Tiểu Mông tự nhiên nhiều vô kể, hắn cũng gặp gỡ ba bốn cô, họ đều là những phụ nữ ưu tú về mọi mặt. Tiểu Mông thực sự dành nhiều thời gian cho những mối quan hệ đó nhưng kết cuộc đều tan vỡ.

Cũng vì sự ham muốn bấy lâu cứ luẩn quẩn trong người nên mỗi khi gặp Gia Ngạn hắn không chỉ muốn khi dễ cậu mà còn sinh ra oán hận.

Nói thiệt hắn chỉ muốn đem cậu ra mà...

“Tiểu Mông!”

Không ngờ trước, tim hắn nhảy thót một cái. Bình tĩnh lại, khuôn mặt Tiểu Mông nhanh chóng đổi thành vẻ chán ghét thường nhật.

“Này...” Người thanh niên mặc quần áo cũ kỹ chạy lại chỗ hắn, dáng điệu ngại ngần gãi gãi đầu, hai người mặt đối mặt không biết nói gì. Gia Ngạn đột nhiên trách hắn: “Anh tốt xấu gì cũng một kiểu nói chuyện à, lúc nào cũng ra vẻ khó gần...”

Tiểu Mông chau mày hừ một tiếng: “Cậu có điên không?”

“Gi cơ...”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu. Tránh ra.” Đẩy Gia Ngạn qua một bên, hắn bước đi. Sở dĩ tỏ thái độ đột ngột như vậy vì hắn dự biết cậu ta sẽ gọi hắn lại.

“Tiểu Mông!”

Biết ngay mà.

“Hôm trước tôi nói chuyện hơi quá một chút... Nhưng cũng vì anh không đúng mà.” Thấy mặt mày Tiểu Mông bắt đầu tối sầm lại, Gia Ngạn đành xuống nước, “Được rồi, đừng giận nữa. Đi, tôi mời anh bữa cơm.”

Tiểu Mông làm ngơ bước tiếp về phía trước.

“Anh muốn sao đây,” cậu ta lo lắng, “chỉ là chuyện nhỏ thôi mà...”

“Tôi không nghĩ bị kêu ‘giả dối’ là chuyện nhỏ.”

Gia Ngạn cố nuốt giận, dù rất oan ức nhưng vẫn chạy theo kéo hần lại: “Thôi được, là tôi sai hết, anh không cần để bụng làm gì.”

Tiểu Mông lúc này mới quay đầu lại nhìn cậu ta. Khuôn mặt gầy gò, hai con mắt thâm quầng mệt mỏi, chóp mũi vì nén giận mà hơi ửng đỏ. Thiệt tình nhan sắc chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng hần vẫn cười thầm trong lòng.

Ý định về công ty làm thêm bị dẹp bỏ, Tiểu Mông lên phòng thu dọn đồ đạc rồi lái xe ra.

“Đi đâu ăn?”

Gia Ngạn nuốt nước bọt: “Nhà tôi...”

Tiểu Mông chẳng tỏ vẻ gì chỉ “Ừm” một tiếng, mắt nhìn về phía trước lái xe.

“Ăn ở ngoài mắc lắm...” Người thanh niên ngại ngần giải thích, tay nắm chặt đầu gối, “Đồ ăn đều làm sẵn hết rồi, thời tiết như vậy để lâu cũng không bị ngúi, giờ về ăn vừa kịp lúc...”

“Ngốc.”

Gia Ngạn không nói gì, mãi một lúc mới lên tiếng: “Thời gian này tôi hơi khó khăn một chút... Dần dần chắc sẽ khá hơn.”

Tiểu Mông thật muốn ngăn lại đôi môi đang chậm rãi mấp máy kia, ôm xiết lấy người cậu ta rồi hôn cho đã.

Sắc mặt Gia Ngạn buồn buồn: “Cũng vì kinh tế dạo này trì trệ, cũng khó kiếm việc làm thêm bên ngoài, công ty bên tôi cũng không có tăng ca, thực sự là...”

Ý nghĩ bấy bọ trong đầu Tiểu Mông đột nhiên bị gián đoạn, làm hần bực mình tỉnh ra.

“Cậu có tìm mọi cách lấy lòng, tôi cũng không cho cậu mượn tiền đâu.”

Gia Ngạn im bật nhìn hần, tức đến nghẹn lời: “Tiểu Mông! Anh người như thế...”

Sau đó cứ ngồi bẽ bẽ tay, không buồn nói chuyện nữa.

Tiểu Mông vẫn tiếp tục lái xe. Biết nói ra như vậy là rất nhỏ mọn nhưng hần chỉ muốn tốt cho Gia Ngạn.

Tiền không phải là nguyên nhân, nếu Gia Ngạn cần cứ hỏi. Tuy thái độ của hần trước sau đều tồi tệ như nhau, nhưng con số có lớn bao nhiêu đối với Châu Mẫn cũng không thành vấn đề. Chỉ là đem tiền cho đàn bà thì đẹp đi.

Tiểu Mông luôn sợ rằng cậu ta chỉ vì thấy có chỗ lợi dụng mới chịu làm bạn với hần.

Dù không biết trong tương lai hai người có thể đến với nhau hay không, nhưng nếu dính vào chuyện tiền bạc thật chẳng tốt đẹp gì.

Một hồi yên lặng mới nghe Gia Ngạn ngập ngừng nói: “Sau này... đừng nói kiểu đó nữa Tiểu Mông. Tôi không phải vì tiền mới làm bạn với anh đâu.”

“Vậy thì tốt.”

Hần thoáng thấy vẻ mặt tổn thương của cậu hoà lẫn trong cảnh đường phố lướt qua trước mắt mình.

Vì Gia Ngạn thuê phòng giá rẻ nên từ chỗ đậu xe phải đi bộ vào một quãng khá xa. Tiểu Mông cả người đầy mồ hôi, lưng áo ướt nhẹp khiến hắn khó chịu, nhìn không được vừa đi vừa chửi đổng. Gia Ngạn không biết làm sao đành cười nói xoa dịu hắn.

Căn hộ hai mươi mét vuông nhỏ xíu lại còn ngăn ra nào là phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm và nhà bếp, chật chội không tưởng nổi, may mà sắp xếp cũng gọn gàng ngăn nắp. Hắn để ý nhà cửa được chuẩn bị khá kỹ lưỡng, rèm che vừa được giặt còn hơi ẩm ẩm.

Tiểu Mông vừa đi xuống được tí chút liền thấy cái quạt máy mà không phải máy lạnh lại nổi xung lên.

“Cậu điên hả? Trời kiểu này mà không có máy lạnh chịu gì nổi?! Không phải lần trước nói mua rồi mà?”

“Cũng đâu nóng lắm...”

“Ba mươi hai độ mà không nóng?” Tiểu Mông cười khẩy, “Cậu cũng đâu nghèo tới mức đồ xài rồi cũng mua không nổi.”

Gia Ngạn bối rối không biết nói gì, chỉ lẳng lặng mang đồ ăn lên.

“Cậu đi làm mười năm rồi,” Tiểu Mông bực mình nói, “tại sao vẫn cứ vô dụng như trước vậy?”

Gia Ngạn cười buồn, đặt hai đôi đũa xuống bàn.

Tiểu Mông đâu biết cậu khó khăn đến mức nào, có biết chắc gì đã quan tâm.

Căn nhà mượn của ông cậu cho Gia Ngạn đã đem thế chấp ngân hàng lấy tiền trả nợ cho Mỹ Sa.

Phần còn lại hôm qua cậu cũng thanh toán xong xuôi.

Số đó là của bọn cho vay nặng lãi.

Tính lợi tính hại, cậu cũng biết bọn này dữ dần đáng sợ thế nào, nhưng về nhà tay không thế nào cũng gặp bộ mặt lạnh băng của Mỹ Sa, chỉ nhìn thôi cũng thấy rét đến thấu xương.

Gia Ngạn rất sợ bị người khác thờ ơ với mình. Cũng như Tiểu Mông, cứ hễ trưng ra vẻ mặt khi dễ người đó là cậu lại gạt bỏ mọi chuyện, một mực bảo “Tôi sai rồi” để đổi lấy thái độ bình thường của hắn.

Cậu rất muốn cùng Mỹ Sa lập gia đình dù cô ấy không phải kiểu phụ nữ đảm đang hay tề gia nội trợ gì.

Nhưng ở một mình thật buồn chán, Gia Ngạn luôn muốn có ai đó để chia sẻ cuộc sống với mình.

Cũng vì người cha mà Gia Ngạn từ bé đã bị đối xử ghẻ lạnh. Mấy đứa nhỏ bằng tuổi luôn gọi cậu là “Con của thằng hiệp dâm”, còn lấy bùn lấy đá hay mấy cái lon rỗng ném vào lưng cậu.

Khóc lóc chạy về mẹ có ích gì. Chính mẹ ruột còn nhìn cậu bằng ánh mắt căm hận đủ khiến cậu phát run.

“Thứ tạp chủng như mày không đẻ ra còn tốt hơn!”

Bà mỗi khi nhìn vào Gia Ngạn như nhìn vào vết nhục của đời mình, chỉ ước sao nó chưa từng xảy ra. Thấy cậu cứ luẩn quẩn trước mắt càng làm bà muốn điên thêm.

Hiểu được lý do mọi người ghét mình, cậu không phản kháng lại, chỉ rụt vai chạy trốn, cũng chẳng lấy đó làm oán hận.

Nhưng người đời dễ gì cho qua.

Mà có phải lỗi của cậu đâu.

Gia Ngạn khi ấy bị ăn hiếp là chuyện thường tình. Cứ như vậy nhiều năm liên tiếp, cậu phải chịu đựng sự khinh khi lẫn những trò đùa cợt quái ác của mọi người từ thời tiểu học cho đến trung học. Riết rồi quen, cậu không cảm thấy tổn thương nữa, chỉ cần tỏ ra ngoan ngoãn và khờ khờ một chút là được.

Nỗi đau cứ dai dẳng không dứt. Gia Ngạn lớn lên, không một người con gái nào muốn đến gần cậu.

“Phạm tội có di truyền đó.”

Chẳng biết có chứng cứ gì không nhưng Gia Ngạn trong mắt họ tự nhiên trở nên nguy hiểm.

Đúng là ai rồi cũng phải trưởng thành, nhưng có những chuyện họ chẳng thể hiểu hết được.

Cậu không phủ nhận mình cũng có những tưởng tượng về con gái. Cứ mỗi khi nhìn thấy nữ sinh nào xinh đẹp lớp bên cạnh, thế nào tối về cũng mơ mộng lung tung.

Lúc ở ký túc xá trung học, đứa bạn cùng phòng tìm thấy dưới gối Gia Ngạn tờ báo có ảnh bìa một nữ minh tinh trong tư thế khiêu gợi, y như rằng cậu bị đem làm trò cười suốt cả học kỳ. Thậm chí cô giáo môn sử lớp cậu còn đi thưa với hiệu trưởng, xin được đổi lớp dạy.

Tất cả có vậy thôi.

Thiệt ra những chuyện đó nam sinh đến tuổi đều đã biết, nhiều đứa lớn mật còn làm công khai chẳng thèm giấu diếm. Vậy mà chỉ có cậu bị cười nhạo, khinh ghét.

May là sau trung học, mọi người đều vào các trường đại học ở thành phố khác nhau, Gia Ngạn như được giải thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn ấy.

Nhưng rồi cậu nhận ra, mười mấy năm sống ở đó đã khuôn đúc thành bản chất hiện giờ của mình.

Hèn nhát, sợ sệt, chậm chạp, chỉ biết nhẩn nhệ chịu đựng.

Vậy mà bản thân còn tưởng rằng cuộc sống cũng được tự do tìm lấy cho mình một tình yêu. Thế nhưng sau nhiều lần thất bại Gia Ngạn mới biết mình vốn không hiểu chút gì về phụ nữ. Cậu muốn bắt đầu một cuộc sống mới nhưng lại quá non nớt và khờ khạo, đến đâu cũng bị người ta chê cười.

Cuối cùng vẫn không thay đổi được gì.

Gia Ngạn đôi khi nghĩ số phận mỗi người từ lúc sinh ra đã được định đoạt sẵn.

Nếu không, tại sao cuộc sống của cậu lại như vậy?

2. Quyển 1 - Chương 2

Hai người ăn cơm tối trong phòng ngủ của Gia Ngạn. Tuy phòng khách cũng có chỗ nhưng lại không có bàn ghế. Thật ra Tiểu Mông chẳng nề hà gì chuyện này. Bàn học để cạnh giường, dọn sách vở qua một bên bày chén đĩa ra là thành bàn ăn liền.

Hắn ngồi thoải mái trên chiếc ghế duy nhất trong nhà, còn Gia Ngạn ngồi trên cái giường trải chiếu của mình.

Cậu ta ngồi đối diện hắn, mặc cái áo thun cũ kỹ, mỉm cười nói “Ăn đi”. Tiểu Mông nhìn vào không biết ăn cái gì, ngập ngừng cầm đôi đũa lên.

Đồ ăn tuy làm từ nguyên liệu rất đơn giản nhưng nhờ Gia Ngạn khéo léo chế biến nên mùi vị cũng không tới nỗi.

Nhất là thấy Tiểu Mông không chê khen mĩa mai gì, cậu tự nhiên thấy vui vẻ hẳn lên.

“Tay nghề không tệ ha.” Gia Ngạn cứ y như con nít vừa làm được việc tốt liền tự khen mình.

“Cậu hả,” Gương mặt lạnh lùng thường ngày của Tiểu Mông hiện lên nét tươi cười, “May mà còn biết nấu ăn sơ sơ...”

Nhìn hắn cười, Gia Ngạn càng thêm phần chần bắt đầu liến thoắng: “Này, anh còn nhớ Trí Xuyên không?”

“Gi?” Tiểu Mông lơ mơ nhớ lại người bạn thời trung học.

“Tôi coi trên trang web của lớp thấy cậu ta nói vừa có thêm một bé gái nữa,” Gia Ngạn trầm trồ, “Dữ ha, là đứa thứ ba đó...”

“Có gì hay ho đâu?” Tiểu Mông nghĩ mà buồn cười.

“Có con của chính mình không phải rất tuyệt vời sao,” Gia Ngạn liếm liếm bên khóe môi dính đồ ăn, “Tôi cũng muốn có một đứa, con gái cũng hay, nhỏ nhỏ xinh xinh, ôm vào rất mềm mại, có thể dạy nó đọc viết, đưa nó đến trường, cho nó đi học thêm... Cứ nghĩ đến là thấy muốn có ngay một đứa rồi...”

Tiểu Mông thôi cười, khẽ hừ một tiếng không thêm nói.

“Mà nữa, bọn con trai chỉ còn hai tội mình là chưa kết hôn, anh chưa từng nghĩ tới sao?” Gia Ngạn cảm thấy cái gì đó liên ngắc đầu lên, phát hiện khuôn mặt Tiểu Mông đang gần kề, “Sao vậy?”

Hắn chỉ muốn kéo cậu ta tới mặc sức mà ngấu nghiến đôi bờ môi, dùng lưỡi thăm dò thật sâu bên trong, hung hăng mút chặt lấy tới khi nào cậu ta run lên mới thôi.

Chưa hết, hắn còn muốn đem Gia Ngạn lên giường thô bạo xâm chiếm. Nếu cậu ta muốn có con đến thế, đàn ông với nhau mà thụ thai được chắc hẳn cho cậu ta mang thai không biết bao nhiêu lần mới đủ.

Tưởng tượng đen tối lớn vồn trong đầu Tiểu Mông khiến biểu tình trên mặt hắn trở nên kỳ quái. Cơ thể hắn nóng rần lên, cũng may là có quần áo che đậy.

“Đúng rồi, tháng sau chắc tôi kết hôn đó.”

Trong nháy mắt cả người Tiểu Mông đông cứng lại. Cảm giác mãnh liệt khi này biến đầu mất tiêu, sống lưng hắn tự dưng lạnh toát.

Mà Gia Ngạn đâu hay biết gì vẫn cứ vui vẻ nói cười: “Cũng chưa chắc chắn, có lẽ chờ dư dả một chút rồi tổ chức cho hoành tráng. Tiệc cưới đơn giản thôi, tôi chỉ định mời vài người quen, anh cũng tới dự nha?”

“Gia đình Mỹ Sa không ở đây, bạn bè của tôi chẳng bao nhiêu. Ít người một chút mà hay, buổi tiệc nói không chừng lại vui hơn. Thiệt ra tôi cũng không biết tổ chức thế nào, đến lúc đó chắc nhờ anh giúp giùm, thuê lễ phục, chọn nhà hàng đại loại vậy, rẻ rẻ một tí là được...”

Tiểu Mông hừ lạnh một tiếng khinh bỉ. Gia Ngạn đang thao thao bất tuyệt như bị tạt nước vào mặt, liền nín thinh.

“Tôi không đi.”

“...” Nét mặt cậu ta có chút xấu hổ lẫn buồn bã, miễn cưỡng cười nói: “Sao vậy, anh đi một chút thôi, cũng không mất thời gian lắm đâu.” Gia Ngạn như muốn gọi lại không khí vui vẻ ban nãy bèn nói đùa, “Tôi cũng chỉ có một người bạn như anh làm thể diện thôi, nếu anh đến dự đám cưới tôi cũng được nở mày nở mặt một chút...”

“Kết hôn cái gì? Buồn cười,” Tiểu Mông vì chuyện này mà trong lòng khó chịu sinh ra tức giận, càng trở nên lạnh nhạt, “Tiền ở đâu ra? Muốn có con hả, chắc gì cô ta đã chịu đẻ cho cậu? Đủ sức nuôi không? Tiền nợ bạc trả còn chưa hết! Lớn đầu vậy rồi mà không biết nghĩ, ai muốn giúp cậu làm ba cái chuyện vớ vẩn này!”

Gia Ngạn ngồi thẳng dậy vốn định nói lại, nhưng thật tình không muốn cãi vả thêm, chỉ cúi mặt nói: “Đừng nói chuyện này nữa, ăn cơm đi.”

Giọng nói có chút thất vọng, tay gấp miếng rau cũng trở nên khó khăn.

Tiểu Mông buông mạnh đôi đũa, bàn tay run run. Hắn thật muốn đem quần áo cậu ta xé nát ngay tại chỗ.

“Tôi đi đây.” Vẫn chưa nguôi giận, hắn thô bạo đẩy ghế đứng dậy.

“Tiểu Mông!” Cậu không còn cách nào khác lập tức đứng lên theo, nắm vạt áo hắn kéo lại, “Anh sao vậy?”

“Tôi còn công việc phải về làm.” Lạnh lùng nhìn xuống người con trai gầy yếu trước mặt, vành mắt đã ửng đỏ từ lúc nào.

“Anh...”, Gia Ngạn nghẹn lời, cúi đầu buồn bã nhìn qua đồ ăn còn chưa đụng tới bao nhiêu, “Ăn xong hãy đi, trời nóng như vậy để ngày mai cũng hư, uống lắm.”

“Đồ như vậy ai nuốt trôi. Cậu có điên không mà lấy mời khách?”

Gia Ngạn run lên, rút tay về, cúi đầu nghẹn ngào.

Vốn mua không nổi cá hoa vàng tươi, cậu bèn ngồi xổm ở chợ lựa mấy con cá nhỏ đang hạ giá đem về nấu sôi lên rồi lóc xương làm canh cá, ngửi thấy mùi vị chẳng khác là bao. Tôm cũng rất mắc, nhưng loại tép nhỏ thì rẻ hơn nhiều, cậu ngồi lột cả buổi trưa cũng ra được một chén tôm bóc vỏ.

Ngón tay và con mắt đều đau nhức, nhưng vừa nghe được chút mùi vị thơm ngon là Gia Ngạn thích thú vô cùng. Cậu rất mong Tiểu Mông sẽ không chê cười.

Vậy mà có cố gắng đến đâu, tép vẫn là tép, cá hạ giá vẫn là cá hạ giá.

Thật ngốc mới đi ôm hy vọng.

“Tiểu Mông.”

Tiểu Mông mở cửa chuẩn bị bước ra bỗng nghe thấy giọng nói ần chứa sự van nài của Gia Ngạn: “Anh sẽ đến dự hôn lễ chứ?”

“Đến làm gì?” Tiểu Mông cười khẩy.

“Chúng ta làm bạn cũng nhiều năm rồi...”

Không đợi cậu nói xong, hắn bước khỏi đó, sập mạnh cánh cửa sau lưng mình.

Tiểu Mông cũng biết hắn đã phản ứng thái quá, Gia Ngạn dù dễ dãi nhưng đạo này cũng không thềm tìm đến hắn. Tiểu Mông trong lòng ngóng trông mà cứ thấp thỏm lo sợ.

Nghĩ đến ngày Gia Ngạn kết hôn mà không thềm nói cho hắn biết, Tiểu Mông thề ngay cả trong mơ cũng nguyện rửa cái hôn lễ chết tiệt đó.

Ngày qua ngày vẫn chẳng nhận được tin tức gì, trong bụng sợ cô ả kia có lẽ tính chuyện nghiêm túc với Gia Ngạn rồi không chùng. Cho nên hắn dạo này cứ nằm mơ thấy Gia Ngạn với cô ta mặn nồng ái ân bên nhau là nổi giận đùng đùng chửi rửa um sùm lên rồi giật mình tỉnh dậy.

Nhiều lần kiếm không được Tiểu Mông định tới thẳng nhà Gia Ngạn chất vấn, nhưng chạy được nửa đường nghĩ đúng là điên mới cúi đầu trước mặt cậu ta.

Hắn có chết cũng không thừa nhận bản thân giờ đang thất tình, cõi lòng tan nát, chỉ muốn đem Gia Ngạn và ả đàn bà của cậu ta ném khỏi cuộc đời hắn.

Tiểu Mông biết rõ hắn không thể đấu tranh cho tình cảm của mình.

Chỉ có thể dùng mọi cách tàn nhẫn để trả thù trong tưởng tượng nhằm xoa dịu nỗi đau, Tiểu Mông thật thấy thương hại cho chính mình, chẳng hiểu sao bản thân lại trở nên thấp hèn đến mức này.

Với điều kiện của hắn, việc tìm lấy một người bạn tình là rất dễ dàng. Nhưng hắn chỉ muốn duy nhất người kia. Mỗi khi nghĩ tới là cả người lại nóng ran đến phát cuồng, vậy mà bên ngoài vẫn cứ đóng mặt lạnh.

Con người cậu ta rõ ràng kém cỏi, lúc nào cũng nhất nhất nghe lời tới phát bực.

Tuy rằng chán ghét vậy mà trong đầu Tiểu Mông luôn ong ong cái câu “Dễ thương quá”, thiệt đúng là ác mộng. Hắn chỉ muốn xóa sạch cái ý nghĩ đó ngay.

Tiểu Mông mới đầu còn tưởng chỉ cần đào bới khuyết điểm của cậu ta, nặng nhẹ thêm hai ba câu, ra sức bắt bẻ này nọ, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn khi dễ thâm mong lòng dạ hắn đối với cậu cũng cay nghiệt như chính miệng lưỡi hắn.

Nhưng càng tỏ ra ghét bỏ, Tiểu Mông lại càng chú ý đến cậu nhiều hơn.

Rốt cuộc không biết làm cách nào để giết chết nỗi khát khao được ôm lấy Gia Ngạn, hắn đành buông xuôi. Vả lại loại tư tưởng này chẳng sợ bị ai nhìn thấy.

Chỉ cần không nói ra là được.

Vì ngày mai là cuối tuần nên tan sở xong Tiểu Mông cũng đi chè chén với đồng nghiệp một chút. Buồn chán ngồi nghe bọn họ ca cẩm nào là chuyện trách nhiệm gia đình, chuyện tìm không được thầy dạy kèm tốt cho con, rồi cả chuyện tại sao mười năm trước chẳng hề biết bà xã bọn họ lại dữ dằn ghê gớm như bây giờ.

Bình thường Tiểu Mông không thèm để tai đến mấy việc đó, nhưng vì Gia Ngạn sắp kết hôn nên tự dưng thấy quan tâm một cách kỳ lạ.

Ngồi hóng chuyện cả nửa buổi hai lỗ tai chỉ ngập tràn những lời than phiền, bực tức lẫn sầu lo, hoàn toàn không hiểu nổi Gia Ngạn mong chờ cái gì tốt đẹp ở chuyện lập gia đình. Đang mãi nghĩ phải đem cậu ta tới ngồi nghe kinh nghiệm truyền đạt lại từ các đàn anh, bất ngờ mọi người chuyển mục tiêu sang hắn.

“Mà này, Tiểu Mông cậu vẫn độc thân ha.”

“Đúng.” Hắn không lấy làm xấu hổ liền thừa nhận.

“Cậu cũng đừng kén chọn quá. Phụ nữ muốn kiếm cho được một người hoàn hảo thì khó lắm, nhưng cứ nằm không vậy cũng không hay, nếu gặp ai đó thấy thích hợp thì mau lập gia thất đi.”

Không phải chính miệng anh ta vừa nhai nhải bảo là hối hận muốn chết vì có gia đình sớm là gì.

“Đúng đó, đàn ông tới cái ngưỡng ba mươi rồi mà về nhà còn tự nấu cơm, tự giặt quần áo, giường gối cũng thiếu hơi người thì thảm lắm.”

“Chính xác. Bà xã tui tuy dữ như chần nhưng được cái quán xuyến nhà cửa không chê vào đâu được...”

“Bà nhà tui lúc hiền hiền nói thiệt cũng chẳng tới nổi...”

“Con gái anh sau này chắc đẹp lắm đây, giống má quá chừng...”

Chẳng hiểu sao chủ đề tự nhiên chuyển sang khen ngợi lẫn tự hào vì tổ ấm riêng của bọn họ. Tiểu Mông thấy đàn ông thật sự rất dễ thay đổi, nhất là những người có gia đình. Họ y như ổ bánh mì đem nhúng vào nước sôi, vừa bỏng vừa nhậy nhều.

Đầu óc lại lang thang đến Gia Ngạn, không chừng sau này miệng cũng một là vợ hai là con, đem bao nhiêu cái hay cái đẹp của vợ con cậu ta ra khoe với hắn. Từng giọt rượu trôi xuống rất bóng như thiêu cháy cổ họng, không hiểu sao hắn lại thấy cảm giận.

Gia Ngạn nhìn tờ lịch treo trên tường, tuy đã biết trước nhưng nghĩ đến cảnh bọn người kia tối nay đến tìm mình là bắt đầu lo sợ.

Môi khô khốc, cậu cầm chai nước tu sạch một hơi. Khí trời nóng bức thế này nước để lâu ở ngoài cũng ấm lên, uống vào một chút mát mẻ cũng không có, trôi qua vòm họng cảm giác như bị dính lại. Phải chỉ có bia lạnh thì tốt quá.

Nhưng trong nhà một xu cũng chẳng còn.

Mấy ngày liền không đi làm, Gia Ngạn đã bị công ty sa thải. Cậu cũng chẳng thấy tiếc chỗ làm đó, có giữ lại cũng không hơn gì, kiểu nào cũng như nhau.

Mỹ Sa bảo muốn kết hôn thì thanh toán trước nợ nần chồng chất đi đã, chờ một thời gian cô ấy nhờ gia đình gom góp lại thì trả cho cậu sau, tiền làm đám cưới cũng không cần quá lo lắng...

Miệng nói vậy mà hôm sau đem số tiền đó đi đâu mất tiêu.

Lúc đầu còn tưởng cô ấy ra ngoài có chuyện gì nhưng gọi vào di động thì báo là mất sóng.

Hai ba ngày sau Gia Ngạn bắt đầu sốt ruột, chạy tới chỗ ở mới phát hiện đồ đạc đã dọn đi hết, lúc ấy cậu thực sự hoảng loạn. Do dự không biết có nên báo cảnh sát hay không nhưng Gia Ngạn nghĩ lỡ như chỉ là hiểu lầm mà đi báo cũng không hay, đã vậy bọn đầu gấu còn sắp đến nhà đến nhà cậu nữa.

Chưa nói đến việc cậu có bao nhiêu tiền, mà căn bản Gia Ngạn không hề chuẩn bị tâm lý trước. Cứ tưởng vay một khoản để trả cho xong số tiền lời còn thiếu của Mỹ Sa, không nghĩ tình huống lại biến thành như vậy, cậu thật sự đứng ngồi không yên.

Gia Ngạn quỳnh quáng giải thích cho đám người kia hiểu là cậu bị lừa, không những không thèm nghe, bọn chúng còn đánh cậu một trận gọi là cảnh cáo, rồi vẽ bậy trong phòng cậu rồi tinh rồi mù lên hết.

Mấy hình vẽ nhăng nhít trên tường tuy không giống như nắm đấm nện vào người đau đến rã rời, nhưng nhìn quanh bốn phía đều khiến cậu ám ảnh, tối không tài nào chớp mắt được.

Sau vài ngày hoảng loạn, tâm tình Gia Ngạn tới hôm nay mới bình tĩnh lại nhưng nghĩ mãi vẫn không ra đường thoát thân. Giống như người đã đi vào ngõ cụt, đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa.

Gia Ngạn ngồi nhớ lại những mảnh khoe của Mỹ Sa thật ra cũng không cao tay gì, rất nhiều lời biện bạch đầy sơ hở, cậu chỉ cần tra hỏi một chút đã không bị mắc lừa.

Nhưng quả thật cậu không muốn ép cô ấy nói ra “Tôi chỉ là lường gạt anh!”.

Mỹ Sa dù sao cũng là người duy nhất đối đãi với cậu rất ôn hòa. Tuy vẫn dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn cậu không hơn gì đồng phế thải, nhưng tuyệt đối chưa từng một câu nặng lời. Đặc biệt là những khi muốn mua sắm gì đó hay còn một số nợ chưa trả hết, cô ấy càng chăm sóc cậu chu đáo hơn, còn ôm cậu nói “Thương anh nhất”, “Em yêu anh” đại loại vậy...

Những lời này Gia Ngạn từ nhỏ đến lớn chưa từng được nghe, cậu không muốn tin đó chỉ là những lời giả dối.

Số tiền dành dụm cũng đã vét sạch, nhà cửa cũng đem cầm cố, mượn tiền giang hồ cũng đã mượn rồi, Gia Ngạn làm mọi thứ để cô ấy hiểu được tuy bản thân cậu không chút tiền đồ, nhưng vì hạnh phúc của người yêu mà nguyện liều mạng đến cùng. Vốn nghĩ có thể khiến Mỹ Sa cảm động, sẽ một lòng thương yêu cậu, thật lòng đến với cậu cũng không chừng.

Nhưng cậu lầm rồi.

Gia Ngạn khóc đến hai vai run rẩy, chưa bao giờ thấy chán ghét chính mình như lúc này.

Tâm thường nhu nhược, lớn lên cũng không ra trò trống gì, người như vậy bản thân cậu cũng chẳng ưa nổi nữa là.

Khóc cho đã rồi lau khô mặt mũi, cậu gọi điện cho Tiểu Mông, ít ra cũng muốn gặp hần lần cuối cùng.

Hai người hẹn nhau trước nhà ga, Tiểu Mông tới sớm hơn cậu một chút, sắc mặt có vẻ không vui: “Tối mịt như vậy mà tìm tôi, chuyện gì?”

Trời cũng sắp sang ngày mới rồi, nhà ga không một bóng người. Thật sự là còn sớm lắm, lúc cậu gọi đến Tiểu Mông chắc là đang ngủ. Gia Ngạn định mở miệng xin lỗi nhưng nghĩ đây cũng là lần cuối cùng tùy hứng nên cũng không sao, nhìn lên gương mặt nghiêm nghị của Tiểu Mông, cậu cảm thấy rất bất rút.

Người thanh niên cao lớn trước mặt dư sức cho cậu mượn thêm một số tiền.

Chỉ là bị hần cảnh cáo nhiều lần “Một xu cũng không cho mượn”, còn mời hần đến dự hôn lễ cũng bị hần gạt đi, Gia Ngạn quả thật không thể mặt dày cầu xin hần cho vay thêm nữa.

Nói ra thế nào cũng bị mắng là ngu ngốc.

“Không phải cậu hẹn ra đây sao, chuyện gì mà không nói?”

Gia Ngạn suy nghĩ một chút: “Tiểu Mông à, xin lỗi, tiền nợ lần trước tôi không có khả năng trả lại cho anh.”

Chẳng ngờ Gia Ngạn một lời thẳng thắn như vậy, làm hần cứ nghếch mặt ra. Cậu ta nói xong liền quay mặt đi chỗ khác, tuy xấu hổ nhưng không hề có ý van xin. Đường như Gia Ngạn cố tình gặp hần chỉ để nói những lời này, chỉ là báo cho biết vậy thôi, còn Tiểu Mông không chịu hay muốn nhục mạ gì đó cũng chẳng sao.

“Gọi tôi ra là vì chuyện này?... Không có thì thôi,” cảm giác Gia Ngạn có gì đó kỳ lạ, hần bắt giác lo lắng, “Tiền cho cậu mượn tôi thừa biết không thể lấy lại được, nhưng cũng không có lần sau đâu.”

“Được vậy cũng cảm ơn anh...”

Hai người lại đứng đó một lúc lâu. Dưới ánh trăng, gương mặt gầy gò của Gia Ngạn nhìn càng thêm một mỗi.

“Tiểu Mông,” Gia Ngạn đột nhiên lên tiếng, “Mời tôi một lon bia đi.”

Tiểu Mông hơi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Gia Ngạn chủ động yêu cầu, ngay cả câu mắng của miệng “Cậu tưởng mình là ai vậy” cũng quên mất, ngược lại còn chạy đi mua bia đặt vào tay cậu.

Gia Ngạn không nói gì, tay cầm lon bia uống từng chút một cho đến hết. Đoạn cậu ngồi lặng yên thật lâu cảm nhận chút dư vị còn sót lại, lát sau quay sang Tiểu Mông nói hai tiếng “Cám ơn” rồi xoay người chậm rãi bỏ đi.

Tự tử thật ra chẳng phải chuyện gì to tát. Người ta thường bảo làm vậy là coi thường mạng sống của mình. Nhưng kỳ lạ thay, tư tưởng con người rất dễ bị dẫn đến việc tìm lấy cái chết.

Gia Ngạn biết bản thân cậu có sống cũng là dư thừa. Lúc nhỏ bị ghét bỏ thì mong sau này lớn lên sẽ có người thấy cậu tốt bụng, muốn làm bạn hoặc cũng nảy sinh tình cảm gì đó với cậu.

Vậy mà đã ba mươi rồi vẫn còn độc thân, vẫn hoàn độc thân. Bạn bè không có bao nhiêu, Tiểu Mông là vì cậu cứ một mực bám lấy không buông nên mới miễn cưỡng qua lại tới bây giờ. Kỳ thực không có ai ghét chính bản thân mình như cậu. Chỉ khi nào Gia Ngạn chủ động tìm đến, Tiểu Mông may ra còn đáp lại. Cũng như lần này, đã hơn một tháng nay Tiểu Mông đâu thềm ngó ngang gì đến cậu.

Còn người yêu, đừng nhắc tới làm chi.

Cứ một thân một mình như vậy thực sự rất cô đơn.

Nghĩ đến chuyện sống tiếp trong cảnh này thêm vài chục năm nữa chắc Gia Ngạn không chịu nổi. Là còn chưa tính tới việc nợ nần chồng chất, bị bọn chúng đánh như tử hết lần này tới lần khác, ngày nào cũng phải sống trong lo sợ.

Kéo dài cuộc đời như vậy thật mệt mỏi, thà kết thúc mọi thứ ngay lúc này còn tốt hơn. Nói bi quan là không đúng, cậu đã suy nghĩ kỹ lắm rồi mới quyết định. Bia muốn uống cũng được uống rồi, còn gì nữa đâu mà tiếc nuối.

Gia Ngạn đứng trên cầu cảng, nhìn dưới chân mình biển đêm một màu đen thẫm chợt trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng tự nhủ chỉ cần nhảy xuống trong chớp mắt mọi thứ sẽ kết thúc, liền thấy nhẹ nhõm.

Lấy lại bình tĩnh, tay vịn chặt, lưng ta lưng túng định leo qua rào chắn.

Một chân còn chưa qua khỏi đột nhiên bị ai đó ôm lấy kéo mạnh về phía sau. Vì không ngờ trước, cậu theo quán tính loạn xạ lùi lại hai bước, chưa kịp phản ứng, bên tai đã nghe tiếng thét muốn rách cả màng nhĩ: “CẬU NGU À?”

Gương mặt méo mó giận dữ đang kề sát trước mặt cậu, Gia Ngạn kinh ngạc đứng ngây ra như phỗng, chỉ biết trân mình chịu đựng cái tát nẩy lửa của Tiểu Mông: “Cậu rốt cuộc có bệnh tật gì? Không nói không rằng đi tìm cái chết?”

Gia Ngạn ăn một bạt tai này giờ vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Tùy tiện tự sát, đồ hèn! Muốn chết lắm phải không? Được!”

Không kịp đề phòng đã bị Tiểu Mông xô ngã xuống đất, biết hắn đang trút giận, Gia Ngạn chỉ có thể dùng hai tay che đầu, cong người lại mặc cho hắn đánh đập tứ tung.

“Còn tìm tôi làm gì! Nói nhăng nói cuội rồi lên đi tự tử! Cậu coi tôi là cái gì? Đem tôi ra đùa giỡn à?”

Đối phương cuối cùng cũng dừng tay, thở hồng hộc. Gia Ngạn bị đánh một trận tối tăm mặt mũi, lát sau tinh thần mới hồi phục. Chợt thấy cánh tay Tiểu Mông lại vung lên, cậu liền nhắm tịt mắt theo phản xạ.

“Khốn khiếp! Không thềm nói với tôi một tiếng! Chuyện gì nghiêm trọng tới mức lừa tôi đi tự tử! Cậu thật sự...”

Lần này không phải ăn đòn mà bị kéo lên khỏi mặt đất, thô bạo lôi đi. Gia Ngạn nuốt xuống một họng máu tanh, bắt đầu ra sức kháng cự nhưng chẳng ăn thua gì, còn bị Tiểu Mông nhét thẳng vô xe.

Mới đầu tưởng đối địa điểm tiếp tục màn đánh đập, không ngờ hắt lại chở cậu tới một quán rượu. Đẩy mạnh Gia Ngạn về phía quầy bar, Tiểu Mông lấy bia đổ tung tóe lên người cậu.

Không hiểu được ý tứ của Tiểu Mông, cậu chỉ biết đứng đờ ra nhìn đám bọt bia li ti trên người mình, những vết thương trên mặt vẫn còn rất bỏng đau nhức.

“Uống hết cho tôi. Đây là cách tốt nhất giúp cậu quên đi mọi chuyện xui xẻo, tỉnh lại rồi sẽ không muốn chết nữa.”

Gia Ngạn lưỡng lự một chút, bèn thấy sắc mặt Tiểu Mông dần mất kiên nhẫn, cậu liền hai tay cầm lấy ly bia uống vào một hơi. Cảm nhận dòng chất lỏng lạnh buốt đang trôi qua cổ họng khiến cậu dần hiểu ra bản thân đã chán chường đến mức nào. Từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, Gia Ngạn thốt thức không thành tiếng.

Lúc đầu còn ngượng ngập không dám uống nhiều, nhưng vừa xong hai chai là ruột gan đầu óc như bốc hỏa, càng uống càng nhiệt tình. Mặt mày nóng bừng lên, cậu chẳng buồn bận tâm đến phản ứng của Tiểu Mông, tay đập bàn, mồm la lớn gọi bồi tiếp thêm bia.

Một lát sau chẳng còn biết trời trăng gì nữa, ợ ra một cái toản mùi bia, bất ngờ chớp lấy áo người bên cạnh, khóc lóc kể lể loạn xạ cả lên.

Nghe thấy người đó mắng cho hai câu, dùng tay đẩy cậu ra. Nhưng mặc kệ bị ghét hay ăn tát cũng được, vẫn cứ ôm chặt lấy eo người bên cạnh, lớn tiếng khóc than như một đứa bé.

Dù trong lúc tâm trí rối bời nhưng Gia Ngạn vẫn nghe rất rõ trên cơ thể người đó vị bạc hà man mát.

3. Quyển 1 - Chương 3

“Này, dậy, dậy đi, tắm xong rồi ngủ! Dơ chết được!” Tiểu Mông không thèm nương tay nắm lấy người con trai đang nằm co quắp lâu bầu gì đó trong miệng, định lôi cậu ta xuống giường, “Có nghe không?”

Gia Ngạn xin quắc cần câu rồi còn biết gì nữa đâu. Cậu chẳng thèm cự cựa, cứ một mực vùi đầu vào hai cánh tay, phờ ra tấm lưng còm nhom co rút lại nhìn chẳng khác gì con tôm.

Thật sự cậu ta cũng không dơ mấy, ngay cả chiếc gáy đang lộ ra nơi cổ áo vẫn rất sạch sẽ tuy có chút xanh xao vì thiếu máu.

“Phiền quá đi!” Bực bội gất lên, Tiểu Mông đưa tay cởi cái áo cũ mềm ra khỏi người Gia Ngạn.

Chẳng hiểu sao hắt lại mang cậu về nhà, nhưng ngoài ra không còn lựa chọn nào khác.

Mà đây là lần đầu tiên hắt tận mắt thấy Gia Ngạn say bí tỉ như vậy, và cũng lần đầu tiên hắt ôm lấy cậu. Gia Ngạn không phải thấp, vậy mà ôm vào lòng hết như ôm một chú mèo con bị bỏ rơi, gầy đến là tội.

Chưa bao giờ Tiểu Mông để người khác ngủ lại trên giường mình dù chỉ một đêm, hắt đối với Gia Ngạn thế này là cũng hết lòng hết dạ rồi.

Thiết nghĩ đâu cần phải tốt với cậu ta đến vậy. Nhìn kiểu gì cũng là một tên ngu ngốc, nhát gan, bị lừa đến nổi táng gia bại sản, phải tìm cái chết để trốn nợ. Người như vậy rõ ràng chỉ biết chuốc lấy phiền phức cho bản thân, sống đã vô ích thì chết cũng không có gì đáng tiếc.

Vậy mà trong khoảnh khắc thấy cậu ta lặng lẽ từ trên cầu định nhảy xuống, Tiểu Mông toàn thân đông cứng. Tới lúc này cảnh tượng ấy vẫn hiện lên rất rõ ràng trước mắt hắt.

Giờ lại qua sang trách mình đa sự. Hắn cảm giác Gia Ngạn hôm nay cư xử rất kì lạ, linh tính có chuyện không hay bèn lên đi theo cậu ta. Cuối cùng tan tành một buổi tối nghỉ ngơi vì cái tên tự tử hụt này. Đã thế, còn uống cho say túy lúy đến nỗi mồ hôi ướt đầm cả lưng.

Áo sơ mi lẫn cái quần tây cũ xì đều được Tiểu Mông cởi ra hết, ngay cả đôi vớ mỏng lét cũng lột đi nốt. Nhiệt độ trong phòng vừa đủ lạnh nên người Gia Ngạn đã khô ráo bớt, hiện chỉ mặc độc nhất chiếc quần đùi lại càng mát mẻ, may mà trên người cậu cũng không có mùi gì khó chịu.

Tiểu Mông ngược lại mồ hôi càng lúc ra càng nhiều.

Cơ thể người con trai trước mặt hắn bình thường mà nói chẳng có gì hấp dẫn mới đúng. Ồm tới nổi bao nhiêu cái xương sườn đều đếm đủ mấy cái, trên làn da trắng xanh điểm hai chấm nhỏ màu nâu nhạt, bụng xẹp lép, quần đùi cũng chẳng còn chút mới mẻ.

Vậy thôi cũng đủ kích thích hắn.

Bàn tay đặt trên người Gia Ngạn như bị làn da trơn láng hút lấy, cách gì cũng không muốn rời. Lý trí hắn cường không được bàn tay đang bắt đầu xoa nắn cơ thể cậu, lượn lờ từ phần ngực tới vùng eo, xuống đến bụng dưới rồi cứ thế luồn qua lớp vải đi vào sâu hơn nữa.

Giấc ngủ bị quấy rầy làm Gia Ngạn thoáng giật mình, cảm giác mê mẩn khiến cậu thở có phần gấp gáp.

Cổ họng Tiểu Mông như thắt lại, hắn ra sức kiềm chế thứ dục vọng đang tràn ngập trong người, cúi đầu áp môi lên môi Gia Ngạn, đưa lưỡi len vào vòm miệng ẩm ướt của cậu. Do cổ họng nén dòng khoái cảm đang sục sôi nên Tiểu Mông chỉ dám dùng lưỡi vuốt ve thật nhẹ nhàng. Nhận thấy đối phương không hề kháng cự, hắn càng tiến sâu hơn, mãi mê cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ đang vô thức lẩn tránh, mạnh mẽ mút vào.

Hôn một hồi lâu hô hấp cả hai đều trở nên nặng nề, vậy mà Tiểu Mông còn dây dưa chưa muốn ngưng.

Môi bị hôn đến đau nhức, Gia Ngạn hé mắt ra, mơ màng nhìn người đang đè lên mình nhưng một chút nhận thức cũng chẳng có.

Không như hắn tưởng tượng, thực sự là hắn và Gia Ngạn đã hôn nhau. Chỉ nghĩ thế thôi hạ thân Tiểu Mông liền nóng bừng lên.

Hôn cũng không đủ, hắn nhanh chóng gỡ bỏ quần áo trên người rồi áp phần cơ thể đang cương cứng của mình vào hạ bộ người con trai nằm dưới.

Tuy cách một lớp vải nhưng cảm nhận được nhiệt độ khác lạ khiến Gia Ngạn bất giác thoái lui. Cậu ngay lập tức bị đè chặt lại. Tiểu Mông càng lúc thâm nhập càng sâu bên trong khoang miệng ẩm áp kia, những ngón tay thành thạo liên tục mơn trớn, miết chặt lấy ngực Gia Ngạn trong khi thân dưới không ngừng nhíp nhàng ma sát. Đang ngấu nghiến say mê, bỗng nghe thấy tiếng rên rỉ mơ hồ thoát ra từ khe hở hiếm hoi giữa những cái hôn, cơ thể hắn phút chốc tê dại như có luồng điện vừa chạy dọc sống lưng. Bụng dưới đã ướt đầm một mảng.

Thế này thôi... cũng quá sức chịu đựng rồi.

Tiểu Mông hơi bất mãn nhả môi cậu ra. Hắn nhìn xuống Gia Ngạn vẫn còn mê man chưa chịu tỉnh lại, vầng trán đã lấm tấm mồ hôi, nhịp thở có phần bất ổn, mặt cũng nóng rần lên lộ ra chút hồng hào hiếm thấy. Rõ là đường nét đàn ông rất bình thường, không có gì quyến rũ hay mềm mại, vậy mà Tiểu Mông chỉ nhìn chốc lát lại bị kích thích, một lần nữa lâm vào thế hiềm nguy.

Nếu cũng làm như ban nãy chắc chắn sẽ không giải quyết được gì.

Phải làm thiệt sao?

Nếu đủ lý trí mà nói, dừng đây vào những chuyện phiền phức này là tốt nhất ...

Nuốt nước bọt, hắn thở nặng nhọc, cúi đầu hôn lên đôi môi đang khép hờ cùng lúc cởi bỏ chiếc quần sooc đã lấm bẩn ra khỏi người Gia Ngạn.

Tiểu Mông nhận thấy mặt trong đùi cậu đã ướt nhẹp vì dịch thể khi hắn đưa tay dò dẫm từ phía sau, cố ép một ngón vào trong làm Gia Ngạn đau đến mức phải rút người lại, cau mày tránh né thứ dị vật đang quấy rầy giấc ngủ của mình.

Không thể làm gì khác hắn đành rút tay về, lấy ra chai dầu bôi trơn từ ngăn tủ bên cạnh. Nghĩ tới khuôn mặt nhăn nhó đáng yêu của Gia Ngạn khi này khiến thứ dục vọng bên dưới càng bùng cháy mạnh mẽ.

Tiểu Mông hấp tấp dùng ngón tay vuốt ve xung quanh cửa miệng, đổ một lượng lớn chất bôi trơn hy vọng giúp Gia Ngạn bớt đau, sau đó dùng một lúc ba ngón tay đẩy dần vào trong.

Gia Ngạn đương nhiên chịu không nổi, cậu thở hổn hển theo từng cử động của những ngón tay, thân người liên tục vặn vẹo hồng thoát khỏi sự dày vò trông rất đáng thương. Nhưng Tiểu Mông có tội nghiệp cách mấy cũng là tạm ngừng để lật sấp người Gia Ngạn xuống rồi lấy gối lót dưới bụng cho cậu đỡ khó chịu. Hắn nghĩ từ phía sau đi vào cũng không có gì khác biệt lắm.

Mở rộng chân cậu ra, Tiểu Mông chỉ cần hạ người áp ngực mình vào lưng cậu là có thể ôm trọn lấy cơ thể bên dưới tiến nhập dễ dàng.

Gia Ngạn dường như cảm nhận được có vật lạ đang đi vào từ bên dưới, cậu bắt đầu phản kháng lại nhưng nhanh chóng bị Tiểu Mông đè chặt không nhúc nhích nổi.

Hắn chậm chậm đẩy hông về phía trước, vào sâu thêm chút nữa liền nghe Gia Ngạn rên khẽ trong miệng. Thanh âm phát ra tuy nhỏ xíu tựa tiếng mèo kêu nhưng khiến hắn nhất thời mất hết kiên nhẫn, đẩy mạnh một lần vào trong.

Gia Ngạn vì đau bất ngờ mà giãy giụa trong vô thức nhưng hai chân đang dang rộng vốn đã chịu không nổi chuyển động của Tiểu Mông, tay còn bị giữ chặt ở hai bên, rốt cuộc chỉ biết nức nở mặc cho hạ thân liên tục bị xâm phạm.

Hắn không ngừng ra vào cơ thể Gia Ngạn, dùng miệng mút lấy cổ cậu. Tiếng nước nử đáng thương không còn cơ hội lọt vào tai hắn, giờ phút này Tiểu Mông chẳng cảm thấy gì khác ngoài từng đợt ma sát bỏng rát bên trong.

Nụ hôn cũng theo vũ đạo bên dưới mà dữ dội hơn, hắn khẽ răng cắn nát làn da trước mắt không thương tiếc. Người thanh niên bị dày vò đến bật khóc thành tiếng, âm thanh vỡ vụn do những lần va đập xác thịt.

Càng gần đến cao trào Tiểu Mông càng điên cuồng đẩy nhanh tốc độ, đem cơ thể Gia Ngạn tàn nhẫn mà đâm sâu đến tận cùng. Trong khoảnh khắc đạt tới cực điểm, tiếng khóc của cậu cũng đã lạc hẳn đi.

Vừa qua một trận kịch liệt, Tiểu Mông vẫn đè trên người cậu thở dốc. Gia Ngạn có chút tỉnh lại nhưng vì uể oải mà một lần nữa rơi vào trạng thái mơ màng. Ngoài những tiếng rên rỉ đứt quãng và nhịp thở gấp gáp ra, cậu chẳng có phản ứng nào khác.

Tiểu Mông lát sau mới rút khỏi người Gia Ngạn. Vẫn ôm lấy cậu từ đằng sau, hắn chậm rãi dùng môi âu yếm tấm lưng trần xanh xao mà thấy chua chát cho chính mình. Sao tự nhiên lại có những cử chỉ dịu dàng như thế lấy lòng với người này? Có cần phải thân mật vậy đâu?

Nội việc ham muốn một kẻ dở người như cậu ta đã là một chuyện điên khùng, chẳng lẽ còn gì khác nữa?

Tiểu Mông rất nhanh đã bị kích thích, vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy hắn đẩy vào không chút khó khăn. Người con trai bên dưới vốn đang yên ổn bất ngờ bị quấy rối liền yếu ớt giãy giụa, không ngừng thốn thụt.

Chẳng tốn nhiều sức Tiểu Mông cũng dễ dàng khống chế cậu. Hắn tuyệt đối không vì Gia Ngạn khóc nước nử mà dừng tay, chỉ là nhẹ nhàng từ tốn một chút, chứ không như lần đầu tiên hấp tấp vội vàng.

Lối vào ban đầu còn chật khít đã giãn ra bớt sau vô số lần xâm nhập. Gia Ngạn do có dị vật quấy rối trong cơ thể mà cảm thấy khó chịu, cứ nhúc nhích không yên, thế nhưng biểu tình đã từ đau đớn chuyển thành mê man tự khi nào. Dường như chính cậu cũng không rõ thứ cảm giác sung sướng đến tê dại này là từ đâu tới.

Tiểu Mông luồn tay ra trước ngực, vừa ôm trụ hai vai để ngăn Gia Ngạn cử động thân trước vừa tách rộng chân cậu hung hăng ra vào.

Tiếng thở dốc dần hòa hợp với tiết tấu nhanh chậm, khuôn mặt cũng ửng hồng lên, những lần bị Tiểu Mông thô bạo đâm sâu vào cậu chỉ biết cúi đầu rên la, sau đó lại run rẩy thở hổn hển, nét mặt chẳng rõ là thống khổ hay còn tâm tư gì khác.

Thấy Gia Ngạn như vậy, hắn không cách gì kiềm chế được, khiến thân dưới hai người đã một mảng ướt đầm. Tiểu Mông chịu không nổi, lật người cậu lại âu yếm hôn.

Gia Ngạn cuối cùng đã tỉnh một chút, mơ màng nhìn hắn, miệng lung tung nói không nên không nên gì đó, còn vụng về hươ tay múa chân phản kháng lại.

Nhìn bộ dạng dễ thương của Gia Ngạn làm hắn nhìn không được, cúi xuống ngấu nghiến môi cậu trong khi tay vuốt ve tấm lưng trần phía sau, bắt ngờ đẩy mạnh một cái vào trong.

Tiểu Mông không thèm để ý đến sự chống cự của Gia Ngạn, cũng không quan tâm đôi mắt kia đã sưng lên vì khóc quá nhiều, chỉ một mực cố định thắt lưng cậu duy trì tốc độ. Do khoái cảm mà cậu bé của Gia Ngạn cũng chậm chạp ngừng đầu dậy, bị ma sát giữa bụng dưới của hai người từ từ lớn dần lên.

Tiếng rên rỉ hòa trong nỗi đau đớn vì mất đi kiểm soát mà sớm thay đổi âm điệu, càng lúc càng trở nên dâm loạn. Cơ thể Gia Ngạn từ trạng thái bất tỉnh đã bắt đầu đáp trả lại khiến Tiểu Mông càng khó kiềm lòng, hắn đặt cậu ngồi trên hông, để mặc cậu tiếp tục thổn thức trên vai mình.

Hai thân thể trần trụi xiết chặt lấy nhau, hạ thân nhịp nhàng mà mạnh mẽ đâm xuyên, môi hôn quẩn quất không rời, thậm chí còn cảm nhận được trái tim người kia đang đập liên hồi trong lồng ngực cận kề.

Dù chính hắn ép buộc Gia Ngạn quan hệ đồng tính, nhưng cảnh tượng này khiến Tiểu Mông ngỡ như mình đang nằm mộng, hắn tuyệt không thấy dơ bẩn.

Gia Ngạn vì ngủ không yên giấc mà đột ngột choàng tỉnh, cậu cảm giác da thịt có chút kỳ dị, toàn thân mỗi nơi đau nhức. Cái đau này so với hậu chứng say rượu còn khó chịu gấp mười lần.

Gối chần bên dưới mềm mại đến lạ lùng. Cậu đưa mắt nhìn chung quanh cũng thấy rộng rãi khác hẳn, còn có mùi thơm xa lạ thoang thoảng từ tấm trải giường... Đầu óc Gia Ngạn mơ màng cả đôi mắt nhắm nghiền như nhớ ra, đây chính là nhà của Tiểu Mông.

Nghĩ tới đêm qua định nhảy xuống cầu tự tử liền bị Tiểu Mông lôi về, xô xuống đất như một thằng ngốc, còn mắng chửi đánh đập chẳng nương tay. Tuy bị đối xử hung bạo như vậy nhưng Gia Ngạn hiểu hắn là muốn giúp cậu lấy lại tinh thần.

Cũng nhờ đó mà Gia Ngạn không còn ý nghĩ muốn chết nữa. Rốt cuộc nhận thức được có người bên cạnh, cậu định quay lại nói tiếng cảm ơn gia chủ nhưng vừa cử động là dưới hông truyền đến cảm giác đau đớn khó tả.

Những luồng khí không ngừng thổi ra từ máy lạnh để giữ nhiệt độ trong phòng luôn mát mẻ, Tiểu Mông vẫn ngủ say sưa, tấm chăn rơi tại hạ thân để lộ bộ ngực trần khỏe mạnh, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú còn im lìm trong giấc mộng, thoáng nhìn có chút xa lạ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Mông như vậy, Gia Ngạn có chút lo sợ vì trước đây hai người chưa bao giờ nằm chung giường với nhau.

Tiểu Mông toàn thân lõa thể, phía dưới dù bị che khuất nhưng vẫn dễ dàng nhận ra hắn không hề mặc quần. Đã vậy trên người chỉ đắp có mỗi cái chăn mỏng manh thế mà không thấy lạnh.

Gia Ngạn vẫn nằm đó, cảm giác khó ở từ hạ thân truyền đến ngày càng rõ ràng. Cậu vắt óc nhớ lại những chuyện lung tung chấp vớ ngày hôm qua, cảm giác bất an làm Gia Ngạn càng thêm lo lắng.

Quay đầu nhìn Tiểu Mông chưa có vẻ gì sắp tỉnh lại, cậu mới run run đưa tay vào giữa hai chân liền chạm phải một mảng ướt át trắng mịn, chứng cứ rành rành của vô số lần phóng thích.

Vẫn chưa dám tin, Gia Ngạn luồn tay xuống sâu hơn nữa. Cửa miệng bình thường vẫn khép chặt đã mềm đi rất nhiều, còn hơi hé mở như thể có vật gì đã khuấy động nó một lúc lâu tới giờ vẫn không thể đóng lại được.

Cậu nuốt nước bọt. Cổ nén cơn giận mà căng thẳng ấn nhẹ ngón tay vào, Gia Ngạn liền cảm nhận được bên trong đây trơn trượt nhớp nháp, còn có cả tinh dịch chắc chắn không phải của cậu đang theo ngón tay rỉ ra ngoài.

Gia Ngạn hít mạnh một hơi, sợ đến nổi đầu óc trống rỗng cả buổi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Càng cố nhớ cậu càng thêm hoảng loạn. Không ngờ những hình ảnh vụn vặt chấp nối trong mơ hoàn toàn là sự thật. Cảm giác bị thô bạo xâm chiếm bỗng trở nên rõ nét hơn bao giờ hết, cứ như từng trận cuồng loạn một lần nữa đang ra vào trong cơ thể cậu khiến toàn thân Gia Ngạn phút chốc tê liệt.

Cổ nhện đau ngời bật dậy, cậu lắc lắc Tiểu Mông vẫn đang yên giấc không hay biết gì: “Tiểu Mông, Tiểu Mông!”

Hắn cuối cùng cũng tỉnh lại, bức bối hấp hê đôi con ngươi còn ngái ngủ, trong khi Gia Ngạn chẳng rõ vì sao lại muốn kêu hắn dậy, chỉ biết ngây ngốc ngồi nhìn.

“Um sùm quá, chuyện gì?” Bị đánh thức đang lúc ngon giấc, Tiểu Mông quả nhiên tâm tình khó chịu, tay vò vò tóc cau mày ngồi dậy, tấm chăn mỏng cũng theo đó tuột xuống đến tận thắt lưng.

Nhìn thân thể lỏa lồ của mình và Tiểu Mông cùng nằm trên một chiếc giường càng xác minh sự nghi ngờ của Gia Ngạn là đúng. Quần áo cởi ra vứt bừa bãi dưới giường, hai chiếc quần tây chồng vát vướng lên nhau làm cậu bất giác liên tưởng đến hai cơ thể đang quấn quýt trong khoái lạc. Chỉ nghĩ đến đây lòng tơ Gia Ngạn tự nhiên dựng đứng lên hết, giọng nói có phần run rẩy: “Tiểu Mông, có phải...”

Hắn mới ngủ dậy đầu óc nãy giờ vẫn còn mơ màng rốt cuộc đã tỉnh táo lại. Quả thật từ đó tới giờ, chưa khi nào Tiểu Mông rơi vào tình huống khó xử như vậy, nhưng nét mặt hắn vẫn còn giữ được vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có.

Đêm qua do điên cuồng đem Gia Ngạn nửa mê nửa tỉnh mà xâm chiếm không biết bao nhiêu lần, lại không nhận được sự chống trả nào, hắn mặc nhiên làm tới cùng như thể đôi bên đều là tình nguyện, hoàn toàn quên bằng đây thực chất là cưỡng ép. Chính vì vậy mà Tiểu Mông hung hăng áp bức cậu đến khi nào thỏa mãn mới thôi.

Xong việc rồi hắn cũng lăn đùng ra giường, mệt mỏi rã rời ôm lấy Gia Ngạn đi vào giấc ngủ, không còn chút sức lực để thu dọn hiện trường.

Tình trạng của hai người hiện giờ cũng thật kì cục, hắn không biết phải mở lời như thế nào để giải thích cho chuyện này.

“Tại... tại sao lại làm thế? Anh tại sao lại đối xử với tôi...?”

Ánh mắt ẩn chứa sự sợ hãi lẫn kinh tởm của Gia Ngạn suýt làm tâm hắn dao động nhưng vốn nhanh trí, một ý nghĩ khác đã kịp lóe lên trong đầu Tiểu Mông, hắn liền nói với vẻ chán ghét như mọi lần: “Đối xử với cậu cái gì, bản thân mình làm không lẽ không nhớ?”

Đúng như hắn đoán, Gia Ngạn giật mình nhìn hắn ngỡ ngàng: “Sao cơ?”

Dù thấy hơi tội lỗi, nhưng đã lỡ nói dối rồi phải theo cho trót: “Nếu cậu không luôn mồm than thở ‘cô đơn quá’, còn khóc lóc van xin tôi ôm lấy, chứ tôi mà thềm đụng tới đàn ông sao?”

Gia Ngạn hoảng loạn đến phát run: “Làm... làm sao có thể...”

“Ý cậu là tôi mạnh hơn à? Buồn cười,” Tiểu Mông ra vẻ phiền phức hừ một tiếng, xóc chân lên định bước xuống giường, “Cậu tưởng mình đẹp lắm chắc? Tôi tự nhiên có hứng thú với đàn ông sao? Quan hệ ở chỗ đó dơ bẩn như vậy, không lẽ tôi thích? Nếu không phải thương tình cậu khóc kể suốt mướt, đòi sống đòi chết, sợ cậu u uất trong lòng mà đi tự tử nên tôi mới mặc kệ! Tôi đi tắm rửa đây, còn cậu mặc đồ vào, đừng ngồi trên giường của tôi nữa.”

Đôi môi Gia Ngạn run rẩy, tay nắm chặt lấy tấm chăn đang che chắn hạ thân không biết phải làm sao. Nghe những lời từ miệng Tiểu Mông nói ra khiến cậu bàng hoàng cả đống, căn bản không hề để ý đến ngữ điệu mất tự nhiên của hắn.

Tiểu Mông vừa bước vào phòng tắm liền thở phào một hơi. Dẫu biết rằng vu oan cho người khác thiệt rất đê tiện nhưng hắn đành chịu.

Đứng dưới làn nước mát lạnh gột rửa những vết tích còn lưu lại trên người, chợt tay chạm phải hạ bộ khiến hắn nhớ lại vừa mới đây, chính nơi này đã được vùi lấp trong cơ thể Gia Ngạn hàng giờ liền. Vừa nghĩ vậy cả người hắn đã bốc nhiệt không cách gì khống chế được. Miệng lung tung mắng chết tiệt nhưng lại mau chóng mở lớn vòi nước nhằm át đi tiếng động của việc giải tỏa cơn dục vọng đang lớn dần lên.

Uể oải lau khô người rồi thay quần áo sạch sẽ, Tiểu Mông từ phòng tắm bước ra thấy Gia Ngạn vẫn ngồi y nguyên trên giường, hai vai thông xuống, nét mặt vừa như nhục nhã, vừa bi thương.

“Sao rồi?”

Gia Ngạn hơi ngẩng đầu, khóe mắt đỏ hoe tự khi nào. Ánh nhìn chỉ kịp lướt qua nhau, Gia Ngạn đã hoảng hốt liếc xuống: “Vì sao tôi lại...”

“Sao tôi biết,” Nụ cười xảo quyệt vẽ ra trên gương mặt Tiểu Mông, “Lúc nghe cậu yêu cầu chuyện đó tôi sợ chết khiếp, mà cũng lộn xộn lắm. Không tin được cậu lại có suy nghĩ này với tôi.”

“Không có đâu.”

Bị Gia Ngạn lập tức phủ nhận, vẻ mặt cợt nhả của hắn tan biến trong nháy mắt, Tiểu Mông liền trở về dáng vẻ lạnh lùng hàng ngày: “Có thể do cậu không có người yêu, nghĩ cũng thảm thiết! Mà cần gì phải quan trọng đối tượng, miễn phát tiết ra được là tốt rồi, làm với đàn ông thì đã sao. Giả như là một người xa lạ nào đó hắn cậu cũng sẽ đòi lên giường thôi.”

Hắn chỉ là ác miệng nói đùa, nhưng Gia Ngạn thật sự bị chạm vào nỗi đau.

Đúng, cậu vốn khao khát được yêu thương đến mức bất chấp tất cả, nhưng bản thân chưa từng nghĩ vì thế mà cả danh dự của một thằng đàn ông cũng vứt đi, vô liêm sỉ đòi hỏi quan hệ với bạn bè đồng giới.

“Xin lỗi.”

Người thanh niên gạt cơn giận sang một bên, lên tiếng nói xin lỗi làm ngực hắn hơi thất lại. Tiểu Mông ngậy người cả đổi rồi trả lời cho có lệ: “Không sao.”

“Cũng cảm ơn anh.”

Gia Ngạn run lên, chớp mũi cũng theo đó mà đỏ ửng.

“Để anh phải nhọc lòng giúp tôi, kỳ thực, tôi sống cũng chẳng ích gì.”

“Nói bậy bạ gì đó!” Tiểu Mông cũng giật mình trước phản ứng kịch liệt của mình, “Tôi bỏ công sức ra cứu cậu, cậu còn dám tùy tiện chết thì coi chừng tôi.”

“Mọi chuyện tôi đã nghe cậu kể hết tối hôm qua rồi. Trước mắt tôi sẽ cho cậu vay một khoản để trả dứt điểm cho bọn đó, bên này tôi sẽ không tính lãi suất, cũng sẽ không gia hạn thời gian. Cậu cứ tìm việc rồi lo xong xuôi những chuyện khác đi. Sau này có làm gì cũng động não giùm một cái, đừng kéo tôi vào mấy chuyện phiền phức này nữa.”

“Nghe rõ chưa? Cậu là không chỉ nợ tiền mà còn mang ơn tôi nữa, trả chưa hết thì đừng mở miệng đòi chết vớ vẩn.”

Tiểu Mông nóng lòng chờ Gia Ngạn xác nhận một câu “Hứa sẽ không tự tử”, nhưng cậu ta vẫn một mực cúi đầu, không có biểu hiện gì khác.

“Nói mau!” Hắn nhin không được lên tiếng thúc giục. Nhớ đến cảnh Gia Ngạn chuẩn bị nhảy qua khỏi hàng rào là tim hắn thót lại.

Cậu ta nói không sai, bản thân cậu ta không đáng tồn tại.

Nhưng nếu Gia Ngạn chết đi, chính hắn cũng không biết sẽ ra sao.

“Tiểu Mông, anh không nên tốt với tôi như vậy...”

“...” Hấn im lặng cả buổi mới bắt màn trả lời, “Tôi không tốt với cậu đâu.”

Đó là sự thật.

Tiểu Mông nhìn đôi vai gầy run rẩy và những ngón tay đang vụng về lau khô nước mắt của người kia, lòng hẫng bỗng dâng đầy một nỗi xót xa.

Thời tiết gần đây đã dịu lại. Vừa lúc Tiểu Mông sắp tan ca trời cũng bắt đầu mưa. Hấn ở văn phòng gọi điện cho một người bạn nhấn tối nay không thể đến dự bữa tiệc được.

Đầu dây bên kia như có ý hờn giận đáp trả: “Gi chứ, mưa chút xíu thôi mà. Tiếc ghê, hôm nay có người đẹp tới mà lại...”

Vốn dĩ điều kiện Tiểu Mông rất tốt, lại vừa vặn độ tuổi phụ nữ thường nhắm vào để kết hôn, cho nên bạn bè hấn rất nhiệt tình trong việc mai mối, số người được giới thiệu cho hấn tới nay cũng không ít. Thậm chí, Tiểu Mông chỉ cần ngồi giữa quán bar là y như rằng các cô nàng tự giác vây quanh hấn như cá gặp mồi, nhờ đó mà đám bạn ăn theo cũng chớp được vài cô.

Dù hôm nay trời không mưa, Tiểu Mông cũng không muốn đến dự.

Tuy không thiết tha lắm với phái đẹp nhưng nếu gặp đối tượng tốt, hấn sẽ không ngại gì vui vẻ một chút. Vả lại kinh nghiệm tình trường của hấn chẳng phải tay mơ.

Nhưng hiện tại Tiểu Mông không thể.

Hấn cảm thấy khó chịu khi ở bên cạnh họ, nói thẳng ra là không hề có hứng thú. Cho dù thân thể có hấp dẫn như thế nào đi nữa cũng chỉ khiến hấn thêm vô vị nhàm chán, càng không đủ kiên nhẫn ngồi đó tiếp chuyện bọn họ.

Tiểu Mông ngược đôi hàng mi dài lên, thấy kim phút đã đánh hết một vòng, hấn đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Lái xe dưới trời mưa tầm tã Tiểu Mông càng nôn nóng cho mau tới nhà, nhưng được nửa đường lại rẽ sang hướng khác.

Mưa to đến nỗi không thấy một bóng người đi đường, ai cũng trốn hết trong xe, còn không thì chui rúc trong nhà.

Đến nơi, Tiểu Mông tìm chỗ đậu xe gần đó rồi miễn cưỡng đi bộ một quãng vào trong con hẻm nên bị dính mưa ướt đầm từ đầu đến chân, thiệt muốn mắng bản thân ngu ngốc. Nhất là tới nơi nhìn thấy cánh cửa phòng trọ cũ nát vẫn còn đóng im ỉm, hấn tức khí buột miệng chửi thề.

Cầu nhàu không được bao lâu đã nghe tiếng bước chân từ dưới cầu thang vang lên.

Người kia bộ dạng còn thảm hơn hấn gấp mười lần, đôi giày da sờn rách bị ngâm nước hết, còn đang cúi đầu hắt xì mấy cái. Túi giấy ôm trên tay cũng dính nước đến nhả lại, Gia Ngạn vụng về đổi cây dù qua tay trái để rảnh tay lau vuốt mặt cho khô, chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiểu Mông.

“A?” Biểu tình ngạc nhiên ngay lập tức trở nên lúng túng khó xử, “Có chuyện gì vậy?”

Chẳng có ai lại chạy đến đây trong trời mưa tầm tã thế này chỉ để tìm người uống trà nói chuyện phiếm.

“Không có gì”, Tiểu Mông hờn dỗi, “Tiện đường ghé qua thôi.”

“Ồ...”, Gia Ngạn có chút kỳ lạ nhưng không hỏi gì, chỉ móc chìa khóa ra mở cửa, “Đợi lâu không? Thật xin lỗi, không biết anh lại tới...”

Tiểu Mông theo cậu vào nhà hỏi: “Vừa đi đâu vậy?”

“À, đi xin việc.” Gia Ngạn đem đồ đạc để một bên, đoạn lấy khăn cho Tiểu Mông lau tóc, sàn nhà cũng bị hai người làm cho ướt nhẹp, “Hồi trưa ra ngoài thấy trời còn quang đãng lắm mà, ngờ đâu lại mưa lớn như vậy...”

“Tìm việc sao rồi?”

“Ừm...” Gia Ngạn xấu hổ cười cười, lại tiếp tục chà chà tóc rồi cúi đầu cởi áo sơ-mi ra để lau người, “Thật không phải dễ, nhưng mà từ từ kiểm chắc sẽ có thôi. Tại mấy tháng này nhằm lúc sinh viên tốt nghiệp ra tìm việc nhiều quá, cho nên muốn kiếm một chân cũng khó... Chờ thêm chút nữa cũng không sao...”

Nhìn Gia Ngạn đang thần nhiên vạch áo để lộ phần ngực còn ẩm ướt, bụng dưới hần chột nóng lên từng cơn. Nhằm tránh tình huống xấu nhất có thể xảy ra, Tiểu Mông vội cầm tập giấy đã nhấn lại vì dính mưa: “Cho tôi một vài thông tin cá nhân của cậu đi, khi nào rảnh rồi tôi sẽ giúp cho.”

“VẬY HẢ? CẢM ƠN ANH NHIỀU!” Gia Ngạn vừa mừng vừa lo nói, “Phiền anh quá...”

“Không sao đâu.” Hần là thuận miệng nói, từng chút từng chút dịch lại gần chỗ cậu ta, nghe được mùi hương nhàn nhạt của hơi nước hòa trong vị ngọt thoang thoảng trên người Gia Ngạn. Cơ thể hắn tự nhiên phát run, chỉ muốn đẩy cậu ta xuống sàn, lột phẳng chiếc quần đã ướt đầm một nửa ra, thô bạo mà chiếm lấy.

“Ồ lại ăn cơm hả?” Gia Ngạn có chút ngại ngùng, “Không biết anh sẽ ghé nên chẳng mua gì cả...”

Tiểu Mông trầm nghĩ trong bầu không khí như vậy mà bản thân hắn còn nảy sinh ham muốn thì đúng là hết thuốc chữa.

Liếc mắt qua bàn là đủ thấy Gia Ngạn ăn uống rất kham khổ. Vừa nợ nần lại thêm thất nghiệp, thành ra tiêu chuẩn sinh hoạt cũng đã thấp đến cùng cực rồi.

“Cần tiền thì nói tôi cho cậu mượn thêm.” Ngồi trên tấm phản cứng ngắc chẳng lấy gì mát mẻ, Tiểu Mông nhìn người thanh niên gầy gò đang lùa từng miếng cơm vào miệng, hắn buồn bực lên tiếng.

“Không được đâu.” Gia Ngạn hét hồn một mực từ chối. “Anh cho tôi mượn nhiều lắm rồi. Nợ của bọn vay nặng lãi với ngân hàng đâu phải nhỏ, cũng không dễ dàng cho anh, làm sao tôi có thể mượn thêm được? Vả lại sống vậy riết rồi quen, bây giờ một thân một mình cũng chẳng ăn xài nhiều đâu.”

Tiểu Mông không muốn nói rõ khả năng tài chính của mình cho Gia Ngạn biết, chỉ là cau mày nhìn: “Ít ra cũng phải mua một bộ đồ tử tế một chút, đi phỏng vấn cái dạng này ai dám nhận cậu?”

Gia Ngạn đang mặc cái quần bảy tám năm chưa bỏ, nghe nói vậy liền giật mình rút chân về.

“Mặt mũi không đẹp là một chuyện, mà căn bản không biết chăm chút cho bản thân, người như cậu làm sao có tiền đồ.”

Đối với mấy câu châm chọc khiêu khích kiểu đó, Gia Ngạn không nói gì chỉ cười cho xong, cúi mặt ăn nốt chén cơm.

Nếu là lúc trước, bị nói như vậy thế nào cậu cũng tức giận mà cãi nhau với hắn. Nhưng từ đêm đó, Gia Ngạn cảm kích không ít, những lời độc mồm độc miệng như thế cậu đều nhún nhường bỏ qua.

Không thể dứt mắt ra khỏi bờ môi đối diện đang cử động nhẹ nhàng, Tiểu Mông đành phải bưng ly nước ấm lên uống để che giấu hành động đó.

Tránh cho Gia Ngạn để ý, hắn dời mắt đi chỗ khác, nhìn đông nhìn tây khắp phòng ngủ một hồi đâm chán lại mò mẫm tới cái gối, cái chiếu... bất ngờ thấy dưới chiếu có cái gì cộm cộm.

Bằng kinh nghiệm Tiểu Mông dư biết đây là gì, nhịn không được hắn tức khí lôi hắn vật đó ra.

Quả nhiên là một cuốn tạp chí người lớn đã cũ, trang bìa còn in hình một phụ nữ tây phương đang phô bày bộ ngực trong tư thế khiêu gợi. Tiểu Mông nhìn vào giận đến choáng váng mặt mày.

“Đây là cái gì?”

“A?” Gia Ngạn càng thêm hoảng sợ, thấy rõ thứ trong tay Tiểu Mông liền đỏ mặt, xấu hổ lắp bắp giải thích: “Cái này... là trước đây...”

“Cậu cũng hạ lưu thật!”

Tiểu Mông tự thấy mình vô lý đến buồn cười, phản ứng với chuyện này cứ như một đứa con gái ngây thơ lần đầu tiên biết đến bộ mặt thật của đàn ông.

Một người đã trưởng thành hiển nhiên đã từng xem qua loại văn hóa phẩm này. Chính hắn cũng không xa lạ gì thể loại ấy, nói không phải khoe, chỉ sợ Gia Ngạn có muốn cũng không tưởng tượng nổi, hiện giờ trong nhà hắn vẫn còn giữ lại vài cuốn phim khá là đặc sắc.

Nhưng cứ nghĩ đến Gia Ngạn dùng thứ phế phẩm này để mơ tưởng đến thân thể đàn bà, lòng hắn như vỡ nát.

“Cơm ăn còn không đủ no mà có thời gian cho mấy chuyện này! Cậu thần kinh chắc!”

“Cái đó...”, Gia Ngạn lóng nga lóng ngóng, “Cái đó cũng đâu có gì, không lẽ anh chưa từng coi qua...”

“Ai ngờ được cậu ham muốn sắc dục tới độ phát điên như vậy!” Tiểu Mông oán giận xé rách bướm tờ báo, tức tối vứt xuống chân Gia Ngạn, “Bẩn thỉu.”

Cậu không nhặt lên, chỉ cúi đầu nhìn vào chén cơm, tay cầm đôi đũa khẽ run lên.

“Tốt nhất là bớt xem mấy thứ rác rưởi này để khỏi tưởng tượng lung tung đi. Coi chừng lại giống ông già cậu hồi đó.”

Gia Ngạn thoáng chốc bất động.

Cả đôi sau mới cầm đầu cắm cổ lùa cơm vào miệng, không phản bác lại một câu.

Tiểu Mông biết cậu đang bị tổn thương, hắn đành im lặng tự vuốt cơn giận xuống, cũng chẳng buồn đòi co thêm.

4. Quyển 1 - Chương 4

Rõ ràng tự mình gây chuyện nhưng còn lâu Tiểu Mông mới xuống nước xin lỗi.

Cho dù đã từng quan hệ với hắn, Gia Ngạn vẫn không bỏ được ham muốn với người khác phái. Chuyện này cũng đủ để hắn ôm hận cả đời chứ vài câu mắng chửi đã thấm vào đâu.

Hai người chẳng ai có dấu hiệu gì là nhượng bộ, cứ ngồi khur khur cứng ngắc đó chẳng biết làm thế nào, Tiểu Mông rốt cuộc tức mình, đứng dậy hùng hổ đi ra ngoài.

Đứng trước cửa không thấy có ai nín lại, hắn không khỏi hờn giận nghĩ hành động của mình thật chẳng khác gì diễn viên hạng ba.

Vừa đi xuống cầu thang miệng vừa chửi không ngừng, nhưng dần dần bước chân càng chậm lại, cuối cùng hắn không đi nữa, còn chưa xuống đến một tầng đã đứng ngây ra như phỗng nghĩ ngợi. Giờ mà quay đầu về mở miệng xin lỗi thiệt quá mất mặt.

Do dự một hồi chẳng biết làm sao, Tiểu Mông buồn chán châm một điếu thuốc.

Tên gốc đó thiệt tình không hiểu hết ý tứ trong lời nói của hắn. Dù biết cậu ta đau lòng nhưng hắn chẳng qua là muốn tốt cho Gia Ngạn thôi. Đang đứng cắn rứt lương tâm, đột nhiên trước mắt trở nên tối thui, cùng lúc có vài tiếng la hét loạn vọng tới.

Cúp điện!

Tiểu Mông vẫn đứng tại chỗ. Ngay góc cầu thang tối đen như mực, đầu thuốc lá đang cháy đỏ giữa những ngón tay hắn là thứ duy nhất còn phát sáng. Ngây người ra nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng hắn quyết định mò mẫm từng bước lên lầu, đưa tay gõ cửa.

Không lâu sau đã nghe tiếng Gia Ngạn. Dưới ánh nến, cậu cứ nghếch ra khi vừa nhìn rõ ai đang đứng trước mặt mình.

“Cho tôi mượn đèn pin”, Tiểu Mông tỉnh bơ nói, “Tôi không thấy đường xuống lầu.”

Gia Ngạn cũng không thềm hỏi hắn đi này giờ không lẽ còn chưa xuống tới nơi, chỉ vào nhà lục lọi mỗi hồi cũng tìm được cây đèn pin cũ kỹ, im lặng đưa cho hắn.

Vật đã cầm trên tay mà người vẫn chưa chịu rời đi. Tiểu Mông cứ đứng mãi trước cửa tới lúc Gia Ngạn phải chủ động hỏi: “Còn gì nữa không?”, hắn mới chịu không được, miễn cưỡng nói ra hai chữ: “Xin lỗi.”

Gia Ngạn hơi giật mình, “À” một tiếng rồi lại cúi đầu suy nghĩ gì đó. Tiểu Mông biết chiến tranh lạnh đã qua đi, liền thừa cơ tiến lên: “Này, tới nhà tôi đi.”

“Hả?”

“Cúp điện thế này ở đây cũng phí thời gian, chi bằng đem công chuyện gì cần làm qua nhà tôi. Có muốn kiếm thông tin về tuyển nhân sự đều thuận tiện hơn.”

Gia Ngạn chỉ thở dài: “Anh thật là...”, nói được nửa câu rồi lại yên lặng làm theo.

Cậu cùng Tiểu Mông trở lại căn hộ của hắn. Phòng ốc rộng rãi đầy tiện nghi thiệt chẳng bù cho căn phòng tồi tàn sụp xệ của cậu. Vào nhà, Tiểu Mông cởi cái áo sơ mi còn ỉ nước ra trước rồi gọi điện đặt đồ ăn.

Trong nhà đóng cửa cả ngày cũng có chút bí bưng. Thấy bên ngoài mưa đã tạnh, Tiểu Mông đi tới mở toang hai cửa sổ ra để những cơn gió tràn vào mát lạnh. Vì căn hộ của Tiểu Mông ở tầng trên nên không khí thoáng đãng hơn rất nhiều. Gia Ngạn không kiềm được “Hô” lên một tiếng, trong lòng nhờ vậy mà thư thái bớt.

“Tôi đặt hai phần cơm rồi, cậu không ngại thì cùng ăn đi.”

Gia Ngạn khi này chỉ ăn cơm trắng với chút dưa muối, cũng tại sinh chuyện mà nửa chén cơm còn ăn chưa hết.

“Đi tắm trước đi, tôi cho cậu mượn bộ đồ khác thay.”

Tiểu Mông cởi trần thản nhiên đi tới đi lui trong phòng khách làm Gia Ngạn có chút mắc cỡ.

Cùng là cơ thể đàn ông thật ra chẳng có gì khác biệt. Thân trên của Tiểu Mông không những không xấu mà phải nói là rất đáng chiêm ngưỡng.

Từ tấm lưng trần khỏe khoắn chạy xuống vùng thắt lưng thon gọn nhưng không kém phần rắn chắc, đường cong của hai bắp vai cũng rất đẹp. Khung xương tuy không lớn nhưng vốn có cơ bắp nên nhìn vẫn hài hòa, cân đối. Đây chính là mẫu hình lý tưởng cho sự giản dị mà không hề mất đi vẻ khí khái nam tính.

Nhưng nhớ lại chính mình và người kia đã từng có quan hệ thân mật, Gia Ngạn cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Nói cảm ơn xong cậu liền cầm bộ đồ Tiểu Mông đưa cho, chạy một mạch vào phòng tắm, mau chóng gội rửa mái tóc đã dính bết lại vì mồ hôi.

Chính ngày đó cậu đã đứng tắm dưới vòi sen như thế này. Vừa khóc vừa cố sức tẩy sạch phần cơ thể bị tổn thương bên trong.

Nhớ lại bản thân đã từng bị người khác xâm phạm, Gia Ngạn thoáng chốc run rẩy. Lúc đó nửa tỉnh nửa mê mới xảy ra chuyện đó, cũng không hiểu bằng cách nào mà cơ thể cậu có khả năng thích ứng với khí quan của người cùng giới. Bây giờ nghĩ lại, Gia Ngạn chỉ biết lắc đầu không tin nổi.

Mặc quần áo vào, cậu ra ngoài thấy đồ ăn đã được giao tới. Tiểu Mông nhìn cậu một lúc mới nói: “Ăn trước đi.” rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Trong nhà tắm hơi nước còn chưa kịp tan, mùi xà phòng vẫn còn thoang thoang khiến Tiểu Mông liên tưởng đến thân thể ai kia trần trụi trong làn nước ấm là hắn lại ngứa ngáy.

Cởi bỏ quần áo trên người, Tiểu Mông đứng dưới vòi sen tay cầm lấy dục vọng của mình, hít sâu một hơi, đầu óc mơ màng đến phần ngực trắng trẻo và xương quai xanh bị lộ ra ngoài bởi chiếc áo quá rộng. Sau đó tưởng tượng tới cảnh hai chân Gia Ngạn đang được tách xa nhau, tay hắn bắt đầu di chuyển nhịp nhàng, không lâu sau hơi thở đã nóng lên.

Tuy mới làm chuyện đáng hổ thẹn nhưng hắn vẫn trưng bộ mặt tỉnh bơ từ phòng tắm bước ra, còn rất điềm nhiên ngồi ăn cơm với người cách đây không lâu đang bị chính mình hành hạ trong tư tưởng.

“Chỗ cậu ở hay cúp điện lắm hả?” Tiểu Mông tùy tiện hỏi thăm để mượn cớ ngắm nghía Gia Ngạn cho thỏa mắt.

“Ừm, gần đây hay bị lắm.” Cậu ta gấp một miếng thịt bò xào tiêu cho vào miệng, suýt nữa phụt ra vì cay quá, chớp mũi liền đỏ ửng cả lên.

Tiểu Mông chửi thầm một tiếng, cũng vì khó khăn lắm mới kiềm chế được dục vọng mà suýt nổi quạu.

“Vậy không được, sao không báo cho quản lý chung cư biết?”

“Không sao mà,” Gia Ngạn uống một ngụm nước, khẽ lắc đầu, “Dù gì cũng ở không được nhiều ngày nữa, khu vực này sắp bị giải tỏa rồi.”

“Gì cơ?”

“Ừa. Tuy nhà nước nói sẽ bồi thường nhưng có tìm được nhà để mướn hay không mới là vấn đề.” Gia Ngạn buồn rầu nhíu mày lại, nét mặt có vẻ mệt mỏi, “Cho nên tôi muốn mau kiếm được việc, nếu công ty cấp chỗ ở cho nhân viên luôn thì càng tốt.”

Tiểu Mông lặng thinh cầm cái ly không của Gia Ngạn rót thêm nước rồi để lại chỗ cũ. Biết cậu ta chỉ là buột miệng nói ra nhưng hắn không thể ngăn được ý nghĩ “Thật ra ở lại nhà tôi cũng được mà.”

Ráng nhìn một hồi cũng chịu không nổi, hắn đành tìm cách đề nghị: “Cậu nghĩ sao nếu tạm thời dọn tới đây ở, tôi không ngại đâu.”

“A?” Gia Ngạn vội giải thích, “Tôi không phải có ý này.”

“Tôi dọn dẹp lại là có ngay một cái phòng, quan trọng là cậu có muốn ở hay không.” Lời mời mọc tuy hơi áp đặt nhưng sớm thấy biểu tình của Gia Ngạn có chút dao động, liền bồi thêm một câu nữa: “Nếu tiết kiệm được tiền thuê nhà cũng có thể sớm trả hết nợ cho tôi.”

Gia Ngạn quả nhiên bị tác động mạnh bởi lý do quá hợp tình hợp lý này, suy tư một lúc rồi cũng nói cảm ơn. Cậu bắt đầu ước chừng ngày dọn nhà, sau đó bàn bạc chuyện ăn ở chung sẽ thế nào và chủ động gánh luôn những việc lặt vặt trong nhà.

Tiểu Mông làm gì hứng thú với mấy thứ nhỏ nhặt đó, đầu óc hắn còn đang bận tính toán đến chuyện khác.

“Muốn tìm tư liệu gì đó cứ xài máy tính trong phòng tôi.”

“Ừm, cảm ơn.”

“Biết cách kiếm việc trên mạng không?”

“Cũng tạm tạm...”, Gia Ngạn ngập ngừng, “Nhưng mà chậm lắm, hay là...”

“Thiệt bó tay với cậu,” Tiểu Mông dường như rất mãn nguyện, “Không sao, tôi giúp cho.”

Cơm nước xong xuôi, hắn vào phòng ngồi trên giường mở laptop ra, Gia Ngạn cũng ngượng ngịu ngồi xuống bên cạnh nhìn vào màn hình.

Tiểu Mông đã không để bụng thì có gì cậu phải ngại. Nhưng mỗi khi nhớ tới việc hai người đã quan hệ ngay tại đây, trong lòng Gia Ngạn lại dâng lên một nỗi bất an khó tả.

Nếu nói kinh tởm thì có phần không đúng với Tiểu Mông.

Thật ra cũng không đến mức phải nói kinh tởm, nếu dùng từ đó để miêu tả bản thân mình chắc đúng hơn. Còn bảo là sợ hãi hay khó chịu cậu quả thực không rõ lắm vì những chuyện lúc đó cậu chỉ có thể nhớ mang máng thôi.

Chỉ vì nhìn thấy cái giường lại khiến tâm tình cậu thêm nặng nề, đối mặt với Tiểu Mông càng khó khăn hơn. Thiệt đáng xấu hổ.

“Hồ sơ xin việc chỉ viết có nhiều đây thôi à?”

“A, đúng vậy.”

“Đưa thông tin cá nhân của cậu đây tôi viết lại cho. Cách viết như vậy không chỉ ra được trọng tâm của vấn đề làm sao có hiệu quả. Hồ sơ xin việc mười năm trước của tôi còn tốt hơn cậu nhiều, đợi đó tôi lấy cho coi.”

“Ừm...”

Mặc dù hay nói nặng nói nhẹ nhưng dưới sự hướng dẫn nghiêm túc của Tiểu Mông, bản tư liệu cá nhân của cậu cũng đã hoàn tất. Đang chậm rãi đánh máy, hần đột nhiên cất tiếng hỏi: “Này, làm không?”

Gia Ngạn cảm thấy nội dung đáng ngờ của câu nói và âm điệu thoải mái phát ra từ Tiểu Mông hoàn toàn không khớp với nhau, cậu thoáng do dự trước khi hỏi lại: “Làm gì cơ?”

“Làm tình đó.” Tiểu Mông quay đầu nhìn Gia Ngạn một cái, đoạn lưu tập tin lại rồi tắt máy đi. Từ đầu tới cuối đều không lộ ra một điểm băn khoăn, lo lắng.

Gia Ngạn nuốt nước bọt, soi xét biểu cảm của Tiểu Mông. Cậu còn tưởng hần hỏi có muốn nhậu hay không.

“Tại sao lại... lại nói chuyện này...”

“Nhìn bộ dạng cậu là biết.”

Gia Ngạn sững người, chẳng hiểu làm sao lại bị nhìn thành như vậy, vừa giận vừa thẹn tới mức mặt mũi nóng bừng: “Bậy bạ, tôi làm gì có.”

Tiểu Mông cười một tiếng, đứng dậy đem cất laptop rồi thông thả ngồi lại chỗ cũ: “Không biết ai còn giấu tạt chỉ tình dục dưới chiếu đây.”

Cậu càng đỏ mặt tợn, môi dưới phát run: “Cái đó, không phải, tôi...”

“Những chuyện như vậy với đàn ông là rất bình thường, cậu cũng không cần phải chối làm gì.”

“Nhưng mà...”

“Không phải lâu rồi cậu không quan hệ sao?” Tiểu Mông cố tình chọc ngoáy, đưa tay lên vào giữa hai chân cậu.

Gia Ngạn “Á” một tiếng nhảy dựng lên, liều mạng đẩy tay hần ra rồi tự che lại, mặt càng lúc càng đỏ ửng.

“Coi bộ cậu rất có hứng ha.”

Hai tai tràn ngập tiếng cười nhạo của Tiểu Mông phút chốc cũng nóng rực lên. Thật tình là trong đầu cậu không hề có loại tư tưởng này nhưng bị hần rờ một cái tự nhiên thẳng nhóc lại góc đầu dậy, thiệt xấu hổ không biết làm sao.

“Cậu không có bạn gái không phải sao? Đây chẳng qua là vấn đề sinh lý của đàn ông thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

“Tôi cũng không phải...”

Gia Ngạn đang rối tinh rối mù định mở miệng giải thích liền bị Tiểu Mông chặn trước: “Hơn nữa tôi với cậu cũng đã từng làm qua rồi còn gì.”

Nghe nhắc tới chuyện đó, cậu thẹn đến nổi mạch máu thiếu điều muốn vỡ tung, nhưng Tiểu Mông ngược lại rất bình tĩnh khiến cậu cũng không thể phản ứng ra mặt được, chỉ biết cắn môi nhìn lên.

Bất gặp hai con mắt đỏ ửng vì lo sợ của Gia Ngạn, hần chỉ muốn gạt hết mấy lời thừa thãi qua một bên mà đề cậu xuống ngay tức khắc.

Từ tốn điều chỉnh lại hô hấp, Tiểu Mông cất giọng đều đều: “Lo cái gì, đàn ông với nhau làm chuyện này chỉ để giải quyết sinh lý thôi, cậu đừng quan trọng hóa vấn đề.”

“Nhưng...” Gia Ngạn chần chờ, “Anh muốn có bạn gái rất dễ mà, đâu phải như tôi, cần gì phải như vậy...”

“Khờ quá, làm sao tôi dám ra ngoài làm bậy để người khác bắt tầy.” Tiểu Mông đã sắp hết kiên nhẫn, “Tôi leo lên đến vị trí này cũng phải cạnh tranh dữ lắm, lỡ để lộ đời sống riêng tư cho người ta biết có thể ảnh hưởng đến chức vị không chừng.”

“Không ngờ lại phiền phức đến vậy...” Gia Ngạn vốn rất dễ cảm thông với người khác, liền tin ngay những gì hắn nói, “Nhưng mà tôi là đàn ông... Làm chuyện này thấy rất buồn nôn...”

“Nhằm nhò gì, làm rồi chứ có phải chưa, cũng đâu có nôn mửa gì,” Tiểu Mông không thèm để tâm đến lời Gia Ngạn, “Chỉ cần thân thể hòa hợp là được. Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau so với người ngoài không phải tốt hơn à.”

Thấy Gia Ngạn không nói gì nữa, hắn nhích lại gần đủ để ôm trọn lấy cậu, nhẹ nhàng kéo áo Gia Ngạn ra, mỉm cười luồn tay vào trong: “Thoải mái hay không, thử là biết liền.”

Gia Ngạn căng thẳng tới nổi cả da gà, cơ thể gồng cứng lại mặc hắn xoa nắn, đoạn lấp bắp nói: “Như vậy không ổn đâu, hai người đàn ông mà... Kỳ cục lắm.”

“Chuyện ghê gớm hơn cậu còn dám đòi, giờ lại sợ cái gì?”

“Không phải,” Gia Ngạn vội vàng cãi, “Lần đó say quá tôi có nhớ gì đâu...”

“Tôi đã không bận tâm, sao cậu còn phải ngại?” Tiểu Mông ngược mắt nhìn lên, biểu tình rất chân thật. ‘Kẻ chịu thiệt là tôi mới đúng’, những lời này chẳng cần phải nói ra vì đã hiện quá rõ ràng trên mặt hắn rồi.

Gia Ngạn đuối lý đành cười cười nhưng vẫn rất hồi hộp. Thân trên bị rờ rẫm một hồi đã bắt đầu run rẩy, đến khi bị Tiểu Mông vịn về hai đầu vú cậu liền trợn mắt, thoáng rụt người lại: “Này, chỗ này? Tôi đâu phải phụ nữ, sao lại...”

Tiểu Mông cười cười nhìn cậu: “Thử rồi sẽ biết.”

Bị ôm lấy từ đằng sau, Gia Ngạn thở càng lúc càng nhanh bởi sự vuốt ve của Tiểu Mông, vai đã run lên tự bao giờ. Hắn vẫn tiếp tục chà xát trên ngực cậu, dùng hai ngón tay kẹp chặt đầu vú đang bắt đầu đập lại khiến Gia Ngạn rốt cuộc chịu không được phải la lên: “Dừng, đừng làm vậy.”

“Sao?”

“Đàn ông... bị sờ ngực kỳ cục lắm.”, chỉ biết lắp đi lắp lại hai chữ “kỳ cục” để che giấu phản ứng của cơ thể nhưng đôi tai đồ ửng đã đủ tố cáo cậu, Gia Ngạn sợ hãi cố nắm lấy hai vạt áo che lại nhũ tiêm đang cứng lên của mình.

Tiểu Mông biết chắc cậu ta không cách nào thoát nổi đêm nay.

Miền là Gia Ngạn không kiên quyết phản đối, hắn nhất định không dừng tay. Mà tính cách cậu cho dù không cam tâm nhưng cũng chẳng hề quyết liệt chống cự, quá lắm chỉ là giãy giụa một chút thôi.

“Thế thì làm cái gì không kỳ cục vậy.” Nhún vai ra vẻ không thành vấn đề, hắn mò tới lưng quần cậu, khéo léo mở lối đi vào, bàn tay chuẩn xác nắm lấy vật thể đã cương lên một nửa. Hắn dùng cánh tay ghì lại sự phản kháng yếu ớt của đối phương trong khi bàn tay bên dưới đang nhịp nhàng chuyển động, thích thú cảm nhận từng cơn run rẩy của Gia Ngạn.

“Này, này...” cơ thể đã căng cứng đến mức nói không thành lời, cậu nắm chặt cổ tay Tiểu Mông định giựt ra để hắn thôi ngay trò đùa dai này nhưng liền lúc đó phải đưa cả hai tay che miệng lại, ép mình nuốt những tiếng rên rỉ vào trong.

Bị Tiểu Mông ra sức dày vò, Gia Ngạn không còn sức lực phải tựa hẳn ra sau.

Cậu dựa trên vai hắn thở hổn hển. Về mặt Gia Ngạn rất đáng yêu mỗi khi cậu cắn chặt môi cố kiềm nén nhục dục đang trào dâng.

Tiểu Mông thở thật khê, chỉnh lại tư thế để kéo Gia Ngạn ngồi lên đùi mình cho cơ thể cả hai tiếp xúc nhiều hơn, cùng lúc đem hạ bộ đã cứng cáp của hắn ma sát vào mông cậu. Một chốc sau lòng bàn tay hắn đã ướt đầm.

Gia Ngạn cuối cùng cũng đạt tới đỉnh điểm, nhưng cứ nghĩ đến việc xuất ra trong tay một người đàn ông khiến đầu óc cậu trở nên trống rỗng. Bên tai còn nghe Tiểu Mông thầm thì trêu ghẹo “Thoải mái chứ”, cậu đành gật đầu thừa nhận, mặt đỏ rần lên.

Tiểu Mông khinh khỉnh hừ nhẹ một tiếng, buông ra tính khí đã mềm đi trong tay mình rồi xoay lại đối mặt với Gia Ngạn.

“Còn cách khác thoải mái hơn nhiều.”

Gia Ngạn chỉ kịp “Ái” lên đã bị đẩy ngã xuống giường. Cậu ngỡ ngàng nhóm dậy nhìn, giữa hai đầu gối đang được nâng lên tách xa nhau, khuôn mặt Tiểu Mông toát lên nét tươi cười trông đẹp lạ lùng.

“Thử coi sao.”

Tiểu Mông cúi đầu xuống. Gia Ngạn mới đầu nghĩ không ra hắn muốn thử cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn những ngón tay Tiểu Mông sờ trớn ngay gốc đùi của mình, bất thành linh vươn đầu lưỡi liếm một cái.

Cậu giật mình hít vào một hơi, chưa kịp kêu lên toàn bộ đã bị nuốt chửng. Thanh âm nhất thời nghẹn lại, một lát sau mới nói ra được: “Tiểu Mông, Tiểu Mông ...”

Hắn làm như không nghe, ngăn lại hai chân Gia Ngạn đang quẫy đạp, từ tốn ngậm lấy khí quan của cậu, dùng đầu lưỡi của mình liên tục khiêu khích.

Tiếng nước nở của Gia Ngạn rót vào tai hắn làm bụng dưới Tiểu Mông cũng phát nóng lên, nhịn không nổi càng lúc càng mạnh bạo, bàn tay cũng bắt đầu hoạt động ôm lấy cặp mông trần trụi của cậu.

Gia Ngạn chưa từng được nếm qua thứ cảm giác âu yếm này, vừa sợ hãi vừa sung sướng khiến cậu không còn sức lực để vùng dậy phản kháng.

Hạ thân bị giữ chặt, hai chân đặt trên vai hắn yếu ớt run rẩy. Bị Tiểu Mông phía dưới dùng những kỹ xảo mới lạ đùa bỡn làm Gia Ngạn đã nghe không ra tiếng rên rỉ của chính mình, màn nhĩ lúc này chỉ tràn ngập tiếng tim đập thành thạch trong lồng ngực.

Tiểu Mông dường như nghe được cơn nước nở đầy tuyệt vọng từ cậu, ngay sau đó một chất dịch bất ngờ tràn ra trong miệng khiến hắn nuốt xuống theo quán tính, trong phút chốc chỉ muốn chửi ầm lên.

Nhưng vừa ngẩng đầu định mở miệng liền thấy vẻ mặt kinh hoàng của Gia Ngạn, cơn tức của hắn bay vèo hết một nửa, lời lẽ độc địa sắp phun ra được thay bằng cái hừ lạnh chẳng rõ ý tứ.

“Thiệt... xin lỗi, tôi, tôi...” Gia Ngạn ngồi bật dậy, hoảng hốt đưa tay lật đật lau đi vết tích bên khóe miệng hắn, nghĩ không ổn, “Tôi mang nước cho anh súc miệng nha... Xin lỗi, tôi không cố ý đâu, tôi...”

“Tại cậu không có kinh nghiệm thôi,” Tiểu Mông lạnh lùng nói, “Sau này có muốn ra phải nói trước một tiếng.”

“Ừm...” Gia Ngạn vừa thẹn vừa sợ, rồi tỉnh rồi mù cả lên, cũng không hề để ý đến hai chữ “Sau này” của hắn, trong lòng còn đang lo lắng, “Anh có sao không, có khó chịu không? Khạc ra được không?”

Tiểu Mông nhướn mày nói: “Không nhiều lắm, cậu thử biết liền.”

“Hả?”

“Hả cái gì?” Hắn lại ngửa miệng muốn mắng người, “Tôi phục vụ cho cậu chắc? Không lẽ cậu không biết có qua có lại là gì sao?”

Gia Ngạn ngây người một lúc mới thông ra. Tuy chưa từng va chạm thể xác với người đồng giới trong trạng thái tỉnh táo lại thêm bản năng không cho phép, nhưng Tiểu Mông đã vì cậu mà hy sinh, nếu bản thân không báo đáp lại gấp đôi, thật rất không phải.

Tiểu Mông lùi lại bước xuống giường, đứng trước mặt Gia Ngạn với tư thế vô cùng phóng dăng dù quần áo vẫn còn chỉnh tề trên người, động tác cởi dây nịch của hắn trông đẹp mắt một cách kỳ lạ. Tiểu Mông dùng ánh nhìn tĩnh lặng ra hiệu cho Gia Ngạn nhích lại gần hơn.

Rõ ràng cũng dùng miệng để thỏa mãn nhu cầu giữa bạn bè với nhau nhưng khi làm hẳn cảm thấy rất bình thường, mà bây giờ đứng từ trên nhìn xuống lại mang đến cho hẳn cảm giác được phục thù.

Gia Ngạn ngoan ngoãn xích tới gần, ngồi ở mép giường, điều chỉnh độ cao thích hợp sao cho vừa vặn đối mặt với phần cơ thể cần được đền đáp.

Gia Ngạn thấy rất kỳ quái. Ngón tay mới vừa đụng vào vật thể nóng hổi đó là lông tóc cậu dựng lên hết, lưng cũng lập tức cứng lại. Nhưng nghĩ Tiểu Mông vì giúp cậu mà không nề hà gì, cũng từ cảm kích đó mà quyết tâm đưa môi đến gần, dù trên mặt không giấu nổi vẻ sợ hãi.

Sau đó, với Gia Ngạn mà nói như thể đang ở địa ngục. Còn Tiểu Mông tựa như đang lơ lửng giữa thiên đàng và địa ngục.

Bị đầu khất đâm vào cổ họng khiến cậu hoảng chết khiếp, chưa bao giờ Gia Ngạn ngậm vật gì lớn đến thế trong miệng. Đã vậy còn làm rất lâu, môi phải dùng sức để mút chặt, đôi khi cũng không tránh khỏi làm đau Tiểu Mông vì răng sơ ý chạm vào.

Cậu cảm giác cơ mặt mình đã mỏi nhừ đến mức không cử động nổi mà Tiểu Mông vẫn chưa chịu ra.

Vừa sốt ruột vừa mắc cỡ, cậu chỉ biết liếc mắt nhìn hẳn cầu cứu.

Khi ánh mắt hai người vừa chạm nhau, biểu tình Tiểu Mông thoáng dao động. Ngừng vuốt ve hai bờ vai cậu, hẳn dùng tay thô bạo kéo đầu Gia Ngạn tới sát điên cuồng thúc vào.

Tuy khoang miệng bị ma sát rất khó chịu, dị vật bên trong đã khiến cậu hít thở không thông lại thêm cổ họng còn bị đâm vào liên tục làm cậu mấy lần suýt nôn mửa, nhưng Gia Ngạn trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Ít ra Tiểu Mông cũng có chút thỏa mãn.

Hắn thừa biết cậu không giỏi trong chuyện này nhưng thiếu kinh nghiệm trầm trọng như vậy thật ngoài dự đoán của hẳn.

Không bị cậu cắn nát bấy là may phước rồi. Mà phải nói, trình độ Gia Ngạn tuy dở tệ nhưng không hề làm giảm khoái cảm trong người hẳn, trái lại ham muốn càng thêm bùng cháy dữ dội. Chính hẳn cũng thấy có điểm bất thường.

Thay vì để cho Gia Ngạn vụng về liếm láp tứ tung, thả giữ chặt cậu ta rồi tự mình làm còn khỏe hơn.

Nhưng không hiểu sao khi nhìn nét mặt khổ sở của Gia Ngạn khiến hẳn không đành lòng, nên đành miễn cưỡng dần lại, kiên nhẫn phó thác hết cho khoang miệng ấm áp kia, chờ đợi môi mòn không biết đến ngày tháng năm nào mới đến được cao trào.

Nhìn Gia Ngạn nhiệt tình âu yếm thực sự làm hẳn vui mừng khôn xiết, nhưng cứ kéo dài miết chẳng khác nào cố ý hành hạ hẳn. Cho nên Tiểu Mông cứ như đang lơ lửng giữa thiên đường và địa ngục, khiến hẳn tức đến trợn mắt.

Đúng lúc đó Gia Ngạn lại ngược mắt van xin.

Khuôn mặt cậu dù rất bình thường nhưng vì đôi mắt ướt ươn đã đỏ lên do ráng sức cả buổi cũng đủ cho Tiểu Mông vứt hết chút lý trí còn sót lại, để mặc cơn thú tính trong người hẳn được dịp bạo phát.

Nắm chặt mái tóc đen mềm của Gia Ngạn, hẳn mạnh bạo chà đạp lên đôi môi sưng tấy, nghe thấy tiếng thở dốc khó khăn hòa trong tiếng rên rỉ phát ra từ khoang miệng kia, nước mắt vì không chế không được cũng chảy dài xuống. Tiểu Mông run lên, hai tay ôm chặt lấy đầu cậu.

Gia Ngạn miễn cưỡng nuốt xuống, do không quen mà mặt mày thoát xanh như tàu lá, ho khan cả buổi mới có thể thở lại bình thường. Đoạn lau đi nước mắt trên mặt rồi nhìn Tiểu Mông cười cười.

“Anh... thiệt đúng là lâu lắm.”

Tiểu Mông dở khóc dở cười, búng nhẹ trán cậu: “Cũng tại cậu kỹ thuật dở tệ.”

Gia Ngạn hơi ngượng ngùng, cổ họng vẫn còn ngứa nhẹn không được ho khan hai tiếng: “Xin lỗi, tôi chưa từng làm chuyện này...”

Hắn cũng không giống ngày thường thừa nước đục thả câu, nói vài câu đau tim hay cho cậu mấy cước, ngược lại im lặng một lúc, sau đó hỏi cậu bằng giọng đều đều: “Khó chịu lắm không?”

“Hả?”

“Có ghê không?”

Gia Ngạn nhất thời do dự, nhắc thấy biểu tình Tiểu Mông có vẻ giận dữ, vội vàng trả lời: “Cũng không có.”

Kỳ thực dùng miệng thỏa mãn người khác thoải mái kiểu gì chẳng biết, nhưng Tiểu Mông lúc làm cho cậu chưa từng nhú mày lấy một cái, trong khi cậu lại rụt rè sợ hãi, nghĩ lại thật chẳng đáng mặt bạn bè chút nào.

Tiểu Mông hồ hững “Ừ” một tiếng rồi không buồn nói nữa, không hiểu sao hắn rất muốn chạm vào khuôn mặt đối diện. Gia Ngạn bị hắn nhìn chăm chăm cũng thấy hãi, đành im thin thít. Trong phòng đột nhiên lắng xuống, hai người đàn ông quần áo xộc xệch ngồi đối mặt nhau phát ngốc ra.

Một lát sau Tiểu Mông tự động chỉnh lại y phục, giọng điệu nhàn nhạt bảo: “Tắm rồi ngủ đi.”

Gia Ngạn đang bối rối với lấy cái quần cũ xì của mình, vừa nghe hắn nói vậy không khỏi ngạc nhiên, “Ồ” lên một tiếng.

“Tiểu Mông, còn chuyện kia...”

“Chuyện gì?” Hắn tuy không vui nhưng cũng không có vẻ gì là sắp nổi giận.

“Chuyện kia, tôi... tôi còn thiếu anh một lần.”

Tiểu Mông dừng lại, mặt vẽ lên biểu tình kỳ quái nhìn Gia Ngạn, lát sau mới mở miệng: “Chờ cậu tiến bộ hơn rồi tính tiếp.”

Gia Ngạn vì xấu hổ lẫn lúng túng mà không để ý dáng vẻ vội vã lạ thường của người nọ khi bước tới phòng tắm.

Vào trong rồi Tiểu Mông mới dám thở phào, nguy hiểm quá, lúc đó mà không kịp dẫn xuống thì tiêu. Quả thật khả năng chịu đựng của hắn mà dùng chữ “kiên định” là không đủ để hình dung.

Cứ cái kiểu đó thì đừng nói một lần, bảy tám lần với hắn cũng không thành vấn đề.

Chỉ tại mới làm sơ sơ thôi Gia Ngạn đã do dự cả buổi rồi, nếu ép cậu ta làm tới cùng không chừng lại lộ ra sơ hở. Sao lại khó thế này.

Đầu hắn như muốn bốc khói, hận không thể ăn sống Gia Ngạn luôn cho rồi, có gì phải nhẫn nại tìm cách lừa cậu ta tự mở cửa mời hắn vào.

Vốn dĩ thể lực hai người đã khác xa nhau, hắn quá lắm ra một tí sức là xong. Có điều một khi đã làm, hắn sẽ không thể dừng lại được.

Thật ngu ngốc.

Tiểu Mông đứng dưới lực nước xả rất mạnh từ vòi sen, có chút phiền muộn tự dùng tay giải quyết. Trên gương mặt chợt vẽ lên một nét cười.

Thiếu hắn một lần...

Tiểu Mông đương nhiên nhớ kỹ, một đêm nào đó phải đem Gia Ngạn ra thịt cho hả mới thôi.

Hắn bắt đầu thở dốc, ngẩng lên nhìn làn hơi nước mờ mờ ảo ảo. Khuôn mặt Gia Ngạn với nụ cười e dè cứ như ẩn như hiện trước mắt hắn.

Thật ra, Gia Ngạn lớn lên cũng có nét dễ thương.

Tiểu Mông đã sớm nhận không được, tốc độ càng lúc càng dồn dập nhưng trong lòng cảm thấy rất chán nản.

Cứ mỗi khi chấp nhận một ưu điểm nào đó ở Gia Ngạn, hắn lại thêm phiền não, tâm tình cũng vì vậy mà tồi tệ hơn.

5. Quyển 1 - Chương 5

Thời tiết vẫn cứ oi bức khó chịu, tuy có dịu hơn so với trước nhưng cũng không đủ làm tan đi cái nóng gay gắt của nắng hè, mà dường như năm nay còn kéo dài hơn những năm trước.

Gia Ngạn đã chuyển đến được hai ngày. Đồ đạc quả nhiên chẳng có bao nhiêu, nhiều vật dụng đã quá cũ kỹ cũng không cần thiết phải mang theo, lúc quét tước lại căn hộ cũ hắt đã tiện thể vứt đi hết.

Cậu bỏ vào phòng tắm một chai dầu gội rẻ tiền, cục xà bông thơm (không phải sữa tắm nha!), một cái khăn tắm, lại còn cả ly nước súc miệng không biết đã mấy ngàn năm rồi. Nhìn đúngchương mất!

Tiểu Mông cũng có ngày chứa chấp mấy thứ này trong nhà hắt thật là chuyện không tưởng.

Mà khiến hắt nóng lòng không yên chính là không có cơ hội đụng tới chủ nhân của bọn chúng.

Quần áo Gia Ngạn cũng chẳng còn gì mới mẻ, nhất là đồ ngủ, còn chưa nói đến kiểu dáng, tất cả đều là đồ bỏ đi. Vừa rộng thùng thình, đã vậy do mặc quá lâu rồi nên vải đều bị tơ hết, mạnh tay một chút là dễ dàng xé thành từng mảnh.

Mặc thứ quần áo nguy hiểm như vậy trước mặt Tiểu Mông mà cậu vẫn tỉnh bơ, không hay biết gì về những xung đột trong lòng hắt. Lại còn mặc một cái quần đùi được chế lại (hắt không tin nổi có người còn giữ lại đồng phục học sinh mười năm trước, mà cái quần đùi này cũng đã phai màu đến nhận không ra rồi), nhìn từ sau lưng, Gia Ngạn trông giống như một sinh viên.

Lúc cậu quay lưng về phía hắt, ngồi xổm xuống lấy đồ, Tiểu Mông thật không biết về mặt của chính mình khi ấy ra sao.

Dưới lớp vải mỏng manh của chiếc áo, tấm lưng thon gầy của Gia Ngạn chợt hiện lên rõ nét, cảm giác có thể dùng hai tay là thoải mái ôm choàng lấy. Hai bờ mông căng lên trong chiếc quần thoát nhìn có vẻ nhỏ nhắn, nhưng hắt còn nhớ rõ lúc đó chính tay mình xoa nắn nó cảm giác rất đầy đặn.

Ngoài mặt, hắt vẫn giữ được vẻ cười cợt nhưng vừa bắt gặp mảnh gáy trắng nõn lộ ra lúc Gia Ngạn cúi đầu xuống, bụng Tiểu Mông nóng lên từng đợt.

Gia Ngạn vốn không biết bản thân đang bị lạm dụng trong tư tưởng của người khác, dè dặt mỉm cười với kẻ chỉ mới đây còn mãi tận hưởng cảm giác xâm nhập vào cơ thể cậu: “Chương trình TV chán lắm hả?”

Cậu đương nhiên chẳng hiểu được vì sao Tiểu Mông lại trông rất phiền não, cầm remote bấm loạn hết kênh này đến kênh khác.

Chuyện “an ủi lẫn nhau” phải vài ngày mới có được một lần.

Tuy Gia Ngạn có tiến bộ chút đỉnh nhưng với hắt mà nói, ăn được một chút so với không ăn cũng chẳng khác nhau là bao, không chừng còn tệ hơn.

Cậu ta cứ là vô tư ngủ say, cách nhau một vách như thế càng khiến hắt không tài nào chớp mắt được.

Đến cuối tuần, Tiểu Mông vì không muốn quanh quẩn trong nhà cùng Gia Ngạn, hắt đành ra ngoài sắm sửa một ít quần áo cho mùa hè.

Tuy không phải nghiện mua sắm như phụ nữ nhưng hắt vốn chú trọng cách ăn mặc, quần áo mới dù không phải quá cần thiết nhưng cứ mặc đi mặc lại hoài khiến hắt đâm chán.

Mà Gia Ngạn một bộ đồ bốn năm năm chưa bỏ, thói quen kiểu đó thật vượt quá sức chịu đựng của hắt.

Tiểu Mông cũng không mất quá nhiều thời giờ mua sắm. Hắt đã có sẵn ngoại hình lý tưởng của một người mẫu cộng thêm khiếu thẩm mỹ không tồi nên rất dễ dàng tìm được trang phục thích hợp cho mình.

Xách theo túi quần áo mới mua chuẩn bị ra xe, hắt vô tình nhìn quanh, phát hiện một vài bộ kích cỡ nhỏ hơn.

Kiểu dáng giản dị, màu sắc sáng sủa nhưng không hề mất đi vẻ thanh lịch trang nhã, cho dù khoác lên người là một kẻ quê mùa trông vẫn bắt mắt như thường.

Tiểu Mông tâm tình rối bời mua hai bộ, một nhỏ một lớn cho dù đó không phải trang phục hè, còn thêm một chiếc cà-vạt để mặc chung. Hắn còn mua thêm một đôi giày mà nhân viên bán hàng giới thiệu là mang vào rất êm ái, màu sắc do Tiểu Mông quyết định.

Hắn đem gói đồ bỏ vào xe, lần đầu tiên cảm thấy do dự.

Gia Ngạn ngoài đường cả ngày, về tới nhà còn trẻ hơn Tiểu Mông, trên người mồ hôi chảy ròng ròng, quả nhiên không tránh được bị hắt la một chút rồi chạy vào phòng tắm.

Tắm xong Gia Ngạn vẫn mặc một cái áo sơ mi bụi quá khổ, không để ý đến vẻ căng thẳng của Tiểu Mông, cậu cứ vô tư đi tới ngồi bên cạnh.

“Đừng dựa gần như vậy!” Hắn tỏ ra khó chịu, đẩy cậu một cái.

Gia Ngạn cười, nhanh chóng nhích xa một tí, tránh để chân sơ ý đụng chạm làm phật ý gia chủ.

Tiểu Mông công nhận cậu có đôi chân dài rất xinh đẹp, lại thấy chúng lộ ra dưới lớp quần đùi khiến tâm tình hắn thoáng xao động. Thứ phản ứng kỳ quái này làm hắn thầm mắng mình không biết bao nhiêu lần.

“Đồ đạc của cậu cái gì cũng xấu gần chết.” Hắn lầm bầm, rõ ràng tâm trạng không được vui vẻ, “Nhìn chường mắt quá. Tôi mua ít đồ mới về, trong cái túi to đằng kia, cậu tự coi lấy rồi đem mấy thứ rách nát kia bỏ hết đi.”

Ngoài quần áo ra, hắn còn mua cho Gia Ngạn đồ dùng hàng ngày, còn có một cái đồng hồ đeo tay loại tốt.

Càng mua nhiều Tiểu Mông càng cảm thấy căm phẫn chính mình. Tay hắn run run lúc miễn cưỡng mà đem số quần lót tự mình bỏ công tuyển lựa cho nhân viên bán hàng, trên mặt nóng rần đến nhìn sơ cũng thấy được.

Gia Ngạn ngoan ngoãn lục lợi trong túi xách, y như hắn đoán, cậu thốt lên kinh ngạc.

“Cái này... cái này rất mắc phải không?” Về mặt lo lắng của cậu ta không có chút nào giả dối, “Lại nhiều thế này... Tiểu Mông, thiệt ra mấy thứ tôi xài vẫn còn tốt lắm...”

“Đã ở nhà của tôi thì đem mấy thứ cũ xi kia bỏ hết đi,” Hắn tỏ vẻ chán chường, “Nội thất trong nhà này đều bị cậu làm hỏng hết, cậu làm ơn thương giùm hai con mắt tôi một tí.”

Nói quá lên thôi chứ có một cây bàn chải đánh răng với mấy cái quần lót cũ không ra hình dạng làm sao có sức phá hoại lớn đến vậy.

Nhưng Gia Ngạn vẫn nói xin lỗi, xấu hổ giữ lấy cái túi, mấy ngón tay vô thức chà sát vào nhau theo thói quen.

“Khi nào tìm được công việc tôi sẽ...”

“Không cần.”, Tiểu Mông không kiên nhẫn lên tiếng, “Cậu mặc thử xem quần áo có hợp không.”

Lời vừa vượt ra khỏi miệng hắn đã muốn tát mình một cái, cũng may không gấp đến nói thành “thử xem quần lót” là mừng rồi.

“Quần áo này không được đâu,” Gia Ngạn coi giá tiền, vội e ngại, “Đồ của tôi thật sự còn mặc tốt mà. Nếu muốn mua đồ mới, tôi cũng biết mấy chỗ bán vừa rẻ lại vừa đẹp. Cái này chưa xé mặc còn đem trả lại được đó. Một cái áo sơ mi mà bán giá này, thiệt là... Mấy thứ hàng hiệu này chỉ toàn lừa tiền...”

“Để dành đi phỏng vấn thì mặc.” Tiểu Mông nói ngắn gọn.

Hắn một phần muốn ém lại mấy lời cay độc, một phần sợ nói nhiều quá thành nói đại.

“A?”

“Mang đôi giày da cũ nát đó, lại còn cái cà-vạt như cái rẽ mai, cả đời này cậu đừng mơ được nhận.”

Bị nói nhạo như vậy nhưng Gia Ngạn vẫn rất cảm động, nhoen miệng cười.

“Tiểu Mông, anh tốt quá.”

“Nói hươu nói vượn.” Hấn buồn bực, cắn cắn môi.

Liền sau đó hấn suýt cắn phải lưỡi vì hành động của Gia Ngạn.

Cậu lấy ra cái áo sơ mi mới, không ngần ngại đưa tay cởi cái áo đang mặc. Tuy chỉ là vài giây, nhưng bộ ngực trắng nõn trước mắt đã khiến cả người hấn chao đảo không ít.

“Được... được không?”

Người con trai không tự tin kéo kéo vạt áo.

Hấn ho khan hai tiếng lấy lại tinh thần: “Không tệ.”

Rồi tựa như vô tình, hắt mặt bảo: “Thử quần luôn đi.”

Gia Ngạn liền lấy cái quần tây mới mặc chồng lên cái quần đùi phục chế của mình, cảm thấy rất thoải mái, nhìn nhìn một hồi, trên mặt lộ ra ý cười dè dặt: “Chất lượng vải tốt thật, kích cỡ cũng vừa đúng nữa...”

Trái với Gia Ngạn đang rất vui vẻ, Tiểu Mông bên này lại thất vọng vô biên.

Âm thầm chờ mong Gia Ngạn cởi xuống quần đùi đã không có, đằng này đùi cũng nhìn chẳng thấy.

Biết vậy kêu cậu ta thử quần lót cho rồi.

Thần tình trên mặt hấn khó chịu khiến Gia Ngạn hiểu lầm. Sự phấn khởi nhỏ nhoi ban nãy bị nhanh chóng thay thế bằng sự rụt rè vốn có: “Tôi mặc... không đẹp hả?”

“Hừ,” Tiểu Mông mệt mỏi nhìn bằng nửa con mắt. Thật ra Gia Ngạn bận vào rất hợp, còn hơn cả hấn dự liệu nữa. Chẳng qua hấn là muốn nhìn thấy cơ thể người kia cái gì cũng không mặc, cho nên vô cùng mất hứng: “Cũng tại đáng vóc cậu quá kém thôi.”

Gia Ngạn cười không chấp, mau chóng thay lại cái áo sơ mi cũ rồi cúi đầu xếp lại đồ đạc vào trong túi.

“Vậy đem trả đi, chứ không phí tiền lắm.”

Tiểu Mông thấy cậu đem cất lại liền hết hồn ngồi thẳng dậy: “Này, tôi còn chưa nói là khó coi, dù sao cậu mặc cũng dễ nhìn hơn nhiều so với người khác.”

“Xài đồ rẻ quen rồi,” Cậu ngượng ngùng cười, “Mấy cái này mặc lên người thấy kỳ kỳ sao đó. Anh xem, mặc đồ đắt tiền vào tay chân tôi cũng không biết cử động thế nào. Không hợp đâu, nếu được đem trả liền đi.”

Sắc mặt hấn càng lúc càng sa sầm, mày cau lại: “Cái này không trả được.”

“Không trả được? Sao vậy? Nếu không để tôi đi hỏi coi có đổi thành số đo của anh không, chắc là...”

“Cậu rốt cuộc có muốn hay không?” Tiểu Mông mất kiên nhẫn cắt ngang.

“A? Tôi mặc không hợp mà, hay là đưa cho ai khác đi, bạn bè anh...”

“Cậu không cần thì đem vứt.”

Đột nhiên bị lạnh nhạt như thế khiến Gia Ngạn không biết phải làm sao, cứ ngây ra như phỗng để Tiểu Mông đứng dậy bỏ đi.

Đến tận buổi tối, hấn vẫn là tâm phiền ý loạn, buồn bực không yên, chỉnh lại máy điều hòa trong phòng xong vẫn không tài nào ngủ được.

Tiểu Mông mở cửa sổ ra tưởng mát hơn ai dè nửa đêm rồi cái nóng vẫn chẳng giảm đi là bao, trên lưng cứ ngứa ngáy từng hồi, chẳng cần biết mình đang ở tầng thứ mấy, hấn cầm chiếc dép hung hăng ném ra ngoài cửa sổ cho hả giận.

Quay đầu lại thấy dưới giường còn một chiếc nĩa, tự dưng thấy mình như một thằng ngốc, trong phút chốc toàn thân hấn bỗng trở nên xụi lơ.

Lúc mua những thứ đó cho Gia Ngạn hẳn đã tự nhủ với chính mình không biết bao nhiêu lần rằng đây không phải để lấy lòng cậu ta. Bởi vậy dù có ra sao hẳn nhất quyết không chịu mở miệng nói “Xin cậu nhận cho”, nhưng khi bị Gia Ngạn từ chối hẳn lại cảm thấy rất đau đớn.

Tiểu Mông chẳng rõ hẳn có chạm mạch ở đâu không mới để ý đến người kia như vậy.

Cả ngày hôm sau ở chỗ làm hẳn vẫn chưa nguôi giận. Về nhà lại chẳng thấy Gia Ngạn đâu, Tiểu Mông càng thêm khó chịu, ngồi phịch một cái xuống sô-pha suýt lật cả ghế.

Tên gốc gác kia cần gì phải chạy đôn chạy đáo đi kiếm việc, ở nhà làm cho hẳn không phải sướng hơn à.

Giúp hẳn coi sóc nhà cửa, cơm nấu ngày ba bữa, sẵn tiện ủ ấm giường gối, vân vân và vân vân... Thôi thì chẳng cần làm việc nhà làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn nằm lên giường cho hẳn làm là tốt rồi.

Ngồi tưởng tượng mông lung một hồi đã khiến cơ thể hẳn chẳng lựa thời gian địa điểm đã đột ngột nóng lên.

Tuy ngoài trời vẫn còn sáng nhưng làm gì có ai quy định chỉ có buổi tối mới được suy nghĩ mấy chuyện này. Hẳn nghĩ muốn thì cứ làm, kiểm chế chỉ cho mệt.

Đã nóng đến một nửa bất ngờ cửa bị đập vào vách một tiếng làm hẳn giật nảy mình, hồn bay phách tán đầu mất tiêu, bao nhiêu nhiệt huyết này giờ đều đem đổ sông đổ bể. Tiểu Mông nhất thời thẹn đến hóa giận, cắn hận trừng mắt nhìn người kia.

“Tiểu Mông,” Gia Ngạn đứng đó sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng, “Tôi, tôi...”

“Cái gì?” Không mau nói xin lỗi, tôi cho cậu chết bây giờ.

“Tôi được nhận rồi.”

“À...” Tin này tuy chẳng quan trọng gì với Tiểu Mông nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của người đối diện tự dưng bản thân hẳn cũng thấy vui lây, tâm thiện tha cho cậu ta tội xông vào làm vỡ giấc mộng của hẳn, “Không tồi.”

“Ừm.” Gia Ngạn có vẻ ngại ngùng, “Ngày mai có thể đi làm rồi. Thật tốt quá. Cái kia, cảm ơn bộ quần áo của anh, bề ngoài đúng là rất quan trọng...”

Tiểu Mông lúc này mới để ý Gia Ngạn đang mặc bộ đồ tối hôm qua vừa thử (lúc này hẳn chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta), tâm tình phấn chấn hẳn, khó khăn lắm mới ngăn mình không vui mừng đến mức bật ra tiếng cười, chỉ lộ vẻ đắc ý “Ừ” một tiếng.

Có thể thoát khỏi những ngày tháng ăn cơm tiệm, Tiểu Mông chẳng có gì không hài lòng. Chẳng qua những lúc ăn chung, hẳn cảm thấy rất khó chịu, mắt cứ nhìn chăm chú vào từng cử động nhỏ của đôi môi đối diện.

Hẳn cá là hai làn môi nhàn nhạt còn dính một chút nước tương đó, so với đồ ăn trên bàn còn ngon hơn nhiều.

Cơm nước xong xuôi, hai người thay phiên nhau tắm rửa, Tiểu Mông nhìn thấy Gia Ngạn mái tóc còn sũng nước cùng ánh cười dịu ngoan, hẳn quyết định không cần giữ lễ độ nữa.

“Này, uống rượu không?”

“Hả?”

“Chia vui một chút. Lúc này ăn cơm không nhớ tới, bây giờ cũng còn kịp.” Hẳn nhìn lướt qua vẻ cảm động trên mặt Gia Ngạn, đoạn mở tủ đựng rượu chọn lựa, “Chai này được. Tối phòng tôi uống đi, nhìn cảnh đêm từ đó rất đẹp.”

Gia Ngạn trình độ thấp nên rõ ràng không biết thế nào là rượu quý ủ lâu năm, điều này khiến Tiểu Mông cảm giác như dẫn người mù đi ngắm trăng. Nhưng hẳn thật không thấy tiếc, nói sao thì Gia Ngạn hiện giờ đang ngồi trên giường của hẳn, tay cầm ly rượu, sắc mặt đã được chút hồng.

Tuy không thể uống cho say khướt, nhưng một vài chén cũng đủ tạo không khí rồi.

Trong ánh đèn mờ ảo, sắc đỏ của rượu cũng không thể làm hấn say như vẻ đẹp toát ra từ cơ thể người thanh niên kia. Tiểu Mông không nói chuyện, chỉ đưa tay rót rượu. Hấn biết mình đã chết lỵ rồi cái mím môi xinh đẹp của cậu ta.

Gia Ngạn dường như nhận ra sự yên lặng kỳ lạ này, nụ cười vốn nhẹ nhàng chợt có chút gượng gạo.

Đến khi Tiểu Mông âm thầm nhích lại gần đặt tay trên lưng cậu, Gia Ngạn mới hiểu ra, biểu tình dần trở nên cứng ngắt.

“Cậu muốn làm không?”

“Ể...” Gia Ngạn như bị mắc nghẹn.

“Gặp chuyện vui như vậy tinh thần phấn chấn cũng là chuyện bình thường thôi.” Tiểu Mông nói ra chiều thông cảm trong khi tay đã lần mò đến giữa hai chân Gia Ngạn mà ép nhẹ vào, quả nhiên chỉ một chút khiêu khích đã khiến chỗ đó phản ứng. “Nếu muốn làm thì tới đây.”

“Không, không phải, tôi không có muốn...”

Tiểu Mông không buồn để ý đến cậu. Dù đã làm vài lần nhưng Gia Ngạn vẫn luôn căng thẳng và ra sức chối bỏ. Phải chờ đến lúc cậu ta tự mình nói “Tôi muốn làm” thì có mà chờ cả đời.

Bởi vậy hấn vô cùng tự nhiên đưa tay cởi quần cậu ra, còn Gia Ngạn toàn thân bất động không biết nên thuận theo hấn hay phải phản kháng lại. Trông đến là tội nghiệp.

“Có tinh thần lắm đây.”

Bị người khác nhìn vào nơi riêng tư của mình mà bình phẩm, Gia Ngạn thẹn đến đỏ mặt, lại không thể che lại chỉ còn cách ngồi đờ ra nhìn Tiểu Mông dùng tay ôm lấy, cảm nhận sự thô ráp của lòng bàn tay kia đang ma sát vào lớp da bên ngoài.

Cậu quá ngưỡng ngùng khi thấy cơ thể mình càng lúc càng giương to trong tay người khác, đành thở hổn hển nhắm mắt lại.

Sau một hồi bị đùa bỡn trốn bởi những ngón tay điêu luyện, đã được thay bằng vòm miệng ấm áp của hấn. Nếu Tiểu Mông không dùng hai tay giữ vững cơ thể cậu, Gia Ngạn sợ mình không thể đứng nổi. Cậu cũng nhanh chóng bám chặt vào vai hấn nếu không muốn chân vì vô lực mà phải khụy xuống.

Chỉ một chút nữa là lên tới đỉnh Tiểu Mông liền dừng lại, đưa môi từ tốn hôn khắp vùng da thịt gần đó.

Nhìn khuôn mặt mơ màng của Gia Ngạn thoáng chút lo lắng, hấn càng thấy thực đáng yêu, nhịn không được bèn nhỏ giọng trấn an, “Sẽ cho cậu thoải mái mà”, vừa mạnh mẽ hôn lấy vừa đem ngón tay đã được bôi trơn khẽ tham nhập vào giữa hai gò mông cậu.

“Này... Anh làm gì đó?” Bị vật lạ len vào trong cơ thể khiến Gia Ngạn khó chịu không yên.

Cậu vẫn khẳng khái cho rằng hai người đàn ông có ân ái cũng không dùng đến phía sau, nhưng cậu quên mất rằng đàn ông bình thường ngay cả phía trước cũng không đụng tới.

“Làm vậy phía trước rất dễ chịu. Cậu thử thì biết.”

Đỗ dành cho Gia Ngạn chút hoảng sợ, Tiểu Mông dùng sức một chút, ngón thứ hai cũng đã vào hết bên trong. Cậu lưỡng lự rồi bắt đầu giãy giụa, muốn lấy mấy ngón tay ra khỏi cơ thể mình: “Không cần, không cần chạm vô chỗ này, rất kỳ... Anh làm ơn bỏ ra đi...”

Hấn vẫn làm ngơ, bắt đầu cử động mấy ngón tay, cẩn thận mà tận tình mò mẫm. Số hấn vốn hên, không lâu sau liền cảm giác được cơ thể trong tay mình đột nhiên run lên, thanh âm lập tức biến mất.

Biết là đầu ngón tay mình vừa đụng đến tuyến tiền liệt, Tiểu Mông cười nhạo: “Thế nào?”

Gia Ngạn vẫn còn nguyên vẻ kinh hãi, cậu không hề biết kích thích phía sau lại làm phía trước phản ứng như vậy. Đêm đó dù có trải qua cảm giác này nhưng trong trí nhớ lại quá mơ hồ, mà xúc cảm mãnh liệt vừa nảy rõ ràng đến thế khiến cậu không khỏi ngạc nhiên.

“Rất thoải mái, đúng không?” Tiểu Mông thăm thì nghe như một loại thôi miên nào đó. Thừa dịp Gia Ngạn còn đang thất thần, hắn đã tiếp tục mở rộng phạm vi tấn công làm Gia Ngạn không khống chế được phát ra tiếng rên rĩ, “Không nhất định phải đụng đến đằng trước, chỗ này cũng được... Kích thích nhiều hơn... không phải sao?”

Gia Ngạn thở dốc, miễn cưỡng lên tiếng: “Nhưng, nhưng như vậy rất kỳ quái...”

“Sao lại kỳ,” hắn thản nhiên nói như thể đó là chuyện một cộng một bằng hai, “Chỉ là hơi đặc biệt một chút thôi, có thể cậu chưa quen.”

“Nhưng mà...”

Để chặn trước mọi nghi ngờ, Tiểu Mông liền kết hợp sẵn sóc cho mặt trước làm Gia Ngạn không thể làm gì hơn là bật ra những tiếng run rẩy đang nghẹn uất trong cổ họng.

“Tiểu... Tiểu Mông ...” Bị âu yếm từ cả hai phía, Gia Ngạn càng lúc càng trở nên mờ mịt, từng thanh âm mỏng manh, rời rạc gầy nát tựa van xin: “Tiểu...”

Hắn dùng đầu lưỡi ve vãn cậu cũng không phải vì mục đích trấn an Gia Ngạn. Thực ra là để hắn có cơ hội tùy khai phá bên trong cơ thể kia. Sức nóng từ vùng cấm hạn hẹp cùng giọng điệu đáng thương của cậu ta đã khiến bụng dưới hắn sôi sục nãy giờ, ngón tay vì thế mà càng ra sức hoạt động làm Gia Ngạn không chịu được, vô lực quy xuống trên người hắn mà nức nở.

Chỉ dùng tay thôi đã đưa Gia Ngạn đạt tới cao trào. Nhìn người thanh niên đang trong lòng mình, bởi vì khoái cảm mà thân thể mềm oặt rũ rượi, hắn không thể ngăn mình liếm liếm môi.

“Cậu còn nợ tôi.”

Gia Ngạn không ý thức được hắn ám chỉ cái gì đã bị đẩy ngã xuống giường, không hề phản kháng, ngược lại còn vươn tay nghĩ muốn giúp Tiểu Mông giải quyết khúc mắc nơi hạ bộ của hắn.

Ngờ đâu lần này chẳng dùng tay cũng chẳng dùng miệng, cậu bị lật sấp lại rồi chèn gối vào dưới bụng. Gia Ngạn có chút mờ mịt nhưng hắn đã từ phía sau dịu dàng vuốt ve cậu, từ từ cũng giúp cậu thả lỏng ra.

Chuyện tiếp theo còn đáng sợ hơn. Đột nhiên bị thứ gì đó vừa nóng hổi lại cứng rắn tiến vào, Gia Ngạn đau đến thét lên. Sau đó hiểu được, cậu vừa sợ vừa đau, chỉ biết thở dốc cả buổi. Lúc sau liền bắt đầu phản kháng nhưng chẳng tác dụng gì dưới sức áp chế của Tiểu Mông.

“Tiểu Mông, Tiểu ... Mông, anh...”

Gia Ngạn vì cái va chạm đến đau thốn mà nói tiếng được tiếng mất. Cậu cúi đầu xuống nệm, cố chịu đựng cho cơn đau mau giảm đi.

Tuy cảm giác bị xâm phạm rất kinh tởm, nhưng đối phương lại là Tiểu Mông, người cậu vô cùng tin tưởng nên không quá sợ hãi, chỉ là thấy cực kỳ hoang mang: “Tại sao... phải làm như vậy...”

Hắn thừa biết sẽ không gặp sự phản đối kịch liệt nào cũng như tức giận từ Gia Ngạn nên chẳng thèm lên tiếng, dần dần áp thân mình xuống, liên tục ra vào đến khi lên đỉnh mới dừng lại một chút, thở hồng hộc trả lời: “Ai bảo cậu không quen dùng miệng, kỹ thuật lại quá kém làm chi.”

Nhìn thoáng qua tính khí của Gia Ngạn lại muốn đứng lên, hắn cười cười: “Tôi cũng không muốn một mình thỏa mãn cậu. Bằng cách này cả hai người đều có thể hưởng thụ, không phải tốt sao?”

Gia Ngạn biết rõ cơ thể mình có phản ứng, cũng không muốn nói qua nói lại, thậm chí còn cảm thấy lời lẽ của Tiểu Mông khá hợp tình hợp lý, cho nên lúc hắn di chuyển lại, cậu chỉ “A” lên một tiếng rồi nắm chặt khăn trải giường, cố gắng thư giãn, nhẫn nại để Tiểu Mông tiến nhập từ phía sau.

Sự chật chội bên trong cơ thể khiến cả hai đều mệt nhọc thở ra, tay hắn vô thức lần đến mặt trước vuốt ve hạ bộ của Gia Ngạn vì đau đớn mà thoát mềm đi. Rất nhanh lại nghe được một loại âm thanh tràn đầy sự cảm kích thoát ra từ người thanh niên bên dưới.

Cả hai lần đều giữ nguyên tư thế mà giãy vò người kia, nhưng Tiểu Mông vẫn không thể dừng được. Vừa nghe tiếng rên rỉ của Gia Ngạn khi gần đến cao trào, hắn tự nhiên rất muốn nhìn thấy vẻ mặt sung sướng đó của cậu, lập tức ôm lấy Gia Ngạn xoay qua.

Bị Tiểu Mông kịch liệt xâm nhập, cậu không còn chút nào sức lực, chỉ có thể run rẩy mở rộng hai chân để hắn vừa từ trên nhìn xuống vừa tiến vào. Gia Ngạn vì quá thẹn mà nhắm mắt lại, khóe mắt hơi ửng hồng ướt át.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy vẻ bất an của người bên dưới, Tiểu Mông tựa như thất thần, nhịn không được hạ thấp người ôm Gia Ngạn vào ngực.

Hắn thả chậm tốc độ nhưng mỗi nhịp đều có phần mạnh bạo hơn, làm Gia Ngạn kêu lên trong vô thức.

Biểu tình yếu ớt của Gia Ngạn nhìn thực đáng yêu, ngay cả tiếng thở bên tai nghe cũng đầy vẻ nhẫn nhịn. Rõ ràng gương mặt rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng bờ môi kia vì thở dốc mà hé mở thật khiến hắn khao khát đến toàn thân run rẩy.

“Này, muốn hôn không?”

Hắn vờ thoải mái đề nghị, thấy Gia Ngạn vẫn đang nặng nhọc bắt lấy không khí, lập tức trừng lớn hai mắt nhìn hắn.

Hai cơ thể vừa gắn chặt vào nhau, tay chân ôm ấp vô cùng thân mật, lại vừa bàn đến chuyện này thoát nghe rất quái đản.

“Hôn cũng muốn à?” Gia Ngạn có vẻ do dự nhưng chẳng phản đối ra mặt.

Hắn liền cúi đầu, ngậm lấy đôi môi vừa mở ra.

Ngay khi môi chạm nhau, Tiểu Mông nghe thấy âm thanh giận dữ thoát ra từ Gia Ngạn, làm tình với người cùng giới mà có cả chuyện này thật khiến cậu không tin nổi. Hắn ngược lại không hề kiêng nể, tách môi cậu ra đưa lưỡi đi vào thật sâu, liếm khắp mọi ngõ ngách của vòm miệng ẩm ướt mềm mại kia. Gia Ngạn dù tìm mọi cách cũng không có đường lui.

Môi hôn dây dưa cùng với tốc độ nhịp nhàng tiến nhập vào phần cơ thể mẫn cảm bên dưới. Khoái cảm dồn dập khiến thất lưng cậu cũng phát run lên, Gia Ngạn chỉ có thể ra sức tìm lại hô hấp của chính mình vì bất cứ tiếng rên rỉ nào chực chờ thoát khỏi khóe môi ướt đầm của cậu đều bị hắn nuốt chửng đi mất.

“Thật quái dị...”

Cuối cùng mọi chuyện đã xong xuôi, hai người nằm đó quấn lấy nhau trong rã rời, Tiểu Mông chợt nghe thấy tiếng thì thào trong lòng ngực mình.

“Cái gì?”

“Giống chúng ta...” Gia Ngạn lẩm bẩm, “Vừa giao hợp, vừa hôn môi...”

“Có gì quái đâu,” Tiểu Mông lưỡi nhác nói, nhắm mắt cảm nhận nhiệt độ từ cơ thể đang áp sát mình, “Những lúc cao trào, hôn môi là chuyện thường thôi.”

“Phải không?” Gia Ngạn hơi do dự nhưng cậu hình như đã buồn ngủ lắm.

“Đương nhiên, vậy lúc sắp xuất ra cậu không nghĩ muốn hôn tôi sao?” Hắn da mặt dày nói chuyện không biết ngượng là gì, dù sao đã lỡ nói dối quá nhiều rồi.

Tiểu Mông đợi thật lâu chẳng nghe thấy có ai lên tiếng phủ nhận.

Một sự yên ắng ngoài dự tính.

Hắn vì đột nhiên tự nhen nhóm một chút hy vọng mà trở nên cứng ngắc, chằm chằm quay mặt nhìn người bên cạnh.

Lại phát hiện cậu đã ngủ từ bao giờ.

Trong giây lát cảm thấy buồn cười, nhưng chỉ bật ra được hai tiếng liền thấy vô vị.

Trong phòng lặng như tờ.

“Cậu có nghĩ muốn hôn tôi không?”

Hắn ôm lòng chờ mong một câu trả lời nhưng Gia Ngạn đang say giấc không thể hồi đáp.

Tiểu Mông bất chợt cảm thấy trống rỗng vô cùng.

6. Quyển 1 - Chương 6

Châu Mẫn lần này thật sự tức giận và giận cũng rất dai, cho nên không thềm để ý đến Gia Ngạn, mặt mày cứ là cau có suốt ngày.

Gia Ngạn không biết làm sao cho tốt. Từ đó tới giờ, theo tính cách hắn cứ đơn giản nói ngọt vài ba câu, trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhường nhịn một bước là Tiểu Mông dịu xuống ngay.

Lần này không biết tại sao vẫn là khuôn mặt tươi cười đó mà hắn vẫn cứ thờ ơ.

Gia Ngạn một mảnh mờ mịt. Đã thế còn gặp Tiểu Mông không buồn phản ứng khiến cậu càng thêm sốt ruột, nhưng làm cách nào cũng không hiệu quả, đối xử với hắn ân cần tới mức tối đa cũng chẳng có tác dụng.

Cậu chậm tiêu đến đâu cũng thấy rõ Tiểu Mông là đang cố tình gây bất hòa với mình. Thời gian kéo dài như vậy riết rồi Gia Ngạn cũng thấy mất tự nhiên khi ở chung với hắn. Hai người sống cùng một mái nhà, lại không nói với nhau được vài câu.

Cậu rất quan tâm đến bạn mình. Tuy thường gặp phải sự thờ ơ này, nghe mắng như cơm bữa, quan hệ giữa hai người hoàn toàn không chút công bằng, nhưng về mặt tình bạn này kia quả thật rất khó giải thích. Cậu trước sau đều thấy Tiểu Mông là người tốt. Mặt lạnh tâm nhiệt, tuy ngoài miệng không tha cho ai, nhưng thực ra cực kỳ quan tâm đến cậu, tính tình tuy nóng nảy nhưng lại khiến Gia Ngạn rất yên tâm.

Theo cậu thấy, chỉ có Tiểu Mông là đối xử thật lòng với mình, sẽ không toan tính hay chờ cậu báo đáp gì cả. Gia Ngạn đã gặp vài người, nhưng chưa có ai chân thành với cậu như Tiểu Mông.

Cho nên cậu vô cùng quý người bạn này.

Tuy rằng mỗi lần xảy ra chuyện Gia Ngạn đều phải cúi đầu trước hắn, điều này làm tổn thương lòng tự trọng của cậu không ít, nhưng dù sao hai người ở chung, phải có người chịu nhường một bước. Cậu cũng chẳng để bụng tính cáu bẳn của Tiểu Mông, chỉ cần cả hai có thể tiếp tục qua lại với nhau là tốt rồi.

Nhưng lần này không giống giận dỗi suông mà hình như hắn có ý đoạn tuyệt hẳn với cậu. Gia Ngạn biết mình vốn không tiền đồ mà có được một người bạn như Tiểu Mông đã khiến cả khối người lấy làm lạ. Trái lại, ngày nào đó Tiểu Mông cắt đứt việc qua lại với cậu hẳn không ai phải ngạc nhiên.

Dự cảm về chuyện đoạn tuyệt này làm Gia Ngạn mỗi ngày đều nhìn lên sắc mặt hắn, trong khi đó hắn lại chẳng có động tĩnh gì.

Ngày tới ngày sinh nhật cũng không vì vui mừng mà có dấu hiệu tạm đình chiến.

Gia Ngạn chỉ kịp gặp Tiểu Mông ngay cửa trước khi đi làm, nói với hắn “Hôm nay sinh nhật anh nhỉ”, hắn “Ừ” một cái rồi đường ai nấy đi.

Cho dù Tiểu Mông không có biểu hiện gì nhưng trên đường đi làm về cậu vẫn ghé mua một ít đồ ăn. Vừa tới nhà Gia Ngạn mang ngay tạp dề vào, nấu nấu nướng nướng liên tục, vừa đồ mồ hôi vừa nhìn đồng hồ, trong lòng thầm lo lúc Tiểu Mông về tới còn chưa kịp dọn lên bàn.

May sao hôm nay có vẻ Tiểu Mông tan ca trễ nên thời gian dư dả hơn. Gia Ngạn nấu xong thức ăn, dành không ít công sức để trang trí bày biện thật đẹp mắt, mặt bàn cũng được lau chùi sạch boong tới mức thấy cả bóng của cậu.

Nghỉ ngơi một lát đã thấy đói bụng nhưng động đũa trước thật quá thất lễ, nên Gia Ngạn đành uống nước cầm chừng.

Lâu lâu cậu lại đem đồ ăn vào lò vi ba hâm nóng, vừa nghe được mùi vị vừa uống nước chờ đợi. Rốt cuộc sau một hồi cần đầu đũa hẳn cả dầu rằng, Gia Ngạn chịu không nổi mới cầm điện thoại gọi Tiểu Mông.

Phải gọi vài lần mới có người bắt máy, ông nghe truyền đến loại âm thanh ồn ã náo nhiệt như đang tụ tập ở nơi đông đúc nào đó.

“Chuyện gì?” Tiếng người trong điện thoại rõ ràng không kiên nhẫn.

“Cái kia, anh có về ăn tối không?”

Biết hẳn không làm tăng ca, Gia Ngạn mới hiểu được mình chính là phí công vô ích.

Giọng Tiểu Mông thực gắt gỏng: “Cậu ngu à, không nhìn đồng hồ xem, giờ này tôi còn chưa ăn sao?”

“VẬY À...”

“Còn gì nữa?”

Nghe được chính mình ngập ngừng nói không có, đầu dây bên kia đã nhanh chóng ngắt cuộc gọi.

Một cảm giác chán chường bao lấy Gia Ngạn, cơn đói càng theo đó mà hoành hành. Có điểm thất vọng, cậu chỉ ăn lót dạ rồi thu dọn chén đũa, mang đồ ăn còn gói lại bỏ vào tủ lạnh. Thế là qua một buổi tối.

Ngồi ôm gối xem TV lúc sau cũng không thấy gì thú vị, cậu định về phòng ngủ nhưng có chút tích mịch, cuối cùng nằm xuống sô-pha tiếp đi.

Tiểu Mông xoay chìa khóa mở cửa nhà, nhìn vào phòng khách trong thứ ánh sáng lơ mơ, hẳn khẽ nhú mày.

Tính tiết kiệm của Gia Ngạn thật khiến hẳn phải tức hộc máu. Vì vòi sen hay bị rỉ nước, mỗi một giọt đều phải hứng vào bồn tắm; TV không ai xem thì phải tắt; một người ở nhà chỉ được mở một ngọn đèn.

Thế mà kẻ keo kiệt chộc người phát ghét đang cuộn tròn trên sô-pha ngủ say, lộ ra đôi bàn chân mềm mại sạch sẽ.

Gia Ngạn tuy diện mạo bình thường nhưng bàn chân rất đẹp. Chỉ tại mang giày dỏm lâu ngày nên có vài vết chai.

Tiểu Mông biết Gia Ngạn cực kỳ sợ nhột. Những lúc đấm bóp cho nhau, hẳn rất thích cảm giác cầm lấy bàn chân cậu trong tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve một chút Gia Ngạn sẽ bắt đầu cựa quậy không ngừng, liều mạng rút về, khó chịu kêu lên như đang bị kiểm hãm.

Tiểu Mông nghe thấy tự dưng trong ngực liên ngứa ngáy theo.

Tuy tư thế cậu nằm ngủ hơi kỳ quặc nhưng vẻ mặt thật yên bình, tựa hồ đang rất ngon giấc. Ngược lại, Tiểu Mông đang ra sức kiềm lại ý muốn nắm lấy bàn chân cậu, chỉ có thể tự mắng mình ngu ngốc.

Thời gian qua cổ tình xa lánh cậu, sự lưu tâm của hẳn dành cho Gia Ngạn chẳng những không giảm đi mà còn làm cho cơn khát của hẳn càng dâng cao.

Mấy ngày nay cả một ngón tay Gia Ngạn hẳn cũng chưa chạm tới, tựa như mấy ngày liên tục không được uống nước.

Tiểu Mông bây giờ như trong tình trạng cai thuốc, mà đâu phải vô duyên vô cớ. Quả thật hôm đó hẳn bị đả kích một cú thê thảm.

Tự mình nói “Làm vợ chồng đi” so với câu hôn có gì khác biệt. Vậy mà đáp lại hẳn là “Anh nên kết hôn đi”, thật sự Tiểu Mông không biết diễn tả làm sao, y như vừa lãnh trọn nguyên gáo nước vào mặt.

Sự chất phác và quan điểm lạc hậu của Gia Ngạn làm hẳn tức tối nghiêng chặt răng, hẳn không thể một cước đá cậu ra khỏi nhà.

Nhưng hẳn cũng hiểu rằng giữa hai người không có khả năng nào dù là nhỏ nhoi.

Cả hai đã có những quan hệ tới mức này mà Gia Ngạn còn không mảy may nghi ngờ.

Sau mỗi lần bị vắt kiệt sức, cậu chỉ cười hỏi hần: “Gần đây áp lực công việc nhiều lắm hả?”

Gia Ngạn biết rõ bọn họ là quan hệ như vậy.

Nhưng không biết đấy là vì yêu.

Cho dù có biết, cậu cũng sẽ không chấp nhận.

Thế nên hần không muốn làm chuyện ngu xuẩn. Khuất phục trước con người này, bị ánh mắt thương hại của cậu ta nhìn lấy, hần chịu không được.

Dù sao với nhau đã quá nhiều lần, hần cũng thấy chán rồi. Không có gì gắn bó, lại chẳng cần chịu trách nhiệm, sớm kết thúc loại quan hệ này với hần lại có lợi.

Tiểu Mông vì ý nghĩ này trong đầu mà tỏ ra hờ hững với cậu, nhưng thật sự...

Người thanh niên nằm ở sô-pha vẫn đang say giấc, không chút sầu lo. Hần vì đau khổ mà sinh khó chịu cũng chẳng tác động được Gia Ngạn. Thấy cậu bình thản, nhàn nhã, Tiểu Mông nổi cáu, hy sinh ngón chân mình hung hăng đá mấy cái vào sô-pha.

Theo chấn động hơi tỉnh dậy, Gia Ngạn vẽ mặt vẫn còn mơ màng, đợi một lúc hiểu ra chuyện gì, liền tươi cười với Tiểu Mông: “Ồ, anh về rồi?”

Hần không hé răng, chỉ âm thầm nhìn cậu.

“Uống rượu hả? Muốn tôi lấy chút nước ấm cho anh uống không?”

Tiểu Mông lắc đầu.

Người thanh niên ngồi dậy, cử động hai chân đang bị tê: “Vậy, nếu còn ăn được thì dùng một chút mì trường thọ đi, vài bữa thôi. Như vậy quanh năm suốt tháng mới thuận buồm xuôi gió...”

Gia Ngạn hơi mê tín cũng như bao người khác, lương thiện nhưng quá đổi tầm thường. Cuộc sống gặp không ít tổn thương chẳng thể rũ bỏ nên đành đổ lỗi cho “số phận”.

“Không cần.”

Lần nữa bị từ chối làm Gia Ngạn trở nên lúng túng, cúi đầu xoa xoa đôi chân đang tê rần, không nói gì nữa.

“Cậu chờ tôi về ăn tối à?”

“Tôi không biết anh sẽ đi tiệc với bạn bè nên làm đồ ăn. Ngày mai hâm nóng lại vẫn dùng được. Anh muốn ăn chút gì bây giờ không?”

Tiểu Mông nhìn khuôn mặt ôn hòa của người kia, từng dao động nhỏ trong lòng càng lúc càng lớn.

Hần biết cậu ta thật sự để ý mình, nhưng không phải cách hần muốn.

Ngặt nổi đây là thứ duy nhất nằm trong khả năng Gia Ngạn.

“Không cần.”

“Vậy thì...” Gia Ngạn xấu hổ cười cười, quay mặt đi, im lặng trong chốc lát, “Tôi... đi ngủ trước.”

Kiểu “để ý” như vậy có vẻ tốt hơn, không phải sao?

“Này...” Tiểu Mông đột nhiên gọi cậu.

Vừa quay đầu lại, cậu bị hôn trúng ngay môi.

Những lần trước phải cởi quần áo, quần lấy nhau âu yếm, đùa giỡn một hồi mới bắt đầu hôn môi. Nhưng bây giờ xiêm y chỉnh tề hôn nhau như vậy chính là lần đầu tiên.

Cậu vừa cảm thấy lạ lẫm, vừa có chút sợ hãi. Đầu lưỡi đối phương cứ thế xâm nhập khoang miệng cậu bằng sự cuồng nhiệt, bờ môi mềm mại cọ xát lên môi cậu, mút chặt vào, không lâu đã ướt đầm một mảnh. Gia Ngạn không dám nhúc nhích, nín thở nhận lấy những nụ hôn đê mê từ bạn mình.

Thật kỳ quái. Cơ thể bỗng nhiên được mơn trớn vuốt ve ngay cả thời gian để do dự cũng không có, cả người cậu lập tức nóng lên, trái tim đập điên loạn, thứ cảm xúc này còn ngây ngất hơn cả nụ hôn đầu với một người con gái cậu từng theo đuổi.

Hôn tới nỗi sắp thẳng đến cao trào, Tiểu Mông mới nhả môi cậu ra, nhìn Gia Ngạn không nói một lời.

Cảm xúc nồng nhiệt vẫn còn lưu lại nơi khoang miệng, lưỡi bị nút nhiều tới mức đau rát. Gia Ngạn nuốt nước bọt, nơi khoe mắt bắt gặp ánh nhìn lạnh lẽ của đối phương khiến cậu hơi bối rối.

Sau một hồi căng thẳng, Tiểu Mông dời mắt khỏi cậu, áp sát hơn để tiếp tục nụ hôn ban nãy.

Lúc này hàm xúc ý tứ mới thật rõ ràng. Gia Ngạn rất nhanh đã bị lột sạch, hạ thân trần trụi rơi vào tay Tiểu Mông, không đủ sức kêu lên giữa những trận dày vò liên tục từ người kia. Cậu vội vã che mặt khi bị đặt vào tư thế vừa ngồi vừa bị đâm xuyên qua.

Sự tiến nhập cùng những động tác đều vô cùng quen thuộc, chỉ dịch chuyển một chút liền dễ dàng khóa chặt cậu trên thắt lưng hần, khiến cậu rên la đến thở không thông. Điều duy nhất Gia Ngạn có thể làm là ra sức chống đỡ chính mình, tận lực thả lỏng cơ thể, rộng mở đón nhận từng chuyển động nhịp nhàng.

Qua đôi mắt nhòe nước, hình ảnh tuần mỹ của Tiểu Mông hiện ra, không khó chịu cũng không lạnh lùng. Lúc hần tiến gần đến hôn cậu, Gia Ngạn nhận thấy sâu trong đáy mắt ấy có chút nồng nhiệt. Loại ánh mắt này khiến nơi riêng tư đang bị chiếm dụng chợt trở nên miễn cưỡng lạ thường.

Vừa tại sô-pha đạt tới cao trào, thân thể tách khỏi nhau, liền mặc lại quần che đi phần ướt át bên dưới, cả hai vào phòng ngủ của Tiểu Mông. Chỉ kịp bước đến bên giường, còn chưa nằm xuống đã bị từ sau ôm lấy tiến nhập. Đứng không vững liền ngã sấp trên giường, Gia Ngạn ngay lập tức bị ép trụ xâm phạm, làm kịch liệt đến mức thời gian thở cũng không có, trên bụng cậu không lâu đã ướt đầm.

Người kia từ đằng sau còn di chuyển hăng say, không chừa cho cậu một con đường sống, lật trở cậu không biết bao nhiêu lần tới mức đôi chân cậu đã mềm oặt ra. Gia Ngạn bằng mọi cách xin hần dừng lại, nhưng Tiểu Mông vẫn tiếp tục chơi đùa với tính khí đã cạn kiệt của cậu, hưởng thụ sự run rẩy từ cơ thể bên dưới cùng tiếng la hét theo từng nhịp chuyển động không ngơi nghỉ.

Tiếng va chạm lớn trên giường phải đến nửa đêm mới lắng xuống, còn lại một chút rên rỉ dần dần tan mất, những cơn thở dốc không lâu sau cũng từ từ khôi phục lại.

Trận này cuồng nhiệt, dữ dội khiến Gia Ngạn mệt không thể nhúc nhích. Chờ Tiểu Mông chậm rãi rời khỏi người, cậu liền cuộn tròn trong chăn ngủ vùi.

Thấy vậy, hần cũng không miễn cưỡng bắt cậu tắm rửa, sờ mái tóc đen mềm của Gia Ngạn một chút rồi thôi.

Không biết từ khi nào vuốt tóc cậu đã thành một thói quen, hần vì cử chỉ cưng chiều này của mình mà thoáng sợ hãi.

Người con trai bên cạnh dần phát ra những tiếng hít thở ngọt ngào, hần là đang ngủ rất ngon. Trong khi hần lại cực kỳ tỉnh táo, không có chút nào mệt mỏi, đầu óc đủ thứ cần suy nghĩ. Nằm mở mắt một lúc liền chịu không được, Tiểu Mông ngồi dậy mở đèn bàn ngay đầu giường, bật máy tính lên.

Gia Ngạn vì đột nhiên bị chói mà hơi cực cực, hần theo phản xạ đưa tay chỉnh ánh sáng cho dịu lại, rồi cầm chiếc hộp nhỏ nơi đầu giường, mở ra lấy kiếng đeo lên chiếc mũi dọc dừa.

Ánh sáng từ màn hình máy tính cũng đủ để Tiểu Mông đọc thấy văn bản, nhưng độ sáng yếu như vậy làm mắt hần thấy khó chịu. Tiểu Mông cận rất nhẹ, thường ngày không cần phải mang kiếng, chỉ thỉnh thoảng mới dùng đến. Có người nói hần mang kiếng nhìn có vẻ hiền lành, nếu gặp Gia Ngạn, cậu ta thế nào cũng nói hần trông điềm đạm hẳn ra.

Suy nghĩ tính toán một hồi đã thấy uể oải, hần bắt tri bắt giác hướng mắt về phía Gia Ngạn.

Hần nghiêng đầu ngắm con người đang ngủ đằng kia, chân mày rất đẹp, chỉ hơi nhật một chút, hàng lông mi mỏng manh phủ xuống nơi mi mắt đang khép hờ yên lặng, mũi và miệng đều không quá lớn, bởi vì thân thể gầy ốm nên khuôn mặt trông khá đáng yêu. Nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút tội nghiệp.

Tiểu Mông thấy vui khi cậu ngủ quay mặt về phía hắn.

Vì lý do này mà mừng đến vậy, ngấm lại hắn thấy bản thân cũng thật đáng thương.

Ngắm một hồi, nhin không được liền vươn người tới, cúi xuống hôn lên môi người kia. Gia Ngạn bị hôn đến bảy tám lần mới hơi mở mắt, mờ mịt trong chốc lát liền lầm rầm trong cổ họng: “Tiểu Mông?”

“Hửm?”

“... Anh mang kiếng à?”

“Ừm.”

“Nhìn khác quá...” Gia Ngạn lăm bầm gì đó không rõ, “... Trông điềm đậm hửn...” Nói xong còn mơ hồ nhoẽn miệng cười.

Tiểu Mông trong lòng rúng động, thay đổi tư thế hôn vài lần, không chịu nổi gạt sang một bên chiếc máy tính còn chưa động vào bao nhiêu, hai tay ôm lấy cơ thể gầy yếu của người kia, hôn say sưa.

Gia Ngạn lại bị lay tỉnh, mơ màng chốc lát, bối rối hỏi: “Muốn làm nữa hả?”

Hôn nhau kịch liệt thế này chính là dấu hiệu, Tiểu Mông còn chưa phát tiết hết – theo như cậu suy diễn.

“Không cần...” Tiểu Mông lấy làm lạ trước sự ôn nhu trong giọng nói của chính mình, chẳng lẽ mang kiếng thực sự biến thân, “Hôn là được rồi...”

Thuận theo ý tứ Tiểu Mông, hai người day dưa qua lại không dứt, cho dù đã gỡ cặp kiếng vướng víu xuống nhưng động tác của hắn vẫn không chút nào thô bạo.

Chìm đắm trong sự dịu dàng quá mức khiến Tiểu Mông thoáng sợ hãi.

Gia Ngạn nửa tỉnh nửa mê đón nhận hắn, cái gì cũng không cảm thấy được bởi vì cơ thể Tiểu Mông thật ấm áp, làm cậu cứ nương theo đó mà nhích lại gần, dùng cả hai tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Gia Ngạn ngủ mê man, cả người có phần ê ẩm. Cậu mơ hồ nghe thấy vài tiếng động lúc sớm mai nhưng vẫn chưa muốn thức dậy. May mắn hôm nay là cuối tuần, cậu còn muốn nằm nướng trên giường thêm chốc nữa.

Trên cổ bị cảm giác tê tê nhột nhột lay tỉnh, Gia Ngạn mới ý thức được Tiểu Mông đang vùi vào cổ mình nhấm nháp. Thấy cậu mơ màng mở mắt, người nọ liền ôm cậu xoay qua để cả hai nằm đối mặt nhau.

Thật sự buồn ngủ không chịu được, Gia Ngạn nép vào người bạn mình, lim dim mắt vừa muốn ngủ tiếp đã bị bóp mũi.

“Không ngủ nữa, dậy ngay.”

“Đừng mà...”

“Cậu ngủ nhiều lắm rồi.”

Gia Ngạn hé mắt nhìn: “Trời còn tối mà...”

“Là mưa đó.”

“À...” Gia Ngạn có phần tỉnh táo, miệng thì thảo, “Lại trời mưa... Mà thời tiết cứ nhất định không chịu mát mẻ lên chút nào... Công ty mùa ế hàng tiền lương bên tôi rất ít...”

Gia Ngạn đang lẫu bầu như nói mớ chợt bị Tiểu Mông đưa tay捏 một cái. Cậu đau đến la oái lên nhưng vẫn như trước, nằm trong lòng Tiểu Mông nhắm mắt muốn ngủ thêm.

“Này, không được ngủ.” Người bên cạnh nắm mũi nhất quyết bắt cậu thức dậy, “Ngắm mưa với tôi.”

“...” Gia Ngạn ngây thơ hỏi, “Có gì đẹp đâu?”

“Có tôi với cậu cùng ngắm, không đẹp cũng thành đẹp.”

“Ừm...” Được người đối diện hôn liền tiếp mấy cái lên trán, Gia Ngạn cố gắng tỉnh táo lại, khụt khịt cái mũi.

Tiểu Mông hôn cậu trong chốc lát rồi xuống giường, đem màn cửa kéo qua. Bên ngoài mưa đã tạnh bớt, trên mặt kính cũng chỉ đọng vài giọt nước, hắn liền mở rộng cửa sổ ra. Chọn đĩa nhạc để vào máy hát, chờ đến khi một dòng âm thanh trầm bổng truyền ra, hắn nhanh chóng quay lại giường, phát hiện Gia Ngạn mặt mày đã đỏ bừng.

“Sao vậy?”

“Anh... Anh một chút cũng không thêm che...”

Cơ thể trần như nhộng, còn tao nhã thông dong đi tới đi lui trong phòng cũng chỉ có duy nhất hắn Tiểu Mông. Tuy khóa nửa thân dưới thật sự rất đẹp mắt, không một chút dung tục, nhưng Gia Ngạn nhìn vẫn thấy vô cùng xấu hổ.

Hắn thấy cậu mất tự nhiên bèn “Hừ” một tiếng: “Thẹn thùng cái gì, tôi có chẳng lẽ cậu không có?”

“Này...”

“Hơn nữa tối qua không phải vừa mới hưởng thụ? Đã mau quên mùi vị rồi à?”

Việc nhớ tới “bị thứ kia thâm nhập vô số lần” giáng một đòn vào cậu, Gia Ngạn nhất thời lắp bắp: “Cũng, cũng không phải vậy...”

Nhìn mặt Tiểu Mông cứ tỉnh bơ, cậu thấy hơi bức mình. Rõ ràng hắn trông nhã nhặn gia giáo là thế, mà nói chuyện chẳng biết mắc cỡ là gì.

“Được rồi, chuyện này có gì phải bàn cãi.” Tiểu Mông xốc chăn lên, từ sau lưng ôm Gia Ngạn kéo lại gần. Cậu giãy giụa không ra, đành thuận theo ý để hắn ôm lấy.

Hai người nằm quay mặt về hướng cửa sổ. Tiểu Mông tay chậm rãi vuốt ve ngực cậu, có chút gầy nhưng thật ấm áp, vành tai lạnh lẽo cũng bị hôn đến nóng rần lên.

Trong phòng thật mát mẻ, Gia Ngạn khép hờ đôi mi, lưng cậu áp vào ngực Tiểu Mông, tùy ý hắn vuốt ve. Không biết CD đang phát bài gì nhưng làn giai điệu nhẹ nhàng khiến bầu không khí vô cùng ngọt ngào. Hai người nằm ôm ấp nhau không lên tiếng, một lúc sau Gia Ngạn mới thở dài: “Tiểu Mông, anh đúng là tâm ý sâu sắc, sau này cô gái nào được làm vợ anh không biết còn sung sướng tới mức nào nữa...”

Tiểu Mông không vui chắc lưỡi một tiếng: “Tại sao tôi phải cưới mấy cô nàng ấy làm gì? Nhiều người rất phiền phức, hử tí là khóc suốt mướt, không biết nhẫn nại, chỉ thích đồ dành này nọ... Cậu so với họ còn tốt hơn, cũng chưa bao giờ giận dỗi gì với tôi.”

Gia Ngạn cười ha hả: “Tôi nào dám giận anh.”

“Này,” Tiểu Mông đột nhiên cắn lỗ tai cậu một cái, “Cậu nói xem, vì sao nhất định phải tìm đến phụ nữ?”

“Ái?”

“Chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao?”

“Dừng...”

“Cậu còn thấy thiếu gì nữa?”

“A...”

“Tôi có được không?” Tiểu Mông không chịu được sự trì hoãn của cậu, đem Gia Ngạn càng lúc càng ép xuống, “Tôi trên giường có tuyệt không?”

“...” Gia Ngạn làm như bị sặc nước bọt, cả lúc sau mới động đậy, lúng ta lúng túng nói, “Thiệt, rất lợi hại a...”

“Còn hàng ngày, đối với cậu thế nào?”

“Rất tốt.” Gia Ngạn thành thật trả lời.

“Ừm...” Hắn ra chiều hài lòng không ít, “Vậy ngưỡng mộ tôi không?”

Gia Ngạn nhìn hẩn tự biên tự diễn cũng phải bật cười: “Đúng đúng.”

“Chúng ta cứ như vậy hoài đi.” Tiểu Mông tâm tình thoải mái, đem cơ thể cọ xát với người bên dưới, “Dù sao cậu cũng không tìm được cô gái nào, sống với tôi cũng đâu hại gì.”

Gia Ngạn bị hẩn đẩy đưa cả người liền nóng lên, tránh đi không được, chỉ có thể mơ màng đáp lại: “Được rồi được rồi”, tức thì ngay giữa hai chân đang mở rộng “A” lên một tiếng, bị quang minh chính đại tiến nhập.

Hai người chỉ đắp mỗi cái chăn mỏng, động tác biên độ cực kỳ rõ ràng, nếu gần đó có ai vô tình mở cửa sổ nhìn qua, chắc chắn hiểu ngay.

Gia Ngạn vừa vì chuyện này mà phập phồng lo lắng, vừa cảm thấy thẹn mà hết sức miễn cảm. Bị bọc trong chăn không gian chật chội không cách gì chống cự được, trốn cũng không được sự xâm phạm kịch liệt từ Tiểu Mông.

Cậu dần không thể khống chế bản thân run rẩy thờ dốc theo mỗi cử động của đối phương, cảm nhận nhiệt độ từ bạn mình trong thân thể làm cả người cậu đỏ bừng.

Gia Ngạn lúc trước vẫn nghĩ hẩn thanh tâm quả dục.

Thực sự Châu Mẫn không phải loại đàn ông háo sắc. Ngoài đường người đẹp đầy ra đó nhưng hẩn chẳng buồn nhìn lấy, lại càng không thể thấy chút nào biểu tình cợt nhả trên mặt.

Tuy rằng Gia Ngạn tạp chí tình dục không hề giấu diếm, nhưng vẫn giới hạn trong nhu cầu tất yếu chứ không phải vì ham thích.

Nhưng từ sau khi quan hệ thân mật với Tiểu Mông, cái nhìn của cậu đã khác đi phần nào.

Hai người hiện tại mỗi ngày đều làm, còn không nhất định là chờ buổi tối mới lên giường. Ngay giữa ban ngày ban mặt bị cởi hết quần áo mạnh mẽ tiến vào là chuyện thường, nào là sô-pha, bàn học, trong phòng tắm, thậm chí ngay tại nhà bếp, Gia Ngạn chẳng bao giờ kịp chuẩn bị tâm lý đã bị tập kích bất ngờ.

Phản kháng cũng là vô ích thôi, thậm chí quan hệ giữa cả hai bây giờ thì cự tuyệt cũng không cần thiết. Tuy đã làm nhiều lần, thân thể cũng rất hợp nhau nhưng cảm giác ngượng chín người vẫn không hề biến mất. Cứ mỗi lần động đến cậu lại đỏ mặt, mắt cũng không dám mở, chỉ để mặc Tiểu Mông làm gì tùy thích.

Đàn ông ở tuổi ba mươi mạnh mẽ cường tráng như loài hổ. Nhưng cùng một tuổi, tinh lực và dục vọng của cậu lại không thể nào sánh bằng Tiểu Mông.

Có lẽ hẩn công việc áp lực quá lớn, hay là sinh hoạt cá nhân luôn thận trọng mà phải kiềm nén quá lâu. Dù sao một thanh niên hoàn mỹ đã đến tuổi này vẫn chưa có bạn gái, lại thiếu thốn bạn bè, ít nhiều sẽ thấy tịch mịch.

Gia Ngạn ngẫm lại thấy không sai, cùng Tiểu Mông chung sống, an ủi lẫn nhau, lâu lâu cãi cọ vì vài chuyện nhỏ nhặt, cứ thế sẽ chẳng còn cô đơn, cũng không nhất thiết phải kết hôn.

Nếu có thể như vậy mãi, tuy rằng cuộc sống chỉ có hai gã đàn ông độc thân, cậu đã quá hài lòng rồi, cũng hiểu được cảm giác gia đình là thế nào.

7. Quyển 1 - Chương 7

“Gia Ngạn cậu ăn mặc không tồi đâu nha, rất có khiêu thẩm mỹ đó.”

Cúi đầu nhìn bộ trang phục mới mua để đi gặp khách hàng lớn, cậu khiêm tốn nói: “Cái này là bạn tôi mua giúp. Chứ thẩm mỹ tôi không tốt vậy đâu.”

“Là anh bạn điển trai đó à?”

“Đúng rồi, anh là nhất đó.” Gia Ngạn mỗi khi nhắc đến Tiểu Mông đều rất tự hào. “Mua đồ lúc nào cũng chuẩn cũng mau, nhân viên cửa hàng còn phải khen anh ấy có mắt nhìn.”

“Aaa,” một nữ nhân viên đi ngang lớn tiếng thở dài, “Một người đàn ông vừa có tiền, có phẩm chất, lại rất thú vị, bạn gái anh ta chắc hạnh phúc lắm đây.”

“Bạn tôi vẫn độc thân à.”

“Thiệt hay giả?”

“Chỉ tại anh ấy chuyên tâm công tác, nên...”

“Độc thân lại có sự nghiệp, tôi thiệt là muốn theo đuổi anh ta!”

Mọi người nhao nhao lên, bắt đầu lao vào Gia Ngạn khai thác về “anh bạn điển trai”.

Chỉ vài chục phút sau, người mà họ đang bàn tán đột nhiên xuất hiện, cả gian phòng lập tức rơi vào tĩnh lặng, đưa mắt lộ liễu dò xét. Vừa tọc mạch nhóm ngó, các cô gái vừa rủ rỉ với nhau ra chiều thích thú lắm.

“Ngại quá, quấy rầy mọi người.” Tiểu Mông không nhiệt tình, nhưng vẫn nho nhã lễ độ. Cung cách tự nhiên mà lãnh đạm thế này khiến người khác có phần dè dặt, tuy vậy không hề chướng mắt.

“Sao anh lại tới đây?” Gia Ngạn thấy hần đi thẳng vào, cậu vội đứng lên.

“Không phải năm giờ là cậu xong việc à?” Hần giương mắt nhìn Gia Ngạn, “Tôi tiện đường ghé qua chờ luôn.”

Vị trí làm việc của Gia Ngạn nằm khuất nơi góc tường tối tăm của một căn phòng khá rộng rãi, Tiểu Mông đứng tại đó, nhất thời nhìn thấy quang cảnh chung quanh, ánh mắt hần lộ vẻ muốn giết người.

“A, như vậy,” Gia Ngạn có chút bối rối, “Hôm nay chắc là trễ giờ của anh rồi, này giờ có lẽ chờ lâu lắm ha, bằng không anh về trước đi?”

Tiểu Mông nhú mày: “Cậu bận cái gì?”

“A Nam có hẹn với bạn gái cậu ta, nên bảo tôi làm giúp cái này...”

“Có phải tên nhóc kia lúc nào cũng sai cậu chạy đông chạy tây không?”

“...Phải.”

“Tên đó đâu?”

“Làm sao vậy?” Gia Ngạn biết hần nổi giận, có điểm lo sợ.

“Gọi hần tới đây.”

“Không tốt đâu...”

Hai người đang mãi giằng co, tiếng một người vừa nhai kẹo cao su vừa chơi game gắt lên: “Mẹ nó, lại bị nổ banh chành!” Tức thì hùng hù hỏ hỏ tắt máy tính, tháo tai nghe ra, đứng dậy đi tới: “Này, Gia Ngạn, vậy nhờ anh nhé, hôm nay nhất định phải nộp đó. Đúng rồi, lần này làm kỹ vào một tí. Lần trước làm sai hai chỗ hại tôi bị mắng thối đầu.”

Tiểu Mông sầm mặt nhìn chằm chằm người kia, mới đầu cậu ta còn không để ý, bị nhìn chòng chọc vài giây liền có chút dè chừng: “Sao vậy?”

“Đây là việc của cậu, tại sao cậu ta phải làm?”

“Tôi không tiện làm, đồng nghiệp giúp đỡ nhau chút thôi.”

“Cậu ta cũng không tiện, cậu đi tìm người khác mà nhờ.”

Cho tới lúc bị lôi ra khỏi công ty, Gia Ngạn vẫn không yên tâm: “Như vậy không tốt đâu, tôi đã đồng ý giúp người ta...”

“Cậu sao lại hiền như vậy?” Tiểu Mông chế nhạo, “Tên đó rõ ràng là coi thường cậu, còn không hiểu sao?”

“Vậy làm cậu ta không đi được, lỡ mất cuộc hẹn...”

“Loại người đó phải bị vài lần cho tởn, hấn dựa vào cái gì mà lúc nào cũng sai khiến người khác?”

“...”

“Đừng khom lưng.” Tiểu Mông không thương tiếc lấy tay vỗ vỗ ngay thắt lưng Gia Ngạn, “Đứng thẳng lên, sợ hãi rụt rè làm gì.”

Hai vai cậu lúc nào cũng buông thõng theo thói quen, bị đánh vài lần Gia Ngạn đành miễn cưỡng cười, nói: “Tôi biết rồi, anh nhẹ tay chút...”

Buổi tối đã bị chèn ép ngồi dậy không nổi, ban ngày còn bị đánh kiểu này.

“Một chút khí thế đều không có, cậu cũng vì bộ dáng này mà lúc nào cũng chịu thiệt.” Tiểu Mông không vui cau mày, “Một thằng nhóc nhỏ hơn mười tuổi còn dám sai khiến cậu thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Không sao đâu, tôi quen rồi...”

“Sao khờ quá vậy hả?” Hấn đưa tay đánh vào mông Gia Ngạn hai cái. Kỳ thật hấn không kiên nhẫn muốn đánh người nhưng tới khi động thủ lại thấy không nỡ, đành phải chọn chỗ nào dễ đau nhưng không nhiều trở ngại mà xuống tay: “Để tôi bắt nạt là được rồi, không tới phiên mấy người đó.”

Gia Ngạn còn đang rầu rĩ, nghe hấn nói vậy cũng không khó chịu, ngược lại còn bật cười: “Anh thật là, vậy cũng thừa cơ hội được nữa.”

“Cậu là chỉ để tôi tận dụng thôi.” Tiểu Mông cầm tay cậu kéo vào trong xe, “Cài dây an toàn vào. Trước tiên đi ăn cơm rồi xem phim. Tôi mời cậu.”

“A? Không về nhà sao?”

“Hôm nay buổi đầu trình chiếu bộ phim đó, không phải cậu rất muốn xem sao?”

Gia Ngạn chỉ “Ừm” một tiếng, tự dưng thấy thật cảm động, nhìn người thanh niên bên cạnh, cậu vừa vui lại vừa ngại ngùng: “Đúng rồi, coi phim...”

Cũng vì tiết kiệm, ngay cả thuê phim về nhà Gia Ngạn cũng tiếc tiền nên những lúc coi TV thường rất tập trung. Không ngờ đến Tiểu Mông lại có lòng mời cậu đi xem phim.

“Sau đó đi uống một chút. Đồng nghiệp tôi chỉ cho một quán rượu không tồi. Dù gì ngày mai không đi làm, về trễ một chút cũng chẳng sao.”

“Như vậy thiệt giống như hẹn hò nha.” Gia Ngạn cười.

Tiểu Mông ngừng nói, quay đầu nhìn chằm chặp vào cậu, hơn vài giây đột nhiên kéo Gia Ngạn tới gần, không buồn giải thích, nắm lấy cằm vuốt tròn bờ môi cậu, đưa lưỡi vào hôn sâu cả đổi mới buông tay, khởi động xe.

Gia Ngạn ngơ ngác bị rời khỏi, khóe miệng còn ướm sưng, trên mặt nóng ran, cả một lúc sau còn chưa nói nên lời.

Vì nụ hôn chẳng rõ ý tứ này mà tim cậu muốn nhảy ra ngoài. Cả người gần như phát run, ngay cả việc ngoảnh lại nhìn Tiểu Mông cậu cũng không dám. Gia Ngạn rốt cuộc chẳng biết mình đang bị gì nữa.

“Này, cho cậu.” Giờ nghỉ trưa, Xa Sắt từ nhà ăn trở về đưa Gia Ngạn hộp trà chanh còn mát lạnh, “Sao vừa gặm bánh mì vừa đục mặt ra thế kia.”

“A, cảm ơn nha, uống trà của anh hoài...”

“Trong khẩu phần ăn cả thôi, dù sao tôi cũng không thích mùi chanh...”

Xa Sắt bị mọi người gọi là tên háo sắc. Tuy rằng đời tư khá phức tạp, nhưng nhìn chung, tính cách hấn rộng rãi nhiệt tình, có lòng có dạ, vẫn là người tốt thôi. Gia Ngạn bản chất hướng nội, không quen chủ động trong giao tiếp, bị sự cởi mở của hấn cuốn hút, liền ngẫu nhiên tán gẫu vài câu.

Mà dạo gần đây, hình ảnh mờ nhạt của cậu trong mắt đồng nghiệp đã được cải thiện vài phần.

Cũng vì Tiểu Mông nghiêm cấm cậu không được tốt bụng một cách dễ dãi, bắt cậu khi gặp chuyện này phải hành xử thế nào, gặp loại người kia phải cư xử ra sao, mỗi ngày đều phải thế này và thế nọ.

Gia Ngạn bị buộc phải tuân theo, cậu cứ phấp phỏng lo sợ sẽ bị đồng nghiệp xa lánh, cô lập. Nhưng chẳng bao lâu sau, Gia Ngạn nhận thấy cậu toàn lo thừa, mọi người có vẻ thoải mái hơn, lại còn chủ động đến hỏi han cậu.

Quả thật không thể nghi ngờ khả năng giao tiếp của Tiểu Mông. Tuy tính cách hần dờ dờ ương ương, nhưng không hề gây tổn hại đến các mối quan hệ, thái độ ứng xử rõ ràng thâm thúy hơn hẳn Gia Ngạn suốt ngày chỉ biết nhún nhường. Duy điểm này thôi, cậu đã thấy nể hần rồi.

Gia Ngạn dần dần kết thân với Xa Sắt. Tuy nghe hần phê bình “Lúc đầu nhìn cậu u uất dễ sợ” linh tinh, Gia Ngạn nhoi nhói trong lòng, nhưng rồi cậu cũng nhanh chóng cho qua.

“Này,” Gia Ngạn uống trà, liếm liếm môi, “Đạo gần đây tôi thấy có gì đó kỳ kỳ.”

“Sao vậy?” Lần đầu nghe Gia Ngạn tâm sự, Xa Sắt cảm thấy hứng thú, đặt mông ngồi trên bàn cậu.

“Tôi... tôi lâu rồi không nghĩ tới phụ nữ, thậm chí nhìn cũng không có cảm giác gì...”

“À? Sao lại thế?” Xa Sắt giật mình, trông có chút hoang mang.

Cũng khó trách, tự dưng nói “Không có cảm giác với phụ nữ” cho một kẻ trăng hoa như hần chẳng khác nào giảng cho một kẻ ăn tạp nghe về chứng biếng ăn.

“Tôi không hề có chút suy nghĩ nào về mấy chuyện đó... Cũng chẳng rõ bị gì nữa,” Gia Ngạn ngượng ngùng nói, “Cho nên tính nhờ anh chỉ biểu chút đỉnh...”

Không biết có phải tại thân cận với Tiểu Mông nhiều quá hay sao, mà bây giờ thói quen đã đánh bật cả bản năng. Nhìn thấy một nữ diễn viên cực kỳ gợi cảm trên màn hình cũng không có được cảm giác như trước kia.

Nguy hiểm hơn chính là cảm giác với Tiểu Mông cũng đã khác hoàn toàn.

Thân trước được hần âu yếm tức khắc sẽ phản ứng, bản thân tự thấy không bình thường chút nào. Bây giờ chỉ có hôn nhau bụng liền nóng lên. Cho dù đau đớn lúc tiến nhập, cậu cũng sẽ nhanh chóng tìm thấy cảm giác kích thích.

Thậm chí chẳng cần đụng chạm gì đến phía trước, Gia Ngạn vẫn có thể đạt tới cao trào, loại khoái cảm mãnh liệt kỳ lạ này dường như không chỉ do sự tiếp xúc đơn thuần giữa hai cơ thể.

Cậu thực để ý đến Tiểu Mông. Nhìn thấy mặt hần là đã phần nào an tâm, hần đi tham gia tiệc rượu về trễ, ở nhà một mình cậu liền thấy trống trải, ngủ cũng không ngon giấc, vừa nghe được tiếng hần vào nhà cậu lập tức tỉnh lại, có chút chờ mong hần lên giường ôm lấy mình.

Gia Ngạn không hề muốn rời xa hần, điều này làm cậu thấy cực kỳ lạ lùng.

Có lẽ là một sự thiếu cảm nào chăng.

Cậu chưa từng ai thân thiết đến mức này. Ngay cả ở chung với bạn gái trước kia cũng không hề hòa hợp như vậy, huống chi Tiểu Mông đối đãi với cậu rất tốt, chính hần bản thân cũng không thể chê được.

Phải chi cậu yêu được Tiểu Mông thì hay quá rồi. Tuy rằng không thể gọi là tình yêu, Gia Ngạn còn chưa biết đến tình cảm đồng tính, nhưng theo nghĩa nào đó, đây chính là sự gắn kết sâu sắc giữa hai người yêu nhau.

Tuy nhiên trên thực tế, quan hệ của họ không phải như vậy.

Dù thân thể gần gũi nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng giữa hai người chỉ là bạn bè không hơn.

Tiểu Mông nhất định sẽ kết hôn. Cậu luôn cho rằng chỉ có hôn nhân giữa nam nữ mới thuận theo tạo hóa. Nếu bởi quen thói dựa dẫm mà đem tình cảm bằng hữu hiểu lệch thành tình yêu, chắc chắn sẽ khiến Tiểu Mông rối tinh cả lên, rồi thế nào hần lại chẳng làm to chuyện ra.

Một khi đã hiểu được, Gia Ngạn tự nhủ phải biết kiềm chế. Cậu không muốn gây ra bất trắc nào, sau này hai người sẽ khó nhìn mặt nhau, thậm chí làm bạn cũng không xong.

“Bình thường cương có trở ngại gì không?”

“... Không... không có.”

“Vậy tốt,” Xa Sắt khoanh tay chống cằm, “Lâu rồi cậu không qua lại với ai hết phải không?”

“... Đúng vậy.”

“Cho nên quên mất mùi vị đàn bà?”

“Cái này... Ừa, đúng là vậy.”

“Đơn giản thôi.” Xa Sắt vỗ vai cậu, “Gì đâu mà phải xoắn lên, chỉ cần nhớ lại sẽ không thành vấn đề.”

“Hả?”

“Yên tâm đi, tôi đảm bảo với cậu. Hết giờ làm tôi dẫn cậu đi chỗ này, hay ho lắm.”

“Ừm...” Gia Ngạn tuy trong lòng lo sợ nhưng vẫn gật đầu.

Cậu gọi điện cho Tiểu Mông bảo hôm nay đi nhậu với đồng nghiệp sẽ về trễ, người bên đầu dây kia rõ ràng không vui nhưng không nói gì.

Sắp đến chỗ Xa Sắt bảo là thú vị, Gia Ngạn liền bất an: “Nơi này nhìn giống như...”

“Cậu sợ cái gì, cũng không phải nhà thổ đâu mà lo. Chẳng qua ngoài uống rượu còn thêm chút đỉnh dịch vụ thôi, không cần phải nhoi lên như thế.”

“Quán này tôi hay tới lắm, họ cũng không đi khách. Vả lại có tôi đây, cậu cứ việc yên tâm.”

Vào đến nơi, Gia Ngạn đưa mắt nhìn những cô nàng ăn mặc hở hang, người ngồi kẻ đứng, cậu mãi nấn ná ở cửa cho tới khi bị Xa Sắt kéo vào.

Cầm lấy menu, Gia Ngạn càng lộ ra bản chất khờ khạo của mình. Liếc lên liếc xuống tờ thực đơn toàn những loại rượu cậu chưa từng nghe qua, rốt cuộc Xa Sắt đành gọi giúp cậu một ly. Bên cạnh mọi người đều rất thoải mái, vui vẻ, riêng Gia Ngạn cứ nhấp nhồm không yên, hai tay cầm ly rượu đưa cao che giấu hết khuôn mặt, mắt không biết phải nhìn đi đâu.

“Tiểu Sắt, hôm nay còn dẫn bạn tới nữa nha.” Không lâu sau liền có người tới chào hỏi hân.

“Bạn anh hiền lắm đó, lần đầu tới đây đừng có dọa người ta sợ chết khiếp đi.”

“Ai bảo em dọa người bao giờ?”, cô nàng trừng đôi mắt phũ một lớp phấn tím đậm, “Phải nói là em mê hoặc người ta đến chết đi.”

“Được rồi được rồi,” Xa Sắt chịu thua, đẩy Gia Ngạn đang phát ngốc tới phía trước, “Nếu em chịu thì nhường cho Đa đi, phải dịu dàng đó.”

Gia Ngạn đáng thương ngồi cứng ngắc, sống chết không chịu xích tới. Hai cô nàng nhàn rỗi đang tám chuyện trên trời dưới đất trông thấy cũng phải cười vang.

“Đa, không phải cô thích kiểu đàn ông dễ mắc cỡ à?”

“Chính xác.” Hai người không hề giảm âm lượng mà thoải mái bàn luận, “Tôi thích cái cảm này, bả vai nhìn cũng không tệ, chân lại dài.”

“Gia Ngạn, vận khí cậu tốt lắm nha.” Xa Sắt huých huých khuỷu tay vào cậu.

Trong khi Gia Ngạn đã muốn lấp bắp, mặt mày đỏ bừng.

Thật ra ngoại hình cậu không phải xấu xí, ngược lại nhìn có vẻ thư sinh, nhất là dáng vẻ lúng túng đáng yêu khiến người khác càng thích đùa cợt.

“Này, không định mời em một ly hay sao?” Cô nàng tên Đa bước tới bên cạnh cậu, nghiêng đầu cười hì hì.

“A... tôi...”

“A cái gì, còn không lẹ lên.” Xa Sắt giục cậu, “Cậu sao mà chậm tiêu quá đi.”

“Ái...”

Chẳng buồn chờ Gia Ngạn cả lắm cả buổi chưa xong, cô nàng đã ồng ẹo ngồi lên đùi cậu làm Gia Ngạn hết hồn thiếu chút nữa đứng bật dậy. Điều bộ cậu khổ sở như gà mắc tóc khiến mọi người phải cười ầm lên.

“Bộ em nặng lắm hả?” Cô nàng bô bô cái miệng làm Gia Ngạn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Không, không có đâu.”

Mấy kẻ gần đó đang xem trò liên ồ ào: “Đa ơi, trà giảm cân em uống quả nhiên có tác dụng nha.”

“Tại hôm nay cổ quên độn thêm ngực đó mà!”

Gia Ngạn bị cô nàng áp sát, nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào khiến tim cậu muốn lộn lên tới cuống họng.

Cơ thể phụ nữ mềm mại ấm áp, mang theo vị ngọt khác hẳn với mùi hương man mác tỏa ra từ người Tiểu Mông.

Tuy thoải mái nhưng mang theo cảm giác xa lạ, là chưa nói cậu có thích hay không.

“Da anh đẹp quá. Có bí quyết nào không vậy, chỉ em với.”

“Tôi... tôi mỗi ngày đều rửa mặt...”

“Anh dịu dàng quá, bao nhiêu tuổi rồi?... Ba mươi rồi? Xạo đi, nhìn kiểu gì cũng không ra. Quá lắm là hơn hai mươi thôi.”

Có người cười chen vào: “Định làm bất hảo vị thành niên ha...”

“Thiệt ba mươi mà, tôi có mang chứng minh nhân dân nè.” Gia Ngạn còn thật thà định lấy bóp tiền ra.

Mấy người bên cạnh cũng không uống rượu nữa, hầu như chỉ tập trung vào cậu, nghe mấy câu đối đáp hiền lành ngô nghê ấy, cả bọn lăn ra cười sặc sụa.

Mãi cho đến khi quán bắt đầu đông lên, các cô tiếp viên cũng lo chạy tới chạy lui, cô nàng Đa rớt cuộc bị một vị khách quen kêu tới, những người khách pha trò này giờ cũng trở lại bình thường, lúc này Gia Ngạn mới được giải thoát. Cô nàng từ trên đùi cậu nhảy xuống, trước khi bỏ đi còn cười hì hì lấy tay bẹo hai má cậu, để lại hai dấu đỏ hồng.

“Cậu lời lắm đó,” Xa Sắt cười giấu cậu, “Được người ta ngồi trên đùi cũng không tốn tiền.”

Gia Ngạn còn đang choáng váng: “Anh đừng chọc tôi nữa.”

“Không giận chứ? Chẳng phải cố ý chinh cậu đâu, đùa chút cho rộn ràng không khí thôi.”

“Không có gì, tôi cũng thấy vui mà.” Gia Ngạn vội trả lời. Cậu không hề tức giận, cũng hiểu được mấy người kia hoàn toàn không có ác ý.

“Này, thú vị chứ?” Xa Sắt nháy mắt với cậu, ám chỉ nơi giữa hai chân Gia Ngạn, “Đã hiểu lạc thú là sao chưa?”

“Ừm...” Gia Ngạn suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu.

Tuy không phải nhiệt huyết sôi sục như Xa Sắt nói, nhưng bị một cô gái xinh đẹp cọ xát một hồi, cơ thể cũng nóng lên, mặt đỏ tím đập. Gia Ngạn yên lòng, bản thân chưa tới mức hết thuốc chữa.

“Thế, cậu muốn không...” Xa Sắt nháy cậu, “Một đêm không tốn là bao, tôi lại là khách quen, giá có thể mềm hơn chút đỉnh.”

Gia Ngạn hiểu ý hần, cậu hoảng sợ xua tay: “Không cần không cần.”

“Cậu đúng là hai lú.” Xa Sắt cười, “Đàn ông cả thôi, không có bạn gái thì ra ngoài vui vẻ một vài lần là chuyện thường tình. Sẵn tiện thử xem cậu còn ổn không.”

Gia Ngạn mặt mày đỏ bừng, đầu óc ong ong. “Chơi gái” hai từ này với cậu vô cùng đáng sợ.

Cậu vốn rất bảo thủ. Bản thân của cậu, Tiểu Mông, từ đó tới giờ luôn phản đối những công việc bán hoa kiếm tiền. Thế nên, kẻ mua hoa so ra lại càng tệ hơn.

Gia Ngạn không bao giờ bắt chước được thái độ thản nhiên của Xa Sắt khi nói về việc này, dù cậu có can đảm gấp mười so với bây giờ, cũng không đâu nổi hẳn.

Lại bị Xa Sắt cười cho một phen. Hắn rõ ràng là có ý định qua đêm, uống rượu xong liền đứng dậy tính tiền.

Trả tiền cho một đêm xa xỉ với giá rượu trên trời, Gia Ngạn đau lòng mà tự trách bản thân.

Xem đồng hồ đã thấy hơi trễ, không biết Tiểu Mông giờ này ngủ chưa. Mở cửa vào nhà cũng cố thật nhẹ nhàng, nhìn cậu chẳng khác ăn trộm là bao, vậy mà không ngờ người kia còn nghiêm nhiên ngồi ở sô-pha.

Có lẽ vì ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn làm mắt Tiểu Mông có chút nhột nhột, biểu tình vẫn bình tĩnh, ôn hòa, trông như đang nhàn nhã uống rượu tiêu khiển.

“A, anh còn chưa ngủ.” Gia Ngạn gãi gãi đầu, thấy chột dạ như vừa bị bắt quả tang.

Tiểu Mông đưa mắt đánh giá cậu: “Cậu từ đâu về mà mùi khó nghe vậy.”

Gia Ngạn cũng nghe được trên người mình vị nước hoa nồng nặc, liền đưa tay quạt quạt vài cái cho bay bớt.

“Đi ăn uống với bạn thôi.” Gia Ngạn biết hắn vốn ưa sạch sẽ, bất giác lí nhí trong miệng. Tuy cậu luôn sợ bị mắng nhưng với Tiểu Mông, lúc nào cậu cũng nói thật.

“Sao?” Trên mặt hắn nhìn không ra có chút khác thường, “Hay ho thật, cũng biết hưởng lạc rồi à. Cậu còn thiếu mỗi cái học đòi người ta mua xuân thôi.”

“Không, không có đâu,” Gia Ngạn vội giải thích, “Chỉ là uống rượu...”

Tiểu Mông vẫn như trước, bình tâm tĩnh khí: “Muốn mua rượu ở đâu chẳng có, cần gì phải vào mấy chỗ đó. Gần đây cậu dư dả lắm à, không phải ngay cả mua bia còn tiếc tiền sao?”

Gia Ngạn vốn biết không thể qua mặt Tiểu Mông, lại thấy hắn cũng không có vẻ gì tức giận, cậu hơi thả lỏng, thẳng thắn nói ra: “Ừm, kỳ thật tôi sợ mình có vấn đề... Anh cũng biết, tôi... tôi vẫn thường ở dưới... Lâu như vậy, nếu tâm lý có vấn đề thì nguy rồi, đúng không?... Cho nên muốn xem thử cảm giác đối với phụ nữ có còn hay không...”

“Rồi sao? Kết quả thế nào, có cảm giác không?” Tiểu Mông ung dung hỏi, chỉ hơi nghiêng đầu.

“Cũng tốt...” Gia Ngạn thở hắt ra, dụi nhẹ mắt, vì muốn Tiểu Mông nhẹ lòng liền bồi thêm một câu, “Vẫn là thích phụ nữ.”

Hắn im bật, ánh mắt vừa chăm chăm vào cậu vừa như đang ở nơi nào khác, cái nhìn xoáy sâu mà cảm phần khiến cậu trở nên căng thẳng.

“Tiểu, Tiểu Mông?”

Người nọ cười mũi một tiếng, không lên tiếng. Không biết kiếm chế chuyện gì, đến một lúc sau mới mở miệng châm chọc: “Chẳng ngờ cả loại gái giang hồ cậu cũng có hứng thú. Cũng khó trách, cho tới bây giờ phẩm chất cậu vẫn kém cỏi như xưa. Chỉ cần là đàn bà liền muốn ăn nằm, chỉ chút tiền cũng chẳng đáng kể, không phải sao? Đúng là nổi nào vung này.”

Gia Ngạn sợ ngây người, còn chưa kịp tỉnh táo, đã nghe Tiểu Mông đã tiếp thêm: “Muốn thế nào là tùy cậu. Có điều cậu đã dư tiền thanh thoi chơi gái, không nghĩ nên trả nợ cho tôi trước à? Hơn nữa, đây là nhà tôi, cậu ở bên ngoài làm thế nào cũng đừng đem những thứ dơ bẩn đó mang về.”

“Tôi... tôi không có...” Gia Ngạn nghẹn lời, ánh mắt có điểm đỏ lên, “Anh sao có thể nói vậy...”

Tiểu Mông không buồn để ý đến cậu, đứng thẳng dậy: “Bộ quần áo này mau vứt đi, tôi không muốn ngửi thứ mùi bẩn thỉu này trong nhà.”

“Tôi...”

“Cứ tưởng cho ở nhờ một thời gian cậu sẽ tiến bộ hơn, ai dè càng thêm tồi tệ.”

Chờ hẩn chốt lại câu cuối “Lớn tuổi rồi, cậu cũng không trẻ trung hơn tôi là bao đâu”, thế rồi quay lưng bỏ vào phòng ngủ, để lại một Gia Ngạn còn đang nghẹn ngào.

Tiểu Mông thường vô thức tuôn ra những lời cay độc khiến cậu không cách nào đỡ nổi. Dù sao Gia Ngạn đã quen rồi, cũng hiểu chính mình vẫn là bị coi thường.

Nhưng thứ cảm giác chán ghét ấy cứ bủa vây lấy cậu, không hiểu sao, khiến cậu vô cùng khó chịu.

8. Quyển 1 - Chương 8

Đối với Gia Ngạn, Tiểu Mông là một người quá thâm sâu khó lường. Buồn đây vui đó, không cách gì nắm được.

Số lần hai người ẩm ỉ là đếm không xuể, mà mỗi khi cãi nhau xong (thật ra có mình Tiểu Mông độc thoại thôi) lại ngồi ăn cơm chung như bình thường. Vậy mà khả năng cầu hòa của cậu vẫn chẳng khá hơn là bao.

Gia Ngạn vụng về cởi quần áo, ngoan ngoãn bỏ vào thùng rác. Sau đó, còn tắm liên tục vài bận tới khi chắc chắn trên người chỉ lưu lại mùi xà bông rồi tự hứa sẽ không bao giờ đi tới những chỗ “cấm” mà Tiểu Mông ghét. Cậu tận lực nghĩ cách làm hòa với Tiểu Mông mà hẩn vẫn một mực không thèm ngó ngang gì tới cậu.

Gia Ngạn cứ là sốt ruột đến sắp phát bệnh.

Cậu không sao hiểu được vì cái gì chính mình phải ép dạ cầu toàn, mà với người kia lại càng phải nhịn nhục, để ý đến mức cơm ăn không vô.

Nhưng cậu chỉ mơ hồ cảm thấy Tiểu Mông là một người vô cùng quan trọng.

Hôm nay nhìn trong tay đồng nghiệp có hai phiếu ăn steak giảm giá, cậu nhớ Tiểu Mông lần trước ở bàn ăn nhíu mày cần nài “Thịt bò cháy đen như vậy làm sao mà ăn” với bộ mặt cực kỳ bất mãn, Gia Ngạn liền hỏi xin đồng nghiệp hai phiếu.

Lúc về nhà thấy Tiểu Mông lạnh lùng đi tới đi lui, rồi lười biếng ngồi xuống sô-pha lật tới lật lui gì đó, Gia Ngạn không dám mở chuyện, lưỡng lự cả buổi, mới gọi hẩn: “Tiểu Mông.”

Người ngồi trên sô-pha hơi ngược mắt nhìn: “Chuyện gì?”

“Tôi... tôi có hai phiếu giảm giá ăn steak,” Gia Ngạn bối rối móc ra hai phiếu ăn gấp lại còn chút xiu, trông nhàu nhè đến tội, cậu cẩn thận mở ra đưa cho hẩn xem: “Là hôm nay, không biết anh có muốn đi không?”

Người kia cau đôi mày thanh tú: “Không cần.”

Gia Ngạn “Ừm” một tiếng, rút tay lại, cậu nắm chặt hai phiếu ăn đã nhăn nhúm ướt mồ hôi, càng cố vò nhỏ nó giấu hẩn trong lòng bàn tay.

Tiểu Mông cũng đâu hứng thú gì chuyện ăn steak nữa giá. Cảm thấy chính mình thật nực cười, chớp mũi cậu bắt đầu lăm lăm tấm mồ hôi.

Người đối diện đột nhiên nhìn đồng hồ, đứng lên chùng chùng như sắp ra ngoài.

Gia Ngạn đang ngây người, thấy thế vội ngẩng đầu: “Này, anh muốn đi đâu?”

“Tôi nay phải gặp đối tác.”

“Vậy... vậy khi nào anh về? Muốn tôi làm bữa khuya...”

“Khỏi cần. Tôi nay tôi không về.”

Hắn lãnh đạm cầm lấy áo khoác, không buồn liếc mắt đến cậu, một đường đi thẳng từ phòng khách ra tới cửa.

Gia Ngạn vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, tay này giờ nắm chặt hai miếng ăn còn đặt ở đầu gối, cậu cúi đầu ngơ ngẩn chốc lát rồi nhét lại vào túi quần.

Giá này quả nhiên còn rất rẻ.

Nhưng cậu thực sự không thể làm gì hơn nữa.

Cảm giác tự ti lại mãnh liệt trở dậy làm cậu phải nỗ lực ép xuống. Dụi dụi cái mũi có chút ửng hồng, Gia Ngạn đứng lên lấy ít tiền lẻ định bụng ra ngoài ăn đỡ một bát mì.

Ngồi ngoài chợ ăn qua loa một tô mì bò vừa nóng vừa cay, Gia Ngạn cả người ướt đẫm mồ hôi, nước mắt nước mũi tèm lem, cậu mới thấy thoải mái một chút, nhưng trong lòng vẫn man mác không vui.

Chợt cậu giật mình bởi tiếng cãi nhau ồn ào của một cặp nam nữ trên đường. Đã có vài người hiếu kỳ tụ lại coi. Gã đàn ông lưng hùm vai gấu, khuôn mặt dữ tợn, bộ dạng chắc chắn không phải là người đàn ông hoàng. Còn cô gái kia vóc người còn nhỏ hơn cậu mà điệu bộ chua ngoa đánh đá phải gấp mười.

Vậy mà không lâu sau, gã đàn ông đã vội đầu hàng, hắn xô bọn người tò mò tọc mạch qua một bên, trước khi nghênh ngang bỏ đi còn tức tối vút lại vài câu chửi thề. Cô gái kia bộ dáng cũng nhếch nhác, tóc tai tán loạn, đai lưng áo khoác trượt xuống một nửa, thế nhưng chẳng coi ai ra gì, tay cầm giày tay cầm giỏ cứ ngang nhiên theo hướng quán ăn đông đúc mà đi tới.

Mấy người nọ lúc này nhìn lên đều nhanh chóng lảng sang chỗ khác, chỉ có Gia Ngạn ngơ ngếch, cảm thấy cô gái này có nét quen quen, nhìn lấy vài giây liền bị cô ta net: “Nhìn cái gì hả?”

“Xin lỗi...”

“A, là anh à.” Cô nàng nhìn kỹ cậu một cái, sắc mặt thả lỏng đôi chút, mắt híp lại như mang ý cười, “Đầu gối ăn mì.”

Gia Ngạn liền nhớ tới cô nàng này chính là người trêu chọc cậu trong hộp đêm tối hôm trước, đại loại là Đa hay gì đó.

“Cô khỏe...”

“Khỏe gì mà khỏe, xui còn chưa đủ,” Đa lớn tiếng gọi chủ quán làm một tô mì vịt rồi ngồi xuống cạnh Gia Ngạn, “Gặp phải một tên biến thái tâm thần. Đưa tiền rồi bảo tôi theo hắn hai ngày làm đủ thứ trò, bệnh hoạn, may mà tôi trốn được.”

“Ừm...” Gia Ngạn nghe cô nàng kể chuyện “công việc” không chút ngượng miệng, cậu hơi mắc cỡ, giương mắt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt có vài vết thương, bả vai lộ ra một mảng tím xanh, cậu lắp bắp kinh hãi: “Cô sao vậy?”

“Không có gì,” cô nàng phát tay, “Chưa chết nổi đâu. Chủ quán, mì nhanh lên đi, lè mè quá, tôi chết đói mất.”

“Hối cái gì, còn người khác nữa chứ phải mình cô.”

Đa bẽ mặt chép miệng: “Tôi đối quán là được chứ gì.” Rồi cô nàng bực tức đứng dậy. Gia Ngạn nhìn cô ta vừa đứng lên liền bất ngờ ngã xuống, nằm xoài ra đất.

Cậu luống cuống tay chân, theo bản năng ngồi xổm xuống đỡ cô: “Cô có sao không? Muốn đi bệnh viện khám không?”

Cô nàng xây xẩm mặt mày, khép mắt lại, môi trắng bệch nhưng vẫn cố chấp lắc đầu.

Người qua đường hoàn toàn lạnh lùng thờ ơ. Chỉ có Gia Ngạn vốn hiền lành, không nỡ để người bệnh nằm đây tự sinh tự diệt. Sốt ruột trong chốc lát, cậu đành bất chấp: “Bằng không tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã. Chỗ tôi ở cách đây không xa...”

Nằm ở sô-pha một lúc sau, uống một ly ca-cao ấm Gia Ngạn bưng tới, sắc mặt cô nàng cũng đỡ hơn phần nào, lại bắt đầu nói chuyện: “Anh ở chỗ tốt vậy à? Nhìn không ra đó.”

Gia Ngạn vừa lo sợ cô nàng bất cẩn mà làm đổ ca-cao ra ghế, vừa cầu nguyện Tiểu Mông ngày mai ngàn vạn lần đừng nhìn ra sô-pha có người lạ ngồi, ngàn vạn lần đừng phát hiện vết nước bắn trên mặt ghế, ngàn vạn lần đừng ngửi thấy mùi nước hoa của cô ta.

“Là phòng của bạn tôi. Tôi chỉ ở nhờ thôi.”

“Tốt thế. Mỗi tháng anh trả tiền thuê bao nhiêu?”

“À, anh ấy không lấy tiền nhà.”

“Anh với bạn chắc tình cảm tốt đẹp lắm nhỉ.”

Gia Ngạn nghe thế liền lộ ra nét tươi cười, mơ hồ ừ một tiếng.

“Này, tôi có vài thứ thuốc thường dùng, cô xem coi được không.” Gia Ngạn đem hòm thuốc y tế gia đình ra, “Khử trùng miệng vết thương một tí vẫn hay hơn.”

Đa cảm bông gòn đã thấm thuốc tự mình áp lên vết thương, vừa hận vừa đau hích sâu vài hơi: “Thằng cha biến thái chết tiệt!” Sau đó là một tràng chửi rửa khó nghe. Bôi vài cái, cô nàng dừng lại: “Tôi mượn chỗ tắm thay đồ được không?”

“Hả?”

“Chứ để như vậy về quán, tôi không muốn họ nhìn thấy bộ dạng xúi quẩy này tí nào.” Đa cười méo xệch, “Haha, tôi sẽ diện lắm.”

Nghĩ tới việc phải dùng phòng tắm khiến cậu càng lo lắng. Tiểu Mông biết được chẳng rõ sẽ thế nào.

Nhưng cậu không nỡ để cô ta một thân mặt xám mày tro đi ra ngoài. Nghĩ ngợi một hồi, vẫn là “thấy chết không sờn” mà gật đầu.

May mắn Tiểu Mông tối nay không về, chờ tới ngày mai dấu vết chắc cũng kịp mất hết. Cửa phòng tắm vừa đóng lại, cậu vừa run sợ dùng khăn ướt lau sạch vết ca-cao trên ghế vừa cầu khẩn không ngừng.

Tiểu Mông buồn bực quay kính xe xuống, dùng sức giẫm chân ga.

Bỏ qua tầng hai đặc sắc, hần chào tạm biệt đối tác rồi một mình lái xe trở về, cảm giác hoàn toàn thất bại.

Chẳng hiểu sao tinh thần hần không yên được, bản thân không còn chút hứng thú nào, tán gẫu với người kế bên cũng rất lơ đãng.

Gia Ngạn là người vô cùng tiết kiệm, mời hần ra ngoài ăn tối thế này chính là lần đầu tiên.

Tên kia chắc là thật lòng muốn giảng hòa với hần đây.

Nghĩ vậy Tiểu Mông chợt thấy ân hận.

Biết rằng cứ ra vẻ ác ý chẳng phải là cách gì hay ho, nhưng hần thật sự bị tổn thương.

Nào có thể lấy một cô gái làng chơi mà so sánh với hần. Khoảng thời gian ngọt ngào giữa hai người bọn họ thì xem là gì?

Giả vờ như có như không mà nói “Chúng ta cứ sống thế này mãi đi”, rồi vì một lời đồng ý mơ hồ của Gia Ngạn mà mở cở trong bụng. Quả thật đáng buồn.

Mà tên kia, cho dù bị hần ôm ấp không biết bao nhiêu lần, nằm dưới thân hần thổ dốc rên rỉ đến khóc ra nước mắt, được hần chăm sóc còn hơn cả người yêu bình thường, nhưng vẫn là thích phụ nữ.

Đã nếm qua hương vị của khoái lạc, thế mà cứ khẳng khẳng chỉ có hứng thú với người khác phái.

Tiểu Mông tới bây giờ mới biết một kẻ luôn dạ dạ văng vẳng như Gia Ngạn cũng có những lúc không thể xoay chuyển được.

Hắn thật muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào đó, đem triệt hết mọi bản năng đàn ông trên người tên ngốc kia.

Chỉ có vậy Gia Ngạn mới ngoan ngoãn để hắn ôm lấy và không còn bất cứ ý niệm kỳ quái nào trong đầu.

Rất nhanh đã về đến nhà, có chút nôn nóng, Tiểu Mông không buồn gõ cửa, vội lấy chìa khóa mở ra.

Gia Ngạn đang ngồi bó gối trên sô-pha, vừa nhìn thấy hắn tựa như nhìn thấy quỷ, lập bắp đứng lên, hoảng tới mức nói không thành tiếng, mặt xanh như tàu lá, biểu tình rõ ràng là bị bắt quả tang đang làm chuyện mờ ám.

“Anh... anh sao lại về?”

Bị hỏi chặn Tiểu Mông có điểm khó chịu, chau mày nói: “Tôi về không được à? Chẳng lẽ quấy rầy cậu?”

Chỉ là nói băng quơ thế thôi, nhưng điệu bộ cuồng quít của Gia Ngạn lại làm hắn nghi ngờ.

Định bụng hỏi tới, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, Tiểu Mông điếng người, toàn thân lạnh run, nháy mắt đã hiểu được phân nửa.

Hắn còn chưa kịp nổi giận, cửa phòng tắm đã mở ra. Cảnh tượng trước mắt liền khiến Tiểu Mông nóng máu, cổ họng phát nghẹn.

Người đang đi tới quả nhiên là một cô gái. Chừng như mới tắm rửa sạch sẽ xong, hiện đang mang lại phục sức, trên khuôn mặt ủ rũ kia còn vương sắc hồng.

Chưa cần mở miệng, chỉ liếc sơ qua nét mặt và quần áo cũng có thể đoán ra cô gái này làm loại công việc gì.

Tiểu Mông vì cơn giận không thể bộc phát mà hai huyết thái dương hắn giật liên hồi.

Cô gái nọ vừa thấy hắn đã lập bắp kinh hãi, khó xử quay sang Gia Ngạn. Cậu tuy cũng sợ chẳng kém nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh sắp xếp: “Bạn tôi trở lại rồi. Nếu cô chuẩn bị xong thì nên đi về thôi.”

Cô nàng tinh ý cảm thấy bầu không khí có vẻ không ổn nên vội làm theo. Cô nhét bữa đồ dơ vào giỏ, lúc đi ngang qua Tiểu Mông chào một cái lấy lệ rồi vội vàng đi khỏi.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người đứng cứng ngắc đối diện nhau.

“Thiệt xin lỗi,” sau một lúc lâu Gia Ngạn mới tỉnh lại, dè dặt khẽ cúi đầu nói, “Tôi không nên mang người về...”

Thấy cậu không hề thanh minh, ngược lại còn tỉnh bơ thừa nhận, Tiểu Mông càng sôi máu, cả người phát run đến không dám nhúc nhích. Hắn sợ chỉ cần cử động nhẹ một ngón tay sẽ không kiềm chế được mà đánh chết người kia.

“Nè, xin lỗi thiệt mà.” Gia Ngạn thấy hắn không động tĩnh gì càng thêm hãi, “Đồ vật trong nhà vẫn chưa đụng vào, chỉ dùng phòng tắm thôi. Sô-pha có dơ một chút nhưng tôi sẽ lau sạch ngay mà.”

Tiểu Mông thấy đầu như nổ bung ra, hắn phát điên lên, bất chấp nặng nhẹ một cước đá vào bụng người kia.

Gia Ngạn tức thì ngã xuống sàn, đau đến cong người lại, mặt cắt không còn giọt máu.

Hắn không chút nương tay, thở hồng hộc bước tới nắm cổ áo Gia Ngạn thô bạo kéo về phía cửa, không do dự đẩy cậu ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Tiểu Mông liền mấy cú đá nhào chiếc ghế khiến bụng hắn quặn lên ghê tởm. Tiểu Mông một khi đã phát cuồng, ra tay cũng thật đáng sợ. Thậm chí đến Gia Ngạn cùng một cô gái bán hoa vui vẻ trên sô-pha đã đủ làm hắn mất hết lý trí, trước mắt tối sầm lại.

Thừa dịp mình không ở nhà lên đem đàn bà về, chắc cũng chẳng phải lần đầu tiên?

Không phải đi khách sạn mà là trực tiếp mang về nhà, còn ở ngay phòng khách làm, Gia Ngạn cũng đã thuần thục đến mức này rồi... Vậy mà hắn chưa từng biết đến.

Nhịn một buổi tối, hô hấp hần mới dần lắng xuống. Chiếc ghế sô-pha vì hứng chịu cơn giận của hần nên đã sớm thay hình đổi dạng. Tiểu Mông chợt thấy chính mình thật buồn cười, chỉ vì một kẻ cực kỳ kém cỏi mà mất hết kiểm chế.

Hần rửa mặt bằng nước lạnh cho tỉnh táo lại. Nhìn trong gương thấy nét mặt mình đã trở về vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày, một chút suy sút cũng không còn, Tiểu Mông lúc này mới sửa sang quần áo rồi đẩy cửa đi ra.

Nghe tiếng động, người đang ngồi ngoài cửa giật mình ngẩng đầu dậy.

Những tưởng Gia Ngạn đã tìm tới chỗ ấm áp nào đó, chẳng ngờ cậu vẫn ngồi chờ bên ngoài, cơ thể vì lạnh mà co rúm lại, môi tím ngắt.

Cả hai nhìn nhau chốc lát rồi ngó đi chỗ khác.

Chờ Tiểu Mông rời khỏi, cậu mới lưỡng lự đứng lên. Chỗ bị đá bầm hết một mảnh, đau ê ẩm. Cậu bước từng bước khập khiễng vào phòng bằng đôi chân run rẩy vì ngồi xồm cả buổi.

Tuy trời còn đang giữa thu nhưng về đêm thường rất lạnh, chỉ ở bên ngoài một tối Gia Ngạn đã muốn nhiễm bệnh.

Chính vì nghĩ Tiểu Mông giận chút đỉnh rồi thôi, sẽ mở cửa cho cậu vào nhà nên cứ thế mà ngồi chờ.

Nào biết phải đợi tới gần sáng.

Cậu biết mình tự tiện dẫn người lạ về nhà là sai. Nhưng chỉ vì làm “bẩn” phòng mà khiến hần hung hăng đối xử với cậu thế này, thử hỏi có xem cậu là bạn không?

Nhớ lại cái đá thật mạnh vào bụng rồi bị đuổi ra khỏi nhà chịu lạnh cả đêm, Gia Ngạn có phần thất vọng.

Đã là bạn bè sao có thể như vậy.

Lần này Gia Ngạn không buồn xin lỗi.

Cậu không hối hận, Tiểu Mông không nhắc lại, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Ngoại trừ phòng khách thay một bộ sô-pha mới, ngày vẫn cứ theo lệ thường trôi qua.

Sau đó một thời gian, không nhớ là ai bắt đầu trước mà hai người lại trở về ngủ chung giường. Đương nhiên chuyện ăn nằm là vẫn thế, tuy xúc cảm còn đó, nhưng Gia Ngạn biết nó không giống như xưa nữa, trong sự thỏa mãn căng tràn ấy đã mất đi cảm giác ấm áp trọn vẹn.

Hiểu ra người phía trên không hề xem mình như bạn bè, bị ôm lấy lòng càng âm ỉ đau.

Gia Ngạn cảm thấy nên hỏi cho ra lẽ.

Lúc trước, cứ mỗi lần “an ủi” nhau tim cậu đập mạnh đến suýt ngắt đi. Gần đây càng ngày càng vô vị, sau khi kết thúc trong lòng hoàn toàn trống rỗng. Tiểu Mông cũng không còn ôm cậu ngủ mà liền trở mình đưa lưng về phía cậu, để lại một khoảng trống giữa hai người.

Gia Ngạn yên lặng suy nghĩ, nếu chỉ vì nhu cầu sinh lý thì việc lạnh nhạt giúp nhau giải quyết so với việc dùng tay có gì khác nhau?

Tiểu Mông một lần nữa rút khỏi cơ thể Gia Ngạn. Cả hai thở hắt hắt tách ra nằm song song, tuy thân nhiệt còn nóng rực nhưng bầu không khí lại rất lạnh đậm. Gia Ngạn cử động thất lưng tê tái của mình, không biết vì sao có chút nhói đau khi thấy người kia hờ hững nghiêng mặt sang hướng khác.

“Tiểu Mông.”

“Ừ?”

“Chúng ta như vậy có gì tốt đâu.”

Dù trong phòng ngủ vốn dĩ luôn yên tĩnh nhưng bất giác Gia Ngạn cảm thấy một sự im lặng đột ngột bao trùm khắp gian phòng.

“Ý cậu là sao?” Tiểu Mông thờ ơ hỏi lại.

“Tôi không muốn làm nữa.” Gia Ngạn quay đầu nhìn hắn, mũi cay cay. Nếu hắn hỏi “Tại sao” hay có chút giật mình thì tốt rồi.

Nhưng Tiểu Mông chỉ “Ừm” một tiếng, lúc sau lại nói “Thì thôi” rồi trở mình đưa lưng về phía cậu.

Gia Ngạn không nói gì, kinh ngạc nhìn vào lưng hắn trong chốc lát, sau đó cũng yên lặng nhắm mắt ngủ.

Những ngày kể cả hai không còn tiếp tục chuyện kia nhưng vẫn ngủ chung giường. Mà Gia Ngạn làm cách gì cũng ngủ không ngon. Tiểu Mông đối với cậu rất lạnh nhạt, mỗi khi thấy cậu trên giường hắn luôn tỏ ra chướng mắt, lúc nằm cũng cách xa một khoảng.

Càng ngày cậu càng cảm giác bản thân mình thừa thãi nhưng ngoài việc trở nên lười hơn, Gia Ngạn chẳng thể làm gì khác.

May mà không lâu sau công ty bắt đầu bận rộn lên, nhiều khi phải tăng ca đến nửa đêm. Trải qua những ngày làm việc điên đảo như vậy, cơ hội nói chuyện với Tiểu Mông cũng không được mấy lần.

Hôm nay gần hừng đông cậu mới về tới nhà, cũng không quá muộn, ít ra có thể ngủ thêm vài tiếng. Vừa nhẹ nhàng tìm chìa khóa mở cửa, đèn cũng không dám bật mà sờ soạn đi vào.

Ánh đèn nhàn nhạt hắt ra từ cửa phòng Tiểu Mông còn chưa khép lại. Gia Ngạn đang nghĩ thầm chắc hắn đang tranh thủ làm nốt công việc gì đó, lại nghe thấy một tiếng rên rỉ vang lên.

Từ cửa nhìn vào, cậu rõ ràng nhìn thấy chiếc lưng thon dài với những đường cong dẻo dai quen thuộc đang di chuyển, chân người nằm dưới được nâng lên, dù không biết là ai nhưng chỉ nghe người nọ sung sướng đến ngất ngây thoát ra những tiếng lầm bầm rên rỉ.

Gia Ngạn sợ ngây người nhìn hai kẻ đang kích tình trên giường.

Dại ra một lúc, may mắn cậu còn biết xoay người lặng lẽ chạy ra khỏi cửa, lúc này mới dám thở mạnh.

Thở hổn hển cả buổi cậu vẫn chưa bình tĩnh lại. Nhớ đến cảnh hai người kia thân thể quấn vào nhau giao hợp, nhất thời có chút mờ mịt. Gia Ngạn tìm một chỗ khuất ngồi xuống, cúi đầu nghĩ ngợi.

Nửa tiếng im lặng trôi qua.

Không biết vì sao Gia Ngạn bất giác nổi gai ốc, vội dùng hai tay chà sát lên cánh tay làm cơ thể dịu xuống.

Có lẽ ngồi lâu bên ngoài nên nhiễm lạnh.

Hình ảnh kia quả thật giáng một đòn thật mạnh vào cậu. Người Tiểu Mông ôm ấp không phải phụ nữ mà là đàn ông. Nói vậy, hắn là đồng tính.

Nhận thức sự việc khiến Gia Ngạn cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

Hiện tại suy nghĩ duy nhất trong đầu cậu chính là Tiểu Mông về sau cũng không cần tới mình nữa.

Có chăng là giữa bạn bè an ủi lẫn nhau thôi, giờ hắn cũng có người tốt hơn để thỏa mãn rồi. Tính ra người bình thường cũng chẳng đời nào lại tìm đến mình.

Trời rất lạnh. Ngồi một lát là cổ họng ngứa lên, nhẹn không được ho khan vài cái.

Cậu không phải quan trọng chuyện lên giường với nhau. Tuy rằng quan hệ với Tiểu Mông thoải mái thật, nhưng vấn đề sinh lý nếu bắt buộc dĩ một mình vẫn có thể dùng tay để giải quyết, hoặc không làm cũng chẳng sao.

Chỉ là, chỉ là...

Giữa đêm trời nổi gió, Gia Ngạn ngồi ngây ngẩn lạnh run, cả người càng lúc càng co chặt lại. Cậu nhìn xuống đồng hồ, thấy thời gian không còn nhiều nhưng thực tình không muốn về.

Dù sao Tiểu Mông sẽ không để ý, một mình cậu ngồi chỗ này mà lại hay.

Ngồi bên ngoài nửa đêm, lạnh đến nổi chảy cả nước mũi, trông nhếch nhác vô cùng. Nhưng Gia Ngạn nhất định không muốn vào nhà.

Xem ra Tiểu Mông rộng rãi cho cậu ở nhờ có lẽ không được nhiều ngày nữa.

Nếu tìm được chỗ ở mới mà lại không có lò sưởi giữa thời tiết lạnh buốt thế này, thôi thì cứ xem như tập làm quen trước cũng tốt.

Dù cậu lạc quan tự an ủi mình nhưng cái rét buốt không phải cứ thế mà biến mất, nên Gia Ngạn cố liên tục hà hơi vào hai bàn tay đang chụm lại nơi đầu gối, cho dù chẳng ấm lên được là bao.

Đang vô cùng mệt mỏi, cậu chợt nghe tiếng mở cửa vang lên giữa đêm vắng. Gia Ngạn thấy người nọ không ở lại đến sáng nên có phần ngạc nhiên, nhưng đồng thời thấy mình như được “cứu rỗi”.

Cuối cùng đã có thể về lại nơi ấm cúng kia.

Cậu đợi một lát rồi mới khẽ khàng mở cửa vào. Người đáng lẽ đã quay về phòng ngủ lại đang ngồi ngay phòng khách. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều hơi giật mình.

“Giờ này mới về.”

“Ừa...” Gia Ngạn vốn muốn giả vờ như không có gì nhưng trời sinh tính thật thà, nên che giấu không nổi vẻ mặt tự nhiên của mình.

Tiểu Mông chỉ đứng gần bên cạnh liền cảm thấy được một mảng không khí lạnh lẽo trên người Gia Ngạn, hần lập tức nhú mày: “Người cậu lạnh quá vậy.”

“Ừa, đi đêm về nên vậy.” Gia Ngạn khịt khịt mũi, “Bên ngoài lạnh kinh khủng.”

“Đi tắm nước nóng đi.”

“Ừa... Anh cũng ngủ sớm đi,” trong lúc nói chuyện cậu vì không khống chế được từng đợt nổi gai ốc mà lúng túng chà xát lên hai cánh tay. “Anh ngủ trước đi. Tôi tắm xong rồi về phòng mình, sẽ không quấy rầy anh đâu.”

Tiểu Mông chỉ “Ừm” một tiếng rồi đứng yên tại chỗ nhìn cơ thể gầy nhom của cậu đi tới phòng tắm.

Vừa rồi cùng người nọ lên giường cảm giác không tệ, thân thể rất phù hợp. Thật ra không có Gia Ngạn cũng không sao.

Không rõ là cố ý hay vô tình mà từ đêm đó về sau, cậu không còn ngủ chung với Tiểu Mông.

Quan hệ của hai người càng ngày càng lạnh nhạt, nhưng cũng không phải kỳ lạ – Gia Ngạn bận quá, dạo này công ty cậu đang vào mùa buôn bán nên ai ai cũng bận rộn tăng ca.

Châu Mẫn lâu lắm rồi chưa được chạm vào người cậu nên cảm thấy buồn chán, có lần hần thử nói giỡn, hỏi Gia Ngạn cần hỗ trợ không. Cậu thành thật bảo “Tôi dùng tay là được rồi.”

Hần nghe xong cũng chẳng rõ là cảm giác gì.

Quan hệ hỗ trợ cho nhau cứ thế mà nhạt dần. Đã thế, Tiểu Mông càng thường xuyên dẫn người mới quen về nhà. Hơn nữa, vài lần tiễn người ra khỏi cửa còn để chạm mặt Gia Ngạn.

Gia Ngạn tuy thành thật chất phác nhưng luôn biết giữ gìn đạo lý, những lúc đó luôn mỉm cười chào hỏi. Khoảng thời gian trước cùng Tiểu Mông cậu không hề đề cập đến, với người nọ cậu chỉ nói mình ở nhờ nhà hần, đơn giản là khách trọ thôi.

Mối quan hệ sinh lý thuần túy giữa hần và Gia Ngạn cũng chỉ chóng hợp rồi tan thôi.

Tiểu Mông nửa đùa nửa thật nói cảm ơn cậu. Gia Ngạn lại nghe không ra ý châm biếm, còn vì câu “Cảm ơn cậu đã giữ bí mật giúp” mà gượng cười, lúng túng nói “Chúng ta là bạn bè mà”

Vẫn chỉ là bạn bè. Hần hồi tưởng lại khoảng thời gian ngọt ngào lúc trước, hai người dùng tay giúp đỡ nhau chẳng khác gì đám con trai mới lớn. Vì không có chút cảm xúc nào nên Gia Ngạn cũng không hề tỏ ra ghen tị hay oán giận gì.

Tiểu Mông muốn chạy trốn, Gia Ngạn liền hào phóng vẽ đường cho hần, lại còn chúc hần đi đường bình an.

Độ lượng đến mức làm người khác cảm hận.

Tiểu Mông lôi trong bóp ra một tấm ảnh đã bị cắt xén.

Ảnh chụp người kia thời trung học, khuôn mặt gầy gầy thấp thoáng nét bối rối, mang nét cười ngượng ngập đứng bên cạnh hẳn.

Đây là cắt ra từ tấm ảnh tốt nghiệp chung của lớp, vừa vụn chỉ có hai người bọn họ.

Bây giờ đã không cần nữa.

9. Quyển 1 - Chương 9

“Này, bạn anh kỳ kỳ sao đó.” Tay cầm hộp sữa chua, cô nàng một miệng ứ đầy lúng búng nói chuyện, “Anh không thấy à?”

“Hả?” Gia Ngạn không rõ nên quay qua nhìn, “Cô nói ai?”

Gần đây cậu thường qua lại với Đa. Từ hôm đó họ còn ngẫu nhiên gặp nhau vài lần, cô liền chủ động trao đổi số điện thoại, thấy Gia Ngạn thành thật ngay thẳng nên tỏ ra quý mến, thường tìm cậu ra ngoài giải sầu.

Gia Ngạn vốn không giỏi ứng phó với phụ nữ lại không biết từ chối khéo, cho nên có khó xử cách mấy cậu cũng chỉ biết một thân mồ hôi lạnh chạy đi rồi lo chạy về cho mau, không biết đã mấy lần gặp phải ánh mắt lạnh băng của Tiểu Mông.

“Còn ai vào đây nữa, cái người anh luôn nhắc tới đó. Hôm tui mình từ trong quán chè đi ra đụng phải anh chàng khó tính đó đó.”

“À...”

Lần đó cả hai nhìn thấy Tiểu Mông, hẳn chẳng thềm chào lấy một tiếng, xem Gia Ngạn như vô hình cứ thế mà xẹt ngang qua vai cậu đi thẳng.

“Anh ta nhìn tôi không vừa mắt thì phải.”

Gia Ngạn sắc nước: “Hả? Anh không có ý đó đâu...”

“Làm như rất ghét tôi hay sao ấy.”

Gia Ngạn chưa kịp mở miệng, cô nàng đã nói thêm: “Không, không chỉ là ghét, còn tệ hơn nữa kìa.”

“Tại sao?” Cậu mơ hồ không hiểu.

“Vì không biết lý do nên mới thấy kỳ.” Đa hút rọt một ngụm sữa chua, “Ánh mắt anh ta đúng hung dữ, y như sắp giết người tới nơi. Ấy, bị người đẹp trai như vậy ghét, tiếc ghê...”

“Không phải đâu, cô nghĩ nhiều quá.” Gia Ngạn thoải mái cười, “Ngoài mặt trông khó chịu chứ anh ấy tốt bụng lắm.”

“Thiệt là, anh sao vẫn không hiểu. Anh còn bảo quan hệ hai người tốt lắm mà, sao anh ta lúc nào cũng lạnh lùng vậy?”

Gia Ngạn xấu hổ cười, không biết đường trả lời.

“Thiệt ra,” Đa bỏ hủ sữa chua xuống, nghiêng nghiêng mái đầu, “Nói anh đừng để bụng, nhưng tôi thấy anh ít qua lại với anh ta coi bộ hay hơn.”

“A?”, Gia Ngạn trợn mắt, “Sao vậy?”

“Anh sao khờ thế! Nếu anh ta không có ý đồ gì với anh sao có thể tốt đến mức này?”

“Tui tôi là bạn bè mà...”

“Bạn bè cũng không phải vậy đâu!” Đa cau mày, “Anh em ruột thịt còn tính toán với nhau kìa. Hai người trước kia không thân thiết gì, anh ta đột nhiên đối xử với anh như vậy rõ là kỳ quặc.”

“... Tôi... trên người tôi cũng không có gì đáng lợi dụng mà.”

“Tôi nói anh đừng giận,” Đa tìm cách diễn đạt, “Anh ta không chừng là loại người đó. Công việc tụi tôi cũng có đàn ông làm nữa, khách của họ cũng là đàn ông. Anh biết không, có những người thích đàn ông hơn phụ nữ đó. Nói chung, anh phải cẩn thận chút, đừng có ngây ngô gì cũng không biết, tới chừng bị ăn sạch là trễ rồi.”

Gia Ngạn ngăn người, chột dạ ngập ngừng nói: “Không có đâu...”

“Tôi thấy anh hiền lành, sợ anh bị lừa nên mới nhắc chừng thôi. Sống bằng nghề này như tụi tôi đều phải học cách nhìn người. Bạn anh không đơn giản là chính nhân quân tử đâu, ít nhất là không giống như anh nghĩ. Dù sao đề phòng một chút vẫn tốt hơn.”

Gia Ngạn tuy cười nói “Không phải mà, cô hay suy diễn quá”, nhưng trên lưng đã toát mồ hôi lạnh.

Ăn qua loa tô cơm chiên, cậu có chút lo sợ đi về nhà.

Chóp mũi cậu đã mau lấm tấm mồ hôi, lòng bàn tay cũng ướt nhẹp.

Thấy Tiểu Mông vẫn chưa về, cậu thả lỏng một chút rồi ngồi xuống sofa chờ người ra.

Đa không biết về quan hệ giữa bọn họ, những gì cô nói đương nhiên không phải hoàn toàn chính xác nhưng không hiểu sao nghe lại hợp lý.

Cậu chưa từng biết tới chuyện giữa hai người đàn ông với nhau, chính Tiểu Mông đã dẫn dắt chỉ bảo cậu.

Lúc trước Gia Ngạn cực kỳ khó khăn, quả thực chưa hề nghĩ tới việc chấp nhận một cơ thể nam tính khác, phía sau không quen bị xâm nhập vô cùng đau đớn, trong lòng khó chịu không tả nổi.

Tiểu Mông ngược lại rất thản nhiên, không chút do dự, thuần thục âu yếm từng nơi trên người cậu, ra vào cơ thể cậu bình thường như đang quan hệ với phụ nữ.

Gia Ngạn rốt cuộc bị cuốn theo sự nhiệt tình của hắn. Thời gian sau, cậu cũng dần dần thích ứng, dù bị sát nhập bằng loại tư thế đáng xấu hổ cũng không cảm thấy bài xích.

Cậu tin tưởng Tiểu Mông. Những gì hắn đã khẳng định, cậu không mấy may nghi ngờ.

Thế mà giờ phút này nghiêm túc ngẫm lại, lòng ngực cậu nghe nặng trĩu.

Tiểu Mông rõ ràng có hứng thú với đàn ông. Lần đầu tiên phát sinh quan hệ với cậu, hắn còn bảo đung vào đàn ông thật ghê tởm, chỉ vì cậu đau khổ cầu xin mới miễn cưỡng chủ động, cứ thế chối bỏ sạch sẽ trách nhiệm.

Bản thân cậu là một mực yêu người khác phái, chưa bao giờ biết đến chuyện đàn ông với nhau cũng có thể giao hợp, làm sao lại đòi người khác ôm ấp mình. Không chừng chính Tiểu Mông đã ép buộc cậu trong lúc cậu đang mê man.

Mà có lẽ cậu suy diễn quá mức rồi, Tiểu Mông không thể có hứng thú với cậu được.

Đàn ông trong thời điểm quần bách cần giải quyết nhu cầu sinh lý không thể kén chọn cũng dễ hiểu thôi. Khó trách sau khi làm xong hắn lại hối hận không chịu thừa nhận.

Trước kia dù cậu luôn ân cần, cố gắng giữ liên lạc với Tiểu Mông, nghĩ muốn gắn bó tình cảm bạn bè nhưng hắn lại rất xa cách. Chỉ từ sau sự kiện đó, Tiểu Mông mới đột nhiên chú ý đến cậu, chủ động đến nhà cậu, rủ về ở chung, ra chiều quan tâm đến cậu hơn.

Tất cả đều vì cậu lên giường với hắn sao?

Mỗi khi quan hệ với nhau, Tiểu Mông đối với cậu không tệ chút nào, tuy xấu tính xấu nết, nói năng lạnh lùng nhưng quả thật nhiệt tình hơn rất nhiều, cho cậu mượn phòng ở, mua đồ tặng cậu, thậm chí còn cho cậu tiền xài, được chiều chuộng quá mức làm Gia Ngạn phát sợ.

Hồi đó hẳn chê cậu vừa quê vừa xấu, mắng cậu đàn độn ngu ngốc, không cho cậu dựa vào gần quá, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt chán ghét lẫn mất kiên nhẫn với cậu.

Vậy mà chỉ qua một đêm lại bất ngờ trở nên gần gũi.

Gia Ngạn cảm kích vô cùng. Thấy hẳn cuối cùng đã coi cậu là bạn, đôi dãi tử tế như vậy thật sự là phúc lớn của cậu.

Nhưng từ khi cậu cự tuyệt không quan hệ với hẳn nữa, Tiểu Mông liền nhanh chóng tỏ ra lãnh đạm.

Thậm chí tệ hơn so với trước đây.

Cách đối xử rõ ràng khác hẳn.

Tiểu Mông tiếp cận cậu chẳng qua vì cậu có thể thỏa mãn nhu cầu của hẳn, thế nên một khi cậu không muốn tiếp tục liên chẳng còn chút giá trị nào.

...Chính là vậy sao?

Thật ra nhớ lại, tình bạn giữa hai người họ không thật sự tồn tại.

Tiểu Mông tặng rất nhiều quà cho cậu, đặc biệt thích ôm ấp cậu trên giường, chính là chưa bao giờ kiên nhẫn nghe cậu nói chuyện. Hẳn hoàn toàn không thích chuyện trò cùng cậu, đó là chưa kể đến những mặt khác. Đôi khi vô tình đụng chạm đến đồ vật cá nhân là hẳn nghiêm mặt phán một câu “Không liên quan tới cậu” khiến Gia Ngạn xấu hổ không dám nói lại.

Gia Ngạn vì tình cảm bọn họ càng lúc càng lạnh nhạt mà thấy mất mát, khổ sở. Trong khi Tiểu Mông không hề để tâm, còn đi kết giao với vài người bạn mới, cứ thế vui vẻ như thường.

Nói Tiểu Mông xem cậu như bạn nghe khó tin, đúng ra là hẳn xem cậu như...

Gia Ngạn nghĩ đến đây hai tay đã run lẩy bẩy, đầu muốn nứt toạc ra. Cậu vội sờ soạn chung quanh, vơ được ly nước uống một ngụm cho định thần lại.

Nhất định là mình nghĩ quẩn.

Cuộc sống của Đa vốn rất phức tạp, chung quanh lòng người hiểm ác, cô đương nhiên sẽ đánh giá con người theo hướng cực đoan hơn. Cậu làm sao có thể dùng ánh mắt đó để nhận định người khác.

Tiểu Mông đã giúp cậu rất nhiều, còn cứu cậu một lần khỏi cái chết, chăm sóc cho cậu không thiếu thứ gì.

Phát sinh quan hệ cũng là người tình ta nguyện, Tiểu Mông không ép buộc cậu, càng không có lý do gì để nghi ngờ.

Đã không biết ơn, ngược lại cậu còn nghĩ xấu cho Tiểu Mông, suy hẳn thành loại người đê tiện đó, cậu thật quá nhỏ nhen. Uống công Tiểu Mông đối tốt với cậu.

Gia Ngạn như bị thôi miên, mãi ngồi tự trách bản thân, khó khăn lắm mới áp chế được suy nghĩ trong đầu. Cả người cậu lúc này đã nóng bức khó chịu, đành phải đi rửa mặt để bình tĩnh lại. Cảm thấy cứ ngồi nghĩ ngợi lung tung như vậy thật không ổn, cậu đứng dậy mở cửa sổ cho thoáng khí.

Tiểu Mông đẩy cửa vào nhà, vừa lúc thấy Gia Ngạn đang ngồi ngẩn người ở sô-pha.

Cậu thấy hẳn đi tới, cậu theo bản năng chào một tiếng, vội vàng dụi mắt vài cái vờ như không có việc gì, nhưng động tác khịt mũi của cậu lại lộ tẩy hết tất cả.

Bộ dạng người này vừa đáng thương lại đáng yêu, Tiểu Mông nhìn thấy trong lòng liền xôn xao.

“Sao vậy?” Sắc mặt hẳn dịu xuống đôi phần, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

Ngồi xuống bên cậu, Tiểu Mông vô thức nắm lấy bàn tay Gia Ngạn đang để trên đầu gối. Cảm giác những ngón tay thon dài mát lạnh đặt trong tay mình thật đáng yêu, khiến lòng hẳn càng thêm loạn.

Gia Ngạn tay bị cầm lấy, thấy biểu tình Tiểu Mông mấy ngày nay không được ôn hòa như vậy, cậu không khỏi cảm động. Ngẫm lại mình hôm nay toàn đoán bậy đoán bạ, cậu lại lúng túng nói “Không có gì” rồi áy náy cười với hẳn.

Nhìn cậu mỉm cười, Tiểu Mông lòng như lửa đốt, chịu không được đưa tay vuốt ve mặt cậu.

Khoảng thời gian này quả thật không dễ chịu đựng. Hẳn một mực lừa mình dối người, cho rằng với điều kiện của mình muốn đi với ai chẳng được. Đối phương tuy rằng diện mạo cùng kỹ thuật vượt xa Gia Ngạn, cho hẳn hưởng thụ không ít. Nhưng rốt cuộc không phải cậu.

Họ không giống Gia Ngạn.

Hai má bị sờ tới sờ lui vài lần, cậu chỉ có thể ngơ ngác giương mắt nhìn hẳn, không biết phản ứng ra sao trước cử chỉ thân mật này.

Đôi mắt hiền lành mang vẻ bối rối kia khiến cổ họng hẳn khô rang, thật muốn kéo cậu lại gần chậm rãi hôn lên môi.

Nhưng đang chiến tranh lạnh với nhau, đột nhiên lại dịu dàng thăm thiết, hết nắm tay còn hôn môi rõ là kỳ quặc. Tuy nhiên với tính cách của hẳn, chuyện gì cũng có thể.

Âm thầm nôn nóng cả buổi, Tiểu Mông rốt cuộc mới mở miệng: “Này, muốn làm không?”

Gia Ngạn nghếch ra. Không khí ấm áp ban nãy nhanh chóng biến mất, thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo ghê người.

Đúng rồi. Chỉ có những lúc đòi hỏi chuyện đó, Tiểu Mông mới dùng tới sắc mặt hòa nhã.

Ý nghĩ vừa xuất hiện đã không cách nào ép xuống được, làm dạ dày cậu nóng lên từng đợt. Gia Ngạn dùng hết sức đẩy mạnh người đang gỡ nút áo cậu, thanh âm run rẩy: “Tôi đã nói không muốn làm chuyện này với anh nữa mà.”

Tiểu Mông hoàn toàn không đề phòng bị cậu đẩy suýt ngã khỏi sô-pha, hẳn nhất thời xanh mặt. Lát sau trấn định lại, Tiểu Mông mới nghiêm mặt đứng lên, cộc nhĩ nói: “Quên đi. Cậu tưởng tôi thích thú gì cậu sao.”

Một khi không thỏa mãn phương diện kia cho hẳn, cậu chẳng khác nào rác rưởi.

“Có phải anh chủ động không?”

Tiểu Mông chau mày, nét mặt trở nên khó coi.

“Tôi hôm đó không phải tôi cầu xin anh,” Gia Ngạn thở dõn, “mà chính anh thừa dịp tôi uống say rồi làm chuyện kia?”

Hắn đứng bất động, lát sau dùng giọng điệu bàng quan hỏi ngược lại: “Thì sao?”

Cậu kinh ngạc đến nghẹn lời, hai khóe mắt đỏ hồng: “Vậy mà anh nói tôi... Anh, anh sao có thể... nói ra được những lời đó...”

“Tôi muốn làm thì làm, có gì lạ đâu.” Tiểu Mông không nhìn cậu, “Là cậu tin người tới mức ngu ngốc, còn trách ai?”

Gia Ngạn thở hổn hển cả đổi mới khó khăn mắng ra lời: “Anh... khốn nạn...”

“Không phải lúc làm chuyện đó cậu cũng thích thú sao, có gì phải tức giận?” Tiểu Mông cười nhẹ, “Nói sao thì cậu cũng đâu phải chịu thiệt thòi. Những lúc sau này tôi đã bồi thường cho cậu không ít rồi, vả lại số nợ kia cậu còn chưa hoàn lại cho tôi. Được rồi chứ?”

Gia Ngạn ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, như thể tứ chi đột nhiên bị hoại tử không cử động được. Yên lặng vài giây, Gia Ngạn bất ngờ đứng dậy đâm một cú vào mặt Tiểu Mông. Cú thứ hai chưa vung tới, bụng cậu đã ăn một đá của hẳn.

Cả hai bắt chập lao vào nhau. Tiểu Mông không thể nương tay dù hẳn biết mình rất vô lý. Gia Ngạn vốn gây yếu đánh không lại Tiểu Mông nhưng không để hẳn dễ dàng thắng thế. Hẳn biết lần này cậu quyết liều mình với hẳn.

Tiểu Mông dường như bị cảm giác tuyệt vọng lây sang, càng trở nên hung bạo.

Hắn cuối cùng vẫn trụ được, Gia Ngạn ngược lại mặt mày tím xanh, thảm thương nằm trên mặt đất. Hai người đều sức cùng lực kiệt, nặng nề hô hấp.

Vài phút sau Gia Ngạn chậm chạp đứng lên, đưa lưng về phía hắn dùng tay áo lau vết máu trên mặt. Tiểu Mông nhìn cậu lê từng bước về phòng, lát sau xách theo chút đỉnh hành lý tập tễnh băng qua phòng khách, đẩy cửa đi thẳng ra ngoài.

Tay xách hành lý, Gia Ngạn không biết đi về đâu. Thấy trạm xe có vài hành khách đang đứng chờ, cậu cũng đi tới nhập vào đám đông đó.

Xe đến cậu cũng theo dòng người bước lên. Đưa tiền vé xong, Gia Ngạn tìm lấy một tay vịn rồi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vì không rõ phải dừng ở đâu, đợi qua mấy trạm thấy nhiều người lục tục xuống xe, cậu cũng nổi theo sau.

Vừa bước xuống, mọi người nhanh chóng đường ai nấy đi, chỉ còn cậu đứng yên tại chỗ.

Gia Ngạn hoàn toàn mất phương hướng, cậu đứng nhìn quanh quất một hồi rồi cũng mờ mịt cất bước đi, bất tri bất giác đã lên tới cầu.

Hành lý thừa thãi trong tay giờ đã không cần thiết. Bản thân đến nước này, cậu chẳng còn muốn gì nữa.

Hướng mặt ra ngoài lan can, Gia Ngạn thả gói hành lý xuống cầu rồi mở to mắt nhìn về phía trước.

Mọi vật đều bị bao phủ bởi màn đêm u ám.

Nhìn cả buổi lại thấy sống mũi cay cay.

Người bạn mà cậu thật lòng quý trọng hóa ra chẳng xem cậu ra gì.

Gia Ngạn biết mình sẽ không lấy được vợ, nên cậu luôn trân trọng tình bạn quý giá đó, dù khổ cách mấy cũng mặc.

Rốt cuộc chỉ là cậu hy vọng hảo huyền. Người ta căn bản không cần đến mình.

Dụi dụi cái mũi có điểm ran rát nhột nhột, mắt cậu cũng đã ngấn một chút lệ.

Gia Ngạn nghĩ không ra chính mình tồn tại để làm gì. Từ nhỏ cậu đã biết mình dư thừa, nhưng khi ấy còn ngây thơ hy vọng sau này sẽ có người để ý tới. Một, hai năm chưa thấy, thì đợi đến mười năm, hai mươi năm sau may ra có thể gặp được ai đó quan tâm tới mình.

Cuối cùng vẫn chẳng có ai.

Nắm chặt thành bảo vệ, cậu nghĩ cứ thế mà kết thúc cũng tốt. Lần trước không nhảy xuống, đổi lại nửa năm sống chỉ để lên giường với người ta, bị người chơi đùa mà cảm động ra nước mắt. Sống như thế còn không bằng chết.

Gia Ngạn hai hốc mắt đỏ ửng, tính nhấc chân lên lại đột nhiên nhớ tới lần đó, bị người kia kéo về.

Sau đó còn ăn đòn một trận, nhưng trong tim cậu khi ấy nhóm lên một niềm hạnh phúc.

Rốt cuộc vẫn có người không muốn cậu chết.

Người đem cậu từ trên cầu xuống chính là Tiểu Mông. Người dẫn cậu đi uống rượu vẫn là Tiểu Mông. Cho cậu ôm lấy khóc lóc oán than cũng là Tiểu Mông. Cho cậu tới ở nhờ, giúp cậu tìm công việc, ôm cậu vào giấc ngủ, có đôi khi nhìn cậu với vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Tuy cậu hận hắn không kể hết, tuy cậu biết những ưu ái đó đều là giả tạo, cứ nghĩ tới hắn tay cậu lại run lên, yết hầu khô đắng, nhưng lại không nỡ nhảy xuống.

Nghĩ tới nghĩ lui đến rồi ren, Gia Ngạn hai mắt đỏ hoe nhìn xuống chân, đứng thần thờ trên cầu cho đến hừng đông.

“Gia Ngạn, cậu cần gì phải quá sức như thế?” Xa Sát lo lắng vỗ nhẹ bả vai gây trơ xương của cậu, “Dù túng thiếu cỡ nào cũng phải nghĩ cho sức khỏe mình chứ.”

“Ừm,” Gia Ngạn cười cười nhìn hắn, cậu mệt mỏi vươn vai, “Tôi còn nợ anh tiền...”

“Tôi về trước đây. Cậu đừng tăng ca muộn quá.”

Gia Ngạn gật đầu, tay xoa lấy hai bên thái dương.

Chỗ cậu ở tạm thời là một căn phòng dưới tầng hầm, từ cửa sổ nhìn ra chỉ có thể thấy những bước chân của khách bộ hành. Vật dụng trong nhà hầu như không có, phải sau một thời gian quy định mới được dùng chung bếp với chủ nhà.

Nhưng bù lại tiền thuê rất rẻ.

Mới dọn vào ba bốn ngày chưa quen là đương nhiên, chờ một thời gian sau sẽ thích nghi thôi.

Nghĩ đến lúc đó có thể gom hết tiền trả dứt nợ nần, tinh thần cậu liền phấn chấn hẳn. Thời gian còn “bầu bạn” với Tiểu Mông, cả hai không nghiêm túc lắm trong chuyện thanh toán tiền bạc. Có khi trễ vài ngày hay không đủ con số cũng chẳng sao, vì dù sớm hay muộn toàn bộ sẽ được trả hết.

Nhưng hiện tại Tiểu Mông cũng như những gì các chủ nợ khác thôi.

Cậu muốn kết thúc khoản nợ này cho sớm, về sau sẽ cắt đứt mọi quan hệ với hắn. Nếu có khả năng, Gia Ngạn còn muốn hoàn lại đầy đủ chi phí ăn ở trong khoảng thời gian đó, để không phải thiếu hắn một xu nào.

Khuôn mặt của Tiểu Mông đã nhanh chóng lấp đầy tâm trí cậu. Nhớ đến sự khinh bỉ hắn dành cho cậu, chút tự ái còn sót lại trong Gia Ngạn bị tổn thương nặng nề, đau đớn uất nghẹn.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua...

Gia Ngạn vẫn chưa quay về.

Hắn nhìn đăm đăm lên trần nhà trong nỗi tuyệt vọng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hắn không thể nghĩ được gì, hễ cử động một chút là hoa mắt chóng mặt. Ngày cậu rời đi, Tiểu Mông cũng ngã bệnh. Tuy chỉ là cảm cúm mà khiến hắn như chết đi sống lại.

Trong phòng quanh què thiếu hẳn sinh khí. Tiểu Mông mấy ngày nay vẫn chưa ra khỏi nhà, nằm yên một chỗ, không ăn cơm, không nói chuyện.

Chẳng qua là một người không mấy quan trọng thôi, từ đầu đến chân đã không có gì để lại không biết điều. Bỏ đi thì sao?!! Hắn còn mừng hơn ấy chứ. Lấy điều kiện hắn mà nói, muốn tìm người lên giường là chuyện nhỏ. Cậu ta chỉ là hạng tép riêu, mất đi cũng chẳng hề gì.

Nhưng lúc này người kia đã không còn trước mặt để nghe những lời mắng nhiếc cay độc của hắn, Tiểu Mông chỉ có thể tự mình nuốt ngược vào trong.

Cảm giác thật trống trải. Hắn nằm nơi đó, lòng khắc khoải nhớ nhung đến Gia Ngạn, nhớ từng bộ dạng ngốc nghếch, dè dặt, yếu đuối của cậu. Hắn nghĩ tới nghĩ lui một hồi đến rồi tỉnh cả lên.

Nếu có thể ôm người kia vào lòng thì tốt rồi.

Không ôm cũng được, chỉ cần ở bên cạnh hắn thôi.

Nghĩ đến người kia vì quá đau khổ mà ánh mắt sinh ra cảm phần, Tiểu Mông rất hối hận, miệng lưỡi đắng nghét.

Nếu khi đó thổ lộ, thì thế nào?

Thật ra yếu lòng ngấm lại mà thôi, dù sao hắn cũng không đủ dũng khí mở lời.

Không cần tốn sức suy đoán hắn vẫn biết được câu trả lời của Gia Ngạn.

Người kia nhất định sẽ hoang mang nói “Chúng ta là bạn bè mà”, sau đó sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt vừa hoảng hốt vừa thương hại, rồi tìm mọi lời an ủi hắn.

Nhưng Gia Ngạn sẽ không yêu hắn.

Loại cảm thông chỉ dành cho những kẻ yếu hèn, Tiểu Mông không cần. Một người hiên ngang cao ngạo như hắn sao có thể quỳ xuống cầu xin người khác, hắn thứ gì cũng không thiếu, ai cũng không luyến tiếc...

Đến mức phát sốt, đầu đau như búa bổ vẫn không muốn nhận lấy sự giúp đỡ.

Cổ họng khô rang, nước non thuốc than đều không có. Tiểu Mông vô thức kéo ra ngăn tủ cạnh giường, lục lọi một chút liền đụng tới vật gì đó.

Là một cái tượng đất. Chính là quà Gia Ngạn mua tặng hắn lúc cậu về quê viếng mộ người thân, khi ấy hắn thuận tay nhận lấy rồi hừ một tiếng, tỏ vẻ coi thường thứ hàng hóa rẻ tiền này.

Nhưng thật ra Tiểu Mông vẫn luôn cất giữ cẩn thận, vì sợ Gia Ngạn thấy nên cố ý nhét sâu vào ngăn kéo.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng độ lạnh lẽo của chiếc tượng đất trong lòng bàn tay nóng rực của mình, hình ảnh trước mắt đang dần trở nên mơ hồ.

“Gia Ngạn”

Tượng đất mỉm cười nhìn hắn.

“Anh yêu em.”

Tiểu Mông sốt cao đến mức đầu óc không còn tỉnh táo nên mới có thể nói chuyện với một bức tượng vô tri vô giác.

Tượng đất vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt hiền hòa, khoan dung mỉm cười.

“Em có biết không?”

Tượng đất im lặng mỉm cười. Vẻ mặt vô tư cùng nụ cười trong sáng hệt như người kia, chỉ là không nói chuyện được.

Tất nhiên rồi.

Giống như người kia đã phản nộ rồi bỏ hắn. Hắn biết chứ, nhưng vẫn khăng khăng giữ lại cái tôi cho mình.

“Gia Ngạn. Anh yêu em.”

Nhận ra nước mắt mình đang nhỏ xuống làm hắn thấy chán ghét bản thân, chẳng khác nào một tên ngốc.

Tiểu Mông nắm chặt chiếc tượng đất trong tay không muốn buông.

Vừa không ngừng hôn lên nụ cười nhu hòa của chiếc tượng đất vừa cố gắng kiềm nén nước mắt, Tiểu Mông nghĩ mình thực sự hóa điên rồi.

10. Quyển 2 - Chương 1

Gia Ngạn ôm túi tiền vào lòng. Vừa vội bước đến nhà Tiểu Mông vừa thử gọi điện thoại, chuông vang nửa ngày mà vẫn không ai bắt máy, biết chắc là Tiểu Mông không có nhà mới an tâm bước vào.

Ngày đó đi cậu quên mang trả lại chìa khoá nhà, hiện tại thật tiện, có thể vô thanh vô tức bước vào, đặt chìa khoá rồi đi.

Thang máy vừa khởi động, đột nhiên cậu cảm thấy choáng váng, phải lấy tay dựa vào tường mới có thể ổn định lại.

Nhất thời có điểm uể oải, ngăn người nhìn xuống những vết kim tiêm trên tay. Mới bán máu một lần mà đầu óc cứ quay cuồng, thật khiến người ta mệt muốn chết.

Cậu liều mạng kiểm tiền, là đơn thuần chỉ nghĩ sẽ nói rõ mọi chuyện.

Những người khác nhìn cậu thế nào cậu cũng không để ý. Duy chỉ có Tiểu Mông, cậu không muốn bị hắt khi dễ.

Thật cẩn thận mở cửa đi vào, không biết thế nào lại có chút chột dạ, không dám bước mạnh. Đi tới bàn trà trong phòng khách, cậu cảm giác có điều gì không ổn, lại ôm chặt cái bọc hơn. Dù sao khó khăn lắm mới kiếm ra được chỗ tiền này, nhưng đặt ở đâu bây giờ?

Nghĩ đi nghĩ lại, xem ra phòng ngủ là hợp lý nhất, cân nhắc kỹ càng, tốt nhất là để chìa khoá với tiền dưới gối, sau đó viết một tờ giấy để lại là được.

Nên viết như thế nào đây? Vừa nghĩ cậu vừa đẩy cửa phòng ngủ.

Tiểu Mông vô cùng khó chịu, mơ mơ màng màng ngủ, người mệt mỏi muốn chết, chỉ cảm thấy trong chốc lát như lơ lửng giữa không trung, trong chốc lát lại như có tảng đá lớn đè trong ngực, thở không ra hơi.

Mơ mơ màng màng thấy Gia Ngạn đẩy cửa tiến vào, còn ngồi ở bên giường cúi đầu mỉm cười nhìn hắn.

Biết chỉ có thể là mơ, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, nhưng cánh tay vẫn bắt lấy thân thể gầy gò của người ấy, nhưng chỉ bắt lấy một khoảng không vô định.

Giật mình tỉnh giấc, trừng mắt nhìn trần nhà nửa ngày, hắn tính lại ngủ thêm một giấc nữa.

Chớp mắt lần nữa vẫn thấy đó là Gia Ngạn, lại liêu lĩnh vươn người, lúc này mới thật sự bắt được cậu.

Bắt được sẽ chết cũng không chịu buông, sợ một khi tỉnh rồi người ấy sẽ tan biến theo giấc mộng.

Tiểu Mông tiếp tục kêu “Gia Ngạn, Gia Ngạn...”, lần này giấc mơ như có phần chân thật, làm cho hắn không kiềm được lòng mà chảy nước mắt.

Gia Ngạn ngay cả trong mộng cũng làm hắn sinh khí, vẻ mặt kinh hoảng như muốn chạy trốn, nếu là mộng, hắn cũng chẳng ngại cái gọi là tự tôn, bao nhiêu nhu nhược đều phơi bày, hắn khóc: “Gia Ngạn, Gia Ngạn.”

Bệnh không nhẹ, lại chẳng ai chiếu cố, một khi đã bắt đầu thì chẳng ngừng được. Một phen nước mũi một phen nước mắt, nói lại hỗn loạn bừa bãi, mặt dày mày dạn dây dưa với Gia Ngạn trong mộng hơn nửa ngày, mới mơ hồ ngủ lại.

Tỉnh lại lần nữa hắn thấy trên trán mình có một mảnh khăn ướt, đọng lại trên cổ họng khô đắng là chút nước, cả người đều thoải mái không ít.

Trong đầu Tiểu Mông dâng lên một cảm giác khác lạ, biểu tình hơi si ngốc.

Có người đã tới.

Giúp hắn đặt túi chườm đá lên trán, giúp hắn lau thân thể, thay quần áo, đun cho hắn bình nước nóng, tắm chân trên người cũng không rút xuống, tất cả là nhờ có Gia Ngạn.

Nói đúng là, chính mình như chết đi sống lại, vài ngày cũng chưa tắm rửa, một màu vàng vàng bẩn bẩn ở trên giường, một thân lòi thối, còn trằm chằm lại khóc sụt sùi Đều đã bị thấy được?

“ ”

Này, cái này quên đi, vấn đề là người kia đâu?

Tiểu Mông lòng như lửa đốt, nghĩ càng lúc càng nóng, quên chính mình là bệnh nhân không có sức, định đứng dậy.

Kết quả đương nhiên là có thể tưởng tượng, liền “ngã gục” xuống giường, đang cảm tức, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng mở cửa, nghĩ chắc là Gia Ngạn “làm xong chuyện tốt” tính rời đi, gấp gáp như là nước sôi đến nơi, chỉ hận chính mình không thể làm gì ngoài việc nằm trên giường.

Vừa tức vừa vội, ánh mắt trở nên tức giận, nếu có khí lực hắn thật muốn hô lớn một tiếng “Ta chết !” gọi Gia Ngạn quay lại.

Đáng thương cho dù nghĩ muốn mở miệng kêu, yết hầu cũng chỉ có thể phát ra chút âm thanh nho nhỏ ! !
Gia Ngạn là quỷ mới có thể nghe thấy...

Trong lòng càng cảm thấy tức giận, giương mắt thấy bên giường là bình hoa, cũng không quản giá bao nhiêu cố gắng đưa tay đẩy xuống.

Tiếng vỡ vang lên, quả nhiên không đến ba giây, liền thấy nam nhân vẻ mặt sợ hãi chạy vào, trên trán có chút mồ hôi, liên tục hỏi: “Làm sao vậy, làm sao vậy?”

Gia Ngạn cùng nam nhân sắc mặt khó coi đang nằm trên giường nhìn nhau vài giây, có chút tức giận .

Cậu đến chỉ để trả tiền, mà sao cái phòng ngủ lại chẳng khác cái nhà xác , còn bị Tiểu Mông kia làm cho loạn cả lên, thực sợ hãi.

Vốn nên vui sướng mà ác miệng mắng một câu “Thật xứng đáng”, sau đó nghênh ngang mà đi mới phải, nhưng bản chất cậu là người tốt nên vẫn do dự. Chưa từng thấy Tiểu Mông yếu đuối như thế, còn nước mắt lưng tròng khẽ mấp máy kêu tên mình, thế nhưng lại chẳng biết nên làm thế nào.

Nghe Tiểu Mông lặp đi lặp lại mỗi tên cậu, trông bộ dạng khổ sở, không ngừng nói “Không phải như vậy đâu” mà nắm lấy tay cậu, còn nói mê sảng điều gì đó, đáng thương muốn chết, cậu không thể nào mặc kệ nam nhân này mà đi .

Lấy hết sức lực đi tắm cho nam nhân không khác gì thi thể này, ngoài việc sốt cùng với thể lực suy yếu xem ra cũng không có gì đáng lo, tính ra ngoài mua vài thứ số đồ, kết quả nghe một tiếng động kinh người, lại còn bị Tiểu Mông gắt gao nhìn.

“Làm sao vậy?” Tiểu Mông không nói lời nào, cậu cũng không dám hỏi lại lần nữa. Vẫn không thấy Tiểu Mông trả lời, có chút bối rối, liền ngồi xổm xuống thu nhặt những mảnh vỡ.

“Tôi nấu một ít cháo trắng, lát nữa cậu có thể ăn.” Thu xong rồi đứng dậy, lại gần Tiểu Mông, cảm thấy chính mình nhiều chuyện.

“Cậu trở về làm gì?”

“A, tôi mang chìa khoá đến trả.”

Tiểu Mông sắc mặt có điểm tiêu tụy trở nên càng khó coi, không hề lên tiếng.

“Hay là cậu nên đi bệnh viện xem sao. Nhất định phải ăn thứ gì đó, trước uống một ít nước cháo, sau đó tôi giúp cậu kêu xe đến chỗ đi” rồi nhìn thẳng vào nam nhân, “Tôi đi một lát.”

“Cậu thật đúng là có lòng” Tiểu Mông mấp máy, dù bình thường chẳng nói với thái độ như vậy bao giờ. Nói thẳng ra thì nghe chẳng có gì tốt lành cả, “Còn có cái gì mà người không quản nữa? Thật nhiều chuyện.”

Gia Ngạn không nói gì, cũng không nghĩ muốn cùng hắn đấu võ mồm. Xoay người đến phòng bếp, bưng bát cháo mà cậu vừa nấu mà nói: “Ăn trước đi.”

Tiểu Mông vẫn không nhúc nhích.

Gia Ngạn chờ một hồi lâu mà hắn vẫn không có phản ứng, khó tránh được mà tức giận: “Cậu ăn xong rồi tôi sẽ không quản chuyện của cậu nữa.”

Tiểu Mông khoát tay liền đem bát cháo cậu nấu đập tan xuống đất.

Gia Ngạn ngây người một lúc lâu, xoay người tính toán đi thu dọn đồng hỗn độn, đang muốn phát điên lên, lại nghe hắn nhỏ giọng nói: “Tôi không ăn, cậu sẽ quản tôi sao?”

Gia Ngạn giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tiểu Mông nhếch miệng, hơi thở dồn dập biểu tình khó chịu, mặt nóng tới mức ửng hồng, trên trán không biết có phải là do hắn sinh khí hay không mà chỗ đá tan chảy thành nước, túi chườm cũng đã sớm bị dệp qua một bên.

Thấy hắn như vậy, Gia Ngạn sợ hãi đứng lên, không còn lòng dạ nào mà nói, đặt lên trán nam nhân một chiếc khăn khác: “Vẫn là đi bệnh viện đi, bằng không ăn trước rồi tôi sẽ mua thuốc về . . .”

“Cậu thích tôi không?” Tiểu Mông không nhìn cậu, lại nghe giọng mình như có phần run run.

Quả thực chỉ khi bệnh mới khiến hắn nói ra những câu có vẻ uỷ khuất .

Giúp hắn lau đi mồ hôi và những giọt nước đã tan, Gia Ngạn bỗng giật mình kinh ngạc, do dự một hồi lâu mới nói: “Chúng ta là bằng hữu.”

Đoán trước được nam nhân này sẽ từ chối khiến cho Châu Mẫn không khỏi cười buồn ...

Cười xong liền khôi phục cái tính chua ngoa trào phúng: “Người vẫn là thật sự thành thực. Sẽ không vì kẻ bệnh tật hôm nay mà nói đôi câu giả vờ được sao ?

Châu Mẫn. . . .

Gia Ngạn bối rối kêu lên một tiếng làm Châu Mẫn xoay người, đưa lưng về phía cậu.

“Châu Mẫn.”

Làm thế nào cũng đều bị né tránh. Nam nhân này khi có bệnh cũng khó chịu như lúc bình thường, như thế nào cũng không chịu cho cậu chăm sóc.

“Không khiến phải cậu quan tâm.” Châu Mẫn nói một cách lạnh lùng. Hắn lúc này lại càng trở nên kiêu ngạo .

Gia Ngạn thấy hắn ngay cả trên gân xanh trên trán đều nổi lên, không biết làm thế nào cho phải, lấy hết cam đảm đưa tay chạm vào nam nhân nằm trên giường thử thăm dò, rồi ôm lấy lưng hắn.

Tuy rằng sinh bệnh, nhưng để thoát khỏi vòng tay của nam nhân gầy gò ấy cũng chẳng có gì khó.

Song Châu Mẫn vẫn không động đậy, trong lòng dâng lên chút cảm giác thật thương tâm.

Nam nhân tràn đầy lo lắng, nói như sợ hắn bị tổn thương: “Cậu . . . là một người rất quan trọng với tôi.”

Châu Mẫn “Hừ” một tiếng, chỉ đơn giản nhắm mắt lại không nói gì.

Bởi vì phát sốt nên bản thân thật khó kiềm chế, như muốn khóc .

Có thể trở thành người quan trọng của cậu.

Cũng tốt .

“ Châu Mẫn ” ,Gia Ngạn từ phòng bếp đi ra, chùi cái tay ướt vào quần, khẽ xoa xoa chớp mũi, “Chén đã rửa sạch rồi, tôi về đây.”

Nam nhân trên giường đầu tiên không nói gì, giả vờ ngủ say. Chờ Gia Ngạn đi tới hắn mới khẽ vùi người vào chăn, bày ra một bộ dạng thật khó chịu, mặt nhăn nhó khẽ kêu rên.

“Cậu vẫn chưa khoẻ sao?” Gia Ngạn sờ vào trán hắn, “Hơi nóng một chút, nhưng không sao, nếu hôm nay uống thuốc đúng giờ sẽ nhanh khỏi thôi.”

Nam nhân tựa hồ “chẳng để ý” tới cậu, phi thường bất mãn , lập tức ra vẻ thống khổ mà lầm bầm.

“Cậu sao rồi, thật sự rất khó chịu lắm àh?” Gia Ngạn bị hắn dọa tới toát cả mồ hôi, “Hay là đi bác sĩ, đi liền bây giờ đi.”

“Không cần.” Bệnh nhân kia dứt khoát nói.

Gia Ngạn thở dài. Trời cũng sắp tối, cả ngày áp lực như vậy mà cũng chẳng được nghỉ ngơi, làm cậu có chút mệt mỏi. Châu Mẫn phát sốt, nếu chịu đi bệnh viện một chuyến, chịu uống thuốc hay tiêm thì sớm đã chẳng có chuyện gì.

Nam nhân kia cố tình cố chấp, khuyên như thế nào cũng không đi bệnh viện, hắn khẽ “Hừ” một tiếng rồi trở mình rụt cổ lại.

Gia Ngạn bụng làm dạ chịu, đành phải hạ bản thân chiều cố hắn. Cũng không có gì vất vả lắm, cái làm Gia Ngạn phiền não chính là này người bệnh càng bệnh càng khó hầu hạ, lại không chịu an phận.

Uống thuốc xong, Châu Mẫn cảm thấy tinh thần mình khá hơn, bắt đầu giả vờ rờ rẫm khi cậu không để ý, song lại còn trưng ra cái bộ dạng vô tội đại loại như “Tôi cũng đâu muốn”, “Tôi đâu có cố tình đâu” . Gia

Ngạn bị sờ nhiều lần cũng không biết nói gì mà chỉ nghĩ thầm, dù bị sờ một hai cái cũng chẳng sao, thế nên từ đầu đến cuối vẫn chẳng nói câu nào.

Hơn nữa bệnh nhân này thật sự rất “suy yếu”. Vào lúc Gia Ngạn không có ở đó, hẳn sẽ như một xác chết nằm ườn ra giường, không thèm tự lấy nước cũng chẳng gọi đồ ăn. Chỉ biết chờ Gia Ngạn đẩy cửa vào, Châu Mẫn hấp hối dùng ánh mắt thăm hại chỉ trích sự “thất trách” của cậu.

Làm hại Gia Ngạn càng ngày càng cảm thấy tội lỗi, cậu cảm thấy mình không chăm sóc tốt cho hẳn, thật sự rất “tàn nhẫn”. Thậm chí cậu rất sợ mình lỡ lời nói ra câu gì khiến hẳn không vừa lòng, tên kia sẽ đói chết hay bệnh chết lúc nào không hay.

Toàn tâm toàn ý chiều cố Châu Mẫn vài ngày, tên kia ngoại trừ thích cố ý gây chuyện hay nói lảm bảm thì bây giờ tinh thần cũng đã khá hơn rồi. Gia Ngạn thì ngược lại, người gầy đi, quầng mắt còn thâm cả lại.

Cho nên đêm nay cậu quyết định về nhà ngoan ngoãn đánh một giấc ngon, bằng không thật sự chống đỡ không nổi. Mấy hôm trước thấy bộ dạng sống đi chết lại của Châu Mẫn đã khiến cậu rất sợ không dám để Châu Mẫn ở đây một mình vì sợ hẳn nửa đêm nhức đầu hay có gì đó trở nặng. Vì vậy cậu đã phải trải chăn dưới giường Châu Mẫn ngủ đỡ. Cơ mà ngủ được thì không nói đi, suốt đêm cậu toàn bị Châu Mẫn làm cho tỉnh giấc. Cũng chính vì vậy mà mỗi ngày Gia Ngạn tỉnh dậy đều hoa mắt chóng mặt, đầu óc choáng váng.

“Cậu không sao chứ?” Thấy Châu Mẫn cau mày khó chịu, Gia Ngạn đành phải xác nhận lần nữa.

Châu Mẫn “suy yếu” kia “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ hẳn thật suy yếu, qua một hồi lại nói: “Đau đầu”.

Gia Ngạn liền đi tìm chai dầu gió, xoa hai bên đầu, giúp hẳn nhẹ nhàng day day thái dương.

“Cậu phải về à?”

Câu hỏi này mang hàm ý rất khó chịu.

“Ừ, ngủ dưới sàn không tốt lắm, dù ngủ mãi cũng chẳng an giấc được” Gia Ngạn xoa bóp xong thì thu tay về. Tên đàn ông kia dù mang bệnh, dù không thoải mái, vẻ mặt méo mó nhưng vẫn rất đẹp trai. Gia Ngạn đến gần hẳn như vậy, không chịu được đành tán thưởng thăm vài tiếng.

“Vậy lên giường ngủ đi.”

Gia Ngạn chần chờ một chút, muốn nói từ chối nhưng ánh mắt Châu Mẫn nhìn mình có phần “ngây ngô” hơn nữa còn có phần “coi nhẹ” khiến cậu nghĩ mình đã quá nhỏ nhen rồi.

Đang lúc do dự, Châu Mẫn lại “rộng lượng” nói thêm “Chật một chút, nhưng tôi không ngại đâu”

Gia Ngạn đành phải cười nhận sự “rộng lượng” của hẳn “Ừ, cảm ơn.”

Thật cẩn thận leo lên nằm bên cạnh Châu Mẫn. Sau khi tắt đèn nhắm mắt lại, mặt cậu ngay lập tức nóng lên. Mùi hương tươi mát thoảng trong không khí phòng, bên cạnh là hơi thở đàn ông nhàn nhạt và cảm giác ấm nệm phía dưới lưng này đều khiến cậu những kí ức quen thuộc ập về.

Châu Mẫn xoay người, tay chạm vào cậu. Trong nháy mắt, khoảng thời gian trước đã qua tràn về lòng. Hai người mê man xích lõa hôn nhau, rồi cả hình ảnh Châu Mẫn cầm lấy thắt lưng cậu cứ thế di chuyển ... Gia Ngạn thật sự muốn quên đi những hình ảnh này, nhưng điều đó chỉ khiến cậu nhớ lại càng nhiều những động tác trên giường của Châu Mẫn. Mặt cậu cơ hồ đã muốn bốc cháy cả lên.

Gia Ngạn xấu hổ, bối rối hồi lâu rồi trở mình vài lần mới miễn cưỡng đưa mình vào giấc ngủ.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu cảm thấy trên mặt mình có gì đó nóng nóng, cọ vào rất ngứa. Trong lòng cậu nghĩ mình đang ở tầng hầm, đó chắc chắn là ruồi bọ gì đó thế nên cậu mơ hồ đưa tay vấy vấy vài cái để đuổi thứ đó đi. Nhưng có điều thứ đó đuổi cách nào cũng không được thế nên cậu đành dùng sức đánh nó một phát.

Khi nghe thấy tiếng ruồi bọ kia “A” một tiếng thì cũng đã tỉnh cả người. Vừa mở mắt thì thấy Châu Mẫn bên trên mình, một tay bụm mặt, vẻ mặt quái dị, tay kia còn đặt trên lưng cậu.

Gia Ngạn ngốc vài giây mới hiểu được, nhất thời giận đến phát run “Anh làm gì thế?”

Châu Mẫn bị bắt quả tang tại trận. Hắn nhú mào, không phủ nhận mà chỉ đơn giản áp toàn thân của mình đè lên Gia Ngạn khiến cậu không đường thoát. Bị hắn ngang ngược chen vào giữa hai chân khiến cậu bắt đầu hốt hoảng. Khi chiếc áo bị cởi đi, tay Châu Mẫn bắt đầu không ngừng vuốt ngực Gia Ngạn khiến cậu càng thêm kích động. Cậu vội vã dùng hết sức bình sinh của mình giãy dụa, muốn thoát khỏi Châu Mẫn.

Vì cả hai đều là đàn ông, Gia Ngạn liều mạng phản kháng khiến Châu Mẫn cũng chẳng làm được gì. Hắn bệnh đã lâu, sức lực cũng chưa khôi phục lại vậy nên Gia Ngạn thành công thoát khỏi hắn.

Người đàn ông không có được thứ mình muốn nên khuôn mặt lộ vẻ mất mát, sau một hồi im lặng, không biết có phải vì không “ăn vụng” được nên hốc mắt đỏ lên hay không, chỉ biết rằng hắn càng ra sức dần tới.

Nhìn hắn mang bệnh trong người, thậm chí còn là dạng bệnh tới sắp chết thể nhưng lại dùng điệu bộ cường bạo người khác đến hơi thở cuối cùng, kiên trì không thôi, tinh thần này thật là đáng khen ngợi.

Đối mặt với loại cường bạo ốm yếu diễm đam đáng yêu này, Gia Ngạn cũng không nỡ ra tay đánh hắn, chỉ có thể miễn cưỡng cuộn người thành một đống.

Cuối cùng là Gia Ngạn mặt mày đỏ bừng chân trần nhảy từ giường xuống, chạy trốn tới vách phòng đóng cửa lại, trận hỗn chiến tới đây mới kết thúc.

Ngày hôm sau tỉnh giấc, sự uất ức đêm đó vẫn chưa nguôi. Cậu vất vả chăm sóc hắn đến độ khiến mình sinh bệnh luôn, thế mà Châu Mẫn còn dám đem cậu làm “loại đồ vật” đó.

Thật muốn bỏ đi cho xong, không thềm để tâm đến cái người lấy oán trả ơn kia nữa. Nhưng suy nghĩ nửa ngày vẫn là mềm lòng, cậu đi nấu chút cháo rồi bưng đến gõ cửa phòng Châu Mẫn.

Cửa không khóa, và tên đàn ông kia nằm trên giường cuộn mình thành một đống, cũng không rõ là đã ngủ chưa. Gia Ngạn cẩn thận đến gần, nhìn khuôn mặt lộ ra khỏi lớp chăn. Người đàn ông ấy mím môi, mắt rũ xuống nhìn có chút đáng thương.

“Tôi làm điểm tâm”, Gia Ngạn còn giận chút chút, thái độ cũng không nhiệt tình lắm “Anh tự ăn đi. Nếu không thoải mái thì đi bệnh viện. Tôi sẽ không đến nữa đâu.”

Châu Mẫn lẳng lặng nằm, không hé môi. Gia Ngạn thấy hắn vẫn cứ kỳ quặc như vậy, càng thêm thất vọng mà đưa cháo mới múc từ nhà bếp tới trước mặt hắn “Ăn đi. Đây là lần cuối cùng tôi quản việc của anh.”

11. Quyển 2 - Chương 2

Châu Mẫn lúc này mới ngồi dậy, đón lấy bát cháo.

Gia Ngạn vẫn chẳng để ý tới hắn, quay đi, chưa ra khỏi phòng ngủ chợt nghe sau lưng mình có tiếng gổm sứ vỡ vụn, nghĩ thầm rằng vô luận hắn như thế nào cũng không để ý, không quan tâm nữa. Nhưng rồi vẫn không nhịn được mà quay đầu lại.

Mặt Châu Mẫn không có biểu hiện gì nhưng hai tay bỗng sưng hồng lên.

Gia Ngạn lắp bắp kinh hãi, bước hai bước về cầm lấy tay hắn “Sao lại không cẩn thận như vậy!”

“Tôi bưng không được” khi tay mình vươn đầy cháo nóng, hắn mới trả lời. Sau, dùng một chút, hắn nói “Không phải cậu mặc kệ tôi rồi sao?”

Gia Ngạn cố không cùng hắn so đo, vội nhẹ giọng dỗ dành hắn, khó khăn khuyên hắn đứng dậy, để hai tay vào nước lạnh hạ nhiệt cả nửa ngày. Dù thế, trên mu bàn tay vẫn nổi lên những mụn nước nhỏ.

Dùng I-ốt bôi vào vết phỏng, những mụn nước ấy cuối cùng cũng từng cái từng cái vỡ ra. Nước chảy cả hai tay nhìn sơ cũng chẳng còn nghiêm trọng gì, lúc này Gia Ngạn mới yên lòng, chậm rãi căn dặn hắn “Không có gì rồi, rất nhanh sẽ đóng màng. Đóng màng rồi thì cố gắng đừng bóc ra, bằng không sẽ để lại sẹo”

Châu Mẫn vẫn không lên tiếng.

Nhìn hần hai tay toàn thuốc mỡ, nhất thời cử động không thuận tiện, Gia Ngạn để hần ngồi ở phòng khách, cậu tự mình đến tủ lạnh lấy thức ăn nhanh và sữa, hâm lại một chút cho nóng, tính chờ hần ăn no rồi sẽ đi.

“Ăn đi. Lòng bàn tay không bị thương nên ăn cái này không sao đâu. Về sau cẩn thận một chút.”

Châu Mẫn cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, nhìn mu bàn tay sưng đỏ, cúi đầu yên lặng cắn bánh mì. Hần nhú mày một chút nhìn vô tội và tốt đẹp đến dị thường, thậm chí còn có chút đáng thương.

Gia Ngạn lắc đầu, vội đảo mắt, thâm hạ quyết tâm không để hần lừa nữa.

Tuy rằng thề tuyệt đối không để hần đùa giỡn nữa, về sau cũng chẳng quan tâm hần sống hay chết nhưng phòng ngủ bị cháo vấy bẩn cũng nên lau sạch chứ nhỉ?

Làm bữa sáng cho Châu Mẫn đang ngây ngốc xong, Gia Ngạn phải mở vỏ chăn ra giặt sạch, chăn bông cũng phải lau cho sạch rồi kéo ra ban công phơi nắng, thậm chí dọn dẹp càn quét cực kỳ hơn.

Vốn, cậu nghĩ quét tước xong là mọi việc đã ổn, nào biết trong lúc cậu bận rộn Châu Mẫn lại làm cả mặt tay bị thương.

Lần này là làm chén thủy tinh vỡ ra, vết cắt trong lòng bàn tay nhiều vô số kể, ghim rất nhiều thủy tinh vào tay.

Lúc Gia Ngạn hoàn toàn không để ý thì khi vào nhà thấy tay hần đầy máu suýt chút ngất xỉu. Cậu chỉ biết vội vàng mang hần vào bệnh viện, thậm chí còn quên hỏi hần đã xảy ra chuyện gì, làm vỡ một thứ nhỏ mà có thể biến tay mình thành như vậy.

Nhìn Châu Mẫn chảy không ít máu, nghĩ đến tay đứt ruột xót, Gia Ngạn không còn từ nào miêu tả ngoài “hoảng hốt”, song, còn thay hần đau đến đầu đầy mồ hôi.

Vội nửa ngày bác sĩ mới lấy hết mảnh vỡ trong tay Châu Mẫn ra. Hơn nữa hai tay hần lúc trước bị phỏng giờ bó lại thì nó phình lớn như củ cải, muốn cử động cũng không được nữa.

Sau khi từ bệnh viện về tới nhà, cái bản mặt vốn không rên lấy một tiếng của Châu Mẫn giờ lập tức biến thành hề hề hừ hừ đáng thương. Gia Ngạn biết hần rất đau, đành phải dỗ dành hần như dỗ dành trẻ con vậy.

Tuy rằng không phải thương tổn gì quá lớn, nhưng ngón tay không động đậy được nữa. Sinh hoạt hằng ngày vô cùng vất vả. Ở cửa nhà, Gia Ngạn để hần tự cởi giày ra cũng khiến hần đau đến nước mắt lưng tròng.

Sự “nhu nhược” của Châu Mẫn khiến Gia Ngạn thực sự hao tổn rất nhiều tâm trí. Càng nghĩ càng không đành lòng, cậu thực sự chẳng thể để hần nơi này tự sinh tự diệt, thế nên hậu quả dẫn tới là cậu đành phải tự nguyện ở lại làm bảo mẫu mà thôi.

Nơi bị thương của Châu Mẫn chẳng qua là đôi tay nhưng hần quyết tâm sống chết tự xem như mình như người khuyết tật, không thể tự làm gì cả. Vậy nên, ngoại trừ há mồm ăn cơm, đặt lưng xuống ngủ thì còn lại tất cả đều để Gia Ngạn làm.

Gia Ngạn so với trước kia thì ngày càng vất vả. Nấu cơm thì khỏi nói đi, ngay cả đồ ăn bưng lên bàn còn muốn cậu phải dứt hần ăn, ai bảo hần ngay cả thìa cũng không cầm được chứ. Còn Châu Mẫn thì cảm thấy đàn ông ba mươi tuổi để người ta dứt không có gì không tốt, thậm chí còn rất thích thú, thường xuyên bắt bẻ mùi vị thức ăn, song lại còn nghiêm nghị lập ra thực đơn nữa cho bữa tiếp theo nữa.

Người bệnh là lớn nhất, thế nên Gia Ngạn cái gì cũng chiều hần.

Nấu cơm quét tước, kì cọ nọ kia, kết thúc trực ban là vội vã về với hần. Mấy cái đó cũng không nói đi...

Cái làm Gia Ngạn khó xử nhất là ... vì tay Châu Mẫn bị thương thế nên cởi quần áo rất khó khăn, đi vệ sinh càng không tiện, một mình tắm rửa càng không làm được.

“Tôi muốn đi toilet.”

Vừa nghe Châu Mẫn nói như vậy, Gia Ngạn cũng chỉ gãi đầu theo hần vào, thay hần cởi quần ra.

Biết rõ giải quyết vấn đề sinh lý cá nhân không tiện thì không nên uống nhiều nước mới đúng chứ. Con người này cố tình và hoàn toàn không có tự giác. Gia Ngạn mỗi ngày phải giúp hắn cởi quần nhiều bận, dù có tránh cũng vẫn đụng phải thứ không nên chạm vào. Chỉ có thể nói rằng mình và hắn đều là đàn ông, trước những chuyện này không có gì kinh sợ hay xấu hổ cả. Vậy nên, cậu vừa giúp hắn, mặt mày không tự chủ được mà đỏ bừng.

Lúc tắm rửa là lúc khiến người ta nhức đầu nhất. Vết thương không thể dính nước thế nên tất cả chỉ có thể để Gia Ngạn làm. Châu Mẫn giống như biết mình gặp nạn nên ngoan ngoãn phối hợp, chờ Gia Ngạn giúp hắn cởi áo ngoài rồi đến nội y.. Một lúc sau thì thoải mái hưởng thụ việc Gia Ngạn phục vụ chà xát. Cậu xát xà phòng lên lưng xong rồi rửa đến ngực, sau đó đến chân... sau chân là

Phiền toái nhất là chỗ cuối cùng....

Chỉ là chà khăn thôi cũng khiến da đầu cậu run lên, Gia Ngạn hít sâu, lo sợ...

Còn Châu Mẫn thì hoàn toàn không có ý tự mình làm, nhàn nhã đợi cậu làm giúp. Gia Ngạn ráng để tâm trí mình như bình thường, chịu đựng việc lưng mình nổi da gà, thật cẩn thận lau đùi cho hắn và chậm rãi lau lên trên.

Rửa rửa một hồi thấy chỗ đó của tên kia có phản ứng mà không chút che giấu. Bộ dạng cương lên sinh động khiến cậu phải bỏ khăn mặt nhảy dựng lên, lùi ra hai bước thật dài.

“Sao vậy?” Tên đàn ông ngồi trong bồn tắm lớn kia bình tĩnh đặt câu hỏi.

Gia Ngạn cứng họng, nửa ngày mới bực bội nói “Anh, anh... sao lại có thể vậy?”

“Tôi làm sao? Việc này có gì là kỳ quặc? Ai bị sờ mà không có phản ứng? Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Gia Ngạn không nói phản bác nào, tạm thời tin rằng mình đã cả nghĩ, lấy lại bình tĩnh cậu cúi đầu tiếp tục giúp hắn tắm rửa.

Châu Mẫn trời sinh có tướng mạo để người ta hầu hạ. Thế nên việc Gia Ngạn hầu hạ mình, hắn ta tiếp nhận rất thản nhiên. Dù rằng có một chỗ trên người hắn không chịu an phận nhưng suy cho cùng vẫn là bộ dạng tao nhã vô tội.

So với lúc trước, Gia Ngạn cũng không lo lắng quá nhiều. Vì, cậu nghĩ rằng người này dù có muốn xấu xa xâm phạm, dù có muốn đùa bỡn cậu đi chăng nữa thì với đối với thể trạng như vậy cũng không thể nào thành công... Cứ nghĩ thế khiến Gia Ngạn từ từ không còn cảnh giác nữa.

Quả nhiên Châu Mẫn biểu hiện khá ngoan, chỉ yêu cầu lên giường ngủ chứ chẳng nói kỳ quái gì. Hắn cuộn chần khắp người, chỉ chừa ra hai mắt nhìn Gia Ngạn.

Ban đầu nằm cạnh cậu còn có chút khấn trương bất an sau cũng dần ổn định lại. Dần dà, cậu thấy Châu Mẫn hết như con mèo giơ móng vuốt thủ thế lúc bị thương, muốn ăn vụng mà bất lực đành hạ giọng, thả lỏng toàn thân rồi chậm rãi ngủ.

Nửa đêm lúc còn đang mơ mơ màng màng, cậu bị những âm thanh kỳ quái làm tỉnh giấc. Chêch choạng ngồi dậy rồi mở đèn đầu giường, Gia Ngạn thấy tên đàn ông kẻ bên chấu mày nhăn nhó, lúc bấy giờ mới hiểu được vốn Châu Mẫn rất đau, đau đến mức nửa đêm nằm ngủ cũng chẳng thoải bình thường được.

Cậu buồn ngủ dụi dụi mắt, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Châu Mẫn à Châu Mẫn, anh thật sự là đại thiếu gia không sai một chút nào, sao đã lớn đến thế kia rồi còn giống như một đứa trẻ, không kiên nhẫn chịu được đau thế này..

Nhìn tên đàn ông lớn xác ngủ mở mồm răng trợn mắt khó chịu, cậu vừa cảm thấy có chút buồn cười, đầu đó lại cảm thấy thật đáng thương.

Châu Mẫn và cậu vốn không cùng một giai cấp, người như hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua chút khổ sở nào, cũng không chịu được khổ. Bây giờ trên tay đầy vết phồng và vết cắt, nhất định là đau muốn chết đi được mà còn bày đặt cố chấp chịu đựng, lúc ở bệnh viện thì mặt mày thư thái, chỉnh tề, cổ họng nửa tiếng cũng không rên, về đến nhà rồi mà vẫn giả vờ như không có gì.

Chỉ đến khi ngủ thiếp đi mới chịu thành thực một chút, mặt mày nhăn nhó thành một chữ “thảm”.

Cậu thật sự muốn nói rằng, Châu Mẫn lúc ngủ đáng yêu ghê lắm, hấn sẽ không nói những lời khó nghe làm tổn thương cậu, cũng không dùng sắc mặt khó coi nhìn cậu, lại càng không dùng ánh mắt khinh thường, cùng nụ cười giấu cợt với cậu bao giờ...

Hơn nữa còn rất chân thành, sẽ không lừa, không trêu, không đùa bỡn cậu nữa.

Chỉ có lúc này mới vừa chân thật lại vừa ôn nhu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, muốn Châu Mẫn chân thật thì chỉ có lạnh lùng mới chính là Châu Mẫn, muốn Châu Mẫn ôn nhu như vậy nhất định đó không còn là Châu Mẫn nữa rồi.

Chỉ có điều với cậu mà nói, chỉ cần là dịu dàng là tốt rồi, cho dù sự dịu dàng đó là giả dối thì cũng chẳng sao hết. Giống như cậu thật sự ỷ lại vào sự nhu thuận của Châu Mẫn, mặc dù trong lòng biết rõ là giả nhưng vẫn không nhẫn tâm mặc kệ được.

Dù cho biết rằng Châu Mẫn đang lợi dụng mình, cậu vẫn cứ thế ở lại đây.

Đợi vài ngày nữa vết thương của Châu Mẫn khá hơn, thôi thì quyết định làm bạn bè vậy.

Gia Ngạn ngơ ngác hồi lâu, dần dần cảm thấy lạnh mới lặng lẽ tắt đèn, lần nữa ngã lưng xuống giường.

Hai ngày tiếp theo trôi qua rất yên bình, Châu Mẫn nghe lời ngoài ý muốn. Đại khái là hấn biết rõ một khi Gia Ngạn chạy trốn thì cho dù hấn có lên trời cũng chẳng kiếm được bảo mẫu thứ hai tốt như cậu, kể thóc thời trang tuần kiệt (hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi), hấn vẫn là nên đem tính xấu giấu về, thế cũng tốt.

Cơ mà đối với một “Châu Mẫn bé ngoan” thì Gia Ngạn liên tiếp vậy cờ chào thua, đại bại hoàn toàn không có sức chống cự.

Cậu vốn đã quen với một “Châu Mẫn chề nghìn mặt” giờ thì “Châu Mẫn yếu ớt” này có chút không quen.

Châu Mẫn có thông minh, có tài năng, kiêu ngạo xếp đặt hết mọi việc, còn cậu thì xưa nay chẳng có tí tiếng nói gì. Ở cùng với Châu Mẫn, Gia Ngạn chỉ có tay chân vụng về, bị la bị mắng thậm tệ, suốt ngày ăn nói khép nép cầu xin Châu Mẫn.

Hiện tại lại giống như đảo ngược vậy. Tuy rằng cậu chỉ làm những việc vặt như mặc quần áo, đút cơm, rửa mặt linh tinh nhưng cảm giác như Châu Mẫn cái gì cũng dựa hấn vào cậu.

Dường như chính mình trở thành một thứ rất quan trọng, rất hữu dụng... cảm giác ấy thật sự rất tốt, rất diệu kỳ.

Cậu vốn luôn hy vọng mình có thể giúp Châu Mẫn như một người bạn chân chính, nhưng từ trước đến nay đều chỉ có thể đứng ở vị thế lập trường hèn mọn. Mà như vậy thì dù không cần Châu Mẫn làm gì, cậu cũng cảm thấy làm người như thế không tốt, phong thái cũng tự nhiên là yếu đuối rất nhiều.

Thực sự lúc đó cả hai người bọn họ đều nảy sinh cảm giác trao đổi.

Nhưng đương nhiên cái vị trí ưu thế vẫn cứ vĩnh viễn không sai rồi. Gia Ngạn chỉ cần bị hấn dùng ánh mắt “đáng thương” nhìn là vội vàng vàng đến trán đổ mồ hôi, bao nhiêu lập trường nguyên tắc một phát vứt lên trời, hoàn toàn nhượng bộ vô điều kiện.

“Cậu bị ngu sao?”

Ngồi một chỗ để người khác vượt khó, gian gian khổ khổ giúp mình tắm rửa mà còn mở miệng mắng chửi người, cũng chỉ có thể là Châu Mẫn.

Nguyên nhân xảy ra việc này là do Gia Ngạn giúp hấn gội đầu sơ ý để bọt xà phòng dây vào mắt, phản xạ có điều kiện nên hấn lập tức chửi tục một câu.

Cậu cũng chẳng giận làm gì, còn thầm nghĩ gian tà là kiểu trừng phạt này kể ra cũng thú vị nên chà xà phòng vào con mắt còn lại của hấn luôn, trực tiếp bắt nạt “người bệnh” và “người bệnh” chỉ có thể “mặc cho giặc xâm lược”, kết quả của việc tạo phản là Gia Ngạn bị Châu Mẫn kéo tọt vào bồn tắm bụi tở chẳng nhà hấn.

Hắn bắt quả chỉ là bàn tay bị thương, cánh tay hoàn hảo chẳng tổn thương gì, khí lực vẫn còn rất lớn. Gia Ngạn hoàn toàn không phòng bị, bị cả cánh tay chặn lại kéo vào. Kết quả là bọt nước bắn lên tung tóe, cả người rơi tòm vào bồn.

Bị dọa xong thì chuyển thành có chút xấu hổ, dù bồn tắm kia không nhỏ nhưng dù sao cũng là hai người đàn ông to xác chui vào, trực tiếp xúc tiếp trực tiếp trắng trợn với thân thể trần truồng của đối phương khiến cậu nổi da gà, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Lúng ta lúng túng cười đứng lên, chân cậu dẫm lên bồn tắm lớn nhưng lại sợ trượt xuống, cậu cười xấu hổ còn Châu Mẫn ngược lại rất bình tĩnh. Hắn nhìn cậu chằm chằm không thay đổi khiến Gia Ngạn đến tột cùng không biết hắn đang nhìn cái gì.

Chỉ là cậu bị nhìn thấy rất sợ hãi, hơi co người nhanh chóng đứng lên, xê dịch chân một chút.

Trong lúc đó khoảng cách an toàn của hai người nhanh chóng biến mất, Gia Ngạn chỉ cảm thấy sau ót có gì đó rất nặng, đầu bị đè xuống, môi nhanh chóng bị một thứ rất có lực, rất ấm áp chặn lại. Tim cậu đập mạnh, cổ họng thắt chặt lại, đầu lưỡi của đối phương đã nhanh chóng chen vào.

Cậu phản ứng không kịp, khoang miệng bị xâm nhập, môi bị hôn đã trở nên nóng cháy, ngoại trừ vô thức phát ra âm thanh thì đại não chỉ còn lại chỗ trống cho Nhâm Châu Mẫn liếm láp quấy rối bên trong mình.

Châu Mẫn mút đầu lưỡi cậu, chặt chẽ cuốn lấy để đôi môi hai người cọ sát lẫn nhau. Gia Ngạn thấy dưới chân mình như nhũn cả ra, thậm chí còn có cảm giác hôn chắc đã lìa khỏi xác.

Đang khó thở thì cậu cảm giác rõ ràng Châu Mẫn trở mình đặt cậu xuống dưới. Gia Ngạn nhất thời tỉnh táo lại, vội vàng dùng sức tránh cái ôm kia, nhưng vẫn bị hôn không ngừng.

Châu Mẫn dùng sức nặng toàn thân khống chế cậu. Bị đè xuống bồn tắm lớn trắng mịn, Gia Ngạn lại càng không thể không có cảm giác. Cậu thở hồng hộc, phản kháng thì thứ cứng rắn chen vào giữa hai chân mình càng có lực hơn càng lúc càng có lực hơn.

Lông tơ toàn thân Gia Ngạn như bị dựng ngược, cách một lớp vải nhưng cậu vẫn cảm thấy cơ hồ như mình cứ vậy trực tiếp bị thô bạo mà tiến vào. Nếu bản thân không còn mặc quần áo, nhất định đã không còn sức chống cự.

Cái tên đàn ông đang say mê hôn cổ cậu hiển nhiên cũng biết điều đó nên thò tay xuống cởi quần Gia Ngạn.

Gia Ngạn liều mạng phản kháng, dù biết sức mình không bằng Châu Mẫn, bị ép đến hết mức, trốn không thoát lại cảm thấy đầu sắp nổ, sắp không còn thở nổi nữa.

Động tác Châu Mẫn rõ ràng chậm chậm hướng xuống dưới, Gia Ngạn không chút nghĩ ngợi, theo bản năng bắt lấy ngón tay trong quần của mình nhưng lại lập tức nghe tiếng Châu Mẫn kêu đau nên lại bỏ tay ra.

Gia Ngạn trấn tĩnh lại một chút, mới nhớ tới tay người này vốn vẫn đang bị thương, thần kinh đang căng thẳng liền cảm thấy thoải mái hơn. Châu Mẫn muốn chặn cậu lại, vốn cũng dễ dàng nhưng làm được cuối cùng lại khó khăn như vậy. Nhưng suy cho cùng là cậu cũng không sợ, vì bất luận thế nào Châu Mẫn muốn lợi dụng cậu cũng không có cách gì, hắn chỉ tỏ ra như thế mà thôi.

Gây sức ép như vậy một phen, nước làm cả hai lạnh run cả người, hai người thở phì phò có chút chật vật. Gia Ngạn nuốt nước miếng “Anh, anh đừng có làm loạn...”

Mặt Châu Mẫn sầm xuống. Da hắn cũng trắng gần như trong suốt. Chỉ cần động tác nghiêng rằng nghiêng lợi cũng khiến những dấu vết trên làn da hắn trở nên rõ ràng, Gia Ngạn thấy thế càng hoảng hốt. Nhìn chung cái con người vô hại thành thật không lâu trước kia lại biến mất sạch sẽ, giờ ở đây chỉ còn Châu Mẫn tùy hứng vô lý quen thuộc. Đột nhiên động tác tay của hắn làm cậu càng thêm nhảy dựng, hắn cởi luôn cái áo đã ướt đầm của Gia Ngạn ra.

Sự ngoan cố này khiến cho Gia Ngạn không biết làm sao, nhìn những ngón tay cởi áo của hắn thực rất miễn cưỡng. Cho dù cậu không nhúc nhích để hắn cởi, chỉ sợ nửa ngày cởi vẫn chẳng cởi xong.

Không dễ cho hắn thực hiện được thật sự rất dễ dàng, nhưng Gia Ngạn ngược lại có chút không đành lòng. Bắt lấy tay hắn lại nhưng dùng lực rất nhẹ tránh cho việc làm hắn đau.

Châu Mẫn như rất quyết tâm, không cởi được không chịu bỏ qua, ương ngạnh khiến người khác thán phục. Mặc kệ Gia Ngạn có nhẫn nại đẩy ra hay cầm tay hấn lại, hấn vẫn cứ tiếp tục kiên trì cởi cho được những cái nút kia.

Bỏ qua chuyện nghị lực một bên không nói đi, da mặt dày đến độ như vậy cũng không phải trình độ người thường.

Gia Ngạn không còn cách nào khác là đứng dậy, Châu Mẫn vẫn không cách nào cởi những cái nút này nên hai người cứ thế giằng co. Trình tự đại khái là vậy: đẩy ra – kéo về – đẩy ra – kéo về. Cứ thế mấy chục lần, Gia Ngạn cũng sắp hồ đồ luôn..

Cứng nhắc vật lộn cũng vô dụng, Châu Mẫn cứ thế một bước cũng không nhường, dù cho tay bị thương cũng bất chấp. Mắt thấy vài quần trên tay của hấn ứa máu, Gia Ngạn ngược lại không dám lộn xộn.

Cậu vốn có thể đẩy mạnh hấn ra, hoặc đập văng cái người trước mặt rồi nhanh chân tẩu thoát, nhưng khi Châu Mẫn vì cởi áo cậu mà động đến vết thương, trên mặt biểu lộ sự đau đớn thì cậu lại cảm thấy bất an, giống như có ý khó dễ người bệnh này vậy.

Người bệnh vẫn làm cho người ta tán thưởng cái chí bền lòng, kiên quyết cởi quần áo người khác, cởi đến độ khiến mình đáng thương, không biết tay đau đến mức nào mà trên mặt lại lộ ra vẻ uất ức.

Nhìn Châu Mẫn cau mày, bộ dạng vất vả. Ánh mắt ngạo mạn như đang lên án điều gì đó. Gia Ngạn mơ hồ cảm thấy như mình là tội phạm ngược đãi cường bạo, rất rất không đạo đức.

Không đành lòng làm khó tên đàn ông đang ủy khuất này nữa, lại không thể để hấn từ từ cởi ra được. Gia Ngạn xấu hổ vô cùng, rốt cuộc đấu tranh nội tâm khiến trách bản thân vì sao không giúp hấn...

Áo sơ mi, dây lưng, quần dài. Quần lót.

Đại khái tình cảnh của cậu hiện giờ là như miếng thịt, bị Châu Mẫn nướng đã rồi lật mặt nướng tiếp, nướng tốt rồi lại quệt miếng tương lên.

Tự lấy tay cởi áo mình dù căn bản cậu không tình nguyện, nhưng cái hành động tích cực đến trình độ này Gia Ngạn cũng rất dao động, đầu không cách nào ngẩng lên được. Gia Ngạn tự nhủ thầm là vì muốn trấn an Châu Mẫn mới làm cái trò này, vì dù sao người kia cũng là bệnh nhân, giúp hấn một chút cũng không hề gì, cũng không phải tích cực gì cho cam.

Chỉ có điều rộng rãi như thế khiến cậu thấy thẹn, mặt cứ thế tỏa nhiệt nóng hôi hổi. May là những ngón tay bị thương của Châu Mẫn dính nước như được bôi trơn, băng gạc thô ráp không ngừng đem lại hơi lạnh điều hòa hơi nóng.

Chính là mấy cái ngón tay như trên cậu, khiến cả hai chân như nhũn ra. Châu Mẫn rút tay về, cũng không làm gì tiếp, chỉ còn chờ cậu. Gia Ngạn cắn môi, ngồi lên eo Châu Mẫn. Cảm giác tận mắt thấy mình bị tiến vào khiến cậu lập tức đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào hấn.

Vật cứng rắn hữu lực động đập trong cơ thể cậu. Tuy rằng Châu Mẫn duy chuyển thất lưng, nhưng sức cũng không lớn, hấn còn muốn cậu tự chống lấy thân thể, phối hợp dịch chuyển mới duy trì trạng thái cân bằng.

Gia Ngạn không biết làm sao dịch chuyển, mặt càng ngày càng hồng lên. Cơ hồ máu dồn hết lên đầu, cảm thấy rất thẹn nhưng bụng dưới trường nhanh hơn so với bình thường thế nên đành phải nhắm mắt rên rỉ. Cậu thật sự chịu không nổi. Gia Ngạn chỉ có thể gục người xuống để trán lên vai Châu Mẫn, biểu cảm rồi tỉnh rồi mù.

Sao có thể giúp người khác cưỡng hiếp chính mình chứ? Trong đầu Gia Ngạn ngày càng hỗn loạn, luôn tự hỏi không biết có phải mình đã điên rồi không, sau đó chỉ còn biết bên dưới trường lên muốn chết.

Châu Mẫn siết chặt, ôm cậu vào lòng. Hạ thân dùng thêm sức đem cái của hấn toàn bộ ra vào. Gia Ngạn bị làm đến độ không chịu đựng được, dần ngồi phịch trên eo Châu Mẫn, chỉ biết cảm nhận vật cứng ấy ra vào cơ thể mình, còn thật sự bị làm đến độ tiếng rên dần không khống chế được mà chuyển sang khóc lóc.

Cho dù thể Châu Mẫn vẫn không buông, chỉ biết siết chặt lấy cậu cứ thế mà đưa ra động vào, biến cậu bị làm đến cao thấp loạn choạng, thanh âm phát ra chỉ còn lại tiếng khóc nức nở.

Hôm đó, Châu Mẫn làm ba lượt mới thỏa mãn dừng lại. Gia Ngạn trước mắt mơ hồ, thở phì phò cũng chẳng xong. Làm trong tư thế này thật vất vả, chân lúc này cũng phát run, thắt lưng không còn sức. Hoảng hốt nửa ngày mới lấy tay chống đỡ thân thể khỏi eo Châu Mẫn. Cảm giác cái của đối phương trôi tuột khỏi người mình khiến lưng cậu run lên một cái, nhất thời lúng ta lúng túng.

Lúc trước có làm thì chỗ bị thương đều khiến cậu không còn sức đứng dậy, tất cả đều do Châu Mẫn tẩy rửa kỹ càng cả hai. Hiện tại tay hẳn bị thương rồi, chỉ có thể giúp hẳn miễn cưỡng đứng lên, tìm khăn mặt giúp Châu Mẫn lau khô thân thể.

Chỉ là không biết vì điều gì, lúc làm việc này cảm thấy có chút lạnh người.

Từ đầu chí cuối, cậu thật chẳng khác gì nô tài hầu hạ cả.

Lòng dao động dữ dội, nhịn không được cậu đành ngẩng đầu nhìn Châu Mẫn như kiếm tìm thứ gì khiến mình yên tâm.

Nhưng trên mặt tên Châu Mẫn ấy hiện lên một nụ cười, một nụ cười của sự đắc ý.

Gia Ngạn rùng mình, toàn thân lạnh băng.

Quả nhiên, Châu Mẫn cũng cảm thấy như vậy.

Một mình ở lại phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ. Dòng nước ấm được chỉnh nhiệt độ rất cao, nhưng thân thể cậu lại như sợ lạnh mà co lại, vẫn không thể buông lỏng được.

Trong tắm gương bị màn hơi nước bao bọc, cậu nhìn thấy một tên đàn ông vừa yếu đuối lại hèn mọn. Gia Ngạn thật sự thật sự mãnh liệt căm hận bản thân. Nắm bàn tay lại thật chặt, nhịn không được dùng khăn mặt quăng thẳng vào mặt tên đàn ông hèn yếu kia rồi thở dốc xoa người.

Kỳ thực, Châu Mẫn cười như thế cũng không khó hiểu chút nào.

Ai bảo cậu để hẳn làm cái chuyện này. Cảm thấy thân thể chính mình còn thua đôi tay quý giá của Châu Mẫn, miệng thì nói ra sự tự tôn kiên định nhưng lại nhanh chóng bị Châu Mẫn bịt kín như bưng, cuối cùng vẫn là chủ động làm cái trò quái này...

Không riêng gì Châu Mẫn, chắc chắn là ai cũng sẽ cười.

Gia Ngạn nắm chặt cánh tay mình, lặng lẽ đứng dưới dòng nước không nhúc nhích.

12. Quyển 2 - Chương 3

Đợi nửa ngày không thấy Gia Ngạn ra nhưng tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy khiến Châu Mẫn có chút hỗn loạn.

Tên chồng bên ngoài nóng ruột muốn chết còn tên vợ kia sống chết trốn lì. Trong lúc đó thì hương sữa tắm cứ thoang thoảng, chỉ cần dùng mũi là có thể ngửi được, Châu Mẫn càng ngửi càng suy nghĩ linh tinh.

Hắn khép hờ mắt, như người mộng du mà mỉm cười nhẹ.

Gia Ngạn nói hẳn là người “quan trọng” nhưng chỉ giống như lời an ủi lúc hẳn buồn mà thôi. Kỳ thực, Châu Mẫn rất muốn biết hẳn quan trọng như thế nào với Gia Ngạn. Nhớ đến mỹ vị vừa thưởng thức, mũi hẳn bắt đầu nóng lên suýt nữa là chảy máu mũi. Hẳn kiểm lòng không được mà đưa lưỡi liếm liếm, vui mình vào trong chăn cười trộm.

Cuối cùng cũng nghe được tiếng mở cửa của Gia Ngạn. Châu Mẫn tròn mắt, miệng còn kéo lên thành nụ cười.

Khuôn mặt người kia nhìn sơ thì có vẻ như rất gầy nhỏ, da lại trắng đến bệch bạc, được cái cậu ta rất biết vâng lời, môi mím lại có chút mệt mỏi. Thật đúng là bộ dạng dễ bắt nạt trời sinh. Chiếc áo tắm mỏng manh che lồng ngực khiêu gợi, tựa hồ như có thể xuyên qua đó mà thấy được hai gò nhỏ nổi lên. Châu Mẫn mơ hồ có thể nhìn chính xác những đường cong đằm sau lớp áo. Và càng nhìn như thế, lòng Châu Mẫn càng lúc càng ngứa ngáy.

Gia Ngạn không bước đến giường, đứng rất xa đưa lưng về phía hắn rồi cởi áo tắm ra, trông vào người áo của mình mang đến. Chân chờ một lát, cậu đưa tay lấy cái áo khoác vắt trên kệ, mặc ánh nhìn soi mói của hắn, cậu cầm lấy cái cặp tài liệu trong tay.

“Tôi về đây”

Nụ cười Châu Mẫn tắt ngúm.

“Ngày mai cũng có thể không tới” ngừng một chút, Gia Ngạn đổi lại “Tôi phải tăng ca, cũng tương đối bận, sau này chắc không thể tới được.”

Châu Mẫn không kịp phản ứng, giống như không thể tin vào mắt mình, thật sự không tin nổi mà ngoan cố nhìn cậu, căng thẳng không lên tiếng.

“Bạn của anh nhiều như vậy, chắc cũng sẽ có người đối xử tốt với anh như tôi”

Châu Mẫn nhìn chằm chằm cậu, vẻ mặt tràn đầy hoài nghi.

Gia Ngạn lui về sau một bước “Nếu anh không tiện, tôi giúp anh kiếm người giúp việc nhé.”

Châu Mẫn mơ hồ hồi lâu, trên mặt mới khôi phục lại biểu tình lãnh đạm thường thấy: “Không cần, làm phiền cậu.”

Gia Ngạn bị ánh mắt lạnh lùng kia làm hoảng sợ, nghĩ không ra cách nói nào khác bèn đứng nhìn hắn vài giây, nói xong tiếng: “Tôi đi”, thì lập tức đẩy cửa ra khỏi phòng ngủ.

Lúc tiếng đóng cửa rất nhỏ vang lên, cũng là lúc vẻ mặt giả vờ khinh thường lãnh đạm kia một phát biến mất. Châu Mẫn mang vẻ mặt trống trải, không nói tiếng nào ngã xuống, làm vẻ mặt muốn ngủ.

Vì chung quy, vài phút trước rõ ràng là một giấc mộng đẹp...

Châu Mẫn đưa tay gạt hết mọi thứ trên tủ đầu giường xuống đất, trừng mắt trong chốc lát.

Trở mình, đột nhiên mũi hắn bắt đầu xót lên, không cam lòng đập lung tung vài cái, hắn ngốc nghếch hóa thành chú chó đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ.

Đi ra khỏi thang máy, Gia Ngạn không tiền đồ mà hối hận.

Cậu cứ cảm giác mình làm vậy rất không tốt.

Mặc dù rất căm tức, nhưng thực chất cũng rất mơ hồ. Vì lần này Châu Mẫn không ép buộc cậu, chính cậu tự động thỏa hiệp cởi quần áo ra, chung quy cũng không phải lỗi của Châu Mẫn.

Châu Mẫn kiêu ngạo thế nào, làm bạn nhiều năm như cậu rất thấu hiểu. Vì bị cậu phát hiện bị bệnh nên mới làm nũng với Gia Ngạn, chứ không dừng mong thấy vẻ mặt yếu đuối đó của hắn. Châu Mẫn kỳ thực sẽ diện muốn chết, ngã bệnh nhiều ngày cũng không gọi ai đến chăm sóc, chắc là đến cửa cũng không mở cho họ vào.

Nếu là bạn đồng nghiệp, làm sao hắn chịu cởi quần áo của mình trước mặt những người đó?

Nghĩ đến sau này có người cởi quần áo, lau người, làm những chuyện linh tinh quanh Châu Mẫn, không hiểu sao Gia Ngạn lại bất an, càng nghĩ càng không thoải mái, càng nghĩ càng vô thức lo lắng không ngừng.

Ở dưới tòa nhà đi qua đi lại hồi lâu khiến lạnh đến chảy nước mũi, cậu thật sự không cam lòng vứt Châu Mẫn lại. Gia Ngạn thở dài, kiên trì chuẩn bị tinh thần bị cười nhạo, xoay người đi thang máy quay lại tầng trên.

Thời điểm mở cửa vào, Gia Ngạn có không muốn hoảng hốt cũng không được, nhìn quang cảnh xung quanh như có trộm. Mở phòng ngủ bước vào thì thấy trên giường trống rỗng, phòng tắm cũng trống không. Gia Ngạn thật sự không khỏi hoảng sợ, vội vội vàng vàng quanh quẩn hồi lâu trong phòng ngủ mới để ý đến cửa dẫn ra ban công hở ra một ít, bèn vội vươn tay mở cửa.

Châu Mẫn đang đưa mặt ra ngoài, nhìn xuống lầu đến gần người. Nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại thì không ngờ lại thấy Gia Ngạn, hẩn ngẩn người, làm mặt dữ, tiếng nói cũng rất khó nghe “Cậu quay lại làm gì?”

“Tôi, tôi nghĩ cậu ở một mình có chút không tiện”

“Không phải cậu rất bận sao? Ngày mai tôi mượn người giúp việc, không cần cậu! Tôi làm sao không cần cậu lo” Châu Mẫn giờ đây như con cua gờ càng dọa dọa, nghe thì rất ác rất dữ, nhưng bên trong vui mừng không thôi.

Gia Ngạn quay lại. Hẩn cảm thấy như vàng rơi xuống thế gian. Hẩn giả vờ nói dối nói dữ làm người khác tưởng phân chó, nhưng thật ra trong lòng hận sao không chiếm được nhanh nhanh.

Gia Ngạn ban đầu không nhìn kỹ, nhưng nhìn gần mới thấy mắt hẩn hồng hồng. Hừ dọa thế thôi nhưng chắc hẩn rất ảm ức, thật sự cậu không nghĩ đến thế này, nhất thời không biết làm thế nào. Gia Ngạn vươn tay, ôm lấy hẩn “Thôi mà, thật xin lỗi...”

Châu Mẫn “Hừ” một tiếng, không thèm nhìn mặt cậu.

Gia Ngạn cho rằng hẩn như vậy, bảy phần thì hết ba phần còn uất ức. Lòng tràn đầy áy náy. Hẩn như thế không tốt tí nào, giờ hơn nửa đêm rồi mà Châu Mẫn chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ mỏng manh, đứng dưới trời lạnh mà buồn bã khóc thật sự rất đáng thương. Nhất thời cảm giác tội lỗi dâng lên, Gia Ngạn thấy cậu mà bỏ rơi hẩn thì thật sự không có trách nhiệm. Càng nghĩ càng đổ mồ hôi hột, không biết làm gì khác ngoài việc ôm lấy tên đàn ông xấu xa làm bộ nghiêm mặt này, cho hẩn một chút ảm áp “Rồi rồi, xin lỗi mà, là tôi không tốt...”

Châu Mẫn vừa tức “hừ” một tiếng, mặt vẫn còn dài như ngựa. Gia Ngạn thấy thế càng dễ dàng, giọng nói cũng mềm đi. Thật sự như đồ con nít “Ừ ừ, tất cả là lỗi của tôi, có được không?”

“Hừ.”

“Xin lỗi mà...”

“Hừ...”

“Ừ ừ, tôi rất là không tốt mà...”

“Hừ.”

Cơ thể của Châu Mẫn lạnh cứng, thật sự có chút cảm thấy bị bạc đãi đáng thương. Gia Ngạn cứ thế ôm lấy hẩn dễ dàng, giọng mềm nhẹ an ủi, bất chấp cái tên cậu ôm cao và to hơn rất nhiều tên đàn ông khác.

Thực sự, Châu Mẫn không nhớ đã bao lâu rồi mới có người an ủi hẩn.

Cậu và hẩn chính là như vậy, cậu dù rõ ràng không có gì cả, nhưng vẫn ngu ngốc đem tất cả những gì sót lại cho hẩn.

Ngày hôm sau vừa đúng phải làm thêm giờ, Gia Ngạn ở công ty ăn qua loa hai cái bánh bao kẹp chân giò hun khói ảm bụng, xong lại ngồi nghĩ không biết Châu Mẫn ở nhà giải quyết bữa tối thế nào.

Tan việc trở về, đẩy cửa vào đã thấy Châu Mẫn ngồi ở trong phòng khách. Hẩn mang về mặt oán phụ vì phải ăn cái thứ Hamburger bỏ đi này. Châu Mẫn dùng hai cái tay quần đay băng gạc kẹp lấy Hamburger rồi đưa lên miệng ăn, thật sự rất giống con sóc chuột.

Gia Ngạn mới “Hi” một tiếng, Châu Mẫn đã bỏ ngay Hamburger xuống, dùng ánh mắt sắc bén hung hăng nhìn Gia Ngạn :“Cậu còn biết về à”

“Tôi, tôi vừa tan sở”

“Hừ.”

“Được rồi được rồi...” Gia Ngạn không dịch lại tiếng hừ vô song của hắn: “Tôi đi làm cơm tối đây, anh muốn ăn cái gì cũng được.”

Sau đó trên bàn bày hai miếng thịt bò to, mỗi người ăn một phần rất sảng khoái. Châu Mẫn chỉ cần há mồm là có thể ăn, rất thích ý. Hắn ăn xong còn vui vẻ dựa hẳn vào người Gia Ngạn, khiến cậu suýt nữa ngã nhào.

“Không được quậy, tôi phải dọn bàn”

“Tôi muốn tắm.”

“Được rồi, để tôi rửa đĩa trước nha”

Châu Mẫn giống như rất chán, cứ bám sát sau lưng cậu một tắc cũng không rời. Gia Ngạn nhất thời cảm thấy như mình nuôi một chú chó lớn, Châu Mẫn như vậy thật ra cũng có chút dễ thương.

Quá trình tắm rửa diễn ra rất an toàn. Thật giống như một người lớn tắm tã cho trẻ con. Bất quá, tên trẻ em này tướng tá trở mã hơi tốt, có thể một phát áp chế người lớn từ đầu đến chân. Tắm xong, cậu lấy khăn quần người trẻ lại, che đi cái chỗ phạm tội giữa hai chân trẻ, đuổi trẻ ra khỏi phòng tắm.

Châu đại thiếu gia được hầu hạ sung sướng ra ghế salon nằm. Chân hắn tự giác gác lên đầu gối của Gia Ngạn, chờ cậu cắt móng chân.

Gia Ngạn đầu óc không thông minh nhưng làm những chuyện vặt này lại rất tinh tế. Cắt móng tay, ngoáy lỗ tai đều dùng lực vừa vặn, khiến cho người ta vừa ngứa vừa đau, nhưng thực sự không bỏ được, cứ như bị nghiện.

Lúc trước hai người ở chung, Châu Mẫn hy vọng nhất là móng chân dài nhanh thật nhanh để Gia Ngạn cắt bỏ. Nhưng rất tiếc, sự trao đổi chất không thể nào nhanh như thế, khiến hắn không được ngày nào cũng hưởng thụ cái thú vui tao nhã đó. Gia Ngạn sau khi kiểm tra chân hắn, nhướn mày bảo: “Không có gì để cắt”, khiến lòng hắn rất khó chịu, chỉ chỉ vào chân: “Cái ngón này chưa có cắt đều mà, cậu nhìn này, chỗ này còn có thể cắt mà”. Nói xong thì quần quýt bên cạnh Gia Ngạn, khiến cậu phải nhìn kỹ tìm kiếm móng hắn mới cam tâm.

Lần này thì móng chân hắn cũng dài ra một chút. Có thể khiến cậu tinh tế cắt bỏ một lát. Châu Mẫn thật sự không đợi được, sớm đã dọn sẵn tư thế chờ cậu đến khởi công.

Gia Ngạn cũng không để hắn thất vọng, trải khăn lông lên đùi, cũng cắt bớt một chút cho Châu Mẫn.

Từ mũi chân truyền đến cảm giác tê dại cơ hồ khiến tim Châu Mẫn ngứa tê dại theo. Tên đàn ông đó cúi đầu, nhìn một bên mặt thật sự rất hiền, đường viền khuôn mặt có chút gãy yếu, ngay cả tóc cũng vừa vừa để lộ ra lỗ tai nho nhỏ, vẻ mặt rất chăm chú, môi rất mỏng, thực có chút ma lực.

Rất là ngon miệng đấy nha.

Cắt xong một cái chân, đang chuyên tâm đối phó cái chân còn lại thì Gia Ngạn phát hiện cái chân đang đặt trên đùi mình có chút không an phận. Ban đầu thì có vẻ như vô ý cọ vào bắp đùi, dần dần lại rất chân chính quấy rầy giữa chân của cậu.

Mặt Gia Ngạn có chút đỏ lên, cau mày trợn mắt nhìn cái khuôn mặt vô tội kia: “Này!”

Châu Mẫn cười cười, nhưng chân lại chú tâm vào cái kẹp giữa hai chân cậu, thứ ở giữa, và dừng ngay vị trí yếu ớt.

Cảm giác bị đâm vào khiến cái của Gia Ngạn thoáng cái thẳng băng. Ngón chân khinh thường mà ma sát, cậu nhanh chóng đỏ mặt, chóp mũi cũng lấm tấm mồ hôi. “Đừng, đừng quậy nữa, anh còn quậy tôi không cắt tiếp nữa bây giờ.”

Bộ dạng Châu Mẫn dù vẫn rất ung dung nhưng chân vẫn không không rút ra. Hắn chuyển ra sau cậu, cọ cọ vào mông cậu. Gia Ngạn đỏ bừng mặt, bỏ mặc hắn muốn đứng lên, lại bị cái chân phía trước ghì làm hoảng sợ mà ngồi xuống.

Tay Châu Mẫn hiện tại không thể dùng, giờ hẳn dùng công phu chân dù tốn thời gian nhưng tuyệt không kém. Gia Ngạn động dậy cũng chẳng dám, bị chân hắn đùa bỡn đến thở không xong, lỗ tai cũng đỏ, thấy thẹn mà không ngóc được đầu lên: “Đủ, đủ rồi”

Lúc này Châu Mẫn dùng chân rất tốt, đáng thương cho Gia Ngạn đúng lúc bị hắn phá đến lúc trưởng nhất thì bị phanh lại, ngồi không được, đi cũng không xong. Cậu khó chịu cứng ngắc.

“Vừa rồi móng chân còn chưa cắt xong”, Tên kia mặt dày nhắc nhở cậu.

“Anh...”

Vốn Gia Ngạn ít mắng chửi ai, đang lúc sừu tầm nhớ ra câu thơ tục thì mặt Châu Mẫn càng ngày càng phóng to, chân lại càng dùng lực khiến cậu cảm thấy cậu bị ép sát vào hắn.

Gia Ngạn có chút tức, vừa toan mở miệng thì môi cảm nhận được sự ẩm áp. Vì sao hả? Tất nhiên là bị liếm rồi. Vì bị liếm khiến cậu có chút sặc, ho mấy tiếng không thốt nên lời.

“Lần tới hãy cắt tiếp nhé”

Gia Ngạn hàm hồ “Ừ” một tiếng, toan đứng dậy. Vừa mới động dậy thì cũng phát hiện thứ cứng rắn trong bắp đùi mình, thật sự không hồi sợ hãi. Cậu thật sự rất hận, hận không biết vì sao hắn lại dễ nổi lên dục vọng như thế, thật giống như một cây kiếm bị tuốt vỏ vậy.

Châu Mẫn ác ý, đẩy cậu: “Này, có muốn tôi giúp cậu một tay không?”

Nhìn Gia Ngạn tức đến cứng lưỡi, không nói được chữ “Không” càng khiến hắn nhe răng cười. Thật là vô cùng đáng hận, nhưng rất mê người.

Gia Ngạn cảm thấy mình xong đời rồi. Cậu biết tên Châu Mẫn đó rất mơ hồ, rất hèn hạ, cũng rất không đáng làm bạn bè, song lại không cách nào chán hắn được.

Thực sự không muốn xa rời.

Cậu là người thân thể càng nóng càng dễ say, không cách nào chống lại sự tán tỉnh của Châu Mẫn. Bị đùa đến hồ hồ đồ đồ, quả thực chỉ còn cách cam chịu. Mấy ngày nữa tay của Châu Mẫn tốt lên, chỉ vài ngày nữa thôi sẽ không thêm quần chuyện của hắn. Thế nên, trong mấy ngày này có quây đến mức nào cũng chẳng sao...

Cậu thật sự không biết mình và Châu Mẫn như vậy được coi là cái gì. Nhưng Gia Ngạn không phỉ sức mà suy nghĩ, quên đi dễ dàng.

Dù sao dựa vào đầu óc của cậu, cũng nghĩ mãi chẳng hiểu.

Làm là được chứ gì. Chẳng phải Châu Mẫn chỉ muốn làm thôi sao?

Chính cậu cũng không ghét.

Bỏ đi cái tính tình thối nát của Châu Mẫn, thậm chí bỏ luôn cái vấn đề bị xâm phạm có chút đau đớn, thì kể ra sống cùng hắn cũng rất vui vẻ.

Nhìn bộ dáng giận của hắn rất buồn cười. Châu Mẫn thường xuyên nhìn cậu đến ngẩn người, cậu còn có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể Châu Mẫn, nghe mùi hương của hắn, cả người dính vào hắn. Bất giác, tim cũng đập mạnh lỗi nhịp theo.

Mặc dù hèn hạ người này rất khó khăn, nhưng nếu nhẫn nại với hắn, kể ra cũng rất ẩm áp. Ấm đến mức đau đớn, vốn muốn bỏ mặc nhưng thật sự không bỏ nổi, cũng không nỡ bỏ.

Chính vì cô đơn, nên thật sự muốn có ai ở cùng mình... thế thôi.

13. Quyển 2 - Chương 4

Cuối cùng tay của Châu Mẫn cũng đã lạnh, may mà chẳng để lại sẹo. Châu Mẫn có thể hoạt động tự nhiên như trút được gánh nặng cho Gia Ngạn. Cậu thực sự rất vui mừng, thế nên khi Châu Mẫn gọi cậu tan tầm cùng hân dùng bữa, cậu cũng vui vẻ đáp ứng.

Vị trí ăn của hai người là bên một cái cửa sổ yên tĩnh pha chút trữ tình, khá nhiều cặp tình nhân tới nơi này dùng bữa, chỉ có điều cái bàn không được lớn lắm. Hai người đàn ông trưởng thành đều thuộc dạng tương đối cao, khi mặt đối mặt ngồi xuống thì chỉ cần Châu Mẫn duỗi đôi chân dài sẽ chạm đến cậu, và hân cũng chẳng có ý rút về.

Chân dưới bàn chạm vào nhau, đưa mắt nhìn người đối diện lại là một gương mặt đẹp trai điển hình. Không biết sao Gia Ngạn lại có chút nóng mặt, vội đưa tay chà chà trán mình.

Mấy ngày nay hai người quán lấy nhau rất nhiều, quả thực khiến cho cái giường gần như lật ngửa đến nơi, khoa trương đến mức ai thấy cũng đỏ mặt.

Có điều mỗi lần cậu lấy lại được bình tĩnh, tỉnh táo suy nghĩ thì cứ phải lấy nước lạnh vả vào mặt, vừa thẹn vừa mắc cỡ. Chỉ còn cách an ủi bản thân rằng cả hai đều là người trưởng thành, là cái thể loại đàn ông nhàm chán tìm thứ giải khuây, kể ra cũng quen thuộc, không có gì là quá đáng.

Hơn nữa ở cùng Châu Mẫn cũng không tồi, dường như đang cố gắng bù đắp những hiềm khích lúc trước, mỗi ngày hai người đều vui vẻ đùa giỡn, rất thân mật. Nói như vậy, chuyện trước kia cậu cũng chẳng thêm so đo làm gì nữa, cả hai vẫn có thể làm bạn tốt.

Nghĩ đến đây thì đồ ăn được đưa đến, Gia Ngạn vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại. Hai người nhấp một tí rượu khai vị, rồi dường như Châu Mẫn nhớ gì đó “A” lên một tiếng, buông ly xuống “Mấy ngày nay vất vả cho cậu rồi, cảm ơn nha”

Khó có khi Châu Mẫn khách khí lễ nghĩa với cậu, Gia Ngạn có chút giật mình, có thể nói là thụ sủng nhược kinh, chỉ còn biết cách trung thực cười cười.

“Đây”, Châu Mẫn di chuyển ngón tay thon dài, lấy ra một vật gì đó: “Cái này cho cậu, để tránh cậu uống công vất vả”.

“Cái gì vậy?” Gia Ngạn cười đặt cái ly lên bàn.

Châu Mẫn cũng cười, một tay chống cằm, một tay đưa cho cậu.

Đó là một phong thư dày, nội dung bên trong có ngu cũng đoán ra được.

Tim Gia Ngạn đập mạnh.

Và có lẽ nhịp đập quá mạnh, khiến lồng ngực âm ỉ đau. Gia Ngạn chần chừ chốc lát mới nhận lấy phong thư đó.

Không đợi cậu mở miệng nói gì, Châu Mẫn đã lần nữa cầm dao nĩa lên, đổi đề tài: “Gan ngỗng này nấu cũng không tồi, cậu cũng ăn một chút thử xem”

Gia Ngạn ừ một tiếng, rồi cười một cái, nhét phong thư vào túi áo khoác, có chút không ổn cầm dao nĩa để ăn.

Bữa ăn hôm đó thật sự trầm buồn. Cậu càng lúc càng ít nói, phản ứng cũng trở nên ngây ngốc ra, đầu cúi càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp...

Kết quả bước khỏi nhà hàng, Châu Mẫn bảo cậu cùng hân lên xe, cậu vội quơ tay, kiên trì tự mình đi về.

Lên xe bus, cậu tìm vị trí đơn rồi ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng đưa mắt ngắm cảnh đêm.

Cô quạnh quá!

Đây là lần đầu Châu Mẫn đưa tiền cho cậu, tiền không ít, không cần đếm cậu cũng biết chắc chắn là một con số khá hào phóng.

Nhưng rốt cuộc, tiền này là vì cái gì?

Gia Ngạn lấy tay che miệng, ho khan một tiếng.

Cho dù tiền lương cho người hầu chuyên dụng cũng không phải đưa nhiều như vậy. Hai người còn là bạn bè lâu năm, cần bản khách khí mời cơm một bữa là xong, nhân tình trong một bữa thế là thanh toán sạch sẽ.

Cậu tính sẽ đưa tiền này lại cho Châu Mẫn.

Nhưng cậu lại không dám chút nào.

Mơ hồ cảm như vậy, lại khiến bên tai văng vẳng tiếng Châu Mẫn bảo rằng: “Cứ việc cầm đi, đây là tiền phí cậu lên giường cùng tôi”, để đòi hỏi cho tốt.

Nhưng tiền này cũng có thể là, hẳn cảm tạ mấy ngày qua cậu làm công tác chăm sóc người bệnh vất vả, không hề có ý nào khác.

Tuy rằng, tuy rằng khả năng ấy không cao.

Gia Ngạn lại ho khan vài tiếng, một mình ngồi đó, nước mắt lẳng lặng rơi..

Rốt cuộc cho đến bây giờ vẫn không hỏi Châu Mẫn xem cậu là thứ gì.

Dù rằng trong lòng nghiền ngẫm lặp đi lặp lại câu đó biết bao lần, nhưng vẫn chưa lần nào hỏi được. Vì cậu biết, Châu Mẫn cậu quen nói không được mấy câu tốt lành...

Chính cậu cũng hiểu được làm bạn bè thế này rất mơ hồ. Nô bộc và chủ nô vốn không cùng giai cấp. Cậu vốn dĩ đối với bạn bè toàn tâm toàn ý, cho dù giao trái tim ra cũng không sao, nhưng Châu Mẫn cứ luôn như vậy, lạnh lùng, cao cao tại thượng.

Tuy rằng cậu đào cả tâm cả phế thực lòng với người khác, nhưng lại không biết rằng tâm can của mình cũng chẳng đáng giá bao nhiêu, cũng chẳng có kẻ nào cần.

Suy đi tính lại, làm bè bạn với Châu Mẫn, quả nhiên vẫn là trào cao rồi.

Một mỗi cả ngày cũng nhanh đến thời gian tan tầm, Gia Ngạn có chút buồn ngủ.

“Nè, đó là xe của anh bạn đẹp trai của cậu kìa!”, Một bàn tay kéo cậu: “Đến xem xem”.

Gia Ngạn nghe xong tỉnh cả ngủ: “Cô nhìn lầm rồi”, đáp lời cô đồng nghiệp kia xong lại nhìn vọng từ cửa sổ xuống.

Quả nhiên đó là một chiếc xe rất quen mắt.

Gia Ngạn có chút khần trương. Không cần nghĩ cũng biết Châu Mẫn tìm cậu có ý đồ gì, cậu tránh không được chính là sự việc này. Nếu ba mặt một lời thì gốc gác như cậu làm sao nói tốt được. Thôi vậy, so đi tính lại vẫn là tránh đi vẫn hơn.

Vừa hết giờ, cậu nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ nhưng lại không cùng mọi người ra cổng chính mà lại đi vòng lại, ra về từ cổng sau cho an toàn.

Đi được một đoạn, mắt đã thấy được trạm xe bus thì lại nghe có tiếng người phía sau quát: “Lâm Gia Ngạn”.

Lúc Gia Ngạn còn muốn giả điếc, xe đã đến sát bên, dừng lại phía trước. Cậu không biết phải phản ứng thế nào cho phải, đành đứng lại nhìn vào người mở cửa xe đi ra.

Sắc mặt Châu Mẫn xem chừng không vui lắm, nhưng khẩu khí vẫn rất tốt: “Sao không đi cổng chính?”.

Gia Ngạn không nói dối, vì nói dối hẳn sẽ lật tẩy ngay. Vì vậy mà cũng không biết nói gì, đành lúng ta lúng túng đứng đó ngây ngốc cười một cái.

“Sao mấy hôm nay không tìm tôi?”

Gia Ngạn bị hỏi hơi phát hoảng. Chẳng lẽ mình còn phải chủ động dâng thịch tận hang? Đây là đạo lý gì vậy? Trong đầu nhớ đến cảnh hắn đưa sắp tiền kia, trong lòng cậu lại cảm thấy không được thoải mái.

“A, giờ chúng ta cùng nhau đi ăn cơm chiều đi. Rồi tối đến nhà của tôi. Cậu ngủ ở đó luôn không tiện hơn sao?”.

Gia Ngạn cau mày, sắc mặt chuyển đỏ có chút tức giận, đáp lời ngắn gọn tay hất: “Tôi không đi”

“Hả?”

“Tôi có chỗ ở của mình, không cần tới ở nhờ nhà anh”, Gia Ngạn lui dần, có chút chần chờ nhưng vẫn nói ra: “Tôi,... tôi không làm chuyện đó với anh nữa. Anh tìm người khác đi”.

Đối phương im lặng trong chốc lát, đột nhiên lao vào ôm lấy vai cậu, làm cho xương cốt vang lên khản khách: “Cậu lại đây”.

Trên đường còn ít người qua lại, Gia Ngạn cũng không muốn làm chuyện khó coi, thế nên đành vào xe cùng hất.

Đóng cửa xe lại, Châu Mẫn làm mặt lạnh thăm vấn: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Gia Ngạn trở nên khấn trương. Cậu căng thẳng nên nói lắp, sợ mình nói không được rõ ràng, vội lấy tay bươi bươi chỗ ngồi, rất cố gắng nói: “Tôi, tôi không làm loại chuyện đó nữa.”

“Cậu ghét việc lên giường cùng tôi?”

Lí do thoái thác được nói trắng ra khiến mặt Gia Ngạn cứng ngắc.

“Chẳng phải cậu cũng rất hưởng thụ sao?”

Gia Ngạn bị sỉ nhục, mặt bắt đầu đỏ và tay cũng hơi run lên.

Cậu vốn rất mong có thể làm bạn cùng Châu Mẫn. Dù rằng cậu không làm gì nên hồn, nhưng cậu vẫn có thể tặng hết chân tình cho hất.

Vì sao lại thành tình huống như ngày hôm nay, chính cậu cũng không thể hiểu được.

Cậu chỉ đại khái biết Châu Mẫn khinh thường cậu. Đối với người có chút ngốc như cậu, đơn giản chỉ cho hất giải quyết vấn đề nửa người dưới, biết đầu óc cậu không tốt, dễ dàng lừa gạt, làm xong rồi thì dụ dỗ vài câu là có thể dễ dàng vứt bỏ, cũng tiện.

Cậu biết mình không hề thích đàn ông, lại mơ hồ cùng vị “bè bạn” này xảy ra vô số lần quan hệ, biến cơ thể mình trở nên kỳ quái.

“Này, loại chuyện đó không được nhắc lại nữa”, Gia Ngạn có chút giận, môi run run: “Về sau sẽ không, mãi mãi sẽ không thế nữa.”

Sau vài giây im lặng, Châu Mẫn cũng cảm tức: “Mọi việc đang rất tốt, đột nhiên cậu quậy cái gì vậy?”

“Tôi nghĩ mình sẽ không... không làm chuyện đó với anh nữa. Anh muốn giải quyết thì đi tìm người khác đi, tìm người cũng có thể dùng tiền mà mua được đấy]

Gia Ngạn rất ít khi nói quá như vậy với người khác, nhưng một khi đã nói thì không dừng lại được: “Cho dù là tôi có chút ngốc, anh cũng đừng đem tôi làm loại người như vậy... Tôi... tôi vốn xem anh như bạn bè... Anh đừng tưởng tôi có thể tùy... tùy tiện cho người ta thượng, tôi...”

Nói lắp một hồi lâu, mới nghẹn ra câu cuối cùng: “Tôi sẽ không cho anh chạm vào nữa.”

Châu Mẫn ngơ ngác nghe cậu nói xong, có chút thẹn quá hóa giận: “Cậu bị chứng cuồng tưởng à? Ai dễ tiện giống cậu nói như vậy? Tôi nói muốn chạm vào cậu hồi nào? Đầu óc có bệnh!”.

Gia Ngạn chấn động một lúc, không gian trở nên yên tĩnh. Thêm một lát nữa, nuốt nước miếng, tay đẩy cửa sẽ không hề nhìn hất, cậu nói: “Tôi đi đây”.

Châu Mẫn vội chạy theo: “Này!”.

Gia Ngạn nuốt thêm chút nước miếng, quay đầu lại nhìn tên đàn ông hùng hổ đó. Cậu không biết vì cái gì, lại không khấn trương nữa.

Con người khấn trương, đều vì chờ mong thứ gì đó.

Còn nếu không có gì mong chờ, thì toàn thân sẽ hoàn toàn thả lỏng chẳng khấn trương gì nữa.

“Tôi không nghĩ là sẽ đánh anh thêm một cái”, Gia Ngạn khụ một tiếng, không chút sức lực: “Những lời anh đã nói, tôi sẽ nhớ kỹ. Trí nhớ tôi vẫn tốt, anh không cần nói lại tôi vẫn hiểu”

Châu Mẫn biết lần trước mình đánh nhau nói bậy, tự biết đuối lý nên không dám hé răng.

Khóe mắt Gia Ngạn đột nhiên đỏ lên: “Châu Mẫn, việc làm bạn bè của chúng ta vẫn là không làm được, coi như chấm dứt vậy”.

“Coi như trước kia, tôi nhìn lầm anh”.

Mới đi được vài bước, Gia Ngạn nghe thanh âm Châu Mẫn. Người sĩ diện như Châu Mẫn, lúc này chẳng màng hình tượng mà ồn ào: “Lâm Gia Ngạn, cậu tưởng công phu trên giường cậu giỏi lắm sao? Kỳ thực là thối nát đến cực điểm! Không phải là tôi sỉ nhục cậu nhưng cũng phải nhìn lại bản thân là mặt hàng gì chứ, phế vật...”

Gia Ngạn nhìn người qua đường trợn mắt nhìn mình đành trốn vào cái áo khoác cũ.

Tiếng của Châu Mẫn hung tợn như thế nhưng không có gì lo lắng. Dù rằng không phải không để ý nhưng lại không khiến bản thân uất ức. Chỉ có chút buồn cười, Gia Ngạn dụi dụi mũi, cúi đầu đi về phía trước.

“Cậu cho cậu là ai! Dạng người như cậu, tôi vợ một phát là có một rổ! Người muốn trèo lên giường tôi không thiếu, sao phải tìm người khó đối phó như cậu? Người vừa gầy, bộ dạng lại xấu, tình thú chẳng vào đâu” Châu Mẫn chữ đã hỗn hển “Cậu rốt cuộc có gì tốt?”

Gia Ngạn không cách nào khác, cũng không nhịn được mà quay đầu “Vậy sao lại làm chuyện đó với tôi?”

“Còn không phải bởi vì tôi đối với cậu.”, Châu Mẫn đột nhiên giống như cần phải đầu lưỡi, lấp ba lấp bấp, sắc mặt xanh mét, “Tôi đối với cậu. . . Đối với cậu. . . ”

Mặt dần biến thành trắng đi, nửa câu cũng lặn qua lộn lại nửa ngày vẫn không thành.

Cuối cùng cũng không nói nên lời, chỉ có gân xanh nổi đầy trán, mặt tím lịm lại.

Gia Ngạn cũng sợ đến ngậy người, cùng hấn đối mặt.

Hai kẻ ngốc đứng giữa trời, Châu Mẫn đột nhiên hỗn hển quay người, chui vào trong xe đóng cái rầm, nộ khí đằng đằng phóng xe vụt đi.

Gia Ngạn như là hiểu được ý hấn, cũng như không hiểu gì cả. Nghĩ lại thì phát hoảng hốt, càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường.

Nếu Châu Mẫn ở trước mặt, cậu sẽ trực tiếp hỏi cho rõ ràng. Bất quá, Châu Mẫn đã nhanh chân tẩu thoát, cậu cũng sẽ không vì thế mà phiền não.

Dù sao bản thân cũng không yêu đàn ông, nghiên cứu kỹ ra cũng chẳng biết để làm gì. Châu Mẫn như thế, nhìn cũng không giống thích cậu, huống hồ nửa câu còn lại vẫn chẳng nói cho thành câu.

Đứng dưới gió lạnh một lúc lâu, cậu đột nhiên thấy mình buồn cười. Trứng gà ấp còn chưa xong sao lại phải buồn vì không biết nuôi gà? Nghĩ nhiều như vậy lại thấy đầu tê tê, cậu cứ thế cầm lấy áo khoác chậm rãi về nhà.

Cả đêm không ngủ được nên sáng sớm hôm sau Gia Ngạn đi làm mang thêm hai quảng thâm lớn, ánh mắt cực kỳ mệt mỏi.

Những đồng nghiệp trong văn phòng cũng không khá hơn là bao. Mùa đông giá rét khiến tay chân lạnh cóng, sáng sớm lạnh lạnh lại đâm ra buồn ngủ. Hễ trong phòng có người ngáp thì cả phòng giống như bị lây, cùng nhau ngáp liên hồi. Thế nên tất cả mọi người đều uể oải không phấn chấn, nước mắt thì cứ lưng tròng.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, hương hoa nhanh chóng lọt vào khe cửa. Chú nhóc ở cửa hàng bán hoa ôm một bó Hồng Champagne cực lớn đi vào, sau đó lóng ngóng lục hết túi áo đến túi quần để tìm cái hóa đơn.

Không khí như bị thôi miên nhanh chóng biến mất, cơ hồ mọi người đều ngẩng đầu lên không lâu sau thì tỉnh giấc.

Làm ơn đi, một bó hoa lớn như thế biết bao nhiêu tiền chứ.

Tiền lương của các đồng chí viên chức nhỏ như chúng tôi thì đều phải tỉ mỉ tính toán mới sống được. Những thứ lãng mạn này xem trên TiVi là đủ rồi, bỏ tiền túi mua một bó hoa như thế chẳng phải trực tiếp đem một xe rau cải trắng quảng trước mặt thực tế hơn sao?

Thật không biết người ân cần theo đuổi đó đang “cưa” vị mỹ nhân nào, thật sự ngưỡng mộ. Những viên chức nữ nháy mắt chỉnh trang lại như cố ý vô tình đứng lên, còn những nhân viên nam còn lại thì chăm chăm xem kịch.

Chú nhóc bị nhiều ánh mắt chăm chú nhìn có chút chật vật, khó khăn lắm mới lôi được cái hóa đơn ra.

“Xin hỏi ở đây ai là Lâm Gia Ngạn tiên sinh?”

Gia Ngạn lộ đầu khỏi máy tính, có chút mơ hồ: “Tôi đây”

“Phiền ngài ký tên một chút”.

Tất cả mọi người đều làm vẻ mặt như mình bị nện vào chân, chờ Chú Nhóc đi rồi vẫn mở mồm chữ “O” kinh ngạc.

Gia Ngạn ngơ ngác ôm bó hoa tươi lớn, giống như ôm một củ khoai lang lớn sợ bị bỏng tay, đứng không được, ngồi cũng không xong.

“Đưa nhầm đúng không?”.

“Tôi cũng nghĩ thế...”

Hoa không có thiệp, không biết được tặng từ ai. Trong lúc cậu ngốc người, sớm có người rảnh rỗi đếm giúp. Tổng cộng có 24 đóa hồng Champagne, xen giữa 24 đóa hoa tường vi nhỏ xinh cùng màu, giấy gói đầy tinh xảo. Thế nên nếu tặng sai, khẳng định bồi thường rất nhiều.

Cả ngày hôm đó Gia Ngạn đứng ngồi không yên, cứ thấp thỏm bất an. Cậu sợ nếu cửa hàng phát hiện tặng sai sẽ tìm cậu đòi tiền. Vì vậy muốn di chuyển hoa cậu cũng không dám, chỉ dám cẩn thận để trên ô cửa sổ.

Kết quả đến chiều tối tan tầm cũng chẳng ai đến tìm, mọi người bắt đầu giữu cột Gia Ngạn “Kiếm được đại gia”. Chỉ có điều Gia Ngạn vẫn không dám ôm nó về nhà, đành tìm cái chai nước lớn, cắt bỏ miệng, rửa sạch rồi kiên quyết nhét luôn bó hoa vào, để trên bàn.

Ngày hôm sau chú nhóc ở cửa hàng bán hoa lại đến, có điều không phải tới đòi tiền mà là đưa một bó hoa khác đến. Bó lần này cũng lớn bằng bó hôm qua, nhưng là hoa hồng tím được bao quanh bởi hoa cúc nhỏ. Mọi người vốn dĩ vẫn nghi ngờ thì giờ lại trợn mắt há mồm.

Gia Ngạn kinh hãi, mà hôm nay cũng không có chai nước để dùng, đành phải dùng hai chồng văn kiện kẹp nó lại. Sau khi xác nhận hai ba lượt rằng không phải tặng sai, cũng không bị bắt đền, cậu mới yên tâm được một chút, nhưng vẫn giữ hoa cẩn thận, không dám lộn xộn.

Khiến cho mọi người trong văn phòng đều thấy như đang nằm mơ nhất là mỗi ngày đều đặn một bó hoa được chuyển tới tìm “Lâm Gia Ngạn tiên sinh” ký nhận.

Đầu tiên là hoa hồng vàng xen lẫn oải hương tím.

Sau đó là hoa hồng đỏ trên nền liễu trắng.

Sau đó nữa là hoa hồng tím điểm thêm oải hương trắng.

Sau đó nữa nữa là hoa hồng champagne xen giữa oải hương tím.

Sau đó nữa nữa nữa là hoa hồng đỏ thắm cắm trên hỏa long châu...

....

Nội dung của những bó hoa đưa tới mỗi ngày không hẳn là giống nhau, nhưng đơn giản mà nói thì chủ đề chính là hoa hồng. Tặng hoa hồng có ý gì ư? Chẳng phải cả heo ngốc cũng hiểu hả?

Ý đồ trực tiếp trắng trợn khiến mọi người choáng váng. Mỗi ngày cố định Gia Ngạn đều được nhận hoa hồng, lại không biết người tặng là ai, cậu đứng ngồi không yên, dù cho mọi người ép hỏi thế nào, cậu vẫn không biết người con gái nào có thể chủ động lại lắm tiền đến vậy, càng không nghĩ ra có người nào đang “theo đuổi” cậu.

“Chẳng lẽ là trò đùa dai?”

“Đùa dai như thế phí tổn cũng quá cao đó.”

Mãi sau còn có người rồi rồi tò mò đi hỏi thăm giá một bó của cửa hàng bán hoa, biết rằng một tuần tặng làm tiêu tốn cả tháng lương của họ.

Muốn đeo đuổi thành đàn ông già, chẳng phải tặng hẳn hai đóa hoa loa kèn hái ở công viên là ổn rồi sao?

Trong khoảng thời gian này, cả văn phòng, thậm chí cả công ty hể mọi người có thời gian uống trà là lại dự đoán tình trạng sau này của cậu. Gia Ngạn biết nếu “giải quyết không tốt thì có ngày hóa đơn từ trời rơi xuống sẽ tới tận cửa”. Cơ ác mộng này cậu không tự giải thoát được, mỗi ngày nhận một bó cậu sẽ khoan một vòng tròn trên lịch, bắt đầu ghi nợ.

Hoa hồng để trong bao, dưới đáy có chút nước nên vẫn giữ được độ tươi. Qua vài ngày vẫn rất đẹp, muốn vứt cũng không nỡ. Gia Ngạn không có nhiều chai như vậy để cắm, đông một bó tây một bó, chẳng mấy chốc phòng làm việc không lớn không nhỏ đã có trên trăm đóa hồng, ai nhìn thấy cũng giật cả mình.

Mọi người rất nhanh đều tự giác hành động. Ai đến đều lấy vài ba cành hồng hoặc ít nhánh oải hương, để trên bàn mình trưng rồi “đường” hộ, giúp Gia Ngạn giải nạn hoa bao phủ.

Sau này nữa thì mọi người chờ cậu nhận hoa xong rồi một nửa mang về để vào bình chỗ mình, một nửa mang tặng bạn gái. Dù sao Gia Ngạn cũng không dùng.

Lễ Giáng Sinh rất nhanh cũng tới. Tại thời điểm này thì số khoan tròn trên lịch tương đương bao nhiêu tiền Gia Ngạn cũng không muốn nghĩ nữa. Dọa chính mình thì thật không phải. Chi bằng nghĩ xem tối nay có nên đi ăn mì thịt bò trong lễ còn tốt hơn.

Bó hoa hôm nay được tặng, so sánh ra thì to hơn gấp đôi. Hơn bốn chục đóa hồng trắng cao ngất được bọc bởi hoa Hoàng Oanh, nhìn rất “to lớn”. Có điều nó cũng như thường lệ được mọi người “cắt xén” sạch sẽ, chỉ chừa cho Gia Ngạn hai cành tượng trưng.

Gia Ngạn cẩn thận cắm nó vào nước nuôi dưỡng, giấy gói vẫn theo thường lệ được gấp vào giữ lại. Tuy rằng không dùng, nhưng vứt thứ xinh đẹp đó kể ra cũng đáng tiếc. Gấp một hồi mới phát hiện tờ giấy xanh nhạt lẫn trong giấy gói. Chẳng trách không phát hiện vì màu thiếp khá giống màu giấy cho nên khó phát hiện.

Nhìn tới nhìn lui, chắc chắn không ai chú ý tới mình, cậu mới lén lút giấu tấm thiếp trong tay, nấp sau máy tính, vừa giả vờ uống trà vừa cẩn thận mở thiếp.

Trên thiếp viết rất sạch sẽ, không có câu chúc hay bất kỳ thứ gì, chỉ duy ở giữa có một chữ “Châu” ngượng ngạo, không lớn không nhỏ.

Ngụm nước của Gia Ngạn chưa kịp nuốt đã phun đầy màn hình.

14. Quyển 2 - Chương 5

Vội vàng lau hết phần trà đã phun lên màn hình, tinh thần Gia Ngạn lại có chút không yên. Một chữ “Châu” kia khiến cậu có cảm giác mình như chú heo một phát vụt lên trời.

Không biết Châu Mẫn đến tột cùng đang làm cái gì. Muốn cậu tin rằng chính hắn làm, thà trực tiếp tin rằng tin rằng cậu hoa mắt coi bộ dễ hơn. Nhưng nhìn những đóa hoa trên bàn, một cảm giác kỳ lạ dâng lên, cậu vội vàng kéo sách che lại.

Rất nhanh cũng đến khoảng thời gian tan tầm, những viên chức trẻ sớm đã không còn lòng dạ làm việc, suốt buổi tối nếu không nhắn tin thì gọi điện thoại, loạn cả lên. Gia Ngạn thấy mọi người tươi cười đầy bận rộn thì bản thân cũng có chút bàng hoàng.

Cậu ước, cũng âm thầm nghĩ nếu hắn có thể gọi điện thoại đến tìm thì tốt rồi. Chỉ là giờ đã tan tầm, thật sự không có hi vọng.

“Xin chào, đây là công ty XX..... Vâng, ngài chờ một chút”, đầy ống nghe ra xa, Xà Sắt ý vị, dùng âm thanh mập mờ gọi cậu: “Gia Ngạn, ra ~ nhận ~ điện ~ thoại ~ kìa”

Gia Ngạn bị cái nụ cười dâm dăng làm khấn trương đôi chút, không biết thế nào mà trực giác lại bảo hết tám phần là Châu Mẫn, lúc tay nhận điện cũng cứng người: “Alo?”

Giọng nữ nhân trẻ tuổi vui vẻ mà rõ ràng truyền tới: “Gia Ngạn à, tối nay rảnh không?”

Gia Ngạn lập tức hết căng thẳng, thở hắt ra. Thật là, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, sao có thể là Châu Mẫn được.

Chỉ có lúc rồi rãi ngẫu nhiên gọi cậu, tìm vui thôi.

“Ừ, có, có chuyện gì không?”

“Ra ngoài ăn nha~, cùng nhau ăn lễ, nhiều người mới vui, đến nhé đến nhé, tính phần cậu luôn, đồ ăn nướng tớ sẽ mua thêm một phần”.

“Ừ”, Gia Ngạn nghĩ nghĩ, tuy rằng dùng nhiều tiền thế thì cậu cũng đau lòng, nhưng tối đến phải ngồi một mình ăn dưới tầng hầm kể ra cũng thê lương quá đi. Có nhiều người chung quy cũng vui, tuy rằng hơi loạn, nhưng kể ra không tệ: “Được, được...”.

Cúp máy, quay người lại thì thấy Xà Sắt cười cười: “Là quý bà tặng hoa gọi sao?”

“Cái gì? Không phải”, Gia Ngạn xấu hổ: “Là bạn bình thường thôi”.

“Thiệt hay giả đó?”

“Thiệt mà”, Gia Ngạn bắt đắc dĩ cười: “Hoa hay mấy thứ gì đó, đều là đùa thôi”.

Điện thoại đột nhiên lại vang lên, Gia Ngạn giật mình nhảy dựng, đẩy tay Xà Sắt mà chụp vội ống nghe, cười nói: “Xin chào”

Bên kia đột nhiên lặng im một chút, rồi sau đó đối phương khụ một tiếng: “. . . . Gia Ngạn phải không?”

Gia Ngạn ngẩn ngơ, có chút lắp bắp: “Vâng, đúng vậy”.

“Cái này. . .”, Châu Mẫn hạ giọng xuống, dùng âm thanh tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì cả mà nói: “Tan việc có rảnh không, tối nay cùng nhau ăn cơm”.

“. . .”, Gia Ngạn chưa kịp định thần, đại não bé tắc, hồi lâu mới bình thường được: “A, thật có lỗi.”

“Huh?”

“Tôi cùng bạn tối nay đi nướng đồ ăn rồi.”

Đầu dây bên kia lại yên lặng, hồi lâu mới nghe được thanh âm cứng ngắc của Châu Mẫn: “Quên đi.”

Đầu dây bên kia đột nhiên cúp máy, Gia Ngạn bên này còn sợ run, Xà Sắt liền nói: “A, hôm nay đào hoa quá ta? Lần này là ai? Phải quý bà tặng hoa không?”

“Làm ơn đi...”, Gia Ngạn lui từng bước, có chút vô lực, hàm hồ nói: “Là bạn cùng phòng trước kia thôi”

“Nói dối, loại đàn ông tốt như vậy sao đêm nay lại không có kế hoạch, làm sao mà tìm cậu ăn cơm.”

“Thật mà... Cậu ta Không có bạn gái”

“Không bạn gái cũng không thăm đến mức chỉ rủ được cậu nha. Bịp người ta thôi! Thôi được, không ép cậu nữa, đi thôi đi thôi, tan tầm rồi.”

Gia Ngạn ừ một tiếng, cũng bắt đầu dọn đồ đạc. Phòng làm việc rất nhanh đã không còn người, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại xoay người cầm điện thoại lên...

“Đa Đa phải không? Có chuyện này.... thực xin lỗi, tối nay chắc tớ không đi được.”

“Trời! Cậu muốn chết! Dám để lão nương leo cây sao?!?”

“Xin lỗi mà, tớ có việc”

“Việc gì? Cậu đi cùng con nhỏ nào đó? Đẹp hơn tui sao?”

Gia Ngạn có chút do dự: “Không phải, là Châu Mẫn”

“Có làm không? Cậu cùng hần? Hai thằng đàn ông cùng nhau trong lễ Noel có ý gì? Bên này mới mỹ nữ một đồng nè, được không?”

“Tụi tớ có việc cần nói mà”.

“Con khỉ! Các cậu nói được cái gì? Ngày nào nói cũng được sao lại chọn hôm nay”, Đa Đa khó chịu nguyên rửa một hồi, trước khi cúp máy bồi thêm một câu: “Cậu đi cùng hần, nhớ cẩn thận cái mông của mình đó!”

Nhất thời mặt của Gia Ngạn đỏ bừng: “Cái... Cái gì cơ!”

Người bên kia kiêu ngạo cười “hí hí” hai tiếng rồi cúp máy, bên này Gia Ngạn đỏ bừng mặt, do dự nửa ngày mới bấm số Châu Mẫn.

“Alo?”, Giọng Châu Mẫn nghe rất tồi tệ.

“À này...”, Gia Ngạn lại bắt đầu nói lắp, “Anh, anh có còn rảnh không?”

Chờ Gia Ngạn ngồi xe bus đến chỗ hẹn, Châu Mẫn đã tới trước nửa ngày. Hần hôm nay mang mắt kính. Chiếc kính được phối trên chiếc mũi cao nhìn rất bắt mắt nhưng về mặt lại không chút thay đổi, trước sau như một.

Mặc trên người áo khoác măng tô Burberry của Anh. Dáng hần cao gầy, bả vai lại rộng, nhìn có sức lại có đường cong. Trên đầu hần lúc này đã điểm vài bông tuyết, thoát nhìn như chút ẩm áp giữa ngày đông, rất đáng để người khác dựa vào.

Nhìn Gia Ngạn từ trên xe bước xuống sau đó băng qua đường cái, hần vẫn lạnh lùng đứng yên một chỗ không thèm nhúc nhích, nhưng về mặt bắt đầu khá hơn.

“Thật không phải, ngược quá, kẹt xe, hôm nay đường đông quá...”, Cậu thở hồng hộc, rút cổ vào áo khoác cũ không đủ dày.

“Không sao.”

Hai người đột nhiên đều chẳng biết nói gì, đơ người ngồi đối diện nhau. Qua vài phút sau, mặt bắt cả hai đầu nóng lên thì Châu Mẫn ho khan bắt đầu trước. Hần lấy ra một cái hộp đưa tới: “Quà Giáng Sinh”.

Gia Ngạn vội cảm ơn, nhận xong cầm trong tay chốc lát, có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi, tôi không chuẩn bị quà...”

“Không sao”, Châu Mẫn lại ho khan một tiếng: “Đi thôi. Tôi đặt chỗ rồi.”

Nhân viên nhận trách nhiệm dẫn họ tới chỗ đặt trước dù là nhân viên giàu kinh nghiệm, biết mình không nên quan tâm quá nhiều vượt qua bốn phận, nhưng cũng không nhịn được trộm đánh giá cặp đàn ông quá nhiều tương phản này.

Gia Ngạn biết mình thật nghèo nàn, khó tránh khỏi tay chân lóng ngóng, cầm dao nĩa vụng về xấu hổ, chỉ biết cố gắng lúc cắt không phát ra tiếng động bất nhã mà thôi.

Còn Châu Mẫn ngược lại thì tự nhiên tao nhã thuần thực, không tìm ra chút khiếm khuyết nào. Không những thế, hắn còn bí mật ám chỉ đừng làm hắn xấu mặt. Vì vậy, Gia Ngạn sâu sắc cảm thấy bọn họ là hai loại người, thật không hiểu Châu Mẫn gần đây làm vậy có dụng ý gì, trong lòng không khỏi có chút mờ mịt.

Hạ quyết tâm bất luận thế nào cũng muốn biết, nhưng không thể tùy tiện mở miệng, trong lúc do dự suy nghĩ thì bữa ăn cũng ăn xong rồi. Gia Ngạn ảo não, nhưng cùng lúc đó Châu Mẫn vén màn, quay đầu nhìn cậu: “A, còn sớm như vậy, có muốn ra ngoài dạo một vòng không?”

“A? Được. . . .”

Nào biết dạo một vòng là lái xe đến tận ngoại ô. Tuyết dần dần rơi tạo thành lớp mỏng phủ trên mặt đất. Nơi ngoại thành trời cao đất rộng, Gia Ngạn vừa xuống xe một chút đã lạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau.

Châu Mẫn nhìn cậu một cái: “Lạnh lắm sao? Thật vô dụng”, nói xong lại lấy cái áo khoác chuẩn bị từ trước đưa cậu, thấy cậu vẫn rút đầu thì cảm phần quà vừa này nhanh tay mở nó ra.

Thì ra bên trong là một chiếc khăn quàng cổ hiệu CK màu nâu nhạt. Châu Mẫn cầm nó khỏi hộp rồi đích thân quàng lên người cậu, nhìn vừa đẹp vừa ấm. Gia Ngạn nói cảm ơn xong thì trên mặt có chút nóng. Sao hôm nay dễ cảm thấy nóng quá ta.

“Có muốn đốt pháo hoa không?”

Gia Ngạn có chút giật mình, nhìn vẻ mặt Châu Mẫn cũng không giống nói đùa: “Chẳng phải trò này của con nít sao?”

Châu Mẫn cười một tiếng, vớt câu “Ngốc nghếch” cho cậu rồi đi ra sau cốp lấy túi lớn ra.

Nhìn bốn phía chung quanh mơ hồ cũng bóng người. Gia Ngạn sau khi xác nhận không chỉ hai người họ chơi trò này, cậu mới cầm lấy một cái pháo.

“Muốn đốt cái lớn đó trước sao?”

Gia Ngạn nơm nớp đốt dây ngòi nổ, rồi bật tai liệu mạng chạy. Những dấu chân nhàn nhạt cứ thế in khắp khoảng đất phủ đầy tuyết trắng. Chạy vài bước thì nghe tiếng pháo nổ trên không, cậu quay lại nhìn thì thấy khoảng không rộng rãi điểm xuyến sự hoa lệ khói lửa từ từ lan ra trên bầu trời đen cao, đẹp mắt đến kỳ lạ.

Tên đàn ông năm nay tầm ba mươi nhịn không được mà vui mừng reo lên vài tiếng, thậm chí không thèm để ý đến ánh mắt khinh thường lạnh nhạt của Châu Mẫn. Từng cái từng cái, hoa vụt lên rồi rơi xuống, những mảnh vỡ đủ màu sáng rực trên trời cao, đủ màu sắc đủ hoa văn, rực rỡ rơi xuống chớp tắt rồi biến mất trong đồng tuyết.

Thật giống như đang nằm mơ.

Cuối cùng chỉ còn lại một ít pháo hoa dài nhỏ. Châu Mẫn mua khá nhiều loại này, sau khi đốt vệt sáng xinh đẹp tựa như cái đuôi của kim ngư, những mảnh màu nhỏ dài hòa lẫn vào nhau rồi vỡ òa trên bầu trời đêm.

“Đẹp thật đấy”, Gia Ngạn cười rộ lên, từ trước tới giờ cậu chưa từng được chơi pháo hoa. Hồi bé không có ai mua cho cậu, đến khi lớn rồi cũng chẳng nhớ mà tự mua cho mình.

Tự mình đốt pháo hoa trong tay, cảm giác hoàn toàn không giống khi thấy người khác đốt hoặc ngắm những mảng màu rực rỡ trên bầu trời đêm.

Hai người đàn ông cầm pháo hoa ngăn người, cứ cây này tắt rồi đốt thêm cây khác, ghé ngòi cây pháo mới vào cây đang cháy rực rỡ trên tay đối phương, hoàn toàn không cần bật lửa, cứ như vậy kéo dài không dứt.

Gia Ngạn đột nhiên nhớ đến chuyện trước kia, thực ra cậu cũng từng mua loại pháo này. Bởi vì nó là loại rất đắt, nên khi cậu còn đi học phải nhịn mấy bữa sáng mới mua được một cây duy nhất.

Lần đó là đại hội pháo hoa diễn ra hằng năm, mỗi người lớp cậu đều mang đến những loại pháo hoa tốt nhất, để chung một chỗ trông vừa nhiều lại đẹp, chỉ có mỗi cậu bị cười nhạo. Bọn nam sinh xấu tính thích

đũa dai giắt lấy pháo hoa của cậu rồi quẳng xuống đất thỏa thuê giẫm đạp, sau đó còn cười ha hả chạy đi, cậu cũng chẳng thể làm gì.

Lúc mọi người vui mừng hoan hô những chùm pháo hoa rực rỡ được phóng lên cao, cậu một mình ngồi xổm xuống, dùng ngòi nổ cuộn mở thuốc súng rơi ra từ cây pháo hoa nát bét, cố gắng đốt nhưng nó chỉ kêu tạch tạch vài tiếng và có một vài tia sáng lóe lên, cuối cùng ngay cả dây ngòi ẩm ướt cũng tắt ngúm trên nền đất.

Tủi thân lau nước mắt rồi ngẩng đầu lên, cậu thấy phía đối diện có một nam sinh đang nhìn mình, vừa cao vừa kiêu ngạo, trong đôi mắt đen còn mang theo ý khinh thường rõ ràng.

Lúc này đây, cây pháo trên tay cậu cũng đã cháy gần hết, Gia Ngạn lại đổi một cây khác, châm vào cái đang rực cháy trên tay Châu Mẫn. Từng đường nét trên gương mặt nhìn nghiêng của hắn được ánh lửa điểm tô trông thật nhu hòa, trong cặp mắt đen láy chỉ phản chiếu những mảnh màu sáng rõ, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác.

“Châu Mẫn”

“Huh?”, Vừa vặn cây pháo hoa cuối cùng cháy hết, Châu Mẫn vỗ vỗ tay, hai người đều cảm thấy hương vị của lửa, tuy có chút khó ngửi, nhưng ấm áp dễ chịu.

“Lần đó, anh cho tôi tiền là có ý gì?”

Châu Mẫn không phòng bị nên ngẩn người, hiểu được Gia Ngạn nói gì là một lúc sau đó, hơi cau mày: “Cậu không thích?”

Gia Ngạn cười khở nhìn hắn.

Gương mặt Châu Mẫn hơi phỉếm hồng, có chút lúng túng nhưng vẫn làm bộ tỉnh bơ: “Tặng quà cho cậu mà. Tiền là thực dụng nhất. Chẳng phải cậu đang rất thiếu tiền sao? Chẳng lẽ không phải à?”

Gia Ngạn không khỏi bật cười, kể ra mình cũng nghèo quá đi. Nghĩ nghĩ trong chốc lát, cậu vẫn lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy cậu muốn cái gì?”

Gia Ngạn đành lắc đầu, cậu cũng không nói được. Gia cảnh khốn khó đương nhiên rất đáng sợ, nhưng cậu cần thứ khác hơn.

“Nói đi, cũng chẳng phải là tôi không mua nổi.”

Gia Ngạn cười: “Tôi cũng không biết nữa.”

Châu Mẫn nhìn nụ cười của cậu, trong lòng bắt đầu xôn xao ngứa ngáy. Hắn quyết định dí mắt sát vào.

“Này, sao vậy?”

Trong lúc Gia Ngạn còn ngơ ngác gương mặt nhìn hắn thì Châu Mẫn đã sáp đến, hôn lên.

Sau bữa ăn hai người tráng miệng bằng bánh ngọt Pháp, trong miệng còn phảng phất hương vị ngọt ngào của sữa. Bị Châu Mẫn tách hai hàm răng dò xét tiến vào, đầu lưỡi tham lam mút lấy, rồi cúi đầu khe khẽ: “Rất ngọt”, trong nháy mắt máu Gia Ngạn như chảy ngược lên não, gương mặt đỏ bừng, không dám nhúc nhích mà ngây ngốc đứng đó cho hắn hôn.

Đang ngây ra như phỗng, bàn tay chợt cảm nhận được sự ấm áp, là Châu Mẫn nắm lấy tay cậu.

Nụ hôn này không giống như bình thường. Hắn nắm tay cậu, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Hơi ấm trong lòng bàn tay khiến cho Gia Ngạn có chút bối rối, ngón tay hai người kề sát vào nhau, thật ấm áp. Hai người cứ dựa vào nhau đứng chung một chỗ, tay nắm tay, Châu Mẫn lại đổi hôn cậu ở một góc độ khác. Gia Ngạn vẫn ngây ngốc đón nhận, tiền không được lùi cũng không xong, bị Châu Mẫn hôn đến choáng váng cơ hồ đứng không vững.

Nụ hôn dài chấm dứt, Châu Mẫn vừa rời đi vừa liếm môi nhìn trạng thái bất an của cậu một chút không hiểu sao dường như có chút xấu hổ, hắn ho khan vài tiếng: “Về đi.”

Gia Ngạn đi theo từng bước. Châu Mẫn không nhìn cậu, dù bước đi trước nhưng lại có vẻ vừa tùy hứng nhưng thực ra lại để tâm.

Và, hần vẫn luôn cầm tay cậu.

Hai người đàn ông, nắm tay, một trước một sau, yên lặng sóng bước. Gia Ngạn bỗng đi nhanh hơn hai bước, chạy lên cùng Châu Mẫn sóng vai.

“Tôi, tôi muốn một gia đình.”

Châu Mẫn hiểu được vấn đề trong câu trả lời của Gia Ngạn. Hần đột nhiên dừng chân, chốc lát sau quay đầu lại nhìn Gia Ngạn : “Tôi sẽ cho cậu.”

Mắt Gia Ngạn bắt đầu nóng lên.

Có chút do dự, nhưng tay cậu vẫn hơi dùng sức, nắm chặt bàn tay Châu Mẫn.

Cũng đã từng có người đồng ý với cậu như thế, lần nào cậu đều toàn tâm toàn ý tin tưởng, nhưng kết cuộc lần nào cũng bị lừa, thế nhưng vẫn không có biện pháp học được cách hoài nghi.

Tuy rằng hiểu, lần này cũng không phải thật, không nhiều..... Nhưng lại là khát vọng của cậu.

Cậu cần gia đình, bất kể là ai cũng được, chỉ cần có người đồng ý cho cậu là tốt rồi.

Ngồi vào xe, Châu Mẫn không lập tức khởi động máy. Hần chỉ ngồi đó, chăm chăm nhìn Gia Ngạn chốc lát rồi quay qua chọn CD. Hơi ấm vừa phải, thanh âm kể ra cũng tốt. Thế nên tiếng của ca sĩ nước ngoài cứ nhẹ nhàng khoan khoái vang lên.

Một lát sau, hần không kiên nhẫn rút khăn giấy đưa tới.

“Ngốc thật, cậu khóc cái gì chứ?”

Gia Ngạn cũng không biết sao mình lại thế. Vừa rồi chỉ nhìn khung cảnh bên ngoài qua ô kính, không hiểu sao nước mắt lại chảy ra. Tuy rằng một lão nam nhân khóc thút thút sẽ có bộ dạng rất buồn cười, nhưng thật không biết sao nữa. Cậu đã rất cố gắng nhịn, nhưng vẫn cứ khóc liên hồi.

“Khóc xong rồi thì sao. Ngu ngốc.”

Nhìn xuyên qua khung kính, ngoài đó là khoảng không trắng xóa. Trời đêm, tuyết càng lúc càng rơi dữ dội.

“Tuyết rơi lớn quá!”, Gia Ngạn dùng xong tờ khăn giấy cuối cùng của hộp, có chút đỏ mặt.

Châu Mẫn nhìn cậu. Đôi mắt đen láy ngấm mãi cái bộ dạng chật vật cúi đầu lau mũi của Gia Ngạn.

“Đường giờ cũng khó đi. Tìm phòng trọ gần đây ở đỡ đi.”

Nhà trọ ở vùng ngoại ô này chỉ thuộc dạng bình thường. Dù cho có mướn phòng tốt nhất thì mặt Châu Mẫn vẫn rất khó coi.

Bất quá, Gia Ngạn nhìn qua thấy cũng vừa ý, rất hoàn hảo. Phòng sáng đầy ấm áp, giường vừa mềm vừa lớn, ngủ bốn người vẫn chẳng hề chi. Điều này so với hồi cậu đi công tác ở một khách trọ nhỏ mà nói là rất khác biệt. Không những thế, đệm chăn mùi hương cũng sạch sẽ thơm ngát, hoàn toàn không có mùi là lạ của việc giặt giũ.

Thành thật kể cảm nghĩ cho Châu Mẫn nghe. Hần lập tức đem cặp mắt “người ngoài hành tinh, hả?” nhìn cậu. Nhưng sau đó hần cũng chẳng nói gì, chỉ cầm áo tắm của nhà nghỉ rồi đi thẳng vào phòng tắm tắm.

Hần tắm xong thì đến Gia Ngạn đi vào. Trong phòng vẫn còn hơi nước hòa lẫn với hương sữa tắm, trong hơi nước vẫn còn mùi vị của người dùng trước rất rõ ràng.

Gia Ngạn cảm thấy mùi hương của Châu Mẫn khiến người ta rất an tâm, hơn nữa còn rất dễ chịu. Cậu không kiềm được mà hít sâu vào, lát sau lại cảm thấy làm như vậy có chút biến thái, lúc này mới vội vàng vàng chà rửa bản thân.

Tắm xong mới phát hiện bản thân mơ hồ, ngay cả khăn tắm cũng không mang vào. Cậu chỉ có thể mặc quần đùi rồi mở cửa đi ra. Phòng lúc này cho dù có mở hệ thống sưởi ấm, nhưng cả người vẫn cứ nổi da gà vì lạnh.

“Còn áo choàng ...”, Nói một nửa, Gia Ngạn bản năng lui về sau vài bước.

Tên đàn ông trước mắt cậu khóa thân, chiếc chăn chỉ vọn vẹn vắt ngang thắt lưng, lộ ra đường cong của thân hình cao gầy. Phần eo rắn chắc cũng lộ ra ngoài, vừa nhìn là biết phần dưới cái gì cũng chẳng mặc.

Chân Gia Ngạn có chút nhũn ra, tim nhảy bang bang trong lồng ngực, chỉ muốn lui về phía sau.

“Cậu nói cái gì?”, Tay Châu Mẫn đang nghịch điều khiển từ xa. Mắt hắn chuyển từ màn ảnh không ngừng chuyển biến dời đến người cậu.

Gia Ngạn bị hắn nhìn chằm chằm lập tức cứng người, bắt đầu lắp bắp: “Không, Không có”

Sau khi bớt nơm nớp lo sợ, Gia Ngạn ngồi nửa mông xuống mép giường, Châu Mẫn cũng không phản ứng. Hắn vẫn thản nhiên coi TiVi, tim cậu cũng vì thế mà không đập nhanh nữa mà chậm rãi dịch lên nửa giường trên tới khi đến vị trí ngủ rồi nhanh chóng xốc chăn lọt vào.

Vừa mới nằm xong, cậu chỉ thấy Châu Mẫn giương tay một chút thì màn hình TiVi lóe lên rồi tối đen. Ngơ ngác nhìn Châu Mẫn vút điều khiển từ xa một bên rồi sau đó xoay người chống hai tay hai bên người Gia Ngạn, thuận thế đè xuống.

Gia Ngạn hít sâu, sau đó miệng bị chặn lại. Ngay lúc chưa kịp phản ứng với nhiệt độ bỏng rát lúc hôn hút thì tay đối phương đã dò vào, xoa lấy bộ ngực phẳng.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, não Gia Ngạn chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn đè xuống hôn sâu. Cậu lúc này chỉ biết cố sức thở dốc mặc cho tay đối phương sờ đến toàn thân nóng lên. Khi đầu lưỡi trong miệng bị cái lưỡi khác khéo léo quấn lấy thì chỉ một chút nữa người dưới đã cứng lên.

Sức lực và tư thế của Châu Mẫn lại không giống tập kích, rất giống hai người yêu nhau muốn ân ái khiến cậu có chút hồ đồ, không biết làm thế nào cũng không muốn phản kháng hắn.

Đang lúc bị hôn đến đại não choáng váng, một tay của hắn trượt vào chiếc quần đùi rộng thùng thình, chuẩn xác cầm lấy tinh khí đang ngổ ngáo của cậu.

Gia Ngạn thiếu chút nữa là kinh ngạc đến độ nhảy dựng lên. Làm thế này thì có chút quá mức, cậu đưa tay ngăn cản nhưng Châu Mẫn đã kéo quần cậu xuống dưới.

Gia Ngạn không biết làm sao đành co người lại, lúng túng dùng hai tay che trước người lại bị Châu Mẫn kéo đi, trở mình đè lại.

Hắn lúc này kiên quyết áp mạnh rồi xâm nhập khiến tim Gia Ngạn thật muốn vọt theo miệng bay ra ngoài. Cậu giãy dụa theo bản năng: “Dừng, dừng tay, đừng làm vậy”.

Châu Mẫn không muốn làm mạnh, bị cậu giãy dụa thì cũng ngừng lại. Biểu cảm trên mặt có chút phần nộ. Hắn nhìn Gia Ngạn thở phì phò rồi xoay người lại, bộ dạng ngậy đại, thì làm ra mặt quân tử rộng rãi đầy khinh thường: “Không muốn thì thôi.”

Nói rồi hắn tắt đèn nằm xuống chỗ mình ngủ.

Gia Ngạn thở hổn hển một lúc lâu, cuối cùng thì nhiệt độ kỳ quái ở chỗ đó vẫn không bớt, cứ như thế không hạ nhiệt. Nằm nửa ngày, vẫn khô nóng không thôi. Thứ giữa hai chân thậm chí còn cương thêm một chút khiến cậu chỉ có thể ngượng ngùng kẹp chặt nó lại.

Thật sự không quen với thói “bỏ dở giữa chừng” này, nghĩ đi nghĩ lại Gia Ngạn cảm thấy mình có chút bị coi thường.

Kỳ thực, cậu muốn làm chuyện đó với Châu Mẫn. Vừa thừa nhận xong thì mặt đỏ lên, huyết trên Thái Dương nhảy từng từng và mạch máu có triệu chứng nổi tung bất ngờ. Có điều người ngủ bên cạnh thì không hề động tĩnh, cậu lén lút quay đầu lại nhìn Châu Mẫn.

Tên đàn ông này nhắm mắt lại như đã ngủ say, ngay cả ngủ vể mặt cũng không thoải mái. Trong bóng tối nhìn không rõ, Gia Ngạn len lén dời qua, chống tay nghiêng đầu nhìn mặt hắn.

Mũi rất thẳng, lông mi rất dài, nhìn thế nào cũng rất đẹp trai. Châu Mẫn hắn, chắc chắn hiểu được “Nhà” có nghĩa là gì, dù bất chấp cả hai đều là đàn ông, hắn vẫn nói: “Tôi sẽ cho cậu.”

Không biết đây là thật hay giả, nhưng hai tên đàn ông sống chung như vợ chồng thật sự vượt quá tầm hiểu biết của cậu, dù đã khóc nửa ngày, Gia Ngạn cậu vẫn rất cảm động.

Kỳ thực, cậu chưa từng nghĩ Châu Mẫn tốt với cậu như vậy. Hắn có thể đồng ý cho cậu thứ mà rất nhiều người không muốn cho.

Lòng tràn đầy cảm kích, dù rất muốn nói với Châu Mẫn vài câu nhưng người này đã ngủ. Gia Ngạn thật cẩn thận hạ đầu thấp xuống, cả gan hôn lên mặt hắn một cái, dù rất nhẹ nhàng.

Rõ ràng cậu chỉ dùng lực không thể kinh động cả một con ruồi nhưng tên đàn ông say giấc kia lại mở to đôi mắt. Tên gốc kia rõ đang ngủ, lại giật mình tỉnh giấc nhìn chằm chằm Gia Ngạn, mặt cứng ngắc lại.

“Cậu hôn trộm tôi?”

Gia Ngạn lắp bắp, thất kinh, thật không biết phải nói gì để biện minh. Trong lúc đó thì đã bị ném lên giường, hung hăng chiếm giữ.

Tư thế của Châu Mẫn giống như mãnh hổ trên đồi núi, rất giống đực bọ nhiều ngày. Hắn ngay lập tức kéo chiếc quần thùng thình xuống dưới, tay chen vào hai chân mà phủ lên đó.

Gia Ngạn lập tức thủ thế con tôm, miệng vừa la “Không, không được” giãy dụa vô lực, vừa khép chặt chân lại.

Nhưng mà lúc này Châu Mẫn làm sao còn để ý đến cậu. Kiên quyết kéo hai chân ra, hắn nhìn cậu đỏ bừng, thở cũng dồn dập. Thật ngốc mới đi làm quân tử, vừa nghĩ thế thì hắn đã dùng sức kéo rộng hai chân áp tính khí bùng bùng phần chân của mình vào.

Gia Ngạn trốn không kịp. Mông bị nâng lên, thân thể dán chặt ma sát, dục vọng của Châu Mẫn không ngừng phần chân tại bộ vị khiêu khích của cậu, khiến cậu cảm thấy chân như bị rút gân, liều mạng lùi lại.

Nơi bị tiến vào đau muốn chết. Có điều không trơn nên vẫn không vào được, nghe cậu kêu đau, Châu Mẫn hừ một tiếng, buông cậu ra, mở đèn rồi xoay người xuống giường. Rất nhanh, hắn quay lại cầm theo bình nhỏ rất giống sữa tắm nhanh chân chui vào chần đề lên Gia Ngạn.

Phía sau cảm thấy có chất lỏng lạnh lạnh khiến thân thể nóng đến phát sốt. Vật cứng nóng như lửa kia một mực tiến vào, chen chúc khiến nơi đó càng thêm nóng bỏng. Gia Ngạn lúc này chỉ có thể nằm bất lực nắm giường mà rên rỉ. Đến lúc cái vật cực lớn kia nhét vào cậu lập tức nhắm mắt lại, thở gấp.

Kế tiếp là vật ở trong cứ một mực tiến tới trước rồi sau đó cử động. Gia Ngạn rên rỉ, bên tai là nghe tiếng thở dốc thật mạnh cùng lúc của hai người. Nơi đó ở bụng không ngừng cương lên sau đó lại rơi vào tay Châu Mẫn. Việc đó càng khiến cho cậu không thể kiềm chế được thanh âm của mình.

Châu Mẫn vừa dùng sức đẩy vào, vừa lấy tay vuốt ve tính khí của cậu. Thấy Gia Ngạn không chịu được, hắn lúc này xấu xa bỏ nơi đó ra, chuyển thành việc cúi đầu liếm láp bộ ngực phẳng.

Phía sau đã bị xâm phạm trở nên ướt át, trước ngực lại bị liếm mút kịch liệt, Gia Ngạn không chịu nổi bèn ai oán kêu: “Đừng, Đừng như vậy...”

Châu Mẫn vẫn cứ thế liếm ngực cậu, thậm chí còn cắn lấy thứ nhỏ nhỏ nổi trước ngực rồi dùng lưỡi trêu đùa. Lúc này hạ thân vẫn cứ không ngừng ra vào, cho đến khi Gia Ngạn phải mở miệng to để thở, thân thể ma sát và không khí cũng dần nóng lên.

“Không được, không. . .”

Châu Mẫn cố chấp đè đùi của cậu, buộc cậu phải mở rộng ra để đẩy thứ cứng rắn của mình vào sâu trong cậu. Châu Mẫn nghe tiếng cậu phải dựa vào hắn mà rên rỉ, máu không ngừng dồn về bụng dưới, động tác lúc này càng ngày càng ra vào mạnh mẽ.

Gia Ngạn có chút không khống chế được, bắt đầu phát run. Tiết tấu va chạm của hai người thực sự quá mãnh liệt, chỗ kết hợp dường như có thể đạt đến độ nóng đến muốn thiêu rụi.

“Ngừng đi... Châu Mẫn... Châu Mẫn...”, Gia Ngạn không nhịn được mà run rẩy gào thét: “Nóng quá... Nóng... Không được...”

Đột nhiên, hắn nảy sinh ý định độc ác. Thấy người dưới mình ý loạn tình mê, mắt cũng đã ướt át, vừa có chút đáng thương lại mang dáng dấp tàn nhẫn. Hắn thấy chỗ đó của mình nóng lên. Châu Mẫn dùng sức đâm Gia Ngạn, vừa đứng thẳng dậy cầm lấy ly nước bên cạnh giường.

Chén nước lúc này đã nguội ngắt, lạnh thấu. Châu Mẫn đè lên cái người không ngừng kêu nóng kia, chậm rãi tưới nước vào chỗ đang liên kết đó.

Vốn là một nơi đang bỏng rát, nhưng khi có dòng nước lạnh chậm rãi chảy qua thì cảm giác như bị điện giật, khiến cậu không khống chế được nữa. Nhiệt độ ở nơi bị xâm phạm tự dung trở nên lạnh lẽo kỳ dị.

Chén nước kia làm Gia Ngạn run nhiều hơn. Nhiệt độ đột nhiên rất thoải mái, nhưng lại có gì đó rất ngứa, khiến cậu hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Tên đàn ông kia lúc này đã bắt đầu liên tục va chạm lại trong cơ thể cậu. Đầu óc Gia Ngạn lúc này hoàn toàn trống rỗng, cậu chỉ có thể không ngừng gọi tên Châu Mẫn. Thất lung lúc này có cảm giác khoái cảm như dùng ma túy, nức nở làm ướt bụng của Châu Mẫn.

Còn Châu Mẫn hắn thì giống như bức bối muốn chết, làm sao dễ dàng chịu buông tha cậu. Đợi khi thứ giữa hai chân dừng run, Gia Ngạn xụi lơ ngã xuống giường thì lại bị hắn kéo lại làm tiếp, quần quít không rời.

Cùng hắn lăn qua lăn lại, Gia Ngạn có cảm giác máu huyết sôi sục lên, máu nóng giống như lúc bạn say xe, còn chỗ ma sát khiến thân thể trở nên nóng rát.

Trong lúc mơ hồ, Gia Ngạn nghe thấy đối phương nói “Thích” gì đó. Thực không biết có phải ảo giác hay không nhưng cậu cũng vô thức ôm lại Châu Mẫn, vừa rên rỉ sờ soạng tấm lưng rắn chắc khỏe mạnh của đối phương, thậm chí còn theo bản năng hôn lấy bả vai trước mắt mình.

Việc ân ái của người đồng tính kỳ thực rất kỳ quái, cậu cũng thấy tình cảm mãnh liệt của Châu Mẫn rất mê người, dù cho có là đàn ông thì ở thời điểm này vẫn rung động không thôi.

Cả đêm hai người dường như điên cuồng mà quần quýt lấy nhau. Lúc dừng lại thì không biết đã mấy giờ rồi, hai người giờ đây cũng sức cùng lực kiệt.

Đầu óc Gia Ngạn như một khoảng không trắng tinh, rất giống vừa bị tẩy não. Cùng người đàn ông bên cạnh tay chân dây dưa khiến hai chữ “đồng tính” cũng theo cơ thể bị xói mòn đi mất.

Sau khi cùng một người đã quen biết nhiều năm làm tình, trắng trợn trần truồng ôm nhau ngủ, đỉnh đầu của mình chạm vào cằm của đối phương lẳng lặng chờ sớm mai đến. Ngoài ô cửa sổ, thật sự có tiếng chim hót véo von, đệm chăn cũng rất mềm mại, bản thân cậu lại ở trong vòng tay rất ấm áp khiến trong ánh trăng mờ, cậu có một ảo tưởng cả hai là người yêu của nhau...

15. Quyển 2 - Chương 6

Cứ thế, hai người ngủ cho đến giữa trưa, lúc Gia Ngạn bị nhéo lỗ mũi lôi xuống giường thì vẫn còn mơ mơ màng màng, muốn ngủ thêm một lát. Có điều bụng đã bắt đầu kêu, lại còn phải đánh răng rửa mặt xong mới được ăn, cậu đành phải miễn cưỡng bò dậy.

Bởi vì bị người nào đó hành hạ nguyên một đêm, Gia Ngạn đứng cũng không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo lết tới phòng tắm chỉ cách đó vài bước ngắn ngủn. Sau khi tắm xong, chân vẫn cứ mềm nhũn, lại chẳng dám lấy tay đỡ thất lung, sợ bị Châu Mẫn giễu cợt.

Nhưng mà không. Chẳng mấy khi Châu Mẫn không độc mồm độc miệng giấu cợt cậu mà lại lơ đãng ngồi một bên xem TV, chờ được phục vụ.

Gia Ngạn cảm thấy có chút kì quái, nhẹ giọng dò xét: “Chào buổi sáng”. Nhận được lời đáp nhưng lại có cảm giác lạnh lùng khó diễn tả bằng lời.

Cũng chính vì vậy, Gia Ngạn bắt đầu hoài nghi cậu bị ảo giác. Có điều sau khi bữa sáng được dọn ra, hai người cũng chỉ ngồi xuống đối mặt nhau, im lặng ăn phần của mình, không nói bất cứ câu nào với nhau.

Rõ ràng mấy giờ trước còn nồng nhiệt quấn lấy nhau, vừa thức dậy lại trở nên thật xa cách. Gia Ngạn chẳng hiểu thế nào, nhưng cũng chẳng biết nói gì, cúi đầu chậm rãi ăn cho xong bữa sáng. Thỉnh thoảng cậu giương mắt lên lên nhìn về mặt hồ hững của người đàn ông đối diện, chợt cậu cảm thấy có chút hoang mang. Nhớ lại những lời đã nói tối hôm qua, cậu thực sự không thể không hoài nghi độ đáng tin của những lời nói đó. Có thể, Châu Mẫn chỉ thuận miệng nói, hoặc cũng có thể, cậu lại bị lấy ra làm trò cười rồi.

Nghĩ tới đây thì cảm thấy dạ dày có chút khó chịu. Mặc dù cậu thường xuyên bị đùa giỡn, thậm chí ngay từ đầu nghe những lời hứa hẹn của Châu Mẫn cũng chẳng hi vọng gì nhiều, nhưng cho dù thế, cậu vẫn muốn biết rõ ràng.

Gắng sức nuốt xuống mớ đồ ăn đang nhai dở trong miệng, cậu lấy chút dũng khí: “Này...”

Châu Mẫn chỉ hờ hững “Hử” một tiếng.

“Chuyện anh nói hôm qua, có thật không?”

“Chuyện gì?”

“Chính là cái...”

“Cái gì?”

Gia Ngạn càng khó mở miệng, lúng túng, cúi đầu nhìn mặt bàn: “Là chuyện, anh nói cho tôi một gia đình...”

Châu Mẫn không đáp lại ngay.

Đột ngột im lặng bỏ ngang cuộc nói chuyện khiến người khác cảm thấy lúng túng. Gia Ngạn cũng không muốn mở miệng giảng hòa: “Quên đi, coi như tôi chưa hỏi gì”. Sau đó, cậu chỉ có thể xiết chặt đôi đũa, vô thức chọc chọc vào bát.

“Cậu muốn không?”

A...”, Gia Ngạn bị hỏi nên có chút bối rối, tuy rằng cảm thấy Châu Mẫn hỏi như vậy thật xấu xa, nhưng rất cuộc vẫn đặt lòng tự ái sang một bên, nho nhỏ lên tiếng “Muốn.”

“Tôi đã nói thì sẽ giữ lời, chỉ có điều”, Châu Mẫn giương mắt nhìn cậu. Người đàn ông trước mắt hẳn sao lại thế kia? Bất cứ lúc nào trông cũng thật yếu đuối, thành thật đến mức ngu ngốc, “trước tiên tôi phải nói rõ ràng với cậu.”

“Hả?”

“Cậu muốn một gia đình, tôi sẽ cho cậu, nhưng mà có điều kiện.”

“A?”, Gia Ngạn hoảng sợ, “Điều kiện?”

“Chẳng lẽ muốn tôi làm việc không công cho cậu à? Muốn tôi đối xử tốt với cậu, cậu cũng phải bỏ ra chút gì mới đúng chứ.”

“A, đúng, đúng vậy.”

“Một vài quy tắc khắt khe định phải tuân thủ. Tỷ dụ như mấy chuyện ở bên ngoài hẹn hò hay theo đuổi đàn bà, tuyệt đối đều không được!”

“Hả, à việc này, tôi biết rồi.”

“Cậu phải chuyển đến nhà tôi.”

“Được.”

“Cái nhau cũng không được tùy tiện chuyển ra ngoài.”

“A...”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể làm “chuyện đó”.”

“...Này...”

Trần Gia Ngạn bắt đầu toát mồ hôi, lưng cũng thẳng lên, nhưng rốt cuộc vẫn phải gật đầu đồng ý mở điều liên kiên tiếp được đặt ra.

Mà Châu Mẫn hoàn toàn là ở cổ ý làm giá, quyết định làm cuộc tổng tiến công.

Còn người như Gia Ngạn căn bản chẳng nghĩ nhiều, thậm chí còn không có tổ chất đàm phán.

Giống như cầm trên tay món mà mình thích nhất, có thể là đã một lòng quăng trái tim cho vật kia giữ lấy rồi, nhưng Châu Mẫn dù thế nào cũng nói ra tất cả điều kiện mà bản thân có thể nghĩ tới mà trao đổi.

“Còn nữa, ít nhất cậu cũng phải yêu tôi mới được chứ nhỉ?”, Nói xong một mở điều kiện bất bình đẳng, Châu Mẫn ngừng một chút, giọng điệu ra vẻ thờ ơ: “Nếu không yêu mà ở chung với tôi chỉ để bớt cô đơn, như vậy thật quá dễ tiện, chẳng phải là hành vi lợi dụng sao?”

Gia Ngạn tức khắc há miệng ra, giống như vừa giật mình.

Châu Mẫn cau mày, trưng ra vẻ thờ ơ, lại phun thêm một câu: “Tôi cũng không muốn chơi trò gia đình với ai cả. Nếu muốn ở chung, cậu cũng nên nghiêm túc một chút đi.”

Gia Ngạn như không cách nào trả lời, thoáng cúi đầu, tay nắm chặt trên đầu gối dường như vô cùng khó xử. Thật lâu sau mới do dự nói: “Tôi, tôi không biết.”

“Hử?!”

“Tôi không biết có được không.”

Tuy rằng cậu đã dần thích ứng quan hệ thể xác với Châu Mẫn, nhưng mà tiếc rằng cậu không phải một đứa đồng tính luyến ái. Tình cảm của cậu với Châu Mẫn không phải là yêu.

Cậu thật sự muốn có một gia đình càng sớm càng tốt. Dù cho cùng sống với đàn ông cậu cũng không để ý đâu.. Vì rằng không tính là người yêu thì cũng có thể là người nhà, giúp đỡ lệ thuộc vào nhau để cuộc sống không còn cô đơn nữa.

Châu Mẫn yêu cầu cậu làm tình, mặc dù vượt qua giới hạn của người nhà, nhưng với cậu mà nói, nó cũng giống như quăng tiền xu vào máy bán hàng tự động, quăng đủ rồi thì mới có hàng hóa nhảy ra, đó là quy tắc quá hiển nhiên rồi.

Nhưng nhắc tới “Tình yêu”, quả thực cậu có thích Châu Mẫn, nhưng dù sao tính hướng của cậu vẫn là yêu người khác giới, thật sự chưa tiến bộ tới mức có thể yêu người cùng giới.

“Tình yêu” này quả là đồng tiền quan trọng mà túi cậu không có.

Lúc mới vừa do dự cậu đã âm thầm tính toán, có phải tùy tiện gật đầu cho có lệ là xong không. Dù sao yêu hay không yêu, cũng chẳng đoán được ý nghĩ trong đầu người khác.

Nhưng nghĩ đến phải lừa gạt người bạn tốt nhất của cậu thì cũng thật áy náy. Châu Mẫn hào phóng cho cậu một gia đình, cậu cũng chẳng thể báo đáp bằng tình yêu, thậm chí còn lừa gạt, như vậy rất có lỗi với Châu Mẫn.

“Cái gì mà không biết có được không?”, Châu Mẫn đột nhiên cao giọng.

Gia Ngạn biết một khi mình nói ra miệng, ước vọng “có một gia đình” sẽ lập tức tan biến, trong lòng rất khó chịu, cúi đầu không ngừng dùng chân cọ cọ sàn nhà, hồi lâu mới nhỏ giọng: “Tôi không có cách nào yêu anh.”

Trong nháy mắt, Châu Mẫn có cảm giác như tự vươn tay tát mình một cái, thậm chí còn tát mạnh đến mức ù cả tai.

Hôm nay sau khi rời giường hắn cố ý đối xử thật lạnh nhạt để cho Gia Ngạn sốt ruột, đúng ra là vì chính mình tối qua mất kiểm soát, nói ra toàn bộ những lời không nên nói. Giờ thì hay rồi, hắn vừa tỉnh dậy liền ảo não, lo rằng mình sẽ mất đi thể chủ động trong mối quan hệ giữa hai người. Để lấy lại ưu thế, hắn hao tổn tâm trí dùng chút thủ đoạn, để cho Gia Ngạn vướng vào cái bẫy mà hắn đã đặt sẵn.

Hắn biết rõ điểm yếu của Gia Ngạn, biết nên dụ dỗ như thế nào mới có thể lừa Gia Ngạn bước vào, rồi cứ thế mà hả hê thu lưới.

Sự việc quả nhiên phát triển theo hướng mà hắn đã dự liệu, Gia Ngạn vô cùng thành thật.

Ngoại trừ một điểm, hắn có lẽ đã đánh giá quá thấp trình độ thành thật của Gia Ngạn rồi.

Kết quả là biến thành như vậy đây. Đó là sau khi nghe được câu “Tôi không có cách nào yêu anh” như sét đánh giữa trời quang thì Gia Ngạn đã từ mép bẫy xoay người đẹp mắt bước ra ngoài.

Hại hắn chụp một cái uống công vô ích, còn bị đất đá bám đầy mặt.

Châu Mẫn trầm mặc một lúc lâu, mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần, lãnh đạm nói: “Vậy thì quên đi.”

Một lát sau Gia Ngạn mới “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì, đầu cúi càng thấp.

Trong phòng im lặng thật lâu, Châu Mẫn dần dần nghe thấy âm thanh nước nở bị đè nén, nhịn không được quay đầu lại, không nói gì mà nhìn vào bờ vai hơi run run của người đàn ông kia.

“Lâm Gia Ngạn!”

Hai mắt Gia Ngạn đỏ hoe, cậu cảm thấy vừa áy náy vừa thương tâm, cậu thực sự lo mình không phải đồng tính... Cứ như một ngày đẹp trời nào đó, cậu tìm được món đồ mình rất muốn một cách khó khăn, nhưng đến lúc thanh toán lại phát hiện mình không trả nổi tiền vậy.

Nghe Châu Mẫn gọi tên mình, cậu vội dùng ống tay áo lau mắt rồi mới ngẩng đầu. Khóe mắt và chóp mũi đều đỏ hồng cả lên, nhìn thật đáng thương.

“Cậu khóc cái gì, thật ngu ngốc.”

Châu Mẫn không thể hiểu được sự cố chấp của Gia Ngạn đối với hai từ “gia đình”, chỉ cảm thấy một người đàn ông mà suốt ngày khóc lóc thì thật ngu ngốc. Nhìn bộ dạng khổ sở chùi nước mắt của cậu, hắn có chút mềm lòng, giọng cũng nhẹ hơn: “Được rồi được rồi, thật không chịu nổi cậu. Cứ thử một thời gian ngắn xem thế nào đã.”

“Nhưng mà, nếu tôi thực sự không yêu anh...”

Châu Mẫn không hề đề phòng lại bị giáng thêm một gậy vào đầu, tức đến mắt nổ đom đóm, một lúc lâu sau mới hồi phục, nghiêng răng nghiêng lợi, nổi khùng nói: “Cậu nhất định sẽ yêu tôi!”

Nhìn Gia Ngạn xoa xoa chóp mũi, gật đầu ghen ngào nói: “Tôi sẽ cố gắng...”, Châu Mẫn trong chốc lát không nói nên lời. Rốt cuộc, trong hai người bọn ai ngu ngốc hơn ai đây?

Nói thì dễ lắm, nhưng muốn bề thẳng thành công đâu có dễ dàng như vậy. Cho dù tình yêu giữa hai người đàn ông có tuyệt vời như thế nào, nhưng thay đổi giới tính một người cũng không dễ.

Thói quen vẫn không thắng được bản năng. Cho dù Gia Ngạn yếu đuối, cũng sẽ không bởi vì lên giường với hắn thật thoải mái mà quên đi mình vốn thích phụ nữ.

Mà với điều kiện của hắn, chỉ cần Gia Ngạn nghe lời hắn, trung thành tận tâm, mặc hắn muốn làm gì thì làm, như thế là được rồi. Gia Ngạn là loại người chẳng có bản lĩnh gì, ngoại trừ làm tình với hắn thì gần như không có tác dụng gì, chỉ cần nghe lời như vậy là đủ rồi.

Hắn kiêu ngạo như vậy, căn bản không thèm khát gì “tình yêu” của Gia Ngạn.

Gia Ngạn không yêu hấn cũng tốt. Giả như một ngày nào đó hấn không còn say mê lưu luyến Gia Ngạn nữa thì giải quyết mối quan hệ của hai người càng thêm dễ dàng, hấn có thể tìm người tốt hơn, xứng với mình hơn.

Nhưng nhìn vào gương mặt thành thật đến ngốc nghếch kia, chẳng biết vì sao lòng ngực lại nóng lên. Hấn thô bạo mắng một câu “Ngu ngốc”, rồi vẫn vươn tay ra, ôm lấy bả vai mỏng gầy của người kia.

Hai ngày đầu dọn về nhà Châu Mẫn trôi qua rất vui.

Cuộc sống gia đình của hai người chung sống khiến cho Gia Ngạn vui vẻ vô cùng, không phải thui thủi ăn cơm tối một mình, có người cùng nói chuyện phiếm, xem TV, quên mang chìa khóa cũng chẳng cần lo lắng. Cảm giác người nhà thân thiết hơn so với bạn bè, thật tốt.

Chỉ trừ mỗi ngày tới lúc đi ngủ cậu lại có chút căng thẳng.

Tuy rằng không thể phủ nhận rằng công phu trên giường của Châu Mẫn rất tuyệt, cho dù bị lấn qua lấn lại đến mức đau đớn, lần nào cậu cũng đạt tới cao trào khoái cảm. Nhưng cảm giác bị người ta cấm vào thật chẳng dễ chịu chút nào, xương sống thắt lưng mỗi đến nỗi chẳng còn chút sức lực, thường bị làm tới đau chảy nước mắt. Thành thật mà nói, cậu thà tự dùng tay giải quyết vấn đề sinh lý còn hơn là trưng cái mông mình ra gánh tai ương để đổi lấy cái khoái cảm mãnh liệt.

Hơn nữa kể từ khi hai người “thỗ lộ”, cậu càng không có cách nào được buông tha. Lúc Châu Mẫn dè ra cởi quần áo, tay cậu cứng ngắc chân cũng phát run, rõ ràng ý thức được mình và bạn tốt đang làm chuyện hay ho gì, cảm giác bị cưỡng ép và xấu hổ luôn khiến cậu cảm thấy căng thẳng, căn bản không dám ngẩng lên nhìn mặt đối phương.

Cảm giác “chỗ bị tiến vào” ngày càng nhạy cảm hơn so với trước kia, chỉ cần một chút kích thích nhỏ thôi nó cũng liệu mạng co lại, khiến Châu Mẫn nhiều lần không kiềm chế được mà sớm xuất ra, rồi tức giận mà trối chặt lại, tách hai chân ra rồi một phen hoành hành ngang ngược, hành hạ đến khi cậu không chịu nổi mà nức nở xin tha.

Cứ thường xuyên làm với nhau nhiều riết rồi quen, cơ thể cũng ăn ý hơn, cứ kích thích từ phía sau là y như rằng cậu sẽ có phản ứng. Cậu cũng chẳng cách nào giống được Châu Mẫn, chỉ cần nhìn thấy cơ thể trần truồng nam tính của đối phương là đã cương rồi.

Bất cứ khi nào cảm thấy sự tương phản của hai người, cậu lại bắt đầu chột dạ.

Kim đồng hồ chỉ 11h, tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng, cho thấy đã đến giờ đi ngủ. Châu Mẫn mở cửa, quần khăn tắm đi ra. Trong phòng máy điều hòa luôn bật, cho dù trời có lạnh đến mức nào thì hấn vẫn thích ngủ trần. Mà người đàn ông trên giường lại giấu mình trong bộ đồ ngủ kín mít, nút trước nút sau cài chẳng thiếu cái nào.

“Ngủ thôi.”

“Ừ”, Người đàn ông đáp một tiếng liền nằm xuống, rõ ràng là đang căng thẳng. Châu Mẫn cũng đã quen với vẻ không được tự nhiên của cậu, vén chăn lên giường, thấy Gia Ngạn thật giống học sinh tiểu học chuẩn bị làm bài kiểm tra, tư thế nằm ngay ngắn đúng chuẩn luôn.

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Châu Mẫn nhìn cậu trong chốc lát, tắt đèn, nhưng cũng không hề cậu ra rồi cởi quần như ngày thường, mà xoay người, đưa lưng về phía cậu, ám chỉ: “Hôm nay mệt rồi, không cần làm chuyện đó”

Một lúc sau có thể cảm giác được Gia Ngạn khẽ thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng bắt đầu thả lỏng, rồi sau đó từ từ cuộn tròn lại, dần dần chỉ còn tiếng hít thở ngọt ngào.

Châu Mẫn nhắm mắt lại, cau mày cười khổ.

Vẫn cứ như vậy, chẳng tiến bộ chút nào.

Ngoại trừ việc đỏ bừng mặt cũng như không nói lời kháng cự: “Tôi không làm nữa”, thì Gia Ngạn vẫn y xì như cũ.

Quan hệ hai người bọn họ tiến triển, chẳng qua là từ bạn bè quan hệ thể xác, bay lên một chút thành người nhà quan hệ thể xác mà thôi. Chẳng biết khi nào mới có thể hoàn toàn trở thành người yêu, thậm chí còn không biết ngày mai tươi sáng ấy có đến không nữa. Gia Ngạn là cái đồ đầu gối đốt cũng không bùng lên được, chỉ có thể là đốm lửa xiu xiu cháy âm ỉ.

Châu Mẫn đột nhiên cảm thấy chẳng muốn làm chuyện đó chút nào.

Rõ ràng hiểu được người đàn ông ngủ bên cạnh không yêu mình, cho dù cơ thể nóng lên mà đặt người ta dưới thân rồi tận tình xâm phạm, hẳn vẫn cảm thấy thật trống rỗng.

Chỉ theo đuổi những khoái cảm từ quan hệ thể xác, thật sự chẳng thú vị chút nào.

Một tuần qua thật nhanh, thứ bảy đã là năm mới. Chiều tối thứ sáu tan tầm, phố xá vô cùng náo nhiệt, ai ai cũng muốn ăn mừng đêm trước Tết dương lịch, Châu Mẫn đã đặt trước chỗ ở nhà hàng, mua một đôi găng tay mỏng nhưng vô cùng ấm áp làm quà rồi mới đi đón Gia Ngạn.

Thật hiếm khi Gia Ngạn không phải tăng ca, đứng trước cửa công ty thật sớm chờ hắn. Sau khi thấy chiếc xe quen thuộc, cậu hào hứng chạy tới, đợi đến khi xe dừng hẳn mới mở cửa chui vào, tươi cười rạng rỡ.

“Lạnh quá đi!”, Vừa cảm thán vừa xoa xoa hai tay, đôi mắt cậu cong cong lại, rất dễ nhận thấy tâm tình cậu hiện giờ rất tốt.

“Ừ”.

“Châu Mẫn này...”

“Sao?”, Nhìn dáng vẻ hân hoan của Gia Ngạn, Châu Mẫn bất tri bất giác cũng bị cuốn hút, các cơ trên mặt bắt đầu có chút thả lỏng, “Chuyện gì?”

“Bọn tôi vừa mới được phát lương tăng ca.”

Nghe xong, Châu Mẫn lập tức cảm thấy người này căn bản là đứa ngốc hay là một đứa hết thuốc chữa gì đó, thế nên bực tức lườm cậu một cái.

“Này này”, Gia Ngạn hăng hái bừng bừng: “Ngày mai là năm mới, tối nay tôi mời anh ăn cơm, hải sản được không?”

“Hả?”, Châu Mẫn nhìn cậu một cái: “Cậu mời tôi?”

“Đúng vậy! Còn nữa đồng nghiệp mới giới thiệu cho tôi một nhà hàng, nghe nói cũng không tệ. Đúng lúc hôm nay tôi mới được lãnh lương, thế nên tôi mời anh nhé.”

Châu Mẫn nhìn gương mặt người kia hơi hơi đỏ lên: “Ừ”, một tiếng, đột nhiên cảm thấy đi ăn ở một quán ven đường cũng không tệ, hủy chỗ tốt mình đặt trước cũng không sao.

Song lần này không phải là một quán bình dân nào đó. Mặc dù tuyệt đối không phải là nhà hàng hải sản xa hoa cao cấp, nhưng Gia Ngạn bỏ tiền đến một nhà hàng hạng trung như thế này cũng đủ khiến Châu Mẫn ngạc nhiên rồi.

“Hình như cua xào ớt này cũng ngon lắm...”, Gia Ngạn cúi đầu lật menu rất nghiêm túc: “Anh muốn ăn gì cứ gọi, không cần khách khí với tôi.”

Châu Mẫn cũng tiện tay lật menu. Tô hùm một cân 20 đồng, cua một con 15 đồng, mức giá này coi như hợp lý, cũng không phải là tô hùm một cân 188 đồng, tính ra thì hai người ăn hết chừng hai ba trăm đồng, cũng không tính là đắt.

Tay kê gô lên mặt bàn, Châu Mẫn giương mắt nhìn người đàn ông đối diện đang nghiêm túc xem menu. Tiền lương của Gia Ngạn không nhiều lắm, không tăng ca thì vĩnh viễn chẳng có cách nào vượt qua ba con số, tiết kiệm cho tới bây giờ, ngay cả thuốc lá cũng cũng không nỡ hút, nếu mà ăn đắt một chút thì không chừng bữa trưa cậu sẽ lén ăn bánh mì trong một thời gian dài cũng nên.

“Cậu gọi là được rồi.”

“Ừ... Được.”

Gia Ngạn gọi tôm, cua với sò, nhìn thấy được cậu có chút chần chừ, nhưng mà vẫn một hơi gọi luôn tám con cua. Bốn hấp, bốn cay, cua tuy vỏ lớn nhưng thịt cua có thể ăn lại không nhiều. Tôm hùm lại càng đầu to thân nhỏ, hai cân cũng chả bõ dính răng. Hải sản căn bản chẳng phải là ăn để no bụng. Hai người đàn ông trưởng thành ngồi đối diện nhau vừa nói chuyện vừa bóc ăn, muốn cho no e là phải gấp đôi chừng này mới đủ.

Tới khi trong mâm chỉ còn một con cua, Gia Ngạn nhìn một chút, hỏi: “Không đủ thì kêu thêm đi.”

“Không cần”.

Gia Ngạn nghĩ nghĩ: “Nhưng anh chưa ăn no mà, chúng ta có thể gọi thêm một phần...”

“Tôi no rồi”.

Gia Ngạn có chút cảm kích cười cười với hấn: “Anh đừng khách khí.”

“Thật sự không cần, kêu thêm một phần ăn cũng không hết.”

Châu Mẫn ngoài mặt bình tĩnh từ chối, bên trong lại cảm thấy mình đúng là có bệnh mới tiết kiệm như vậy. Cả đời hấn chưa từng giả bộ ăn no một cách oan ức như vậy, chẳng lẽ bệnh keo kiệt có thể lây à?

Gia Ngạn “Ừ” một tiếng, chẳng hề kiên trì, cúi đầu cầm lấy con cua, cẩn thận gỡ thịt, chấm nước tương, để vào bát của Châu Mẫn: “Cho anh”.

“Sao?”

“Tôi ăn không nổi nữa rồi, anh đừng lãng phí”, Gia Ngạn vừa nói vừa tìm trong tô tôm hùm chua cay: “A, còn sót cangk thật to này”, Sau đó hăng hái bưng bưng gỡ chút thịt bỏ vào miệng nhai.

Cái tên keo kiệt này khiến cho Châu Mẫn buồn cười, nhưng vẫn đem miếng thịt cua Gia Ngạn gỡ cho bỏ vào miệng, lồng ngực chợt có cảm giác vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Vén màn đi ra, hấn nhìn Gia Ngạn cẩn thận xếp ngay ngắn những đồng tiền lẻ vào ví, rồi nhét ví vào túi trong của áo khoác, sau đó cài áo lại, cẩn thận vỗ vỗ một cái. Thấy thế Châu Mẫn đành bất lực cười khổ.

“Muốn đi xem phim không? Tôi mời.”

Châu Mẫn quay đầu nhìn cậu: “Sao lại đột nhiên hào phóng với tôi thế? Cậu dư dả như vậy à?”

Gia Ngạn có chút ngượng ngùng: “Cũng không phải... Đây là việc nên làm mà. Vừa vặn có chút tiền, lại là năm mới, muốn mời anh một bữa cơm...”

Châu Mẫn đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, không nói thêm gì nữa, ngón tay cong lên, dùng sức búng một cái vào trán người đang lúng ta lúng túng này.

Hấn biết Gia Ngạn đang dùng phương thức của mình để đối xử tốt với hấn.

Nhưng mà điều hấn muốn không phải như vậy.

“Thuê VCD về xem, lạnh thế này tôi không muốn lang thang trên đường”.

Hai người thuận đường ghé vào cửa hàng chọn VCD, rồi qua siêu thị ôm một đồng đồ ăn vặt về, rời khỏi dòng người vui vẻ đang hối hả ngược xuôi trên đường, trực tiếp về nhà cùng nhau trải qua ngày cuối cùng của năm.

Tất cả VCD đều là Châu Mẫn chọn. Cái đầu tiên mở lên là phim kinh dị, thậm chí Châu Mẫn còn cố ý tắt hết đèn phòng khách, hai người ngồi cùng nhau trên sofa chăm chú nhìn vào màn hình ảm đạm, trên mỗi người còn cầm một túi khoai tây chiên.

Phim chiếu được một nửa, Gia Ngạn ăn “Rột rột rột rột”, hai miếng khoai rồi không ăn lần nào nữa, càng không nói lời nào mà chỉ vòng tay ôm chặt đầu gối.

Châu Mẫn nhướn mày nhìn cậu, người này luôn rất dễ dàng xúc động, biết rõ tất cả đều là giả mà còn như vậy: “Sợ thì ngồi lại đây.”

Gia Ngạn vội dịch lại cạnh hắn. Châu Mẫn thuận thế, ung dung quàng tay ôm ngang hông Gia Ngạn, mà cậu hết sức chuyên chú căng thẳng nhìn màn hình lại chưa phát giác ra.

Châu Mẫn không nhìn màn hình, bộ phim chẳng có nội dung đặc sắc, hắn có thể dễ dàng tìm ra chỗ sơ hở trong phim. Thế nên hắn không cảm thấy sợ. Bộ phim kia còn không thú vị bằng chỉ ngồi xem Gia Ngạn.

Bình thường Gia Ngạn như khúc gỗ, lúc này biểu cảm của cậu lại hết sức phong phú, bộ dạng hoảng sợ còn chân thật hơn cả diễn viên. Có thể đoán được từng đoạn cao trào của phim nhờ biểu cảm của cậu, cho nên Châu Mẫn chỉ cần nhìn cậu là được rồi.

Đợi đến khi nữ chính ở một mình trong căn phòng trống, ống kính lúc gần lúc xa, bối cảnh âm nhạc kích động cảm giác sợ hãi, con quỷ kia chuẩn bị móc ruột một người, thì Châu Mẫn đã muốn ngáp rồi. Chỉ có Gia Ngạn là càng ngày càng sợ hãi, có điều ngó qua thì thấy Châu Mẫn rất bình tĩnh, nhìn lại mình sợ hãi thế này, nghĩ đi nghĩ lại, cậu đành lấy tay che mắt rồi xem qua kẽ tay.

Châu Mẫn có chút buồn cười, xấu xa gỡ tay cậu ra, không chế mười ngón tay rồi tách ra đặt hai sườn cậu. Đáng thương cho Gia Ngạn đang căng thẳng, bản năng mách bảo nên rút tay về che mắt cho bớt sợ, chỉ có điều Châu Mẫn vững vàng đè lại, chỉ có thể nhìn con quỷ trên màn ảnh mà sợ hãi kêu không ngừng, Châu Mẫn thì lại “Ha ha” cười bên tai cậu.

Trên màn ảnh, nữ chính đang bị con quỷ đuổi đến không còn đường nào để trốn, co ro run rẩy trong góc phòng, gương mặt méo mó được phóng đại trước ống kính. Gia Ngạn hoàn toàn bị dọa cho sợ hãi cũng bị Châu Mẫn đè chặt xuống ghế salon.

Ánh sáng mờ ảo, vẻ mặt Châu Mẫn lại dữ tợn, Gia Ngạn còn đang đắm chìm trong không khí sợ hãi vẫn chưa thể thoát ra được, đến mức liên tục kêu thảm thiết.

Châu Mẫn rút cuộc nhin không được mà bật cười, với lấy remote tắt TV, rồi bật hết đèn lên.

“Cậu thật ngu ngốc”.

Tim Gia Ngạn vẫn đang đập thình thịch, mắt trừng lớn, căng thẳng thở phì phò.

“Rất sợ sao?”

Gia Ngạn nuốt nước miếng, thành thật gật đầu lia lịa, phản ứng y chang động vật bị chấn kinh.

Châu Mẫn nhìn cậu từ trên cao trong chốc lát, chợt cúi đầu chặn lại cái miệng đang hé mở, dùng sức lột quần áo cậu.

Gia Ngạn giật mình, cảm nhận bàn tay đang thăm dò trong quần cậu, Gia Ngạn giãy dụa kêu “Không được không được”, liên tục. Châu Mẫn lập tức tăng sức mạnh, có chút thô bạo giật quần, lộ ra cặp mông trắng nõn của cậu.

Gia Ngạn ở phía dưới hoảng hốt không ngừng chống cự, nhưng mà vẫn bị hắn tách rộng hai chân, mạnh mẽ tiến vào.

Sự “vào ra” vừa bắt đầu, Gia Ngạn còn có chút rối loạn, eo bị giữ chặt, cái mông bị ra vào mạnh mẽ lập tức co rút, sống lưng tê dại, nhin không được mà rên rỉ.

Châu Mẫn vuốt ve khuôn ngực cậu, vừa tiếp tục rút ra cắm vào. Nhìn vẻ mặt hỗn loạn của Gia Ngạn khi bị mình hung ác xâm phạm, bụng dưới lại càng thêm nóng hơn, động tác càng thêm mạnh mẽ khiến Gia Ngạn không thốt được lời nào.

Chỗ kết hợp rất nhanh đã ẩm ướt, Châu Mẫn nảy sinh chút ác độc mà nắm lấy hạ thân của người kia, nghe những tiếng rên rỉ khàn khàn đáng thương của cậu, sau một đợt kịch liệt “vận động” khá dài, cuối cùng mới mạnh mẽ đâm sâu vào trong cơ thể cậu, run rẩy bắn ra, sau đó bỗng nhiên ôm chặt cậu, vùi mặt vào hõm cổ cậu.

Cuối cùng cũng được giải thoát, Gia Ngạn thở dốc không ra hơi, mông rất đau, chân cũng bị chuột rút. Cậu rất hoang mang, không biết tại sao đột nhiên Châu Mẫn lại hung ác như vậy.

Ôm lấy cánh tay run rẩy của hắn, hai lồng ngực dán chặt vào nhau. Dường như đối phương có gì đó muốn nói, nhưng ngoại trừ tiếng thở dốc thì không gian vẫn cứ yên lặng.

Rõ ràng là vừa rồi làm tình rất kịch liệt nhưng Châu Mẫn có vẻ không vui.

Gia Ngạn nghi hoặc đặt tay lên lưng đối phương, rồi sau đó vuốt nhẹ lên trên một chút, sờ sờ mái tóc mềm mại.

Châu Mẫn chỉ cảm thấy trong lòng chua xót.

Mặc dù sau khi làm sẽ dịu dàng như vậy, nhưng việc Gia Ngạn kháng cự theo bản năng vẫn khiến cho ngực hắn nhói đau.

Có lẽ Gia Ngạn thật tâm muốn đối xử tốt với hắn, quan tâm hắn.

Nhưng kỳ thực Gia Ngạn một chút cũng chẳng biết.

Mà ngay chính hắn cũng không hiểu.

Giống như bây giờ không phải là đủ rồi sao? Rốt cuộc hắn còn muốn điều gì từ Gia Ngạn? Tại sao vẫn không thể cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc, vì sao vẫn cứ canh cánh trong lòng?

16. Quyển 2 - Chương 7

Mấy ngày nay Gia Ngạn bắt đầu cảm thấy mắt mình có chút khó chịu. Đưa tay sờ, cậu có thể cảm nhận được một cục nhỏ cộm cộm dưới mí mắt, chắc là bên trong đã sưng tấy mưng mủ lên rồi.

Châu Mẫn nói ca phẫu thuật này rất đơn giản, chi phí phù hợp, chỉ cần rạch một đường trên mí mắt, lấy mủ ra thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng mà đã đi bệnh viện thì tốn tiền là chuyện đương nhiên. Dù chỉ một căn bệnh nhỏ thì chi phí cũng cao ngất ngưỡng rồi. Thế nên Gia Ngạn chần chừ mất vài ngày, đến khi chịu không nổi cảm giác cộm cộm sưng sưng này, thậm chí sợ cục nhỏ lớn hơn mới hạ quyết tâm, thừa dịp cuối tuần tranh thủ đến bệnh viện chịu một nhát dao cho rồi.

Giữa trưa, sau khi mặc xong chiếc áo khoác cồng kềnh, Gia Ngạn đi qua phòng khách thì thấy Châu Mẫn đang bận rộn bên laptop, trong tay còn cầm một mớ tài liệu lộn xộn.

Trong khoảng thời gian gần cuối năm này, rõ ràng Châu Mẫn bận rộn hơn rất nhiều, cuối tuần cũng chẳng có thời gian mà ngủ nướng. Hắn dậy rất sớm, ăn xong pha một cốc trà xanh rồi bận rộn đến tận bây giờ.

Gia Ngạn đi tới giúp hắn pha một cốc trà mới: “Tôi đi bệnh viện. Trên đường về sẽ tranh thủ mua đồ ăn luôn.”

Châu Mẫn ngẩng đầu lên khỏi laptop: “Cần tôi đi cùng không?”

“Không cần đâu, tôi sẽ về sớm thôi. Anh bận thì cứ làm việc đi”, Gia Ngạn không thích làm phiền người khác, mấy chuyện nhỏ nhặt này tự mình làm là được rồi. Châu Mẫn lại bận rộn như thế, chỉ vì một tiểu phẫu cón con mà mất công đưa cậu tới bệnh viện thì thật đúng là chuyện bé xé ra to.

Công ty Gia Ngạn làm thẻ bảo hiểm y tế cho nhân viên ở một bệnh viện bình thường, thủ tục cũng không quá rắc rối, vừa bước vào đã cảm thấy có chút lộn xộn.

Gia Ngạn đang hoảng xếp hàng chờ đăng ký, đang buồn chán muốn chết, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cậu, quay đầu quan sát hồi lâu mới nhận ra người kia. Đó là một người bạn hồi đại học, giao tình cũng

không tệ. Mặc dù biết học ngành Y thì tương lai sẽ làm bác sĩ, nhưng không ngờ bây giờ cậu ta lại đến bệnh viện này làm việc.

Chả mấy khi gặp lại bạn cũ, Gia Ngạn không xếp hàng nữa, hai người đứng một bên hàn huyên một hồi lâu. Vừa khéo người kia là bác sĩ khoa mắt, khám qua cho cậu rồi nói việc này rất đơn giản, nếu Gia Ngạn không ngại đau một chút thì hẳn có thể len lén phẫu thuật giúp Gia Ngạn trong phòng làm việc của mình, có thể tiết kiệm toàn bộ chi phí đăng ký phẫu thuật.

Vì muốn tiết kiệm chút tiền, đương nhiên Gia Ngạn không tới phòng phẫu thuật, dứt khoát miễn luôn cả thuốc tê. Anh bạn bác sĩ giúp cậu lật mí mắt, cầm một con dao nhỏ nhanh chóng lấy mủ ra. Mặc dù cảm thấy khá đau, nhưng chỉ trong vài giây đã xong, hơn nữa không cần băng gạc, quả thực tiện hơn không ít.

Đối phương nhiệt tình để cho cậu ngồi trong phòng nghỉ ngơi, mở cửa đi ra ngoài, lúc trở về thì thả một túi đồ vào tay cậu: “Thuốc mang về, có hướng dẫn sử dụng phía trên đó. Ấy dà, không cần khách khí đâu, tớ được miễn phí mà. Cậu về nhà, sau đó. . . A, chờ một chút, cậu tới một mình à? Tớ tưởng có người đến cùng cậu chứ. Một lát nữa sợ là không mở mắt ra được đâu, gọi người tới đón thì hơn”.

“Không cần đâu, không sao, để tớ quen một chút là được rồi”.

Gia Ngạn nói thật nhẹ nhàng, nhưng thực sự cảm thấy đau hơn gấp mấy lần so với lúc này. Miệng vết thương không có vấn đề gì, nhưng bởi vì rạch hơi sâu bên trong, bị nước mắt kích thích mà xót như ngâm nước muối, thoáng cái không mở mắt nổi.

“Như vậy đi, tớ đưa cậu tới cổng, cậu gọi taxi về”.

Gia Ngạn đồng ý, nhưng đương nhiên sẽ không bỏ tiền ra để kêu taxi. Đứng lên dựa người vào anh bạn bác sĩ, mò mẫm đi ra ngoài.

Đoán chừng đã gần tới cổng, đang rầu rĩ, đột nhiên nghe thấy bác sĩ nói: “Này, đây là bạn cậu tới đón phải không?”

Gia Ngạn miễn cưỡng mở đôi mắt ầng ằng nước, mặc dù ánh mắt hoàn toàn mờ hồ, nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng một người đàn ông cao gầy đang dựa vào xe.

“Ngu ngốc, sao lại khóc như vậy”.

“Không phải khóc”, Gia Ngạn vội vã giải thích: “Tôi không đau...”

Châu Mẫn chẳng thèm nghe cậu giải thích, cảm ơn bác sĩ rồi nhét cậu vào trong xe, lấy khăn tay ra thô bạo lau nước mắt tèm lem trên mặt cậu.

“Xấu muốn chết, sao lại thế này, lượng thuốc tê không đủ sao?”

“Tôi không tiêm thuốc tê...”

“...”

Lúc về đến nhà ngay cả con mắt kia của Gia Ngạn cũng ngập tràn nước, hai mắt hoàn toàn không mở ra được, việc gì cũng không thể làm. Châu Mẫn giúp cậu cởi giày, dìu vào nhà, cởi áo khoác cùng quần dài, ôm cậu lên giường.

Động tác miễn cưỡng coi là dịu dàng, nhưng mắng chửi thì từ nãy tới giờ vẫn chưa ngừng.

“Sao lại có người ngu ngốc như cậu chứ, muốn tiết kiệm tiền thì cũng không được làm như vậy! Làm phẫu thuật chính quy mới an toàn, tại sao lại nghe tên lang băm kia xúi bậy?”

“Là tôi muốn tiết kiệm. Hơn nữa cũng không nghiêm trọng, bác sĩ nói ngủ một giấc là ổn...”

“Vậy thì mau ngủ cho tôi!”

Ném một tấm chăn bông tới phủ lên người cậu, hẳn trùm thật kín. Gia Ngạn không mở mắt được đành ngoan ngoãn cuộn tròn trong chăn. Mặc dù cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn đau đến lặn qua lặn lại.

Cảm giác được Châu Mẫn vẫn luôn ngồi một bên giúp cậu lau nước mắt nước mũi, mặc dù động tác không hề dịu dàng, nhưng lại thật ấm áp. Tiếng chữ bới thao thao bất tuyệt nhỏ nhỏ cũng chẳng hề chói tai, ngược lại còn khiến cậu cảm thấy an tâm. Trong cơn đau đớn dày vò, cậu mơ màng say giấc.

Lúc tỉnh lại, mắt đã không còn đau như trước nữa. Có lẽ muối trong nước mắt có tác dụng với miệng vết thương. Cảm giác đau đớn giảm hơn phân nửa thật rất dễ chịu.

Sau khi thị giác khôi phục rõ ràng, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu, là gương mặt say giấc của người đàn ông bên cạnh.

Hình như giấc mộng của hắn không được vui vẻ cho lắm, cứ chốc chốc lại cau mày, đôi môi mỏng như chỉ chực phun ra lời lẽ ác ý như vạ mũi tên thấm độc.

Nhưng không hiểu sao Gia Ngạn cảm thấy gương mặt hắn rất dịu dàng.

Ngắm trong chốc lát, Gia Ngạn lặng lẽ nhích tới gần một chút, cẩn thận đặt tay lên eo hắn.

Lòng ngực chợt dấy lên cảm giác ấm áp kỳ lạ trước nay chưa từng có. Cậu thực không biết đó là gì, chỉ theo bản năng vui mặt vào ngực Châu Mẫn.

Cậu thực sự chẳng hiểu, chỉ là có lẽ cảm thấy lòng rất ấm, muốn gần hắn thêm một chút, chỉ một chút nữa thôi...

Cảm nhận mái tóc cọ vào ngực có chút ngứa, Châu Mẫn hơi nhích người rồi mở mắt nhìn người đàn ông đang vui trong ngực mình, mơ hồ hỏi: “Sao thế?”

Gia Ngạn giật mình, lấp ba lấp báp: “Ừm... A... Trên người anh có mùi gì đó...”

“Hử?”, Châu Mẫn nhắm mắt lại chau mày: “Ngày nào tôi cũng tắm.”

“A, là mùi hương rất dễ chịu”, Gia Ngạn vội vàng giải thích: “Ừm, loại hương này...”

“Cậu nói nước hoa?”, Châu Mẫn lơ đãng, khẽ ngáp dài: “Cậu thích?”

“À... ừ.”

“Vậy à”, Châu Mẫn dường như hơi buồn ngủ, thuận thế ôm Gia Ngạn vào lòng, tùy tiện hôn cậu một chút, nửa đề lên người cậu, chẳng mấy chốc đã lăn ra ngủ tiếp.

Gia Ngạn dán vào người hắn, ôm lấy eo hắn, vui sâu vào lòng ngực lặng im nghe tiếng tim đập của hắn trong chốc lát, rồi từ từ khép đôi mắt lại.

Qua ngày hôm sau, mắt đã gần như hồi phục hoàn toàn. Gia Ngạn rất vui vì hôm qua không tốn tiền phẫu thuật. Cậu vui vẻ ở nhà dọn phòng, phơi chăn bông, tưới nước cho bồn cây nhỏ trên ban công, tinh thần thật sung mãn.

Còn Châu Mẫn hết sức chuyên tâm vui đầu vào chồng công việc cao ngất bị gián đoạn vào hôm qua nên chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến cậu.

Gia Ngạn làm xong tất cả việc nhà bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Hôm nay Châu Mẫn không cho phép cậu xem TV, cũng chẳng trò chuyện với cậu. Gia Ngạn một mình hết nhìn đông tới ngó tây. Trong chốc lát đã chẳng còn gì làm, cậu bèn tự giác ngồi bên cạnh Châu Mẫn, ôm chân lên sofa, nửa dựa vào Châu Mẫn bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Đang ngủ say, đột nhiên bị ai bóp mũi, cậu không thở được đành mở mắt ra, trông thấy Châu Mẫn xấu xa đang lấy ngón tay kẹp chặt mũi mình.

“Ra ngoài đi dạo một lát”.

“Hử?”

“Tôi xong việc rồi. Cùng đi mua ít đồ”.

“A, được!”, Gia Ngạn lặn một cái rồi bò dậy, nhảy nhót vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau đi dạo phố. Trước đây hai người có ra ngoài với nhau nhưng cũng chỉ để ăn cơm, còn những lần khác, quần áo giày dép Châu Mẫn mua cho cậu cũng là tự hắt ước chừng, chưa từng hỏi qua ý cậu.

Cảm giác có người cùng mình đi dạo khiến cho Gia Ngạn rất vui. Cậu hăng hái bưng bưng lôi kéo Châu Mẫn dạo qua mấy cửa hàng quần áo bình dân, mua áo khoác giảm giá và tất, còn tới quán ven đường mời Châu Mẫn ăn hai xiên thịt nướng. Cậu cảm thấy rất hài lòng, thế mà người đàn ông tướng mạo tuấn mỹ lại nhường mỳ nhét cậu và mở đồ vào trong xe, lái sang phố khác.

Châu Mẫn kiên quyết dẫn cậu đến những nơi mà trước đây cậu chỉ dám đứng ngoài nhìn. Nghe mấy đồng nghiệp lớn tuổi bảo mấy shop trên con đường này đều có giá cắt cổ, mua một cái cà vạt là đi tong một tháng tiền lương. Hắt đi rồi mới đến đây đốt tiền.

Có điều khi vào điệu bộ dừng dừng của Châu Mẫn, nghe được câu trả lời: “Ở đây không đắt”, thì cậu ngay lập tức an tâm. Cậu biết thu nhập của Châu Mẫn cao hơn so với cậu, cũng chẳng rõ là bao nhiêu, nhưng cậu cảm thấy cũng phải cao hơn gấp hai gấp ba. Cho nên nếu Châu Mẫn nói chẳng đắt chút nào, hắt cái giá kia cũng chấp nhận được.

Đứng trước quầy nước hoa, ngắm nhìn những chai lọ kiểu dáng và màu sắc tinh tế, Gia Ngạn cảm thấy thật thú vị. Tuy rằng cậu không hiểu rõ lắm mấy cái mùi hương gì đó mà nhân viên bán hàng đưa ra, chỉ biết rằng có chất gì đó cay cay, hương gỗ, hương cam tươi mát... nhưng đến cuối cùng cũng mù tịt... Tuy vậy cậu cảm thấy mỗi mùi đều rất thơm, kiểu dáng bề ngoài cũng rất tinh xảo, cho dù không xài nhưng đem về trưng bày cũng tốt.

Châu Mẫn cầm mấy chai nước hoa mà nhân viên cửa hàng giới thiệu đưa tới trước mặt cậu: “Cậu cảm thấy cái nào được?”

“Ưm”, Gia Ngạn gãi gãi đầu, do dự chỉ vào chiếc lọ tròn màu xanh biếc: “Nghe bảo cái này có thể giúp tinh thần thoải mái, anh có thể dùng trước khi đi làm...”

“Không phải tôi dùng”, Châu Mẫn nhìn cậu một cái: “Mua cho cậu, chẳng phải là cậu thích à”.

“Hả? Cho tôi?”, Gia Ngạn có chút giật mình, luống cuống: “A...Tôi không biết... Loại nào cũng được...”

Châu Mẫn quàng cho cậu ánh mắt ẩn ý chữ “ngu ngốc”, rồi sau đó tự mình ngửi thử. Song hắt khế nhường mỳ, suy nghĩ trong chốc lát thì bảo nhân viên đổi qua lọ khác.

Gia Ngạn đứng bên cạnh nhìn hắt. Châu Mẫn không thích cười, trên mặt luôn trưng ra vẻ không kiên nhẫn. Vẻ mặt khiêu khích kiêu ngạo này của hắt chẳng ảnh hưởng chút nào tới đường cong trên gương mặt nhìn nghiêng, ngược lại nhìn thật sự rất đẹp.

Gia Ngạn cảm thấy người đàn ông này rất hợp dùng nước hoa.

“Hay cái này”, Châu Mẫn đưa qua một lọ màu xanh da trời nắp nhôm và một lọ dài trong suốt nhạt màu: “Poloblu và Kenzo, cậu thử xem.”

Gia Ngạn xịt một chút lên tay, do dự, khứu giác của cậu do ngửi quá nhiều mùi hương nên có chút hỗn loạn.

“Cậu thấy thích loại nào nhất?”

“A...”

Châu Mẫn không kiên nhẫn: “Nhanh lên một chút, đừng lè mề nữa”.

“A, anh, loại giống anh”.

“Hử?”

“Tôi muốn dùng cùng loại với anh”.

Châu Mẫn như có chút đăm chiêu mà liếc cậu một cái, ngay cả nhân viên cửa hàng cũng tò mò lên nhìn hai người. Gia Ngạn không biết mình đã nói sai cái gì, có chút lúng túng.

“Gucci Pour Homme?”

Một lọ màu hổ phách kiểu dáng cổ điển được đưa đến tay Gia Ngạn, thử xịt một chút, quả nhiên là mùi hương trên người Châu Mẫn, Gia Ngạn vội vàng gạt đầu.

Nhân viên cửa hàng xoay người lấy ra một hộp, chuẩn bị gói lại, lúc này Gia Ngạn mới nhớ còn chưa rõ giá tiền, cậu ngó một chút, con số phía trên khiến cậu thiếu chút nữa ngã ngửa.

“Chờ, chờ một chút!”

Đùa à, chỉ vì một lọ nước hoa bốn năm mươi ml, cậu ngay cả cơm cũng khỏi phải ăn sao? Mặc dù cậu cũng biết nước hoa là thứ tương đối đắt tiền, nhưng người cùng phòng làm việc với cậu rõ ràng chỉ cần hơn trăm đồng là có thể mua một lọ to dùng rồi mà.

Trán Gia Ngạn đỏ mồ hôi, vội lén kéo kéo áo người đàn ông bên cạnh, nhỏ giọng: “Này... Tôi không cần đâu...”

Châu Mẫn liếc cậu một cái: “Tôi trả tiền.”

“Không được”, Gia Ngạn vội lắc đầu: “Tôi muốn dùng thì sẽ tự mua...”, Cậu cũng là người có thu nhập, sao lại có thể vô duyên vô cớ xài tiền của Châu Mẫn.

Kết quả vẫn là Châu Mẫn trả tiền trước, trong ví Gia Ngạn không có nhiều tiền mặt đến vậy, thế cũng quên mang theo, chỉ có thể nghĩ rằng “lần sau, nhất định lần sau sẽ trả tiền cho Châu Mẫn”.

Kỳ thực, cậu cũng biết Châu Mẫn tiêu tiền như nước, nhưng chỉ biết đại khái thôi. Hôm nay tận mắt thấy hắt xa xỉ đến vậy làm cậu cảm thấy người này chẳng biết cách quản lý tiền bạc một chút nào. Nghĩ đến việc hơn nửa tháng lương mình cực khổ mới kiếm được cứ như vậy mà ném qua cửa sổ, cậu có chút tức giận.

Đang đau lòng, lại nghe Châu Mẫn nói: “Đi xem mấy bộ đồ dùng trên giường đi, tét ta tới tôi muốn đổi một bộ chăn đệm mới.”

Gia Ngạn sợ hết hồn: “Còn muốn mua thêm sao? Tôi không có tiền”.

“Tôi trả tiền, cậu lo cái gì.”

“Nước hoa là tôi dùng, đương nhiên tôi phải trả tiền. Giường đệm chúng ta dùng chung, tôi cũng phải trả tiền mới đúng chứ. Chi tiêu trong nhà đều do anh gánh vác, không phải quá kỳ quái sao?”

Châu Mẫn khẽ cau mày, quay đầu nhìn cậu một lúc lâu, đột nhiên chìa tay ra: “Đưa ví đây”

“Hả?”

“Cậu nghe này, về sau tất cả tiền lương lĩnh được đều giao cả cho tôi”.

“A?”

“Tiền của hai chúng ta cứ để chung một nơi đi, tôi sẽ quản lý, chi tiêu trong nhà không phải trở thành hai người cùng chi sao? Cậu muốn dùng thì bảo với tôi để nhận tiền tiêu vặt. Hiểu chưa?”

“Ừm...”, Gia Ngạn ngẫm nghĩ một chút, thật sự cũng không có ý kiến. Trước kia cậu từng nghĩ sau khi kết hôn với một cô gái nào đó, tiền lương sẽ giao hết cho vợ quản lý. Hiện tại giao cho Châu Mẫn thì cũng giống vậy thôi.

Tiền đã ở trong tay Châu Mẫn, đương nhiên mọi chuyện sẽ do Châu Mẫn quyết định. Hắn không màng đến việc cậu kháng cự mà kiên quyết kéo cậu vào những shop đồ nam có giá dọa người, bắt cậu mua áo lông quần mới giày mới, ngay cả mấy phụ kiện nhỏ như ví tiền và cà vạt cũng đều mua mới.

Gia Ngạn chảy mồ hôi lạnh khắp cả lưng. Nếu cậu học toán không tốt, chắc đã bị người ta cho là trình độ tệ tới mức đi mua sắm vượt qua số tiền lương còm cõi có thể trả mà cũng không biết.

Nhưng lúc dè dặt nói ra với Châu Mẫn, chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng thiếu kiên nhẫn.

“Đã nói tiền do tôi quản, cậu đừng dài dòng”.

Gia Ngạn bị mắng cũng chẳng thể tức giận, khẩu khí của Châu Mẫn mặc dù hung dữ, cậu vẫn cảm thấy hắt rất dịu dàng.

Ít nhất ngón tay búng lên trán cậu kỳ thực chẳng đau.

Cậu vốn rất ngốc nhưng cậu vẫn hiểu Châu Mẫn đang cố xoa dịu lòng tự ái đáng thương của cậu.

Tiền cậu kiếm được ít như vậy, Châu Mẫn vẫn muốn chung sống với cậu. Cậu thực sự, thực sự rất biết ơn hắn.

Xếp đồng đồ đã mua vào hai chiếc túi lớn, mỗi người một tay xách về nhà. Về đến chung cư mới phát hiện thang máy hỏng, đêm khuya nên sẽ không có người đến sửa, đành phải leo cầu thang bộ.

May mà mấy thứ mua về cũng không nhiều lắm, lại rất nhẹ, hai người đàn ông leo hơn mười tầng lầu cũng không thành vấn đề. Hai người chậm rãi đi lên từng bậc từng bậc, thỉnh thoảng tay lại dựa vào người kia.

Không biết tại sao, cả hai lại cảm nhận hết sức rõ ràng những xúc cảm truyền đến từ mu bàn tay. Va chạm nhiều lần, Gia Ngạn cũng xấu hổ. Có lẽ đổi cái túi sang tay kia chắn giữa hai người thì sẽ thoải mái hơn, nhưng mới vừa nâng tay lên, cậu chợt nghe thấy tiếng Châu Mẫn đột nhiên “Khụ” một cái, rồi sau đó bàn tay của mình đã được bọc trọn trong một bàn tay to lớn ấm áp.

Gia Ngạn hoảng hốt. Mặt nhanh chóng đỏ bừng. Cậu bối rối trong chốc lát, sau đó ngó quanh quất không thấy ai mới lúng túng để hắn nắm.

Hai người cứ im lặng tay trong tay bước đi, lòng bàn tay dán chặt vào nhau, chẳng mấy chốc đã ướt đầm mồ hôi.

Hai như cứ như vậy, tay nắm tay cùng nhau từng tầng, từng tầng. Qua một thời gian, đôi tay lại chuyển thành mười ngón đan xen khiến cả hai đều hồi hộp. Hai người họ chẳng ai nói lời nào, chỉ biết kề vai song bước, rất giống một cặp yêu nhau.

Tôi đó khi lên giường tắt đèn, Châu Mẫn kéo cậu lại như thường lệ. Hắn để cậu nằm úp sấp trên người mình, mạnh mẽ hôn lên bờ môi cậu trong chừng một phút rồi buông ra, nhẹ nhẹ vuốt ve gáy cậu.

Gia Ngạn biết đây là có ý “Ngủ ngon”, tối nay không cần làm tình. Bình thường thì cậu sẽ thả lỏng toàn thân rời khỏi lồng ngực Châu Mẫn, trở mình sang một bên rồi thoải mái chìm vào giấc ngủ, nhưng chẳng biết tại sao hôm nay lại cảm thấy không nề.

Dường như đôi môi Châu Mẫn đang hấp dẫn cậu, Gia Ngạn rất muốn hôn thêm lần nữa, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào. Đáng thương cho cậu ngu ngốc ngay cả hôn trả cũng không biết, đành phải tiếp tục duy trì tư thế môi kề môi, mở to hai mắt nhìn Châu Mẫn thật gần.

Lặng im nhìn nhau trong vài giây, Châu Mẫn chợt cắn bờ môi của cậu, nghiêng người đè cậu xuống dưới, thô lỗ lột quần ngủ của cậu. Dù Gia Ngạn căng thẳng nhưng không chống cự như thường lệ, rất nhanh đã bị lột sạch sẽ, hai chân bị tách ra cố định ở hai bên.

Châu Mẫn đè lên người cậu, mạnh mẽ xoa nắn cặp mông cong cong. Chỉ là hôn môi vuốt ve, thân thể va chạm mà đã khiến cho hạ thân của hai người cương cứng.

Đôi môi bị hôn đến phát đau, nơi bị vuốt ve nóng như lửa, Gia Ngạn nuốt một ngụm nước bọt, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác hồi hộp lẫn mong đợi. Nhìn gương mặt người đàn ông phía trên, rồi tới thắt lưng bóng loáng mà dẻo dai rắn chắc của hắn, cậu cảm thấy trái tim nhỏ bé đập loạn chẳng nghe lời, bất tri bất giác vòng tay ôm lấy Châu Mẫn.

Mỗi lần bị Châu Mẫn mạnh mẽ tiến vào, Gia Ngạn thật sự sợ run cả người, trong chốc lát mặt đã đỏ bừng. Chỉ mới rút ra cắm vào mấy lần, cậu đã kích động đến suýt “phát ra”. Cảm giác được cái đó to cứng của Châu Mẫn đang chuyển động trong cơ thể mình, thứ phía trước không cần chạm vào cũng đã cương đến mức khó có thể nhẫn nại được.

Hoảng hốt cảm thấy làn da của mình nóng cháy, sắp bùng phát đến nơi. Cậu biết thân thể của cậu không giống như trước kia, nhưng lại không biết khác chỗ nào. Gia Ngạn cứ thế, chỉ biết dùng sức ôm lấy bả vai người đàn ông đang tạo nên những va chạm kịch liệt mang tới sự đau đớn kỳ lạ.

Đợi đến khi đợt xâm nhập triển miên kết thúc, cuối cùng Châu Mẫn cũng rút ra. Cảm giác ngọt ngào như tan chảy vẫn còn đọng lại trong cơ thể.

Gia Ngạn vẫn duy trì tư thế như lúc nãy, vùi đầu vào trong lồng ngực Châu Mẫn, ôm chặt hân không buông. “Sao thế?”, Đường như Châu Mẫn rất thích cậu như vậy. Hân kéo cậu vào lòng, tay chậm rãi vuốt ve lưng cậu.

Cậu không đáp được gì, chỉ thấy cảm giác hai người ôm nhau thật tuyệt.

Người thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người Châu Mẫn, trái tim cậu như cảm thấy một làn nước ấm áp chảy qua. Có lẽ chính mùi hương ấy đã khiến cho cậu trở nên mơ hồ.

Loại nước hoa này, nói không chừng có chứa một loại ma pháp kỳ quái nào đó, đúng là tiền nào của nấy nha.

Trước kỳ nghỉ xuân công ty tổ chức một party cuối năm theo thường lệ, yêu cầu mỗi nhân viên mang một người bạn đi cùng. Châu Mẫn làm bộ lơ đãng nói chuyện này với Gia Ngạn, lại làm như chẳng thèm quan tâm nói thêm một câu: “Cậu có muốn đi cùng không?”

Gia Ngạn thật cao hứng, vội vàng gật đầu lia lịa, mừng rỡ giống như con cún nhỏ vẫy vẫy đuôi, lượn tới lượn lui trong phòng. Tâm tư cậu vốn đơn thuần như vậy, chẳng thể che giấu.

Mà người đàn ông tính cách hoàn toàn trái ngược kia lại vừa độc mồm vừa kín miệng. Gia Ngạn ở cùng hân lâu như vậy, cũng chưa từng thấy qua công ty của hân lớn bé ra sao, chẳng biết đồng nghiệp hân là người như thế nào, thậm chí còn chẳng rõ nhà Châu Mẫn ở đâu, trong nhà có bao nhiêu anh chị em.

Thật giống như chẳng thể bước vào cuộc sống của hân.

Lần này bỗng dưng được hân mời, Gia Ngạn ngốc đến mấy cũng hiểu đây là cơ hội ngàn năm có một. Mặc dù chỉ là party của công ty, nhưng trong mắt Gia Ngạn lại long trọng chẳng khác gì lễ trao giải Oscar. Đây là lần đầu tiên cậu được tiếp xúc với bạn bè của Châu Mẫn, cho dù thế nào cũng không thể để hân mất mặt được.

Tan tầm hôm sau một mình Gia Ngạn chạy đi cắt tóc.

Tới salon lần trước Châu Mẫn dẫn cậu vào, thợ cắt tóc ở đây người quen của Châu Mẫn, vì vậy Gia Ngạn hoàn toàn không biết phải có thủ tục “hẹn trước”, cứ thế nghênh ngang xông vào trong, đối phương vẫn cười phá lệ tiếp đãi cậu.

Tóc Gia Ngạn vẫn chỉ cắt rất đơn giản. Thật ra rất lâu về trước, khi hai người mới ở cùng nhau, cậu bị Châu Mẫn bắt đi cắt một kiểu mới, về sau cuộc sống rối loạn, chẳng còn tâm trạng đâu mà quan tâm tới chuyện đầu tóc, nên nó lại nhanh chóng biến thành kiểu lộn xộn, chính cậu soi gương cũng cảm thấy thật ngu ngốc.

May mắn tóc cậu trời sinh đã mềm mại đen mượt, rất dễ dàng tạo kiểu. Thợ cắt tóc sửa lại ngôi rẽ, cắt ngắn hơn một chút, lộ ra vầng trán thì gương mặt cậu trông thật thanh tú.

Gia Ngạn trắng trẻo sạch sẽ, cằm hơi nhọn, vốn không hề khó coi. Sau khi cắt tóc cậu soi gương cũng cảm thấy rất vui có điều vẫn chưa quen mắt, lúc trả tiền kiểm không được mà thẹn thùng vén tóc.

Thợ cắt tóc cười cười nhìn cậu: “Không cần lo lắng, chờ vài ngày nữa trông sẽ tự nhiên hơn. Còn nữa, tôi giảm giá cho cậu.”

“A, cảm ơn...”, Một lần cắt tóc tốn không ít tiền, đương nhiên rất đau lòng. Nhưng Gia Ngạn cảm thấy tiền này rất đáng xài, dù gì bớt chút tiền ăn là được.

Khi về đến nhà có chút lo sợ, sờ tóc một chút rồi mới mở cửa đi vào.

Vừa lúc Châu Mẫn đang ở trong phòng khách, hân quay đầu liếc cậu một cái. Nhìn xong hân giật mình, rồi không nhịn được cười ồa.

May mà nụ cười của hân không có ý khinh miệt, Gia Ngạn cuối cùng không bị đả kích, ngượng ngùng gãi đầu: “Khó coi lắm sao?”

Châu Mẫn không trực tiếp trả lời, bật cười vươn tay ôm lấy khuôn mặt cậu: “Ái chà, cuối cùng cậu cũng biết làm đẹp rồi? Chắc? Sao lại đột nhiên thông suốt thế?”

Gia Ngạn ngưng ngưng, bị hai tay hấn nhéo má khi dễ hồi lâu, lúng ta lúng túng.

Sợ bị Châu Mẫn giấu cọt nên những thứ khác Gia Ngạn đành bí mật chuẩn bị. Ngoại trừ cắt tóc, cậu còn mang bộ tây trang tốt nhất ra, sớm là phẳng, đôi giày thích nhất cũng tạm thời không đi nữa, lau sạch đánh xi bóng loáng, cẩn thận.

Cậu biết so với Châu Mẫn thì mình kém hơn rất nhiều, nhưng vẫn muốn cố gắng bắt kịp một chút, chỉ chút xíu thôi cũng được.

Châu Mẫn thường xuyên bắt bẻ, nhưng cũng nhận thấy đêm party đó Gia Ngạn trông không tệ, thậm chí còn rất đẹp, hại hấn mấy lần phải quay sang ngắm.

Hấn còn nhớ rõ buổi liên hoan tốt nghiệp trung học ngày trước, Gia Ngạn mặc rất kiểu dân ăn không đủ no, rất đáng thương, rất mất mặt. Mặc dù sau này được hấn nuôi béo lên một chút nhưng dáng vẻ thì vẫn thế. Lúc ở nhà, cậu rất hay ngồi xồm hoặc rụt cả người lại, trông tầm thường như dân chạy nạn.

Có điều giờ đây tây trang phẳng phiu, dáng vẻ chính trực, gương mặt dường như bừng sáng, trông rất thanh tú.

Hấn không hiểu tại sao đột nhiên Gia Ngạn lại đẹp lên như vậy. Cho tới bây giờ, hấn cảm thấy cậu chỉ cần sạch sẽ là ổn rồi, Gia Ngạn không thèm để ý đến vẻ bề ngoài, lúc nào cũng ngớ ngẩn, chưa bao giờ chủ động đến vẻ ngoài của mình thế này.

Trước khi ra cửa tên kia cẩn thận tắm rửa thật sạch sẽ, súc miệng mấy lần, sau khi thay đồ xong thì đi lại ngồi xuống đều thật cẩn thận, ngồi trong xe cũng chẳng dám lộn xộn, sợ nhàu nát, thậm chí còn xúc nước hoa hấn tặng.

Chú trọng vẻ bề ngoài đương nhiên là chuyện tốt, chỉ có điều không biết đó là điềm báo gì. Châu Mẫn nghi ngờ một chút, không yên lòng chào hỏi mấy người, vừa quay lại đã chẳng thấy Gia Ngạn đâu.

Cậu mày nhìn ngó xung quanh, trong số những người đứng một mình không có Gia Ngạn, tìm thêm một lần nữa, cuối cùng hấn mới trông thấy người đàn ông gương mặt ửng hồng, rồi sau đó khước mắt giật giật một chút.

Gia Ngạn đang bị một đám phụ nữ vây quanh, vẻ mặt ngây ngô cười, vừa nói chuyện vừa nhấp chút rượu còn dư lại trong ly, hồi hộp không ngừng lau mồ hôi. Dường như đám đàn bà đứng bên cạnh khiến Gia Ngạn hưng phấn thở không nổi.

Châu Mẫn nhìn trong chốc lát, khẽ mỉm cười hừ hai tiếng.

Giờ phút này, trong mắt hấn chỉ cảm thấy người đang ông thấp kém hết sức phần khởi kia trông thật ngu xuẩn.

Trăm phương ngàn kế chăm chút quần áo đầu tóc, thì ra là để thế này đây. Hấn có chút nhịn không được mà cười lạnh.

Cho tới bây giờ tình cảnh trước mắt không giống những gì Gia Ngạn tưởng tượng. Chỉ đơn giản đứng một góc cầm ly rượu, cậu không ngờ lại bị một đám phụ nữ chủ động đến gần.

Phụ nữ nơi này hoàn toàn không giống với những người bình thường cậu gặp. Quần áo trang sức tinh xảo đắt tiền, dung mạo thì không chèn vào đâu được, mở miệng nói chuyện là thoang thoảng mùi thơm, khí chất rất giống những người mẫu trong quảng cáo nào đấy. Gia Ngạn quả thực hoa cả mắt, cậu chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với người khác phái cao ngạo rực rỡ đến vậy, cho nên có chút ngây người.

“Cậu là bạn của Châu Mẫn à?”

Gia Ngạn vội vàng gật đầu, hình như có chút lắp bắp: “Đúng, đúng vậy”.

Lần đầu tiên đối diện với thân thể xinh đẹp đầy đặn thướt tha như thế này, ánh mắt cậu không biết nên để vào đâu.

“Cứ tưởng rằng anh ta dẫn một cô gái tới. Quan hệ của hai người nhất định rất tốt?”

“A, đúng vậy, chúng tôi quen từ hồi trung học”.

“Thật sao... Hồi trung học trông Châu Mẫn thế nào, thật khó tưởng tượng quá, nhất định cũng rất đẹp trai đúng không?”

“Ừ, rất đẹp trai. Hồi đó cậu ấy để tóc ngắn, tấm ảnh chỉ mặc đồng phục còn được đăng trên báo trường.”

“Thật sao? Muốn nhìn ghê ~”

Mọi người hiển nhiên cảm thấy hứng thú với đề tài này, còn cả người đàn ông thanh tú hướng nội hay xấu hổ này nữa. Huống chi so với Châu Mẫn lúc nào cũng kiệm lời, Gia Ngạn lại cực kỳ thành thật, hỏi gì đáp nấy.

“Thì ra khi còn bé anh ta thông minh đến vậy! Thật tài giỏi!”

“Từng đoạt quán quân tennis hồi đại học? Thể thao cũng giỏi vậy sao? Bình thường thật nhìn không ra đó!”

“Cái gì? Anh ta rất để ý da dẻ của đối tượng kết giao sao?”

“Anh ta ghét ăn cà rốt? Ấy da, tôi cũng không biết...”

Vốn lo lắng mình nói chuyện vô vị, chắc chắn mấy câu vừa nói ra tẻ nhạt chán ngắt. Bỗng dung chuyện liên quan về Châu Mẫn được lôi ra tán gẫu, Gia Ngạn nói không biết trời trăng, thật cũng không ngờ mình có thể nói nhiều như thế.

Rắc rối của cậu chính là: bị một đám phụ nữ xinh đẹp ưu tú vây quanh. Thực sự trước giờ, cậu chẳng có mấy kinh nghiệm, cho dù thế nào cũng cảm thấy căng thẳng, mặt dần dần đỏ lên.

Qua hồi lâu cậu mới thoát ra được, chen chúc trở lại bên cạnh Châu Mẫn, mặt còn hơi ửng đỏ, thở dồn dập. Mà Châu Mẫn vẫn tiếp tục trò chuyện với người khác, không thèm nhìn cậu lấy một cái.

Cậu chẳng hề cảm thấy gì, vẫn hào hứng nói: “Châu Mẫn...”

Châu Mẫn căn bản không để ý tới cậu. Gia Ngạn gọi lần nữa hắn cũng chẳng đáp. Cậu không biết bản thân đã sai cái gì, đành phải lẳng lặng đứng một chỗ, có chút bất an.

Cho đến khi người đang nói chuyện với Châu Mẫn mỉm cười nói: “Xin lỗi”, rồi tránh đi, hắn mới quay đầu lại liếc cậu một cái.

“Thật không biết cậu cũng biết cách ăn nói”.

Gia Ngạn không nhận ra sự mỉa mai trong lời hắn, cậu có chút vui, rồi đỏ mặt cười: “Đây là lần đầu tiên thử...”

Châu Mẫn cười hừ một tiếng: “Rốt cuộc cậu có bị thần kinh không?”

“A?”

“Nghĩ rằng ăn mặc chải chuốt một chút thì là có thể làm mình tinh à? Tỉnh lại đi. Cậu có biết bộ dạng của cậu bây giờ thật mất mặt không? Ngu xuẩn.”

Gia Ngạn ngơ ngác, Châu Mẫn đột nhiên hung ác khiến cậu phản ứng không kịp, mặc dù tim thoảng đau nhói, nhưng dù thế nào cậu cũng không muốn cho rằng những lời của hắn thật sự mang theo ác ý.

Cố gắng suy nghĩ một chút, nghĩ rằng chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất, nghĩ xong cậu liền trực tiếp hỏi hắn: “Anh đang ghen phải không?”

Ánh mắt của Châu Mẫn khiến cậu hoảng sợ kêu to một tiếng, trong nháy mắt cậu còn tưởng Châu Mẫn sẽ ra tay đánh mình.

Kết quả Châu Mẫn chẳng thèm nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mặt cậu, cười nhạo một tiếng.

Gia Ngạn lúng túng cười theo, chậm rãi cúi đầu.

“Tôi chỉ đùa thôi...”

Cậu đột nhiên cảm thấy xấu hổ thay chính mình.

17. Quyển 2 - Chương 8

Từ đó về sau Tiểu Mông đột nhiên lạnh nhạt hẳn.

Sáng ngày, cậu mắt nhắm mắt mở đứng đánh trống trong phòng tắm, miệng đầy bọt trắng. Lúc Tiểu Mông đi vào thì Gia Ngạn vừa vặn xoay người lại, hai người đối mặt nhau. Tiểu Mông nhìn cậu một cái, rồi không nể mặt mà phun cho cậu “Xấu xí!”

Gia Ngạn lập tức cảm thấy xấu hổ, chẳng biết làm thế nào mới phải. Bị Tiểu Mông nói như thế khiến cậu mỗi lần soi gương đều cảm thấy thật nhục nhã, cảm thấy so với người đàn ông điển trai kia thì quả thực mình tầm thường không chịu nổi. Nghĩ thế, cậu thấy thật khó chịu, chẳng đầu tới lui, hành hạ nó nửa ngày nhưng rốt cuộc vẫn uống công vô ích.

Mà đó mới chỉ là những lời xỉ xói nhẹ nhàng nhất của Tiểu Mông. Mấy ngày sau, cho dù Gia Ngạn làm cái gì cũng bị hắn nói này nói nọ rồi cười nhạo đến chết mới thôi.

Nhờ có Tiểu Mông nhắc nhở, lần đầu tiên cậu ý thức được thì ra là mình có nhiều khiếm khuyết như vậy. Bộ dạng xấu xí, dáng người gầy nhom, tham ăn tục uống, đã thế cái răng trong cùng còn bị sâu. Quần áo rẻ tiền lôi thôi lếch thếch, tư thế ngủ chẳng được, chỉ số thông minh thấp đến đáng thương, nấu cơm cực kỳ khó ăn, lương thấp, nghèo kiết xác, khả năng giao tiếp kém, chẳng có bạn thân, kỹ năng trên giường vô cùng tệ...

Dần dần Gia Ngạn chẳng góc đầu lên nổi, trước mặt Tiểu Mông tay chân lại càng lóng ngóng. Ngay cả chính cậu cũng hiểu rõ nhất cử nhất động của mình vừa vụng về vừa khó coi, trong mắt Tiểu Mông, chắc là hắn cũng cảm thấy cậu chẳng có chỗ nào tốt đẹp cả.

Rốt cuộc công việc cũng sắp kết thúc, ngày hôm sau sẽ bắt đầu kỳ nghỉ đông, lúc này là khoảng thời gian bận rộn nhất của công ty. Nguyên buổi chiều Gia Ngạn vui đầu vào trong mớ văn kiện trước mặt, hồi trưa chỉ ăn một miếng sandwich tự làm nên giờ đói đến mức choáng váng đầu óc.

Vốn cậu cũng không đến mức đói như vậy, nhưng sáng nay khi chuẩn bị miếng sandwich này, vừa lúc Tiểu Mông đi tới, thấy cậu lóng ngóng vụng về gấp hai miếng thịt chân giò hun khói hạ giá thì phun một câu: “Ăn nhiều chất béo quá làm giảm trí thông minh”, Gia Ngạn đang cố gắng nhét nó vào bánh liền làm rớt, ngay cả chẻ trứng gà mặt ong đã bỏ sẵn vào cặp lồng cũng quên luôn ở nhà.

Chỉ ăn hai lát bánh mì, đương nhiên là chẳng trụ được lâu rồi.

Chịu đựng cái dạ dày đang réo rất biểu tình, cậu tự an ủi mình rằng chỉ cần về đến nhà là có thể ăn nhiều một chút, vừa lo lắng đến lúc đó ăn quá nhiều sẽ bị Châu Mẫn giễu cợt. Đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên một chiếc cặp lồng chứa ít súp được đẩy đến trước mặt.

“Cho anh này, từ trưa tới giờ thấy anh bận rộn chưa ăn chút gì, nhất định đói bụng rồi?”, Người nói chuyện không xinh đẹp, nhưng tính tình hoạt bát cởi mở, mạnh dạn lại rộng rãi, là cô gái khá được mọi người trong công ty yêu mến.

“A, cái này, thật sự cảm ơn cô”, Gia Ngạn cũng rất muốn làm người khách sáo lễ nghĩa nhưng hôm nay thật sự đói đến hoa mắt chóng mặt rồi, cho nên chẳng làm bộ từ chối nữa. Tầm này có rất nhiều người đói bụng, í ới gọi đồ ăn nhanh ở ngoài, đây là chuyện bình thường trong công ty.

“À này...”, Cô gái kéo ghế lại gần, ngồi đối diện với cậu, hai tay đan vào nhau có vẻ nghiêm túc.

“Hử?”, Gia Ngạn vừa ăn vừa trả lời.

“Nghỉ xuân có thể gặp nhau vài lần không?”

“Hử?”

“Ngày nào cũng gặp mặt, giờ đột nhiên không gặp trong một khoảng thời gian dài, sẽ cảm thấy nhớ đó”

Chiếc đũa trong tay Gia Ngạn ngừng lại, có chút giật mình “A...”

Gương mặt người kia hơi đỏ lên, đôi mắt rũ xuống không nói thêm gì nữa.

Gia Ngạn lớn đến chừng này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên được tỏ tình, nhất thời lúng túng chẳng biết làm thế nào mới phải.

“A, việc này, cảm ơn cô. Tôi không ngờ đó. Tôi, tôi không có gì tốt đẹp hết...”

“Sao nói thế được, anh là một người rất dịu dàng, tốt bụng, chăm chỉ làm việc, lại thật đẹp trai.”

“...Đẹp trai?”, Gia Ngạn gần như lắp bắp luôn, từ trước tới giờ cậu chưa từng nghĩ mình có liên quan gì tới cái từ này.

Thái độ vô cùng khẩn trương của cậu ngược lại khiến đối phương thoải mái hơn, cô gái kia vốn là người thẳng thắn cởi mở, giãi lạt đã cười khúc khích: “Đúng vậy, ngoại hình của anh khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất thoải mái. Chẳng lẽ trước tôi chưa từng có ai nói với anh như vậy sao?”

“A, cô, cô là người đầu tiên”, Mặt Gia Ngạn đỏ bừng, cúi đầu không biết làm sao. Cậu quả thực rất bất ngờ. Nếu là lúc trước, nhất định cậu đã bất chấp tất cả mà đón nhận tình cảm ấy rồi.

Nhưng hiện tại có Tiểu Mông bên cạnh, sự tình đã khác rồi.

Cậu phải chung thủy.

“Thật sự cảm ơn tâm ý của cô, nhưng mà...”, Thấy trên mặt cô gái nhanh chóng lộ ra vẻ thất vọng, Gia Ngạn hơi khom lưng: “Thật xin lỗi...”

“Tại tôi không đủ xinh đẹp phải không?”

“Đương nhiên không phải! Cô là một người con gái rất tốt. Nhưng tôi đã có đối tượng rồi... Cho nên thật, thật xin lỗi...”

Nghe Gia Ngạn nói như vậy, cô gái chép miệng cúi đầu “Thật đáng tiếc”, nhưng dù sao cũng chẳng phải vì điều kiện không tốt nên mới bị từ chối, rốt cuộc cô vẫn bình thường trở lại.

Lần đầu tiên được người khác phái khen ngợi, Gia Ngạn cảm nhận được sự tự tin trước nay chưa từng có, tinh thần lập tức tốt lên rất nhiều. Về nhà nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của Tiểu Mông, mặc dù cảm thấy uể oải chán nản, nhưng cứ nghĩ đến những lời nói hời chiều của cô gái kia thì cậu có thêm chút dũng khí, đem cái đầu đang cúi gằm hơi nâng cao lên chút xíu.

Ăn cơm tối xong, Tiểu Mông ngồi coi Chương trình khoa học công nghệ bằng Tiếng Anh, Gia Ngạn lồi lõm bắt sơ ý làm rách ra vá. Tiểu Mông nhìn cậu một cái, cau mày: “Cái này mà cũng làm rách được? Không phải là lâu rồi cậu không cắt móng chân đó chứ?”

Gia Ngạn vội vàng co chân lại, gần đây trình độ bắt bẻ của Tiểu Mông đã sắp đạt tới cấp độ cao tuyệt đối.

Trầm mặc một lát, nghĩ nghĩ một hồi, cậu thực sự muốn chứng minh chút giá trị của mình, thế nên Gia Ngạn mở miệng: “Hôm nay có một cô gái thổ lộ với tôi.”

Tiểu Mông quay phắt sang nhìn cậu: “Cái gì?”

“Có một cô gái tỏ tình với tôi”, Cậu còn nghiêm túc lặp lại.

Tiểu Mông như nghe thấy chuyện cười, khoa trương lên tiếng cười lạnh: “Cậu đang mộng du à? Muốn đàn bà đến phát điên rồi?”

“Tôi nói thật.”

“Quên đi, người như cậu sao?”, Tiểu Mông ném chiếc remote trong tay: “Ai thèm để ý đến cậu? Chỉ có loại đàn độn thôi.”

Gia Ngạn ngây người, nhất thời không biết nói gì, liền im lặng.

Cậu từng nghĩ rằng Tiểu Mông đối xử với cậu rất tốt, giống như rất quan tâm tới cậu thế nên bắt giắc cho rằng cậu trong lòng Tiểu Mông cũng lớn chừng sáu bảy phần.

Bây giờ mới thấy thật ra thì ba phần còn chẳng tới.

Nghĩ thế, cậu bèn im lặng cúi đầu tiếp tục vá chiếc tất rách, càng vá càng đau lòng, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, liền một lần nữa ngẩng đầu lên giải thích: “Tôi cũng có ưu điểm”.

Tiểu Mông cười nhạo: “Ưu điểm chỗ nào?”

Gia Ngạn rất muốn nhắc lại những lời khen ban ngày một lần, nhưng khi đối diện với ánh mắt nhạo báng của Tiểu Mông lại chẳng nói nên lời.

Cho dù có nói thì cũng bị hắt cười nhạo thôi. So với cô gái kia, có vẻ như Tiểu Mông chẳng ưa gì bộ dạng của cậu.

Thích một người sẽ trở nên khoan dung. Gia Ngạn thích người bạn Tiểu Mông này, cho nên cảm thấy Tiểu Mông tốt đẹp, ngay cả tật xấu của hắt cậu cũng không chán ghét.

Còn Tiểu Mông thì sao? Cậu là gì đối với hắt?

Lặng lặng ngồi đó nhưng tâm trí chẳng thể nào yên, rốt cuộc vẫn nhin không được mà nghiêm túc hỏi: “Nếu thật sự tôi chẳng có điểm nào tốt, vậy tại sao anh lại thích tôi?”

“Ai nói tôi thích cậu?”

Gia Ngạn như bị một cú sét đánh trúng, trong nháy mắt cả người cứng đờ, giật mình đến mức miệng cũng quên ngậm lại.

Tiểu Mông cũng ý thức được lời vừa rồi của mình quả thực không ổn, nhưng không muốn yếu thế nên cũng chỉ an ủi qua loa: “Nói vậy thôi. Ngủ đi”.

Gia Ngạn “Ừ” một tiếng rồi chẳng nói gì thêm, xoa xoa chớp mũi, cúi đầu tiếp tục vá chiếc tất rách.

Cho dù như thế nào thì kỳ nghỉ xuân cũng khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ, chẳng có ai mặt mày ủ ê trong khoảng thời gian này, như thế chỉ tổ thêm xúi quẩy thôi. Vì thế, sáng hôm sau thức dậy, Gia Ngạn đã quên hết những chuyện xảy ra ngày hôm qua, tinh thần rất vui vẻ rất hớn hở thức dậy.

Cha mẹ Gia Ngạn đã sớm qua đời, ở quê cũng chỉ còn một số họ chẳng thân cho lắm, cho nên lễ mừng năm mới cũng chỉ có thể ở lại chỗ Tiểu Mông, tuy rằng năm nào hắt cũng phải về quê đoàn tụ với gia đình.

Trong lúc nhàn rỗi, cậu bắt đầu “Tảo xuân” (dọn dẹp ngày xuân) hăng hái bưng bưng quét dọn nhà cửa, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, ngay cả trần phòng bếp cũng không tha.

Tự tìm việc mà làm thì cũng tốt thôi, chỉ có những lúc làm việc nhà thì cậu mới cảm thấy được sự tồn tại của mình trong căn nhà này.

Lúc lau cửa sổ phòng bếp lần hai, Tiểu Mông vừa gọi điện thoại xong liền đi tới: “Cậu không cần dọn dẹp.”

“Dù sao cũng rất rảnh rồi.”

“Hôm nay có khách.”

“Hả?”

Tiểu Mông cau mày: “Người nhà của tôi.”

“A, thì ra là như vậy...”, Nghe xong Gia Ngạn cảm thấy vừa hồi hộp, vừa tràn đầy mong đợi. Bao nhiêu năm nay, cậu chưa từng gặp người nhà Tiểu Mông. Và cũng vì thế lòng không khỏi có chút kích động: “Vậy có cần ra ngoài mua thêm đồ ăn không? Không biết bọn họ thích ăn cái gì... Anh đưa tôi thực đơn, để tôi chuẩn bị là được rồi.”

Cậu bắt đầu cảm thấy may mắn vì đã dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, hiện tại cũng chỉ còn mỗi người cậu là bẩn, tắm rửa một cái là ổn.

Đang dùng tạp dề lau khô tay, đã thấy Tiểu Mông đưa ví tiền qua.

“Đầu tiên, cậu ra ngoài một chút đi. Nếu lạnh quá thì thuê phòng khách sạn.”

Gia Ngạn ngây ngốc nhìn ví tiền kia hồi lâu, mới hiểu được đây là có ý bảo mình tránh đi.

“A...”, Cậu bỗng nhiên cảm thấy mũi như ngẹt lại, hai tay xoa xoa chóp mũi, lại gãi gãi tóc, “Tôi hiểu ý anh. Nhưng mà, chỉ cần nói tôi là bạn bè bình thường được anh cho ở nhờ, như vậy thì chắc là không sao chứ?”

Tiểu Mông muốn nói lại thôi, ngừng một lát, mở miệng: “Cậu vẫn nên ra ngoài một lát đi. Khuya một chút hãy về.”

“...”

“Ngại quá.”

Gia Ngạn “Ừm” một tiếng, cầm lấy ví tiền, không nói thêm gì nữa.

Gia Ngạn càng thêm mờ mịt, cậu bắt đầu không hiểu nổi Tiểu Mông. Đôi lúc hần đối xử với cậu rất dịu dàng, đôi lúc lại chán ghét cậu tới cực đoan.

Chỉ có những lúc trên giường mới nhiệt tình thôi.

Gia Ngạn khoác thêm cái áo rồi ra cửa. Bên ngoài tuy lạnh, nhưng cậu tuyệt đối không muốn vào khách sạn, chỉ đi dạo quanh quần bên ngoài khu chung cư, cứ thế mà tới tới lui lui mấy vòng.

Một lát sau thấy chiếc BENZ dài màu sáng đi tới, trong lòng Gia Ngạn hiểu đây là người nhà Tiểu Mông, không khỏi có chút giật mình. Thì ra nhà Tiểu Mông giàu có như vậy.

Nhìn theo chiếc xe dần biến mất trong màn đêm, cậu ngây ngốc đứng đó trong chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn căn phòng sáng đèn trên lầu cao, nhìn thật lâu, mới lau nước mũi rồi cất bước.

Lang thang trên đường hồi lâu, móc ra mấy đồng tiền xu rồi ngồi lên một chuyến xe bus, xuống xe rồi lại vô thức đi một mạch, cậu dần dần cảm thấy vừa đói vừa lạnh run.

Trước mắt là nhà hàng sang trọng nhất thành phố, đương nhiên là cậu không kham nổi mức giá như trên trời ở đó rồi. May mắn ở phía đối diện cũng có một quán cơm bình dân, nhưng mà lúc này lại rất đông, Gia Ngạn chỉ có thể ngồi chen chúc với mấy người khác ở một chiếc bàn đá bên ngoài.

Nếu là bình thường thì cậu nhất định sẽ không bỏ tiền ra để mua mấy thứ đồ ăn như thế này, nhưng hôm nay tâm tư của cậu nhẩn nhúm khó chịu như cái giẻ rách nát, làm thế nào cũng không thấy thoải mái hơn. Có lẽ nếu mình ăn mấy món thật ngon, không chừng lại có thể dần dần vui vẻ trở lại.

Mấy gã đàn ông ngồi cùng bàn khá là hào phóng. Bọn họ thấy Gia Ngạn đi một mình nên mời cậu cùng uống bia, vừa ăn vừa nói chuyện, cũng náo nhiệt.

Đang gấp thức ăn, đột nhiên nghe thấy có chút xôn xao, Gia Ngạn quay đầu, vừa lúc chiếc BENZ hồi nãy đang chạy tới.

“Oa, chất quá.”

“Ồ...”, Gia Ngạn rướn cổ lên.

“Sao vậy?”

“Hình như đó là xe bạn tôi.”

“Thiệt hay giả?”

Nhân viên phục vụ đứng trước cửa nhà hàng chạy ra nghênh đón. Xe vừa đỗ xong thì cửa xe mở ra, chừng bốn năm người bước xuống, quả nhiên là có một bóng dáng rất quen thuộc với Gia Ngạn.

“Tiểu Mông!”

Gia Ngạn chẳng ngờ ở đây lại gặp hần, trong lòng cảm thấy thật vui mừng, cho nên vui vẻ mà lớn tiếng gọi.

Người đang ông trung niên bên cạnh Tiểu Mông cũng quay người lại nhìn.

“Bạn con à? Vậy mời cậu ấy qua đây cùng ăn cơm đi.”

“Không cần, không thân lắm”, Tiểu Mông lãnh đạm trả lời.

Gia Ngạn giật mình, bàn tay đang cầm đũa chợt trở nên cứng ngắc.

“Này, có là bạn của cậu không đó? Sao lại chẳng thèm để ý chút nào vậy?”

“Thật ra thì, cũng, cũng không quen lắm”, Gia Ngạn lấy lại tinh thần, vội vàng gấp miếng thịt bỏ vào miệng. Đương nhiên chẳng hi vọng Tiểu Mông nói “Người yêu của con” trước mặt người khác như thế này, nhưng ngay cả một câu “Bạn con” cũng chẳng được.

Hắn chỉ có thể nói câu “Không thân lắm” mà thôi.

“Tôi đã nói rồi, loại người như hắn làm gì có khả năng đứng chung một đường với chúng ta chứ. Cậu còn muốn bắt quàng làm họ, ha ha...”, Người bên cạnh vui vẻ chế giễu.

Gia Ngạn vẫn bình tĩnh “Ừ” một tiếng, không nói gì nữa, im lặng dùng bữa, uống thêm hai cốc bia.

Cậu đã hiểu đôi phần. Tiểu Mông lạnh lùng với cậu, không phải cậu tưởng tượng.

Uống bia hơi nhiều, lúc đứng dậy tính tiền cậu cảm thấy đầu óc choáng váng, loạng choạng hồi lâu trên đường, thiếu chút nữa là không lết nổi đến trạm xe bus.

Chờ mãi rốt cuộc xe cũng đến, lắc lư hồi lâu, cậu mơ màng ngủ thiếp đi, lúc xuống xe chỉ có thể để đôi chân tùy ý hoạt động. Một cơn gió thoảng qua, cậu tỉnh táo đôi chút, mới ý thức được mình đã theo bản năng trở về dưới khu chung cư.

Nhưng cậu không muốn bước lên chút nào.

Dường như điện thoại trong túi có vang lên, nhưng cậu chỉ cảm thấy mệt mỏi lại buồn ngủ, bàn tay lỏng ngóng đảo tới đảo lui hồi lâu mà vẫn chẳng lấy ra được, dứt khoát mặc kệ nó luôn.

Đứng bên ngoài quá lạnh nên mò mẫm đi vào, mở cửa thoát hiểm, cậu ngồi xuống cầu thang tầng một, vùi mặt lên đầu gối ngủ gà ngủ gật.

Đang co ro ngủ, bỗng nhiên bị người nào đó lay, mơ màng tỉnh dậy, trước mắt là một gương mặt thật quen thuộc. Rõ ràng trời lạnh như vậy, nhưng trên trán người nọ lại lấm tấm mồ hôi.

“Sao không nghe điện thoại của tôi?”

Gia Ngạn lắc lắc đầu một chút, lại tựa lên đầu gối ngủ, lẩm bẩm: “Chúng ta không quen...”

“Cậu uống quá nhiều rồi”, Người đàn ông vòng tay qua muốn nâng cậu dậy: “Mau theo tôi về”.

“Tôi không muốn”, Đột nhiên tỉnh táo, Gia Ngạn hơi rụt người lại, ngồi thẳng lưng, sục sục mũi.

“Còn ngồi trơ ra đó chỉ có nước chết rét. Theo tôi lên lầu”

Gia Ngạn không lên tiếng, lặng lẽ ngồi trong chốc lát, mới ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao ngất lại vô cùng đẹp trai trước mặt.

“Tiểu Mông, tôi nghĩ, có những chuyện anh đã nghĩ sai rồi”.

“Lần trước anh tặng hoa cho tôi, nói có tình cảm với tôi, kỳ thật không phải như vậy”.

“Tôi nói như vậy, nhất định anh sẽ tức giận. Nhưng mà tôi cảm thấy anh vốn không muốn sống chung với tôi chút nào cả”.

“Anh rất chán ghét tôi, đúng không?”

“Ở chung với tôi, anh sẽ cảm thấy rất mất mặt, đúng không?”

“Không sai chứ?”

“Tôi đã sớm biết, anh chỉ muốn sống với những người như mình, vừa đẹp vừa thông minh, đi tới bất cứ đâu cũng có người trầm trồ khen ngợi. Người giống như anh chuyện gì cũng am hiểu, sẽ không làm anh mất mặt, đứng chung với anh trông thật xứng đôi”.

“Dù sao, nhất định là chẳng giống tôi chút nào”.

“Vậy tại sao lại làm những chuyện như vậy với tôi? Giả vờ làm như thích tôi. Tại sao chứ? Rõ ràng chán ghét như vậy...”, Cậu thút thít khóc.

“Anh cũng chỉ giống như những người đó thôi... Muốn gạ gẫm lừa gạt tôi đúng không? Tôi đã không có tiền... Muốn cái gì thì anh cứ lấy đi là được rồi, đừng lừa dối tôi...”

Trên mặt nhận được một tát thật mạnh, đầu xót nóng rát, rồi sau đó cả người đột nhiên bị bế lên.

“Chuyện không phải như vậy”.

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Cậu nhện không được mà nức nở hỏi, Tiểu Mông không trả lời, chỉ mút lấy bờ môi rồi cởi áo khoác quần quanh người cậu, ngăn không cho cậu phản kháng, kiên quyết ôm cậu vào thang máy.

Chống cự cũng vô ích, Gia Ngạn bị ôm mạnh mẽ lên lầu. Cả hai về phòng thì bị Tiểu Mông cởi sạch quần áo, đè chặt đặt lên giường.

Đây chính là thứ mà Tiểu Mông muốn ở mình sao. Lúc bị lột quần, cậu đau đớn nghĩ như vậy.

Tuy rằng trong lúc bị ép làm tình kịch liệt Tiểu Mông có nói với cậu “Thật xin lỗi”, nhưng tâm tình Gia Ngạn vẫn chẳng thể khá hơn chút nào, được Tiểu Mông ôm vào lòng cũng chỉ cảm thấy thật lạnh lẽo.

Cảm giác bị tổn thương không thể chỉ thuận miệng nói vài câu xin lỗi là có thể chữa lành, rõ ràng Tiểu Mông là người thông minh như vậy, nhưng có vẻ như không hiểu đạo lý đơn giản đó.

Hoặc giả trong tim Tiểu Mông cậu là người mình đồng da sắt, cho dù bị tổn thương thế nào cũng chẳng có cảm giác đau đớn, cho nên bất kể là chuyện gì cũng chỉ an ủi qua loa cho xong chuyện.

Nhưng thật ra thì cậu chỉ phản ứng hơi chậm mà thôi, cậu đau lắm.

“Gia Ngạn?”, Một bàn tay sờ mái tóc cậu: “Thức rồi à?”

Chẳng biết đây là lần thứ mấy Tiểu Mông gọi cậu. Gia Ngạn vẫn chỉ vùi mặt vào gối, đôi mắt đỏ hồng, không nói gì.

Yên tĩnh trong chốc lát, nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi phòng, chẳng mấy khi mà Tiểu Mông lại tốt tính như vậy.

Giờ đã gần giữa trưa, cậu quả thực đã ngủ rất lâu. Gia Ngạn ngủ chẳng ngon chút nào, nhiệt độ trên người khiến cho cậu không tỉnh táo nổi, nhưng cũng khó mà tiến sâu vào giấc ngủ.

Chẳng qua là cảm giác tỉnh dậy từ trong mộng rất khó chịu, cho nên cậu thà rằng nướng trong chăn thêm một lát.

Trên thế giới này, nơi ấm áp nhất chỉ có dưới tấm chăn bông và trong mộng đẹp mà thôi.

Phòng ngủ thật yên tĩnh, cậu lại bắt đầu mê man trong cơn mộng mị. Cậu muốn có một giấc mơ thật đẹp, mơ về những điều hạnh phúc hoặc những kỷ ức vui vẻ.

Cậu mơ tới khi còn bé lần đầu tiên ăn chocolate, tròn trịa, lớp giấy vàng bao quanh, mở ra là viên kẹo màu đen trông giống như bùn, nhưng mùi hương lại khiến cho người ta vừa mê vừa say. Cậu liếm liếm, sau đó lập tức vui sướng cười ngây ngô. Cậu chưa từng thử qua một thứ nào có mùi vị tuyệt vời như vậy, tiếc là chỉ có một viên. Cậu không nỡ ăn, cẩn thận gói kỹ rồi nắm thật chặt trong lòng bàn tay, thỉnh thoảng mở ra nhẹ nhàng liếm một cái.

Cầm cả ngày, ngay cả lúc ngủ cũng không nỡ buông tay, nhưng đến khi tỉnh giấc lại phát hiện chẳng biết lúc nào tay đã buông ra, viên kẹo bị chuột tha đi mất.

Lúc đó đau lòng như thế nào, cho tới bây giờ còn nhớ rất rõ.

Cậu lại mơ tới lúc thi đậu trung học. Cậu vốn chẳng thông minh, nhưng lại vô cùng vô cùng nỗ lực, cố gắng học đến mức như muốn liều mạng. Tuy thành tích không thượng hạng xuất sắc, nhưng cũng đủ để cậu trúng tuyển vào trường điểm.

Lúc ấy thực sự vui vẻ. Nhưng trong nhà chẳng ai muốn lãng phí tiền cho cậu, mẹ luôn mắng cậu “Có cơm cho mày ăn là may lắm rồi, còn học hành cái quái gì!”, Khi bé, nhà cậu ở nông thôn, người có thể đỗ vào trường trung học trọng điểm của huyện vốn chẳng dễ dàng gì. Từ trước tới nay lần đầu tiên được người ta gửi gắm kỳ vọng: “Nói không chừng đứa nhỏ này có thể có chút tiền đồ”, rốt cuộc cậu cũng nhận được học phí.

Mang chiếc cặp cũ sờn trên lưng một mình đi báo danh, cậu cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Cậu còn mơ tới ngày đầu tiên nhập học cậu có thấy một bạn, tóc cắt rất ngắn, ánh mắt hờ hững, cool cực kỳ. Thật ra thì nếu tóc không ngắn như vậy, cậu sẽ nghĩ đó là nữ, mặc dù bạn đó còn cao hơn cậu một chút, vóc người cao ngất, gương mặt rất đẹp. Từ bé tới giờ cậu chưa từng gặp cô bé nào đẹp như người này, chứ đừng nói là con trai.

Đáng tiếc người thì đẹp mà tính lại dữ, ngay cả học sinh lưu manh trắng kiện cao to nhất trong lớp cũng không dám chọc vào cậu ta, nhưng vẫn có rất nhiều người tranh nhau nói chuyện với cậu. Người đó cũng vô cùng thông minh, đi học chỉ chống cằm lúc nào thích thì nghe nhưng kỳ thi nào cũng đứng hạng nhất. Tất cả nữ sinh trong trường đều rất thích cậu ta, mỗi lúc hết giờ học thường xuyên có cả bầy nữ sinh chạy đến cửa phòng học nhìn lén, ríu ra rít rít nói cười.

Người giỏi như vậy, đương nhiên Gia Ngạn rất muốn làm bạn, nhưng biết cậu ta nhất định chẳng để ý đến mình, chỉ nên cũng chỉ ở một góc mà hâm mộ vậy thôi.

Nhưng có một ngày người kia chủ động nói với cậu.

Tuy rằng chỉ nói: “Quần cậu rách kìa”.

Gia Ngạn quả thực vừa mừng vừa lo. Cậu biết quần mình rách thì chỉ cần khâu lại là được rồi. Mua quần áo mới rất tốn tiền, chỗ rách kìa cũng chẳng lớn lắm, chỉ cần khâu lại là có thể mặc tiếp.

Nghiêm túc giải thích như vậy với đối phương, nhận lại chỉ là một câu khinh thường “Ngu ngốc.”

Nhưng Gia Ngạn vẫn rất vui, từ sau ngày đó cậu luôn tìm cơ hội nói chuyện với người đó, mỗi ngày có thể nói một câu là tốt lắm rồi. Dù bị chửi rất nhiều lần, cậu vẫn cảm thấy người kia thật tốt. Bởi người đó cho cậu một hai cục tẩy gần như còn mới tinh, cho cậu cái bút bi mà cậu ta không cần nữa, còn tặng cậu quyển sách tham khảo mua thừa.

Ngay cả viên chocolate cậu từng trân quý, cũng là người ấy cho.

Đáng tiếc cuối cùng cậu chẳng thể nào ăn được.

Gia Ngạn mơ màng tỉnh lại, mơ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mơ. Chiếc gối ướt đầm một mảng, cậu biết có lẽ mình ngã bệnh rồi.

Mê man nghĩ có phải mình sắp chết hay không, nếu không tại sao lại mơ về những kỷ niệm khi xưa, hơn nữa còn là những chuyện khiến cậu cảm thấy vui vẻ. Những hồi ức bị đánh chửi bắt nạt lại chẳng hề xuất hiện. Nếu có thể hồi tưởng hết những chuyện vui vẻ đã trải qua rồi chết đi, kỳ thật chẳng tệ chút nào.

Cậu vốn cho rằng nếu có thể yêu Tiểu Mông, trở thành một gia đình, cuộc sống hạnh phúc sẽ chẳng còn xa, cho nên vô cùng cố gắng.

Nhưng thật ra những lời của Tiểu Mông chỉ là lời hứa gió bay mà thôi.

Cậu đã rất cố gắng, lấy “Phải yêu Tiểu Mông” làm mục tiêu phấn đấu, nhưng giờ đã tan biến rồi. Vẫn luôn tràn đầy hi vọng mà vững bước đi tới, bây giờ chỉ có thể dừng lại, không biết tại sao mình lại đi quá xa như vậy, cũng không biết sau này cuộc đời của mình sẽ rẽ sang ngã nào.

Cậu muốn nói ra tất cả những ám ức trong lòng nhưng rốt cuộc lại chẳng nói nên lời. Cậu vô cùng vô cùng khó chịu, nhưng nếu nói rằng muốn tìm đến cái chết, tất cả mọi người sẽ cảm thấy quá nghiêm trọng, nhất định sẽ trách cứ cậu: “Cần gì phải thế!”.

Đúng là không có ai khiến cậu bị tổn thương trí mạng, cũng chẳng ai khiến cậu sống không nổi. Tất cả những người từng ức hiếp cậu cũng chẳng có ai mang gương mặt của kẻ sát nhân. Ngay cả Tiểu Mông cũng

không đến mức đại gian đại ác, chỉ là hơi xấu xa ích kỉ một chút nhưng cũng cho cậu không ít tiền, còn từng chăm sóc giúp đỡ cậu.

Cậu chưa từng gặp người nào hoàn toàn xấu xa, quả thực chẳng có ai muốn hại chết cậu.

Nhưng cậu vẫn thấy từng ngày trôi qua thật cay đắng.

Cuộc đời cậu, không ngừng bị những chuyện xấu xa nhỏ nhặt giày vò, kéo dài đến mức chẳng biết bao giờ mới kết thúc.

“Gia Ngạn, Gia Ngạn?”

Có người lay cậu, trong cái nhiệt độ khiến người ta cảm thấy khó thở, tri giác chậm rãi quay trở lại.

“Không ăn điểm tâm thì thôi, cơm trưa cũng không thể không ăn. Dậy mau.”

Cậu muốn trả lời, nhưng mở không nổi miệng, cổ họng như bị thiêu đốt.

“Gia Ngạn?”

Bàn tay vươn tới sờ mặt cậu, cậu chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo.

“Cậu sốt rồi?”

Gắng gượng mở mắt ra, gương mặt người kia vẫn như trước đây, đẹp tới mức khiến cho người ta ca tụng, nhưng không biết vì sao cậu cả thấy khóe mắt mình cay cay.

“Ngã bệnh cũng không thèm nói một tiếng?”, Người đàn ông lập tức cao giọng, rồi có tiếng mở ngăn kéo, một thứ gì lạnh lạnh luồn vào dưới cánh tay.

Gia Ngạn biết đó là nhiệt kế. Sau khi nó được lấy ra, liền nghe Tiểu Mông cúi đầu mắng, “Sốt cao quá!”

Cảm giác như bị kéo ra khỏi chăn, Gia Ngạn ra sức chống cự, nhưng vẫn bị mạnh mẽ ép mặc quần áo, bế lên.

“Hơn nửa đêm lạnh như vậy còn không về, ngủ trên cầu thang, giờ thì vừa lòng chưa? Sốt cao như vậy!”, Lớn tiếng trách mắng khiến lỗ tai cậu ong ong cả lên.

Gia Ngạn ủ rũ không có tinh thần, hai mí mắt vừa nóng vừa sưng, ngay cả mắt cũng mở không nổi, được Tiểu Mông dìu nhưng vẫn đứng không nổi.

“Uống chút cháo nóng trước đã, rồi tôi đưa cậu vào bệnh viện”.

Gia Ngạn liều mạng lắc đầu cũng vô dụng, Tiểu Mông căn bản không thèm để ý đến chút kháng cự của cậu, dùng áo khoác trùm cậu lại, đặt lên ghế, từng muống từng muống mạnh mẽ ép cậu ăn hết một chén cháo nhỏ, rồi nửa dìu nửa ôm mang ra ngoài.

Đang trong kỳ nghỉ xuân, bệnh viện chỉ có một vài bác sĩ y tá trực ban, đợi một hồi lâu mới đến lượt Gia Ngạn khám bệnh, cũng không cần nằm viện, chỉ qua loa tiêm một chút, lấy thuốc xong là chuẩn bị về nhà.

Gia Ngạn từ đầu tới cuối vẫn cứ mơ mơ màng màng, không nói quá nửa câu. Tiêm xong tinh thần có hơi khá hơn một chút, nhưng vẫn đi không vững, người run nhẹ, cảm thấy ngay cả trong xương tủy cũng lạnh thấu, chỉ muốn vùi vào một chỗ nào đó ấm áp.

Lòng ngực rắn chắc rộng lớn của người đàn ông bên cạnh có lực hấp dẫn thật mạnh mẽ, cả chiếc áo khoác kia nhìn cũng rất ấm áp.

Nhưng cậu không muốn dựa vào Tiểu Mông quá gần.

Thật vất vả mới ra được chỗ đậu xe, Gia Ngạn vẫn không kiềm chế nổi mà run rẩy. Tiểu Mông vòng tay qua ôm cậu, cậu né ra theo bản năng.

“Rất khó chịu sao?”

Gia Ngạn lắc đầu, sụt sịt cái mũi.

Rõ ràng là một người đàn ông gầy nhỏ bình thường, bọc trong lớp quần áo dày chỉ lộ ra khuôn mặt, khỏe mắt và chớp mũi hồng hồng lại khiến người ta cảm thấy thật yêu thương.

“Ngoan nào”, Tiểu Mông sờ sờ cái trán nóng rực, móc chìa khóa xe ra, rồi sau đó ôm cậu vào trong xe, để cậu ngồi xuống.

Nhìn cậu suy yếu tựa lưng vào ghế, gương mặt từ mũi trở xuống giấu kín trong lớp khăn quàng cổ, không nói tiếng nào, đôi mắt khép hờ. Cậu bởi vì sốt mà khỏe mắt đỏ hoe, hàng mi ướt ầng ầng nước, trông thật đáng thương. Tiểu Mông nhìn không được mà nhào người qua hôn nhẹ lên trán và gương mặt cậu.

Gia Ngạn sợ hết hồn, mở to mắt, nước mắt ầng ầng, ánh mắt trông như một con thú nhỏ. Tiểu Mông cảm giác được nhiệt độ quá cao của làn da kia, thấy cậu giãy dụa một cách đáng thương, tim đập thật mạnh, lại kéo khăn quàng cậu xuống, mạnh mẽ hôn cậu.

“Ừ... ừm...”, Gia Ngạn dùng sức chống cự, nhưng so với Tiểu Mông thì cũng chỉ như mèo con làm nũng mà thôi.

Đang suy nghĩ có lấy bệnh cũng chẳng sao, chuẩn bị đem đầu lưỡi tiến vào đánh chiếm khoang miệng ẩm áp chợt nghe thấy Gia Ngạn hoảng hốt hít vào một hơi, Tiểu Mông hơi buông lỏng tay, ngẩng đầu thấy hai cô gái đứng cách bọn họ xa xa ở phía trước đang tò mò ngó nhìn.

Tiểu Mông nhú mày, ngồi thẳng, thấy hai người kia nhanh chóng đi mất, nhanh tới nỗi bóng người cũng chẳng thấy, mới khởi động xe: “Trở về thôi”.

Nhưng Gia Ngạn lại bị hù tới mức không động đậy nổi, ngồi im phăng phắc, đầu ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Sao thế?”

“Hình như, hình như là người quen, trong công ty...”

Tiểu Mông quay đầu nhìn cậu: “Cậu chắc không?”

Gia Ngạn gật gật đầu, lại lắc đầu, sợ tới mức hoảng loạn.

“Chắc nhìn lầm rồi. Hơn nữa cho dù như vậy, chưa chắc bọn họ đã nhận ra cậu. Không cần lo lắng.”

“Ừ...”

Gia Ngạn hoảng sợ rút vai lại, còn chưa kịp bình tĩnh, tâm trạng như làm chuyện xấu bị người ta phát hiện. Cảm giác được Tiểu Mông đang xoa đầu mình, cậu hơi an tâm một chút.

Cậu cúi đầu, không thấy được vẻ mặt của Tiểu Mông.

18. Quyển 2 - Chương 9

Kỳ nghỉ tết cứ thế im ắng trôi qua, không có những buổi cơm tối náo nhiệt, cũng không có “mừng xuân” mừng một, không có những kế hoạch chúc mừng, cái gì cũng không, thậm chí bệnh cảm sốt của Gia Ngạn cũng chẳng thuyên giảm.

Có điều các công ty đã bắt đầu trở lại hoạt động, Gia Ngạn cũng quen với thời gian làm việc, đúng 6 giờ cậu xuống giường, mặc xong xuôi quần áo.

Những động tác đó cậu đều làm thật nhẹ, không mong đánh thức Tiểu Mông. Hắn nghỉ tết dài hơn cậu, thế nên nằm trên giường nhìn cậu: “nói là bệnh rồi xin nghỉ đi”.

“Không được, tùy tiện nghỉ sẽ bị sa thải”, Gia Ngạn dùng khăn tay lau lau mũi: “Anh cứ ngủ tiếp đi, tôi chút nữa ăn bánh xong bánh mì thì đi làm”

Tiểu Mông cau mày, xốc chăn xuống giường: “Tôi lái xe chở cậu”.

“Thôi khỏi...”, Gia Ngạn vội xua tay.

Sự ôn nhu ngày thường mà Tiểu Mông bố thí cho cậu, hiện nay cậu đã không cảm thấy ảm áp như trước nữa. Cậu biết hẳn chỉ ban ân, Tiểu Mông giống như ân trên cao cao tại thượng.

Còn cậu? Cậu chỉ là tên ở nhờ nhà hắn, ăn nhờ cơm hắn, mặc nhờ quần áo hắn, rồi mặt dày đi xe của hắn. Vì thế nên suốt ngày bị quở trách.

“Không sao, dù sao tôi cũng tỉnh rồi.”

“....Vây, cảm ơn anh”.

Ngày đầu tiên làm lại, tất cả mọi người đều mặc đồ mới, trên mặt không khí vui mừng chưa mất hẳn, có người còn tàn tích của những đêm ăn uống rượu chè no say.

Gia Ngạn cũng mặc quần áo mới của Tiểu Mông tặng, nhưng da vẫn tái nhợt như cũ. Các chị em đồng nghiệp đều kêu “Năm ngày mà tôi lên 2 kg” còn cậu thì nửa kg cũng không lên, khăn quàng to càng làm mặt cậu nhỏ xíu.

Giờ nghỉ trưa, lúc mọi người đang ăn phần cơm của mình hay ra quầy tiện lợi mua thì có người vô thưởng vô phạt nói một câu: “Gia Ngạn thật tốt số, có xe riêng đưa đón không cần khổ sở đợi tàu điện ngầm”.

“A, chỉ là bạn bè có xe nên mới thuận đường chở tôi thôi”, Gia Ngạn vội giải thích. Không biết có phải cậu ảo giác hay không nhưng hình như thái độ của đối phương có chút cố ý.

“Có bạn rộng rãi thật tốt, là bạn cùng phòng phải không? Cậu ở nhà trọ nào. Sống khu nào vậy?”

“Ở khu Tân Thành”

“Cái gì? Không phải nha! Chỗ đó tắc đất tắc vàng đều đất, cho mượn sạch đến mấy trăm năm cũng không còn chỗ đó”

“Đâu có khổ như vậy, chuyển khoản một lần là xong rồi.”

“Thanh toán một lần?”

“Ừ...”, Khi trước, cậu luôn nhắc đến Tiểu Mông với vẻ tự hào, có điều hiện tại cậu không hề có cảm giác kiêu ngạo nữa... cậu biết giữa cậu và Tiểu Mông không liên quan đến nhau.

“Thật lợi hại. Tôi với bạn học cũ liên lạc còn không nhiều, nói chi cho tôi ở ké. Gia Ngạn à, vận khí tốt thật đấy, loại bạn này rất khó có nha.”

Gia Ngạn không biết nói gì cho phải bèn cúi đầu cắn cắn ổ bánh mì, không nói nữa.

“Bất quá, bạn cậu chắc là dạng người quen không ít đối tượng đúng không? Ở đó liệu có tiện không vậy?”

Gia Ngạn lại cắn bánh mì, lắc đầu: “Hắn độc thân.”

“Nói dối gạt người”.

“Là thật đó”, Gia Ngạn nghĩ nghĩ: “Nhưng chắc về sau sẽ có thôi”.

Chuyện của Tiểu Mông, cậu một chút cũng không biết.

“Bạn cậu chắc chán rất ghê gớm”.

“Hơn ba mươi tuổi không tìm bạn gái, chỉ có thể là Gay!”

Gia Ngạn lấp bắp kinh hãi, mấy người xung quang nghe thế cũng ngóc đầu khỏi hộp cơm, cười rộ cả lên.

“Đừng nói bậy, hai tên đàn ông sao có thể chứ?”, Cô nữ nhân viên lộ đầu khỏi tạp chí ngôn tình chen mồm.

“Đàn ông với đàn ông cũng có thể làm tình mà.”

“Gạt người, làm sao làm được, đàn ông sao có thể thay thế đàn bà?”

“Sao không làm được, cô đừng ngây thơ như thế! Có thể làm ở phía sau, chỗ đại tiện ấy”

Tên đàn ông xấu xa giải thích, sau đó có tiếng thét lên.

“Trời ơi, đừng nói nữa, gớm chết đi được.”

“Sao lại có người biến thái như vậy, bần chết”.

“Người ở dưới sao lại biến thái khủng khiếp như thế, còn muốn được ôm nữa, thực buồn nôn”

“Người như thế sao có người yêu nhỉ?”.

Gia Ngạn có chút luống cuống, bánh mì cầm lên rồi đặt xuống, cuối cùng chọn cầm chén nước lên giữ ấm.

Cậu ý thức được một điều, mọi người không tự nhiên nói như vậy. Chuyện này chắc là cố ý để cậu nghe.

Thời điểm đó, không một ai muốn nói chuyện với cậu. Thậm chí lúc đi toilet nam thì mọi người cũng nhanh chóng giải quyết xong rồi đi, có khi đợi mãi mới có chỗ trống thì người kia lại không chịu nhường đợi cậu đi đến buồn cầu mà xử lý.

Gia Ngạn rất lúng túng, vất vả lắm mới quen được vài người nay bỗng chốc chỉ là những gương mặt xa lạ. Trơ trọi rửa tay trước khi quay về làm, cậu cảm thấy đã bắt đầu không ngóc lên được.

Chuyện này càng lúc càng quá lố. Có lần, cậu chỉ như bình thường nhích tới phía sau 1 nam đồng nghiệp mượn tài liệu, người kia vừa cảm nhận cậu tới gần đã như tên bắn mà bắn ngược lại, kịch liệt nhanh chóng đẩy cậu ra: “Cậu làm gì vậy?”.

Gia Ngạn kinh ngạc đến ngu ngốc, giống như có ai vừa đánh trúng đầu cậu rất mạnh, nhưng xoay người lại thì chẳng thấy ai.

Mặc dù cậu không đau, nhưng những tiếng cười mơ hồ khiến tay cậu lấm tấm mồ hôi, đầu cũng dần cúi xuống.

Khi còn bé, cảm giác là một người thấp hèn cậu vẫn nhớ rất rõ. Có điều nó đi một vòng lớn nay lại quay trở lại người cậu.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, dáng đi của Gia Ngạn trở nên cúi đầu rụt vai. Cậu còn nhớ khi xưa bị người ta ném đá mắng “Con của tên cường hiếp” cũng là như thế này.

Những ngày này, Gia Ngạn về sớm hơn bình thường rất nhiều, Tiểu Mông cũng ngạc nhiên: “Sao về sớm vậy?”

“Ừ, hôm nay công việc không nhiều..”, Gia Ngạn cởi choàng khăn cổ, chớp mũi lạnh nên đỏ rực, ngay cả mí mắt cũng đỏ lên: “Thôi, tôi hơi mệt,.. tôi đi tắm”.

“Bệnh nhiều ngày thế mà sốt không bớt, khó chịu thì xin nghỉ đi, mai đừng đi làm.”

“Phải đi làm. Tôi không sao”, Gia Ngạn nghe mũi nên xoa xoa: “Không đi làm sẽ mất việc...”

Ra khỏi phòng tắm, Gia Ngạn giống như vẫn còn sở mũi cảm mạo. Đột nhiên tiếng chuông vang lên, hần nhìn Gia Ngạn chần chờ rồi cầm lấy ống nghe: “Alo. Đợi một chút. Gia Ngạn.”

Gia Ngạn nắm chặt áo tắm mới qua cầm điện.

“A, tôi đây, vâng..”

“Vâng, phải không...”

“A... Thế sao... Tôi hiểu.”

Tiểu Mông nhướng mày nghe những thanh âm mơ hồ, hần nhìn Gia Ngạn để tai nghe xuống, hít sâu rồi không lên tiếng nữa.

“Sao vậy?”

Gia Ngạn gỡ đầu, rồi lại nhìn ngón chân, khụ một tiếng rồi mới mơ hồ: “Tôi bị sa thải rồi.”

Tiểu Mông quay đầu nhìn. Cậu chỉ khom người, đặt tay ngang đầu gối. Hình dáng xương bả vai hằn lên lớp quần áo bên ngoài. Hai không không nói gì khiến không gian trong phòng đầy yên tĩnh, tất cả chỉ là tiếng sổ mũi của Gia Ngạn.

“Tiểu Mông, tôi nghĩ chắc là tôi về quê.”

Tiểu Mông nhìn về phía cậu.

“Cái gì?”

“Tôi muốn về quê”, Cậu co chân vào trong: “Không có việc thì ở đây rất khó sống. Ở nông thôn tương đối tiện nghi, sống cũng dễ.”

Tiểu Mông hít sâu ôm bờ vai cậu: “Tìm việc cũng không khó, cậu nghĩ gì mà nói thế? Tôi giúp cậu... ngày mai có thể có chỗ đi làm khác”

Gia Ngạn cúi đầu không nói nữa, chỉ có lưng bắt đầu run.

Cậu rất muốn về quê, trở về nơi đó là tốt nhất, lần nữa quay lại điểm khởi đầu

Cậu đột nhiên hiểu, bao nhiêu năm khổ cực nỗ lực như vậy chỉ khiến cho cuộc sống bây giờ càng thêm gian nan thôi.

Ngày thứ hai, Gia Ngạn ra khỏi cửa ngân hàng. Cậu rút toàn bộ tiền mình từng gửi ra, đếm tới đếm lui suy nghĩ cả ngày.

Ở quê, ngoại trừ cơm thì chẳng việc gì cần đến tiền nữa. Cậu cũng là người học cao, chắc là dễ tìm việc trong thôn. Tìm không được thì có lẽ cậu sẽ làm vài việc lật vật gì đó, tiết kiệm một chút cũng đủ sống.

Từ quê lên thành phố tìm việc không dễ nhưng từ thành thị về quê lại nhẹ hơn rất nhiều.

Gia Ngạn đặt tiền trong túi áo, nắm thật chặt. Cậu tới trạm xe nhìn người đông như hội, hàng người mua vé không ngăn nên cậu đành ngồi xuống đợi.

Dòng người nói dài không quá dài, nói ngắn không quá ngắn. Bên trong ô cửa sổ bán vé, nhân viên cũng hàn huyên qua ngày. Tay Gia Ngạn vẫn trong túi áo, nắm chặt những tờ tiền, bày tay cũng đầm mồ hôi.

Dần dần trời cũng tối, quầy bán cũng dừng lại, nhân viên bắt đầu tam tãm, cậu vẫn chưa di chuyển khỏi chỗ ngồi của mình lần nào cả.

“Gia ngạn.”

Gia Ngạn vừa đi khỏi trạm xe đã nghe tiếng Tiểu Mông. Cậu nhìn người đàn ông đóng sầm cửa rồi bước khỏi xe, tiến đến chỗ cậu.

“Ra ngoài làm gì? Chưa hết bệnh còn trẻ thế không về nhà?”

“A, tôi ra ngoài mua ít đồ”

Tiểu Mông mở miệng, dừng lại một chút nhìn trạm xe phía sau cậu: “Thế có mua được không?”

“Không có...”

Tiểu Mông khẽ thoải mái hơn: “Về nhà trước đi”.

Hắn vương tay, Gia Ngạn “Ừ” rồi nắm tay hắn.

Cậu biết rất rõ bây giờ chia tay là tốt nhất. Thậm chí việc sống tiết kiệm ở nông thôn thế nào cậu cũng đã tính qua. Dân mướp trong viện có thể sửa, ở dưới có thể trồng thêm ít thức ăn... nhưng cậu không hiểu vì sao lại không thể móc tiền ra mua vé xe được.

Có lẽ vì đột nhiên nghĩ đến, sau này cậu về quê thì hai người sẽ ở rất rất xa nhau, không thể sống chung với Tiểu Mông, ngay cả gặp mặt cũng không được.

Nghĩ đến thế thì ngực giống như xuất hiện những con dao, xoắn lấy nhau đầy đau đớn.

Lòng cậu chỉ muốn nhìn Tiểu Mông thêm lần nữa, nói tạm biệt với Tiểu Mông ... Chỉ cần thế thôi... chỉ cần ở thêm một hai ngày cũng được, nhìn Tiểu Mông nhiều thêm một chút, nói thêm vài lời với Tiểu Mông.

Cảm giác đó khiến trái tim cậu như bị vụn lại, thật sự không nữa...

Len lén nhìn người đàn ông khiến cậu nghĩ thầm “Ngày mai sẽ đi” nhưng đến sáng ngày mai thì quyết tâm lại tan biến.

Cậu không muốn không còn gặp được Tiểu Mông nữa. Dù cho có bị Tiểu Mông gạt, cậu cũng chỉ cần nghe tiếng chân Tiểu Mông là sẽ rất vui, chỉ cần nghe mùi hương trên người Tiểu Mông là đủ an tâm rồi.

Tất cả như phản xạ có điều kiện, phạm là việc liên quan đến Tiểu Mông, cậu sẽ xem đó là việc của bản thân.

Trong lúc vô tình, cậu đã không còn muốn rời xa Tiểu Mông. Chỉ cần không có hân cạnh bên cậu sẽ ngủ không ngon, ăn không vô ngay lập tức.

Có lẽ cậu đã biến thành đứa đồng tính luyến ái không chừng. Hoài nghi như vậy, khiến Gia Ngạn cảm thấy thất vọng, lo lắng.

Một người hèn mọn như cậu lại đi yêu đơn phương một người làm bạn còn khó hướng chỉ yêu đồng tính với cậu... so với trước kia chỉ thấy cuộc sống ảm đạm hơn.

Sau đó, Gia Ngạn len lén chạy đi Thư Viện Thành Phố, cậu mượn những cuốn sách chuyên về đồng tính mà xem. Cậu muốn biết rõ đồng tính luyến ái rốt cuộc là thế nào, làm sao mới trị được.

Vì thế, cậu nói dối Tiểu Mông. Cậu nói rằng để tiết kiệm cậu đã tìm một số công việc lật vật bên ngoài. Nhưng thực tế ngày nào cũng trốn vào một góc thư viện ngồi đọc. Cậu lấy ra hai quyển từ điển, và cuốn sách cần đọc, đọc cả mấy tiếng liền.

Có điều càng đọc càng hồ đồ.

Thể loại này càng đọc cậu càng cảm thấy khó khăn. Đọc những đoạn phân tích thể này cậu cảm thấy mắt rất đau, dù cho chữ nào cũng biết nhưng lại không hiểu nghĩa cả đoạn trong đó. Có khi sách rất nhiều phân đoạn tiếng Anh khiến cậu đành phải giở từ điển ra dò, có điều vẫn không hiểu rõ.

Càng nóng lòng, càng không hiểu. Cậu chưa bao giờ hạn đầu óc mình ngu si như bây giờ, phải chi cậu có thể thông minh như Tiểu Mông, thế thì thật tốt.

Liều mạng cố gắng cũng không có tiến bộ, áp lực lớn đè vào lòng khiến cậu về nhà cũng chẳng nghỉ ngơi. Buổi tối cố lắm cũng chẳng chợp mắt được. Thế nên từ đó về sau, cậu mượn thêm một chút tài liệu về nhà, đợi Tiểu Mông không để ý thì tranh thủ đọc một chút.

Có điều thần thánh không rũ lòng thương, rất cực lực chứng tỏ cho mọi người thấy cần cù thật thà cũng không thay đổi. Cậu cảm thấy giống như cuộc thi đại học năm nào, cậu đã khổ cực ôn thi nhiều ngày nhưng đến lúc thi vẫn mơ hồ như vậy.

Trên tài liệu, những chỗ được quẹt khác màu trở nên rất nhiều, đó đều là những đoạn cậu cảm thấy quan trọng. Có điều cậu rất ghét những cách điều trị này, rất ghét bị đem ra chữa bệnh. Tuy vậy cậu cảm thấy nếu thành công, sau này Tiểu Mông sẽ không buồn khổ, cả hai sẽ giống như xưa, lại có thể làm bạn bình thường.

Có lẽ lúc đó, cậu sẽ an tâm về quê.

Ngày nọ, trời mưa. Mưa nặng hạt không ngừng đến tận khuya không dứt, cậu nằm đó nghe tiếng mưa va đập và ồ cửa kính, lẫn qua lẫn lại cũng không ngủ được.

Cậu đã mất ngủ nhiều ngày, vốn nghĩ không khí mát mẻ khi mưa rơi sẽ khiến cậu an giấc. Có điều cậu lại suy nghĩ, chung quanh yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng ma sát cửa vải vóc, cậu nhắm mắt nhưng vẫn không cách nào ngủ yên.

Sau nhiều lần ngủ rồi lại tỉnh, cậu quyết định bọc chăn bông dày nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Theo như những gì sách nói, một khi thấy động lòng với đàn ông cứ làm mình đau đớn là được.

Nhưng là, việc đó chẳng hiệu quả gì cả. Cậu bấm tay mình đau đến không chịu được, để lại vết bầm trên tay vẫn không thay đổi được cảm giác chua xót đối với Tiểu Mông.

Bất giác, cậu nghĩ đến sự cô độc không tưởng sau khi hai người chia tay, mắt đã bắt đầu ngấn lệ.

Tên đàn ông đang ngủ say cạnh bên đột nhiên hơi tỉnh, Gia Ngạn vội nằm xuống giường, sau lại sợ làm phiền Tiểu Mông thế nên cũng tự giác đưa lưng về phía hắn. Cậu nhắm mắt giả bộ ngủ, rất cố gắng quên đi những suy nghĩ về việc ngày sau không có hắn cậu sẽ như thế nào.

Hốc mắt bỗng nóng lên, đột nhiên phía sau bị ôm lấy rồi lật lại.

“Ngủ không ngon sao?”

Mùi hương trên người đàn ông đó nhàn nhạt luồn vào mũi cậu, Gia Ngạn không kiềm được bắt đầu run.

“Có, nhưng có chút lạnh.”

“Ừ?”, Tiểu Mông mở đèn giường, lục remote máy lạnh chỉnh ấm hơn một chút rồi lại kéo cậu vào lòng “Ngủ đi.”

“Ừ...”

Nằm như vậy, cậu dù thế nào cũng không ngủ được.

Lòng ngực của hắn dán vào cậu cũng cảm giác người nằm trong lòng không yên, sự buồn ngủ không biết trôi đâu mất, hắn mở mắt: “Đúng rồi, cậu đừng làm mấy công việc bôn ba đông tây đây đó nữa, tôi giới thiệu việc cho cậu.”

“A?”

Tiểu Mông dùng ngón cái rà khắp khuôn mặt gầy gò: “Ừ, là công ty lớn, phúc lợi không tệ, công việc cũng không cực khổ”.

“A, cảm ơn anh, nhưng là, cái này không cần...”, Gia Ngạn cúi thấp đầu, trong lòng rất cảm kích, “Tôi làm không lâu, có thể mấy ngày nữa là đi rồi.”

Tay Tiểu Mông dừng một chút, rồi vỗ vỗ gương mặt cậu: “Tôi đã liên lạc hết rồi, cậu cứ thử xem sao”.

Gia Ngạn đành “Ừ”. Chưa bao giờ cậu ước phải chi Tiểu Mông hung dữ một chút, nói lời tàn nhẫn một chút, mãi mãi đừng ôm lấy cậu.

Nhưng trong khoảng thời gian này Tiểu Mông hết lần này đến lần khác rất dịu dàng với cậu. Lúc hai người ở chung, hắn sẽ ôm cậu, sờ tóc cậu, hôn vào tai cậu. Thậm chí khi cậu làm hư áo vest của hắn, Tiểu Mông cũng không mắng một câu.

Bị Tiểu Mông ôm rồi được áp sát vào bộ ngực ấm áp đó, Gia Ngạn biết nhất định cậu lại mất ngủ. Bao nhiêu nỗ lực đều bị phí hoài, cậu không cách nào ngăn được sức hấp dẫn của bộ ngực đó mà rúc vào Tiểu Mông.

Ngày đầu Gia Ngạn đi làm mãi vẫn chưa thấy về, qua giờ cơm hằng ngày của hai người cậu vẫn chưa xuất hiện, gọi điện thoại không ai trả lời, không biết đã chỉnh chế độ im lặng hay ồn quá không nghe thấy.

Tiểu Mông gọi nhiều lần bắt đầu không chịu được. Hắn cau mày, bấm dãy số..

“Này, tôi đây, các người bận rộn lắm sao?”

“A, đúng vậy, hôm nay bộ Tiêu Thụ làm sai nên...”

“Này, cái người tôi giới thiệu đâu? Không phải đã nói không cho hắn làm việc lâu quá à? Ngày đầu đã bắt tăng ca rồi?”

“Vô cùng xin lỗi, để tôi lập tức kiểm tra xem.... Huh? Người cậu tìm không tăng ca, đúng giờ là tan tầm”

“...” Tiểu Mông hơi dừng lại: “À, vậy không có gì”.

Trước khi đối phương ở đầu dây kia lên trước, hắn đã cúp điện thoại.

Tiểu Mông ngược nhìn đồng hồ trên tường, vài phút sau có tiếng mở cửa, Gia Ngạn mệt mỏi dụi mắt bước vào.

“Trễ thế. Tăng ca sao?”

“Đúng vậy, công việc tương đối nhiều”, Mặt Gia Ngạn hiện dưới ánh đèn, càng lộ vẻ mệt mỏi.

Tiểu Mông nhướn mày nhìn cậu loạng choạng tìm đồ ăn, không nói tiếng nào.

Hắn không tin Gia Ngạn có can đảm làm bữa bên ngoài, nhưng quả thật tên đàn ông này khiến hắn mệt mỏi không yên lòng vô duyên vô cớ.

Ngày thứ 2 Gia Ngạn đi làm, Tiểu Mông đứng trước công ty chờ cậu tan sở.

Sau vài phút, nhiều người hòa vào dòng người đi ra. Gia Ngạn cũng trong số đó. Vẻ mặt mệt mỏi khiến cậu bước không đều, thật không giống đi gặp tình nhân vụng trộm.

Tiểu Mông nhìn theo hình bóng cậu bước lên xe bus theo hướng ngược lại cũng vội lái xe theo.

Từ nhỏ đến lớn, hắn cực ghét trò lén lút lút lút theo dõi người khác, nhưng với người đàn ông khiến hắn làm chuyện này, không hiểu sao lại cảm thấy hắn làm vậy rất đương nhiên.

Gia Ngạn xuống xe trước Thư Viện thành phố. Tiểu Mông nhìn cậu từ xa, cảm thấy có chút buồn cười. Bóng cậu khuất khỏi tầm mắt trên những bậc thềm trước cổng vào, không hiểu sao, Tiểu Mông giờ đây mới có thể gục đầu xuống tay lái thở phào nhẹ nhõm.

Vì muốn kiểm chứng, hắn tìm chỗ gửi xe rồi cũng đi vào. Cầm thẻ thư viện, hắn vào cửa bình tĩnh tìm bóng dáng quen thuộc kia.

Nhìn xuyên qua mấy gian sách, hắn quả nhiên thấy Gia Ngạn. Cậu đang một mình ngồi trong góc lật từ điển đọc sách rất chuyên tâm.

Tiểu Mông thở phào, suy nghĩ một chút rồi khẽ mỉm cười.

Tâm trạng không biết làm sao thoáng cái đã tốt hơn rất nhiều.

19. Quyển 2 - Chương 10

Gia Ngạn ăn bánh mì ở ngoài mới về nhà, buồn ngủ đến mờ cả mắt. Vừa thấy thư viện đã muốn ngủ rồi, chỗ im ắng buồn tẻ như vậy, phải nỗ lực lớn lắm mới có thể làm hai mí mắt không dính vào nhau, ngáp dài mấy cái đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Mệt lắm sao?”

“Ừ. . . .”

“Đi tắm đi.”

Tiểu Mông hôm nay hết sức ôn nhu, Gia Ngạn lúc này thực sự chống lại không nổi mị lực của hắn, liền nghe theo. Hai người cởi quần áo, Tiểu Mông ôm sau lưng cậu, thật gần, nhẹ nhàng giúp cậu gội đầu tắm rửa.

Một tầng bọt xà phòng phủ lên người, thời gian chậm rãi trôi qua, vừa thư thái vừa thoải mái, Gia Ngạn không biết đây có phải là mơ không, nhưng tốt nhất là đừng tỉnh lại.

“Gia Ngạn.”

“Ừ?”

“Lâu như vậy chưa làm, cậu tích rất nhiều đi?”

“Hả? Tôi, tôi không. . .”, Gia Ngạn hơi hoảng, vội bật dậy, lui về sau.

Tiểu Mông cũng đứng lên, mỉm cười hôn nhẹ lên bờ môi cậu.

Gia Ngạn gầy quá, cảm nhận lại, quàng mắt cũng thâm đi, nuôi lâu như vậy một chút thịt cũng chẳng thấy, Tiểu Mông ôm cậu vào lòng mà thấy thật nhỏ bé.

Dù vậy, đối với khuôn mặt giống động vật nhỏ hay bị người khác bắt nạt này, Tiểu Mông vẫn cảm thấy bụng dưới dần nóng lên như lửa.

Gia Ngạn sinh bệnh, tinh thần lại không tốt nên hẳn mỗi ngày chỉ có thể ôm ôm cắn cắn mà không được ăn, đã nhiều ngày rồi chưa làm nên khi dục niệm vừa nổi lên, đương nhiên hẳn sẽ không lại tiếp tục tự hành hạ bản thân. Hắn đặt Gia Ngạn lên vách tường, trên khuôn mặt cậu lúc này lộ vẻ kinh hoàng, hắn mạnh mẽ hôn lên đôi môi đang khép chặt.

“A. Uhm.”

Gia Ngạn rõ ràng chẳng chịu thuận theo, vẫn giãy dụa không ngừng, liều mạng muốn thoát.

Tiểu Mông mười phần nhẫn nại ngậm lấy đôi môi cậu, ở nơi sâu nhất trong miệng bắt được đầu lưỡi nhỏ của cậu đang trốn, lại mút mút liếm liếm, nuốt đi cái âm thanh kháng cự be bé, chỉ cảm thấy phía dưới đã trướng đến phát đau. Bàn tay mạnh mẽ vuốt ve tấm lưng Gia Ngạn, dần dần lui xuống, tiến vào giữa hai chân. Từ dưới luồn lên trên mà xoa bóp bờ hông cậu.

Gia Ngạn “Ồ ồ” kháng cự, hô hấp dồn dập, vẫn không ngừng phản kháng, phía trước lại nhanh chóng ướt mà cương lên.

Tiểu Mông tràn đầy tự tin, càng ra sức âu yếm hôn bờ môi cậu, ngón tay phía trước, lòng bàn tay từ nắm lấy tính khí nam nhân đáng thương kia mà cọ xát.

“Ồ. . . .”, Gia Ngạn bị khiêu khích đến chẳng nhẫn nại được, ngón tay ngấm nước kia thì vùi sâu vào hậu huyệt, chậm rãi hết ra rồi lại vào.

Gia Ngạn lại còn kiên trì giãy dụa, nhưng đã chẳng thể kháng cự, Tiểu Mông làm chân cậu như nhũn ra, rồi, tính khí nóng như lửa chậm rãi tiến vào.

“Ồ. . .”, Tiểu Mông chẳng hề để ý tới chút chống cự của cậu, nhanh chóng giương cung bạt kiếm mà đem tính khí chôn sâu bên trong cậu, cậu chỉ có thể rên rỉ: “Không, dừng lại đi...”, mấy tiếng phản kháng.

Gia Ngạn lại thấp giọng nức nở, thoát không được, chỉ có thể nép vào ngực Tiểu Mông không ngừng run rẩy.

Tiểu Mông quả thực yêu muốn chết cái phản ứng giống con mèo nhỏ của cậu, cơ hồ dừng không được, còn hung bạo mà luật động, bên trong cậu co rút làm hắn chẳng thể kiềm chế, nhanh chóng đạt chút cao trào, càng làm Gia Ngạn lùi về sau, cường ngạnh mà ôm chặt, giữ lấy cái eo nhỏ nhắn, từ đằng sau liên tục kịch liệt tiến vào.

Gia Ngạn thất thanh rên rỉ, bắt lực chống vào vách tường. Toàn thân giờ phủ một màu hồng nhạt, giữa hông là một mảnh ẩm ướt, thoát nhìn vừa có chút đáng thương, vừa có chút gợi tình.

Đợi đến khi Tiểu Mông lần cuối tiến công, nơi liên kết khe run rẩy một hồi, hẳn mới chậm rãi thoái lui, nhưng cánh tay vẫn chẳng buông rời. Gia Ngạn đứng cũng không được, chân cứ run lấy bầy, thở một cách khó nhọc.

Tiểu Mông ôm chặt cậu, một bên mạnh mẽ hôn cổ cậu, một bên muốn bao trọn cậu lại.

Mà nam nhân ấy chẳng hiểu thế nào lại cố chấp duy trì tư thế cũ, trán dựa vào tường. Rõ ràng thân thể cũng có phản ứng, cũng đạt tới cao trào còn không chỉ một lần, nhưng dường như lại có vẻ thất vọng.

Tiểu Mông ngừng hôn, xoa xoa đầu cậu, “Gia Ngạn?”

Gia Ngạn nho nhỏ “Ừ” một tiếng.

“Giận sao?”

“Không.”

“Cậu không muốn làm?”

“Không.”

“Thế sao cậu lại như vậy?”

Gia Ngạn không nói gì, hần liền tăng khí lực, kiên quyết xoay cậu lại.

Gia Ngạn đôi mắt hồng hồng, muốn nói gì lại chẳng hé miệng, cùng hần nhìn nhau nửa ngày, sục sục cái mũi, lúc hần cực kỳ nghi hoặc, bỗng nhiên dùng sức ôm lấy cổ hần.

“Gia Ngạn?”

Cậu không nói gì, nhưng cánh tay lại run run.

Tuy rằng không nói, nhưng lấy hết sức mà ôm, làm cho tâm tình Tiểu Mông cũng trở nên ôn nhu, cũng vòng tay ôm chặt lấy người đàn ông nhỏ gầy vào lòng.

Chẳng rõ tại sao Gia Ngạn lại có vẻ buồn, hần chỉ cảm thấy bình thường gần gũi nhau đâu có như vậy, không khỏi có chút ngọt ngào hoang mang.

Có khi nào Gia Ngạn đã bắt đầu yêu hần?

Gia Ngạn đơn thuần là bị hần bề cong, hần biết đồng tính luyến ái phải chịu nhiều áp lực, cũng biết Gia Ngạn sợ nhất là cảm giác bị người khác kì thị.

Hần cũng vì thế mà cảm thấy thật có lỗi, nhưng hần sẽ không khóc thương thay cho Gia Ngạn.

Gia Ngạn cắn răng hạ quyết tâm, đem trả toàn bộ số sách đã mượn.

Cậu luyến tiếc không muốn rời xa Tiểu Mông, là cảm giác đau đớn khi thất tình. Cậu nghĩ mình ở lại cái cảm giác ấy cũng chẳng tiêu tan, mặc dù bình thường chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, nhưng cậu vẫn thật sự cố gắng ở bên Tiểu Mông.

Vì bị đối xử hung bạo mà rời đi, như vậy thật yếu đuối.

Ước vọng điều gì, cậu vốn phải liều mạng cố gắng mới có thể đạt được. Được đi học, có việc làm, có một người bạn. Tuy rằng không phải tất cả đều có thể thực hiện, nhưng nếu đi rồi, thì tất cả đều biến mất hết.

Phụ nữ theo đuổi Tiểu Mông đều là giỏi giang kiêu ngạo, hần khinh thường loại đàn ông như cậu, cũng chẳng có gì kì lạ. Nhưng, nếu liều mạng cố gắng, trở thành một người hữu dụng một chút, rồi biết đâu được có lẽ Tiểu Mông cũng sẽ dần dần thích cậu, đối cậu tốt hơn một chút, cũng không chừng.

“Gia Ngạn.”

Gia Ngạn đang vội bước đến trạm xe bus thì ngoảnh đầu lại, thấy Xà Sắt phía sau. Trước khi cậu thôi việc anh cũng chuyển công tác, đã một thời gian chưa gặp lại, không khỏi có chút cao hứng, “Là cậu à.”

“Có rảnh không? Chúng ta tìm một chỗ uống vài chén.”

Ngồi trong phòng quán rượu ăn đậu phộng với thịt bò băm, trên tay cầm cốc bia tươi đầy bọt, Gia Ngạn cười cười đang định hỏi anh chỗ làm mới thế nào, đã bị anh giành mở miệng trước.

“Nghe nói cậu từ chức.”

“A.”, Gia Ngạn nhất thời cảm thấy xấu hổ, cứng ngắc mà cười.

“Mà, chuyện của cậu, tớ cũng nghe mấy cô ấy nói qua.”

“.”

“Chuyện đó là thật sao? Nói thực là tớ rất bức. Tớ không biết sao cậu lại thế này. Hồi trước nói muốn tìm bạn gái, muốn tìm một bà vợ mà kết hôn, làm cho tớ cứ nhiệt tình giới thiệu cho cậu, chẳng lẽ không hợp sao? Cậu sao là đùa giỡn tớ như vậy?”

“Không phải tớ trêu đùa cậu, nhưng.”, Gia Ngạn không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

Im lặng một chốc, Xà Sắt thở dài: “Vậy là cậu gần đây mới trở nên như vậy? Là do quan hệ với người bạn kia, đúng không?”

“”

“Gia Ngạn, cậu không phải là đồng tính luyến ái bẩm sinh, nên có thể trị hết. Trước kia vẫn thích phụ nữ, hiện tại lại cùng đàn ông, chính cậu cũng không biết là có cái gì không ổn sao? Tớ không nghĩ cậu lại thành như vậy.”

“Cám ơn cậu đã nghĩ cho tớ, tớ phải về, thực xin lỗi”.

“Gia Ngạn!”

Gia Ngạn đem tiền đặt lên bàn, vội vàng rời đi.

Tiểu Mông sốt ruột mà bắt đầu gõ nhịp tay xuống bàn, ngó đồng hồ treo tường. Gia Ngạn lại về trễ.

Hắn không thích đi theo dõi người khác, ngoại trừ Gia Ngạn. Chẳng hiểu nổi mấy quyển sách kia có chỗ quái nào hay, mà Gia Ngạn phải mất ăn mất ngủ như thế.

Hắn lên trang web của thư viện thành phố, lén dùng tài khoản của Gia Ngạn. Mật mã cậu dùng thì vĩnh viễn chẳng thay đổi, cũng chẳng cần mật công đoán. Đăng nhập rồi, tự động hiển thị lên màn hình danh sách những quyển đã mượn. Tiểu Mông nhìn lướt qua, tay dừng lại, còn nhìn thật kĩ thêm vài lần nữa, ngón tay hơi run run mà tắt máy tính.

Gia Ngạn vội vội vàng vàng về đến nhà, di động trong túi không ngừng kêu. Vẫn không bắt máy, biết là Xà Sắt có lòng tốt, nhưng nếu nói tiếp, sẽ lại lâm vào cảnh bị thuyết giáo vài giờ đồng hồ. Cậu không có cách nào giải thích với Xà Sắt.

Nói rõ cậu nên thế nào, nhưng bảo cậu “Rời khỏi Tiểu Mông”, cậu không làm được.

Tâm trí không yên mà mở cửa, căn bản chẳng chú ý đến bầu không khí trong phòng có gì khác thường, trong đầu đang nghĩ phải trả lời Xà Sắt thế nào cho thuyết phục, thấy Tiểu Mông trong phòng ngủ, cậu liền đi ra ban công ngoài phòng khách, lấy điện thoại ra.

“Gia Ngạn, cậu thấy tớ đang xen vào chuyện của cậu sao? Tớ nghĩ đúng là thế đấy. Nếu cậu nói đây là việc riêng của cậu, tớ sẽ không quan tâm nữa. Cậu không coi tớ là bạn bè”.

“Không phải !”, Người bạn ngay thẳng lại nhiệt tình như Xà Sắt, nếu mất đi thì rất đáng tiếc.

“Vậy là tốt rồi. Tớ nói thẳng, tớ có vài người bạn là bác sĩ tâm lý, để tớ giới thiệu, có thể miễn phí. Tớ dành thời gian, đưa cậu đến gặp hẳn nói chuyện.”

“A. Bây. . . .”

“Thế nào?”

Đi bác sĩ tâm lý mà miễn phí đáng lẽ ra cậu nên cảm thấy thật đáng quý mới phải, nhưng, việc cậu không rõ quá trình tâm lý trị liệu thế nào, lại đem toàn bộ chuyện của mình với Tiểu Mông kể cho người khác nghe, như vậy hơi quá đáng với Tiểu Mông. Cậu không muốn làm điều gì thiếu tôn trọng hắn.

“Cảm ơn cậu, nhưng bỏ qua đi, phải tìm đến bác sĩ tâm lý thì nghiêm trọng quá, tự tớ có thể xử lý được”, Nghe Xà Sắt đầu dây bên kia vẫn kháng nghị, Gia Ngạn cảm thấy thật có lỗi, nhưng lại không thể nhượng bộ, rốt cuộc quyết định nửa vời:

“Hơn nữa tớ cảm thấy tớ không phải đồng tính luyến ái, tớ với nam nhân không có cảm giác”

“Cậu thực sự không phải.”

Gia Ngạn chớp mắt sợ đến lạnh cả sống lưng, ngắt luôn điện thoại, quay đầu lại, thấy gương mặt lạnh lùng của người đang đi tới, chân có chút run run.

Trước khi cậu kịp mở miệng giải thích, Tiểu Mông đã tát cậu, còn dùng lực ném vào mặt cậu sấp tư liệu quen thuộc. Trên sàn giấy rơi đầy, còn trên khuôn mặt cậu, nguyên một mảnh đỏ hồng như bút vẽ.

“Cậu đương nhiên không phải. Cho nên chúng ta cũng chẳng cần tiếp tục”, Tiểu Mông cả mặt tái nhợt, thanh âm lại thực bình tĩnh: “Hiện tại cậu mau chóng rút khỏi đây cho tôi”.

“Tiểu... Tiểu Mông.”

Trên trán Tiểu Mông nổi đầy gân xanh, Gia Ngạn cho tới bây giờ chưa từng thấy hấn tức giận đến vậy, trở nên lấp bắp.

“Đồng tính luyện ái là biến thái, vậy cậu cùng một tên biến thái sống chung làm gì? Sợ bị lây bệnh, cậu biến đi là được, cần gì phải điều trị?”

“Tôi không có ý đó. . . .”

“Cậu không có? Là không đem chuyện của chúng ta nói cho người khác? Hay là không có ý muốn chưa đồng tính luyện ái?”

“”, Gia Ngạn trả lời không được, nửa ngày mới lấp bắp: “Tôi chỉ nói rằng. Tôi từng nghĩ phải chữa, nhưng.”

Tiểu Mông mở cửa, giật lấy cổ áo cậu, kiên quyết lôi cậu ra cửa: “Lập tức biến khỏi đây cho tôi.”

“Tiểu ...Tiểu Mông...”

“Cút xa một chút, đừng để tôi phải gặp lại cậu nữa”.

Gia Ngạn đứng dậy, nhìn Tiểu Mông đang nổi giận trong phòng, không chịu đi, nhưng cũng chẳng dám vào.

Tiểu Mông cũng không thèm liếc cậu lấy một cái, lập tức đóng cửa lại. Lúc cửa mở ra, một túi hành lý gói gém qua loa bị ném ra ngoài: “Cút”.

Gia Ngạn biết hấn tức giận không ít, vừa sợ hãi vừa bối rối lại hoảng hốt, chỉ có thể ở ngoài gõ cửa “Tiểu ... Tiểu Mông ...” , Người bên trong kia nửa lời đáp lại cũng không có.

Lòng tràn đầy lo lắng, Gia Ngạn lại gõ cửa, nghĩ lấy cái cớ: “Tiểu Mông, tôi còn đồ bên trong, cậu mở cửa cho tôi vào lấy được không?”

Vẫn chẳng một tiếng đáp lại, cậu chán nản đành ngồi xuống dựa vào tường, còn thật sự nghĩ sẽ chờ đến lúc Tiểu Mông ra mở cửa, nên nói thế nào mới có thể làm Tiểu Mông nguôi giận.

Ngồi ở ngoài rét run cả người, chân thì tê rần, vất vả lắm mới nghe thấy cửa có tiếng động, Gia Ngạn vội dựa vào tường mà đứng lên.

Tiểu Mông bên ngoài khoác thêm áo khoác, tay xách túi du lịch, có vẻ chuẩn bị đi khỏi nhà.

Những lời giải thích đã chuẩn bị đều như bay đầu mất, thấy Tiểu Mông chẳng chút quan tâm, đi vượt qua cậu, Gia Ngạn vội nắm lấy tay áo hấn: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đừng chạm vào tôi!”

Gia Ngạn bị hấn dùng lực vung, cánh tay có chút run run, đành phải thu tay về.

“Còn đồ nào muốn lấy, tự cậu vào mang hết đi. Muốn lấy gì thì lấy, dù sao lúc tôi trở về cũng sẽ thay mới toàn bộ”.

Gia Ngạn vẫn như chú cún nhỏ mà theo sau hấn, thẳng đến khi hấn chán ghét mà nhắc nhở: “Chìa khóa của cậu tôi cầm rồi. Từ giờ trở đi tôi không muốn gặp lại cậu, cậu tốt nhất nên hiểu thật rõ”.

Gia Ngạn không dám đi theo, thấy hấn vào thang máy, đành liều mạng chạy cầu thang bộ đi xuống. Thật vất vả mới ra khỏi được chung cư, ngay cả bóng dáng Tiểu Mông cũng không thấy, đang hoảng loạn chợt nhớ ra cửa căn hộ còn chưa khóa, lại vội vội vàng vàng trở lên.

Chạy hết cả hơi, may mà cửa mở rộng nhưng nhà bình yên vô sự. Nhưng cậu không có chìa khóa, nếu ra ngoài tìm Tiểu Mông, sẽ không về lại được.

Lòng nóng như lửa đốt, cũng chỉ có thể ngồi ngẩn người trong phòng, mòn mỏi chờ đợi.

Không dám hy vọng Tiểu Mông có thể trở về, đã hơn một lần nhấn dây số của hân, mà hân căn bản không nhắc máy, cũng đã nhấn tin, lại chẳng có hồi đáp, thậm chí không biết Tiểu Mông có đọc hay không. Cứ nghĩ Tiểu Mông hận cậu, có lẽ sẽ thật sự sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cậu, không bao giờ ... để ý đến cậu nữa, liền cảm thấy trước mặt một mảnh đen tối.

Nhấn điện thoại đến mức đầu ngón tay đều đau, đầu dây bên kia, rốt cục chẳng còn là những chuỗi “Tạm thời không liên lạc được”, mà là “Thuê bao đã tắt máy”

Gia Ngạn đành phải buông chiếc di động đã nóng lên, ngồi xuống mà chớp mũi đỏ ửng, cảm giác tuyệt vọng khiến tay chân cậu đều lạnh cả đi.

Gia Ngạn chẳng thể làm gì, chỉ có thể đem mấy thứ thiết yếu bên người, vừa sáng đã đến đại sảnh công ty Tiểu Mông ngồi chờ.

Phản chiếu trên cửa kính là thân ảnh cậu vừa cao vừa gầy, mặc qua loa chiếc áo khoác dài bộ dáng thực thảm hại. Cậu đã hi vọng có thể từ khung cửa này thấy Tiểu Mông xuất hiện, giống như ngày trước, xấu tính mà gõ vào trán cậu.

Nhưng hân không xuất hiện, chỉ có một người trông quen mắt đi về phía cậu.

“Cậu là bạn của Tiểu Mông đúng không, lần trước có gặp qua rồi. Đến đây có chuyện gì sao?”

“A, đúng vậy, xin hỏi, Tiểu Mông hôm nay có đến công ty không?”

“Cậu hỏi Tiểu Mông? Vừa đúng lúc”, Người đó kéo cậu qua một bên, “Tôi đang muốn hỏi cậu. Anh ta đột nhiên gọi điện thoại đến báo từ chức, sao lại nói đi là đi như thế được? Công ty đang náo loạn cả lên, cậu có gặp anh ta, làm phiền bảo anh ta ít nhất cũng gọi điện thoại về mới được.”

“A.”, Gia Ngạn cả kinh, ngờ vực không hiểu sao Tiểu Mông lại dễ dàng bỏ một vị trí công tác tốt như thế này: “Này, cậu ấy có nói vì sao lại từ chức không?”

“Nói là về nhà có việc. Tôi cũng không rõ lắm, hay là kết hôn để thừa kế gia nghiệp?”, Người nọ khoát khoát tay: “Chỉ có thể như vậy.”

Gia Ngạn ngồi trên xe bus, ngây ngốc vò vò tóc, dần dần cái mũi cũng nghẹn lại.

Nghĩ đến “Kết hôn”, liền lấy hân trong túi mang ra, đó là thứ đáng lẽ phải trao cho vợ trong đám cưới, nhưng vợ kia chạy mất, nên cậu giữ lại.

Mua bằng khoản tiền cậu tiết kiệm từ trước, chiếc hân có kiểu dáng đơn giản, được lau chùi đến bóng loáng. Tuy rằng cũng chẳng đáng giá, nhưng cậu cũng phải để dành cho một người thật quan trọng.

Đôi mắt đỏ hoe liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mũi cứ chảy ra, thật khó chịu.

Không chừng Tiểu Mông thật sự sẽ kết hôn, thực tế cậu biết rất ít về Tiểu Mông, vì hân cái gì cũng không nói với cậu.

Gia Ngạn lấy trong chiếc hộp nhỏ đựng mấy thứ quan trọng, tấm ảnh chụp hồi tốt nghiệp trung học, phía sau đều ghi địa chỉ liên lạc của mỗi người, địa chỉ của Tiểu Mông ngay ở phía trên. Nhưng là chuyện của mười mấy năm trước rồi, Gia Ngạn chưa từng đến, nhưng không thử thì không biết, nhưng cho dù thế nào, tìm nhà hân một lần xem sao.

20. Quyển 2 - Chương 11

Về đến quê rồi, cũng không cần nhiều công sức, địa chỉ kia là một chung cư nhỏ mà sân trước là một mảnh vườn xinh đẹp. Trông có vẻ như là chỗ gia đình Tiểu Mông ở, Gia Ngạn yên tâm không ít.

Bất an không yên mà nhún chuông, rất nhanh liền có một người phụ nữ lớn tuổi ra mở cửa. Gia Ngạn nhẹ thở ra, lễ phép: “Xin chào, Tiểu phu nhân, cho hỏi Tiểu Mông có ở đây không?”.

Người kia giật mình, liên tục xua xua tay: “Ồ không, ta chỉ là giúp việc trong nhà thôi, cậu đừng nhận lầm. Phu nhân cũng không có ở đây, cùng cậu chủ Tiểu Mông đều ở biệt thự cả, bọn họ mười mấy năm chưa về quê.”

Gia Ngạn như bị sét đánh, có điểm không dám xác nhận cái người mà người phụ nữ kia gọi là cậu chủ kia, có phải là Tiểu Mông cậu muốn tìm không.

Hỏi địa chỉ rồi, cũng ở trong thành phố, do do dự dự, cuối cùng không đi xe nữa mà ra thẳng sân bay.

Nguyên bản sẽ không tốn nhiều như vậy, tiền tiết kiệm mang ra dùng, không mua vé xe mà mua vé máy bay nên đã gần hết. Gia Ngạn không tìm được khách sạn, thăm nghĩ trong ngày hôm nay nhất định phải tìm thấy Tiểu Mông mới được, ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn, đói đến bụng réo ầm ầm.

Tìm đến chỗ viết trên địa chỉ cũng không khó, nhưng Gia Ngạn đứng ngoài cửa sắt nhìn vào, thấy một tảng đá thật lớn đến tận đất cùng bãi cỏ và hồ nước nhân tạo, đã bị dọa đến phát khiếp.

Cậu không biết bản thân một ngày chỉ ăn bụi cùng khó ô tô, mặt xám mảy tro, khó coi đến thế này, đến đây, có thể bị đuổi ra hay không. Không yên nữa ngày, đành phải quay đi, tìm đại một cái siêu thị thật xa, mua chút hoa quả, rửa mặt rửa mũi, sửa sang lại quần áo, mới dám quay lại.

Cậu sợ phải giao tiếp với loại người ở trong những khu nhà cao cấp đến nhường này, cái cảm giác ngọt ngào làm cậu không thể ngẩng đầu lên được. Bản thân cậu rõ ràng nghèo kiệt lại tiết kiệm, cậu nói mà ngay đến gã tài xế taxi cũng dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá cậu, tùy tiện tới chơi thế này, không biết sẽ nhận được tiếp đãi thế nào.

Vội vàng muốn gặp Tiểu Mông như thế, chỉ sợ Tiểu Mông thật sự sẽ cùng một vị đại tiểu thư nào đó kết hôn, nghĩ rằng chỉ cần gặp được hần rồi, bị châm chọc, chế nhạo cỡ nào cũng chẳng sao.

“Thực xin lỗi, cậu chủ nói không biết ai tên là Gia Ngạn cả”.

Ở ngoài cửa đợi cả nửa ngày, chỉ để nhận được hồi âm như vậy. Tuy rằng đã lường trước được, nhưng cảm giác một ngày đường mỗi một vất vả miễn cưỡng chịu đựng, giờ lại bỗng nhiên trở nên thật rõ ràng.

Có lẽ người kia thật sự không phải Tiểu Mông cậu muốn tìm. Ôm hy vọng mong manh, đến một góc sáng sửa đứng, lấy di động ra gọi số Tiểu Mông, cuối cùng không phải là tắt máy, nhưng cũng không có ai trả lời.

Một lần lại một lần, rồi lại tuyệt vọng đem tâm tình gửi theo chiếc điện thoại nhỏ nhỏ, nhưng đối phương kia lại giống như một bức tường, cho dù làm cách nào cũng không có hồi đáp, Gia Ngạn xoa xoa chóp mũi, tắt máy.

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa, mặc dù chẳng thể làm ướt cả người, nhưng đứng lâu dưới mưa, tóc liền ướt sũng nướcбет lại trên đầu, áo khoác với túi vải du lịch cũng thấm ướt, thoát nhìn càng thêm khốn khổ, nghèo túng.

Nếu Tiểu Mông nhìn thấy bộ dạng này của cậu thế này, cho dù không giận, cũng sẽ chẳng có tình cảm.

Nếu Tiểu Mông là con gái, cậu nghĩ, hần là cậu đã sớm yêu hần. Nhưng cho dù hần là nam, cũng sẽ đem hết tình cảm gửi gắm hần thôi.

Cứ nghĩ rằng làm bạn bè bình thường thôi cũng đủ thỏa mãn rồi, nhưng hiện tại đã rõ, bạn bè bình thường thật không đủ, nếu Tiểu Mông kết hôn, thì cảm giác đau đớn cũng chẳng khác gì so với lần cậu thất tình.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng được, không biết tự lượng sức mình cũng được, cậu muốn cùng Tiểu Mông vĩnh viễn, vĩnh viễn sống cùng nhau.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, sắc trời cũng càng ngày càng tối, túi du lịch trên lưng cũng như hoa quả trong tay đều thật nặng, cứ như vậy cũng không phải cách hay.

Nghĩ lại chạy ra cửa hàng tiện lợi mua cái ô để che, lại lo lắng trong lúc rời đi nếu Tiểu Mông bỗng nhiên hồi tâm chuyển ý, lưỡng lự không ngừng, do dự bước vài bước bỗng nhiên có một chiếc xe rẽ nhanh về phía cậu.

Cảm giác đèn xe chiếu thẳng vào người, cũng nghe thấy tiếng cánh cổng lớn phải sau tự động mở rộng, mới ý thức được chính mình đang chắn giữa đường, vội tránh ra, nhường đường cho xe tiến vào.

Tuy rằng đầu óc vẫn rõ ràng, nhưng lại chẳng kiểm soát được thân thể, cậu chạy cả ngày như vậy, lại chưa ăn gì, cũng chẳng nghỉ ngơi, vừa đói vừa mệt, chân cứ run cả lên. Xe đi cũng không nhanh, cũng cố gắng tránh đi, nhưng vẫn không kịp mà bị xe quệt vào.

Mất thăng bằng lão đảo té ngã dưới mưa, cũng không đau lắm, nhưng lại ướt từ đầu đến chân, cảm giác thập phần lúng túng, hoa quả cũng mỗi thứ lần một nơi. Cửa xe nhanh chóng mở ra, một thiếu niên cao lớn bước xuống, chẳng kịp bung dù mà bước nhanh về phía cậu, “Anh không sao chứ?”

“Không sao, không có việc gì”, quần áo mặc cũng dày, xe cũng chỉ lướt nhẹ qua, thân thể đương nhiên không sao.

“Thực rất xin lỗi, ban đầu không nghĩ trước cửa lại có người, tôi cũng nghĩ là anh sẽ tránh”

Chẳng ngờ đối phương lại lễ phép như vậy, Gia Ngạn cả người toàn là nước, đi nhặt lại hoa quả rơi trên đất, cũng không quên đáp lại người kia.

“Anh chờ ở đây à, là có chuyện gì sao?”

“A...”, Gia Ngạn lập tức tràn đầy hy vọng, “tôi đến tìm Tiểu Mông, phiền cậu có thể...”

Nói chưa dứt lời, chợt nghe tiếng bước chân thật lớn, càng ngày càng rõ ràng, rồi cổ áo bỗng nhiên bị kéo lại, cả người lão đảo quay nửa vòng, đối diện với khuôn mặt tái nhợt của người trước mặt.

“Cậu bị ngu à?”

“A...”

“Đi thấy xe cũng không tránh, cậu chán sống rồi hả? rốt cuộc cậu có bị thần kinh không?”

“A, thực xin lỗi...”

Người đàn ông trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi: “Mặc kệ thế nào cậu cũng nên bị đâm cho chết quách đi”

Sự căm hận rõ ràng của đối phương làm cho Gia Ngạn nhất thời đau đớn đến chẳng ngẩng đầu nổi.

“Này...”

“Tiểu Huyền cậu mau lái xe vào đi. Như vậy mà cũng đâm vào người khác được, cậu có biết lái xe không thể”.

Cậu chàng không cam lòng mà thấp giọng nói nhỏ: “Lại bắt đầu rồi a”, rồi trở vào trong xe.

Xe đi rồi kéo theo những bọt nước nhỏ, Gia Ngạn vẫn đang bị kéo cổ áo, một đường nghiêng nghiêng ngã bị kéo vào: “Tiểu ... Tiểu Mông ...”

“Tôi không muốn nói chuyện dưới trời mưa gió thế này...”

Gia Ngạn lập tức ngậm miệng lại, nhìn người bên cạnh tóc hai bên má thấm mưa, không biết thế nào, lại cảm thấy thực đau lòng.

Vào đại sảnh, thân thể đầm mưa cuối cùng cũng ấm lên. Nội thất của những nhà giàu có, Gia Ngạn là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy, không khỏi toàn thân căng thẳng, không dám ngó loạn xung quanh, bồn chồn lo lắng dẫm đôi chân ướt sũng lên thảm.

“Cậu đến tìm tôi có chuyện gì?”

Gia Ngạn ngồi cũng không yên, Tiểu Mông đứng trước mặt cậu, so với ngồi thì đương nhiên cao lớn hơn, trông hoàn toàn xa lạ, cậu mơ hồ lấp lắp.

Nếu bản thân nói không rõ ràng, sợ sẽ trực tiếp bị đuổi ra khỏi cửa. Nhớ ra có mua chút hoa quả, vội cầm hai tay đưa qua, mới phát hiện ra hoa quả vừa rồi bị rơi đã vừa bẩn vừa dập .

“Tôi, tôi đến giải thích với cậu...”

Tiểu Mông “hừ” một tiếng, giận tái mặt, “không cần”.

Trả lời như vậy càng làm Gia Ngạn luống cuống, “Tiểu Mông, là tôi không tốt, cậu không cần tức giận, tôi, tôi sai rồi...”

Túi hoa quả dập trong tay càng tỏ vẻ nghèo khó, nhưng cậu vẫn đưa cho Tiểu Mông.

“Quay về đi”

“Tiểu ... Tiểu Mông ...”, Gia Ngạn lo lắng đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, “tôi không cố ý. Cậu, cậu là bạn tốt nhất của tôi... tha thứ cho tôi lần này được không? Tôi, tôi mời cậu ăn cơm, hay cậu muốn bồi thường kiểu khác, cái gì cũng được...”

Lúc Tiểu Mông tức giận cậu chỉ biết mời đi ăn cơm, tới cửa cúi đầu nhận sai, nếu ngay cả như vậy cũng vô dụng, cậu sẽ chẳng biết nên làm gì bây giờ.

“Cút”

Gia Ngạn không chịu đi, chóp mũi cũng nhanh chóng đỏ lên, lồng ngực như bị hút cạn không khí, đau buồn tới mức chẳng thể thở được.

“Tiểu... Tiểu Mông ...”

“Tôi bảo cậu ra ngoài...”

Âm thanh của Tiểu Mông càng trở nên nghiêm khắc. Biết hẳn như vậy là đang cực kì tức giận, nếu cứ chần chừ ở đây thế nào cũng bị đánh, Gia Ngạn vẫn cắn răng, chẳng hề di chuyển.

“Tiểu Mông, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy...Đối với cậu mà nói, một chút ý nghĩa cũng không có sao?”

Tiểu Mông giống như bị đánh trúng mà không đáp lại. Đột nhiên lấy tay kéo mạnh cổ áo cậu.

“Đứng dậy”

“A?”

“Theo tôi đi lên”

Bị hung bạo kéo lên cầu thang, đầu óc choáng váng còn chưa kịp hiểu gì, đã bị kéo vào một căn phòng, ném lên giường.

Mặc dù đệm giường rất mềm mại, nhưng bị ném lên, lưng đập mạnh vào, Gia Ngạn mất vài phút mới chống tay ngồi dậy được.

“Tiểu Mông ...”

Người trước mặt cao lớn quỳ một chân lên giường, nắm lấy bờ vai cậu mà thô bạo đè xuống, thô bạo lật người cậu lại.

Cảm giác chiếc áo khoác ẩm ướt dơ bẩn bị lột, Gia Ngạn không khỏi hoảng loạn. Tuy rằng luôn nhớ nhưng Tiểu Mông, nhưng bầu không khí này không thích hợp để làm chuyện đó.

“Tiểu Mông ...”

“Sao?”

“Đừng làm thế này, chúng ta vẫn còn chưa nói xong...”

“ Không phải cậu nói phải bồi thường cho tôi sao?”

Gia Ngạn ngu ngốc “A” mà gật đầu.

Tiểu Mông “Hừ” cười lạnh một tiếng.

“Không lên giường, cậu nói phải bồi thường như thế nào? Ngoại trừ cái này, cậu còn có ích gì?”

Gia Ngạn ngậy người, vai đã được buông lỏng, cậu lại cảm thấy chẳng thể động đây.

Mặc cho Tiểu Mông cởi áo khoác, rồi áo sơ mi, lúc bàn tay hần hung hãn đặt lên dây lưng cậu, dùng một chút, cười cười.

“Thực ngoan”, khẩu khí khinh miệt: “có khi nào, cậu biết tôi là thiếu gia họ Tiểu, liền cam tâm trở thành đồng tính luyến ái?”

Gia Ngạn giật mình mà ngậy người nửa ngày, không thể kìm nén được, hai mắt liền đỏ lên. Một bên bị Tiểu Mông cởi quần, một bên đem mặt chôn chặt lên gối .

Cậu thực sự thích Tiểu Mông, chưa từng thích ai giống như thích Tiểu Mông, từng câu từng chữ Tiểu Mông nói, cậu đều để ý.

Con tim đau đớn thế này, chính là yêu đi.

Nhưng vô ích rồi.

Tiểu Mông thô bạo kéo quần lót cậu xuống: “tách hai chân ra”

Gia Ngạn vẫn cứng ngắc, một mực kẹp chặt hai chân.

“Tách ra”

Gia Ngạn không nói gì.

Tiểu Mông bực bội, vỗ vỗ cậu: “ có nghe thấy không?”

Gia Ngạn vẫn gắt gao thu hai đầu gối lại.

Tiểu Mông buông tay, thấy bả vai cậu run rẩy.

“Gia Ngạn”, động tác bỗng nhiên chẳng hề thô bạo, nhẹ nhàng kéo cậu lại, thấy khuôn mặt cậu một phen nước mũi, một phen nước mắt.

Tiểu Mông thở dài, hần đúng là vẫn cảm thấy đau lòng.

“Gia Ngạn”

Bộ dạng cậu nức nở làm lòng hần thấy chua xót.

“Gia Ngạn”

Hần biết Gia Ngạn để ý hần, rất để ý hần. Gia Ngạn ngàn dặm xa xôi tìm về đây giải thích, đứng chờ ngoài mưa, hần nhìn từ cửa sổ thấy chấm đen ngổ ở ngoài, không phải không có cảm giác an ủi.

Nhưng thật sự như vậy không đủ, so với cái hần muốn, còn kém rất xa, hơn nữa càng ngày càng xa, căn bản không phải thế.

Hần thất vọng vì chẳng thể tức giận.

Gia Ngạn khóc đến đỏ cả mắt cứ im lặng không chịu ngẩng đầu lên, chỉ sụt sịt cái mũi. Tiểu Mông ôm cậu vào lòng, đưa tay dùng sức vò rối tóc cậu, cảm giác thấy cậu kháng cự, liền ôm cậu chặt hơn.

“Vì cái gì còn muốn tới tìm tôi?”, Bất đắc dĩ thấp giọng mà trách cứ.

Đôi vai người trong lòng vì khóc mà run lên, không đáp lại.

Bị sự quá ngu ngốc của cậu làm tổn thương, cơ hồ muốn từ bỏ nhưng lại chẳng thể, mấy ngày qua chán ghét bản thân chẳng thể kiềm lại những tư niệm nhớ thương, lại chẳng biết cậu có thể hiểu được hay không.

Tiểu Mông chịu thua cậu rồi. Ôm chặt lấy cậu, nhẹ hôn lên đôi mắt nhắm lệ, chớp mũi ươn ướt, sau đó là bờ môi.

Ban đầu người kia cố chấp kháng cự, chẳng hé miệng, chút hờn giận này càng làm Tiểu Mông cảm thấy chẳng thể buông tay, vừa thì thào mắng “Ngu ngốc” vừa nhẹ tách đôi môi kia ra.

Đầu lưỡi vừa gặp nhau đã liền tự nhiên cuốn lấy mà hôn sâu. Thân dưới nóng rực lên, Gia Ngạn dưới thân lại chẳng mặc gì, lúc cậu đang bất an mà vận vẹo, đem hai chân cậu tách ra.

Thân thể hai người quen thuộc mà ăn ý, chút chống cự nhỏ nhoi của Gia Ngạn cũng chẳng còn tác dụng, Tiểu Mông không bơi trơn đã liền tiến vào, cảm giác được Gia Ngạn vì đau mà không ngừng run rẩy được run rẩy, hân cũng cắn răng mà chậm lại, nhưng lại càng dùng sức hơn.

Vì cái gì thân mật khăng khít như vậy, quan tâm để ý lẫn nhau, lại chẳng phải yêu?

Rõ ràng cả hai đều cố gắng, vậy đổ lỗi cho ai ?

“Tại sao.”, Lầm bầm trách cứ người dưới thân, động tác lại càng kịch liệt.

Gia Ngạn dường như đau đến mức ôm chặt lấy lưng hân mà rên rỉ, thanh âm mơ hồ.

“Yêu.”

Tiểu Mông khẽ run lên, mở mắt ra chăm chú nhìn cậu.

Gia Ngạn đôi mắt ửng hồng đầm lệ, Tiểu Mông cũng không chắc có phải là hân tưởng tượng không.

Động tác lại càng thô bạo, Gia Ngạn đau đến mức nức nở, nhưng vẫn cố ôm lấy Tiểu Mông, cố gắng kìm lại những đau đớn, một lần nữa lộn xộn nói: “Yêu.”

Cuối cùng sau khi mất kiểm soát, tất cả đều như ngừng lại, chẳng còn gì ngoại trừ tiếng thở dốc cùng chút nghẹn ngào nho nhỏ.

Tiểu Mông cảm thấy hư hư thực thực đến mê muội, người dưới thân hân đau đến cong cả người lại, giống như động vật nhỏ vừa bị người ta tra tấn.

“Gia Ngạn.”

Nam nhân nhẹ cử động, phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Người chảy máu”, Giọng Tiểu Mông có chút bất ổn, để cậu nằm sấp xuống, cẩn thận tách hai chân cậu ra, cẩn thận xem xét, “Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Đừng.”, Gia Ngạn vùi mặt trong gối, nhẹ giọng nói.

Quả thật, cho dù gọi bác sĩ tới, hân cũng không có cách nào thần nhiên để người ta thấy Gia Ngạn không mặc gì. Tiểu Mông đứng dậy lấy ra hòm thuốc trong ngăn kéo, cẩn thận giúp Gia Ngạn lau sạch, sau rồi mới thoa thuốc.

Hai người cũng không nói gì, trầm mặc thật lâu, hân còn xoa xoa vuốt vuốt mái tóc đen mềm của cậu.

Chẳng thể ngờ người kia lại gầy yếu đến mức này, xương vai nhô rõ, làn da tái nhợt, còn vì đau mà chốc chốc lại run rẩy. Tiểu Mông nhìn đôi tay cậu đặt trên giường, móng tay trắng đục yếu mỏng, trông chẳng có chút sức sống, trên bụng còn có vài chỗ da rộp lên.

Nhìn qua thật đáng thương.

Hân mơ hồ nghĩ, bản thân có phải vì con người gầy yếu đến chẳng thể chịu nổi thêm khổ đau mà nhận thua không.

“Vừa rồi cậu nói với tôi cái gì?”

Gia Ngạn giật mình, thật lâu sau mới nhỏ giọng, “. Yêu.”

Tiểu Mông có chút do dự, “Lặp lại lần nữa.”

“Yêu”

“Lặp lại lần nữa.”

“Yêu.”

Mắt Gia Ngạn đỏ lên, chẳng hiểu sao Tiểu Mông lại bảo cậu lặp lại như vậy. Nói đến miệng đều khô cả đi, Tiểu Mông cũng không đáp lại, rồi bỗng nhiên đứng dậy, đưa lưng về phía cậu.

Gia Ngạn không nhin được mà đánh bạo hỏi: “Cậu với tôi, cũng là yêu đúng không?”

“Không.”

Gia Ngạn không nói thêm gì, trong lòng tràn đầy thất vọng, dần dần trở nên có chút ghen ngào.

“Tôi sao lại đi thích cái loại ngu ngốc kém cỏi như cậu.”

Gia Ngạn cúi đầu cố gắng kìm lại những giọt nước mắt đang trực trào ra.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm không lớn lắm: “Chúng ta kết giao đi.”

Giật mình ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Mông, thấy hắn đang tiến lại, vành tai ửng hồng.

“Tiểu Mông”

“Nhìn cái gì!”, Rồi kéo chăn trùm lên khuôn mặt cậu, ngay cả chăn bông cũng bị ôm cứng.

“Cậu không phải thực yêu tôi sao? “, Thanh âm vô cùng kiêu ngạo.

Gia Ngạn trong chăn thành thật gật đầu.

Cảm giác cánh tay Tiểu Mông hơi hơi run lên, cậu thật sự khẩn trương muốn chui ra xem vẻ mặt Tiểu Mông lúc này, nhưng khí lực Tiểu Mông rất lớn, làm thế nào cũng không ra được.

Cậu vẫn chẳng thể biết được khi thỏ lộ, vẻ mặt Tiểu Mông ra sao.

Phải thật lâu sau cậu mới chui ra được khỏi chăn, chưa kịp mở mắt nhìn rõ, bờ môi đã bị chặn lại, nụ hôn sâu và nồng nàn làm trái tim cậu đập thật nhanh. Bị ôm đặt lên ngực Tiểu Mông, chỉ cảm thấy vòng tay kia thật mạnh mẽ, cùng với bờ môi nóng ẩm, và cả tiếng con tim đập thật rõ ràng.

Chờ đến lúc Tiểu Mông buông cậu ra, hai người ôm nhau, tay chân quẩn lấy thật chặt, đều thở dốc.

Gia Ngạn chẳng hiểu sao mọi việc lại bỗng nhiên tiến triển đến bước này. Nhưng nghe Tiểu Mông nói “Kết giao đi”, lại cảm thấy thật vui vẻ, vừa muốn hỏi rõ hơn một chút, cái bụng lại làm phản phát ra tiếng thật vang.

“Ọc Ọc.”

“Hả? “, Mắt Gia Ngạn lập tức đỏ lên.

Tiểu Mông nhìn cậu, “Lần cuối cùng cậu ăn là lúc nào?”

“Sáng, sáng hôm nay.”

“Ăn gì?”

“A, một quả trứng.”

Vừa dứt lời đã bị vỗ một cái trên mông: “Cậu ngu ngốc đến vậy sao? Bây giờ đã là giờ nào rồi? Đói bụng như vậy sao cậu không nói một tiếng?”

Gia Ngạn bị đánh kêu “Ồ” lên một tiếng, xem Tiểu Mông đứng dậy mặc quần áo, rồi đem chăn trùm kín cậu chỉ lộ ra cái đầu, với lấy cái điện thoại cạnh giường.

Rất nhanh liền có người bưng điểm tâm đi lên, Gia Ngạn đã đói đến mức bụng réo vang, vội chui ra khỏi chăn, nhận lấy chén đĩa liền ăn một mạch, Tiểu Mông bên cạnh không ngừng nhỏ giọng khuyên cậu: “Ăn chậm một chút, cậu muốn chết ghen sao?”. Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo cậu.

“Đúng rồi”, Ăn đến bảy phần no, Gia Ngạn cuối cùng cũng dừng lại: “Sao cậu lại ở đây? Lúc học trung học, rõ ràng còn ở dưới thị trấn mà.”

Tiểu Mông thở dài, không nói gì, thấy Gia Ngạn có chút băn khoăn, một lúc lâu sau, mới bình tĩnh nói: “Có chuyện này, tôi là con ngoài giá thú của Tiểu gia”.

“Hả?”

“Bởi vì không được người khác công nhận, cho nên trước khi trưởng thành chỉ được ở dưới quê.”

“A.”

“Lúc chuyển đến đây mẹ tôi thật cao hứng. Bà muốn sống thật tốt ở nơi đây, tôi lại không muốn làm bà khó xử. Bất quá tôi cũng không muốn kế thừa gia nghiệp, sau khi tốt nghiệp tìm việc làm đều không liên quan gì đến Tiểu gia”, Hắc liếc Gia Ngạn một cái: “Tôi không cần dựa vào Tiểu gia cũng đủ khả năng, cậu nói có phải không.”

Gia Ngạn bị ánh mắt hiếp bức kia nhìn mà vội gật đầu: “A, đúng, đúng vậy.”

Tiểu Mông có chút thoải mái mà lấy tay véo má cậu: “Ngu ngốc.”

“Cậu thật sự rất lợi hại mà”, Gia Ngạn chân thành nói.

Tiểu Mông xoa xoa đầu cậu.

Hàng năm đều bị mẹ bắt tới nơi này thỉnh an chúc tết, hắc luôn khách sáo mà lạnh lùng đối đáp. Những ánh mắt xung quanh vô hình chung tạo cho hắc cái cảm giác áp bức, hắc cũng phải như một người kiêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hắc tự tôn hơn người, từ bé đã vậy.

Tuy rằng về sau lớn lên, bởi vì giống cha cái tính thông minh quật cường mà được coi trọng hơn, hắc lại căn bản không chịu thuận theo. Mà càng như vậy, cha ngược lại càng đối hắc ôn nhu, không chỉ một lần khuyên hắc trở về làm cho Tiểu gia, hắc không về nhà ăn tết niên, bọn họ liền tự đến thăm hắc.

Chính cái tính kiêu ngạo của hắc làm cho người ta thuyết phục, đạt được hết thảy.

Ngoại trừ con người thành thật mà vô dụng trước mắt này. Tiểu Mông có chút nghiêng rằng nghiêng lợi mà dùng sức véo Gia Ngạn một phen, nghe cậu nhỏ giọng “Ồ ô” kêu đau lại cảm thấy thật đáng yêu.

“Buổi tết niên ấy bọn họ đến, tôi bảo cậu ra ngoài, chính là không muốn cậu biết chuyện gia đình chúng tôi. Con ngoài giá thú chẳng có gì là vẻ vang cả”, Tiểu Mông xoa xoa đầu cậu: “Thật có lỗi.”

Gia Ngạn hiểu rõ “Ân” một tiếng. Hiện tại nhắc tới chuyện này cậu đã chẳng còn tức giận. Tiểu Mông chưa bao giờ đem vết hằn này nói cùng người khác, lúc ấy sẽ làm hắc lảng tránh, nghĩ tới kỳ thật cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng lạ ở chỗ vì cái gì hiện tại bỗng nhiên Tiểu Mông lại sẵn lòng nói với cậu.

Gia Ngạn nhìn khuôn mặt tuần mỹ của người kia, đang do dự muốn mở miệng hỏi, mà dường như Tiểu Mông lại chẳng để ý đến chút chần chừ của cậu, đứng lên cầm lấy chén đĩa trong tay cậu, rồi nhặt chỗ quần áo đang vung vãi khắp sàn lên.

“Đây là cái gì?”, Thấy trong túi quần có Gia Ngạn một chiếc hộp vuông, Tiểu Mông hướng cậu lắc lắc.

“A, nó là.”

Lấy ra thì thấy một chiếc hộp nhưng nhỏ nhỏ mà cũ kĩ, nhìn lướt qua, Tiểu Mông liền biết là cái gì, mở ra rồi bên trong quả nhiên là một chiếc nhẫn thanh mảnh.

Là loại nhẫn dành cho phụ nữ, đeo vào tay hắc, chỉ có thể vừa đầu ngón út thôi.

Gia Ngạn có chút bối rối: “Này, không đáng giá đâu.”

“Khó trách phụ nữ sẽ chạy mất. Thứ đồ vớ vẩn”.

Gia Ngạn chán nản gục đầu xuống, “Tuy rằng thế, nhưng mà.”

“Dù sao cũng chẳng thể cho người khác”, Tiểu Mông ngịch ngịch chiếc nhẫn: “Có thể tặng cho tôi không?”

Gia Ngạn có chút bất ngờ, nhưng lập tức dùng sức gật đầu.

Tiểu Mông đặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, nắm chặt lại, khẽ mỉm cười. Không biết thế nào, Gia Ngạn thấy hân hỉ như vậy, có chút đau thương.

21. Quyển 3 - Chương 1: Vô Trách Nhiệm

Ngày sinh nhật của Tiểu Mông cũng không có gì đặc biệt lắm, ngoại trừ việc nhận được một gói quà mà anh đã chờ đợi từ lâu.

“Chỉ cần uống một viên thuốc, lập tức sẽ trở thành đối tượng mà người trong lòng của bạn muốn nhất”.

Anh không nhớ được đã bắt gặp lời quảng cáo tiếng Anh đầy khiêu gợi này ở cái trang web lá cải nào nữa. Thoạt nhìn, mấy viên con nhộng màu hồng nhạt này cũng chẳng khác mấy viên vitamin là bao. Ngoài mấy lời quảng cáo trên kia thì cũng không có thuyết minh gì thêm cả, nhưng giá cả lại cực kỳ cao, không những vậy còn hạn chế số lượng bán ra, mỗi người chỉ được mua đúng một viên duy nhất. Cân nhắc thiệt hơn, anh vẫn là thấy thứ thuốc này có vẻ tốt, nên đã quyết định đặt hàng luôn. Dù sao gần đây anh đang hạnh phúc khi khơi dậy được ở Gia Ngạn chút tiềm năng, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua mấy đồ dùng tình thú như thế này.

Nhận được hàng, quả nhiên chỉ là viên nang con nhộng bề ngoài tầm thường mà thôi, trên chiếc hộp đựng có ghi “Hiệu lực thuốc kéo dài trong vòng 24 giờ”. Tiểu Mông chắc lưỡi một chút, 24 giờ ư? Loại thuốc này hiệu quả cũng lớn thiệt, không biết Gia Ngạn có chịu đựng nổi không đây? Nhưng mà sinh nhật cả năm mới có một lần, nên có hơi quá đà một chút cũng không có vấn đề gì đâu.

Hai người cùng nhau trải qua bữa tối ngọt ngào. Gia Ngạn vừa mới vào phòng tắm, chắc một lát sau sẽ đi ra, hiện tại cơ hội đã đến, Tiểu Mông lấy ra viên thuốc vừa mua, hồ nghi ngó tới ngó lui xem xét chốc lát, rồi cục cục uống ngụm nước nuốt xuống. Sau vài phút cũng chưa xảy ra biến hóa gì cả, ngoại trừ người bắt đầu nóng dần lên. Tiểu Mông nhú mào, tác dụng của viên thuốc này sẽ không tầm thường vớ vẩn như là mấy viên Viagra đi*. Nón nóng yên lặng chờ đợi tác dụng, lại dần dần nghe được tiếng xương cốt kêu lên rắc rắc, da bắt đầu ngứa ngứa, rồi toàn thân mãnh liệt co rút, tay chân đều không kiểm chế được mà run rẩy. Ý thức được thân thể đang chậm rãi biến hình, một người vốn luôn trấn định như Tiểu Mông cũng nháy mắt bị chấn động mạnh.

“Trở thành “cái” mà Gia Ngạn muốn nhất?”.

Chẳng lẽ là biến hình thật sao?

Thứ mà Gia Ngạn muốn nhất, không phải... , chẳng lẽ không phải chính là bản thân anh sao?

Chẳng lẽ... anh uống viên thuốc này, rồi cục cục biến thành một ả đàn bà sao? Nếu như biến thành phụ nữ thật, anh chắc chắn sẽ đem tên chế ra cái loại thuốc này bóp chết! Còn về phần Gia Ngạn.... anh muốn đem tên gốc kia, tên gốc... A, a, đợi đến lúc mọi chuyện rõ ràng sẽ tính sau!!!

Cảm giác chóng mặt bủa vây làm anh tạm thời không cách nào bộc phát tức giận, may mắn là nó chỉ xảy ra trong vài phút, sau đó rất nhanh trước mắt lại rõ ràng. Tầm nhìn có vẻ hơi khác lạ. Rõ ràng vẫn là đang ở phòng ngủ của mình, nhưng tổng quan lại thấy không giống lắm. Chiếc khăn tắm mới này còn thất ngang lưng nay rơi trên mặt đất, thoạt nhìn tựa hồ lớn hơn rất nhiều, hoa văn trên mặt cũng nổi bật rõ ràng khác thường, ngẩng đầu ngược nhìn lên, giá sách trước mặt sao lại giống như cao ốc năm tầng vậy? Tiểu Mông nghi ngờ xoay vòng vòng, muốn nhìn cái tường phía sau một chút, lại bỗng nhiên nhìn thấy sau lưng mình tự nhiên lộ ra một cái đuôi.

“ ”

Cửa sổ chạm đất kia rõ ràng được bố trí để có thể nhìn toàn cảnh căn phòng ngủ, đồ vật gì cũng chưa thay đổi, nhưng lại không trông thấy được chính bản thân anh. Còn sót lại có đúng một con mèo đang ngồi trên

thăm.

“”

Tiểu Mông lúc này mới nhớ ra, hai ngày nay Gia Ngạn cực kỳ cực kỳ thèm muốn nuôi một con mèo. Anh mở to mồm nghĩ định chửi ầm lên, đáng tiếc là âm thanh bị tắc lại, phát ra chỉ còn lại một tiếng “meo”.

Đúng lúc đó cửa phòng tắm mở ra, Gia Ngạn khoác tấm áo rộng thùng thình đi ra, thân hình thon dài lại mềm dẻo cực kỳ, làn da vẫn còn lưu vài điểm hồng nhợt. Tiểu Mông nhất thời quên luôn thăm cảnh hiện tại của mình, nhịn không được phải mở miệng “meo” một tiếng. Gia Ngạn lắp bắp ngạc nhiên, bàn tay đang chà xát mái tóc cũng khựng lại, vội vã đem khăn tắm đang trùm mắt một bên mắt bỏ ra, nhìn xung quanh một hồi....

“A!!!”

Cùng Tiểu Mông bốn mắt nhìn nhau, cậu liền lộ ra vẻ vui mừng như điên.

“Mèo con!!!.....”

Tiểu Mông vừa nãy không kịp để ý xem dáng vẻ mình trong lột mèo rốt cuộc như thế nào, nhưng chiếu theo ánh mắt của Gia Ngạn, hẳn là một con mèo cực kỳ đáng yêu đi.

“Thật dễ thương...”

Gia Ngạn thật cẩn thận, rón rén nhón chân tới gần, rồi sau đó đưa tay ra, nhẹ nhàng thăm dò sờ sờ thử đầu mèo con. Xem ra nó không kháng cự, liền lấy tay sủng nịch xoa xoa cổ mèo nhỏ.

“Mày làm sao mà lại lạc tới đây?”

Tiểu Mông tuy rằng rất căm phẫn, nhưng trong lột mèo, cảm giác được sờ sờ cổ thật sự thoải mái không diễn tả được, thỏa mãn tới mức nhịn không được kêu meo một tiếng.

“Tao biết rồi, chắc chắn là Tiểu Mông mang mày về đây đúng không?” Gia Ngạn ôm lấy nó nhẹ nhàng vuốt ve. “Anh ấy thật sự là người tốt mà.”

Không ngờ đến dưới tình huống này lại được nghe mấy lời tán dương về mình, Tiểu Mông không khỏi có chút đắc ý.

“Nhưng mà Tiểu Mông đâu rồi?”

Nghe thấy tiếng lẩm bẩm nghi hoặc của tên kia, Tiểu Mông thầm mắng to “Anh đang ở ngay đây này, em không phát hiện ra à?” Đáng tiếc là cũng chỉ có mấy tiếng “meo meo” phát ra.

“Vậy thì tao với mày ngồi chơi với nhau trước nhé!”

Tiểu Mông ngơ mặt nhìn tên kia không biết lấy ra từ nơi nào một cuộn len sợi, đặt ngay trên tấm thảm, vậy gọi anh: “Mèo ngoan, đến đây chơi nào!”

“”

Đầu óc Tiểu Mông xẹt một mảnh hắc tuyến, xoay người chống hông vào đồng len sợi kia. Anh mà phải hạ mình chạy theo cào cào vuốt vuốt đồng len kia á? Trừ phi chỉ số thông minh của anh không phải 180 mà là 18 thì may ra nhé.

“Huh? Không vui sao?” Gia Ngạn hơi thất vọng, gãi gãi đầu “Tao cũng không biết rõ mèo thích cái gì nữa.... Có muốn ăn chút cá không? Trong tủ lạnh vừa hay có một ít cá tươi mới mua đó, là cá pecca* nữa....”

Nghĩ tới thăm cảnh bị cho ăn cá sống còn phải chơi đùa với quả cầu len ngu ngốc kia, Tiểu Mông nghĩ ngợi một chút, tốt nhất vẫn là chuẩn lẹ, bèn nhắc chân chạy. Nhưng rồi quay đầu, lại bắt gặp Gia Ngạn còn đang ngồi đó đầy chờ mong nhìn mình, không khỏi lại cảm thấy một mảnh hắc tuyến. Rùng mình một chút, đành phải ngoan ngoãn nghe lời mà đem cuộn len tròn kia trở thành quả bóng, đá một vòng, sau đó nghiêm mặt chạy lại bên chân Gia Ngạn.

“Siêu, siêu dễ thương!” Gia Ngạn hưng phấn khiến mặt mũi đỏ bừng, túm lấy con mèo nhắc lên, hôn một cái.

Tiểu Mông trong lốt mèo tròng mắt nhìn cậu.

“Mày thật thông minh!”

Hừ.

“Thông minh y như Tiểu Mông vậy!”

“.....”

Gia Ngạn hình như đã quên bống chuyện “mất tích” của người kia, ôm mèo con mãi không chịu buông ra, đem nó như tâm can bảo bối mà sờ mà vuốt ve, say mê tỉ tê trò chuyện với nó “Mèo ngoan, mày có tên hay không? Nếu như không có, tao giúp mày đặt một cái nhé, được không?”

“.....”

Tiểu Mông quyết định có chết cũng không cho cậu biết chân tướng sự việc. Biến thành một con mèo ngồi chơi đùa với cuộn len cũng không phải là chuyện đáng tự hào gì cho cam. Mà trong 24 giờ này lại có thể nghiễm nhiên được tên ngốc này cưng nựng. Dù sao anh hiện tại cũng là mèo, không phải Tiểu Mông, có thể ở trong lòng Gia Ngạn, hưởng ngược cậu mà cọ xát mà làm nũng cũng không vấn đề gì.

Một người một mèo thích thú chơi đùa với nhau nửa ngày, Gia Ngạn rốt cục mới nhớ tới người nào đó đã biến mất mấy giờ liền.

“Lạ thật...” Nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ rồi, Gia Ngạn có chút nghi hoặc, cầm điện thoại lên, bắt đầu ấn dây số quen thuộc. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên ở ngay trong phòng. Gia Ngạn giờ mới để ý thấy áo khoác Tiểu Mông vẫn còn treo trên mắc, ngay cả quần dài, áo lông, áo sơ mi vẫn còn, đều không thiếu thứ nào, không khỏi giật mình ngồi thẳng, nhìn chằm chằm khăn tắm vương vãi trên thảm.

“.... Anh ấy cái gì cũng chưa mặc?!” Gia Ngạn sợ hãi kêu lên: “Như vậy mà ra khỏi nhà sẽ bị đông lạnh mà chết còn gì!.... A, không đúng, Tiểu Mông sao có thể cứ như vậy mà ra ngoài? Không xong rồi!....”

Tiểu Mông nhìn cậu tay chân luống cuống đứng lên, dép cũng không xỏ, cứ thế chân trần chạy xung quanh căn hộ kiểm tra, phòng khách, phòng bếp, phòng cho khách, ban công.... Không thấy bóng dáng ai cả, cũng không có dấu vết bị kẻ nào đột nhập, cửa sổ và cửa ngoài đều được đóng cẩn thận.

“Đi nơi nào mất rồi?” Gia Ngạn thoát nhìn thật khẩn trương, ở trong phòng xoay tới xoay lui, lo sợ không yên lắm bầm: “Nếu như gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Trời tối như vậy ở bên ngoài rất phức tạp.... Có nên đi báo cảnh sát không nhỉ?....”

Tiểu Mông bó tay, chỉ có thể cất tiếng “meo”, lẻo đẻo đi theo phía sau cậu. Trông Gia Ngạn vội vã mặc quần áo, đeo khăn quàng cổ, hình như thật sự tính toán sẽ đi báo cảnh sát vào lúc nửa đêm khuya khoắt thế này, anh đành phải nhảy xuống giường, như trước, dựng thẳng móng vuốt lên, dè dặt ống quần của tên kia, “meo” một tiếng. Gia Ngạn quay đầu nhìn nó, thở dài rồi túm lấy nó bế lên, đặt lên giường “Mày ngoan ngoan ở nhà, ta đi ra ngoài một chút sẽ trở lại ngay thôi.”

“.....”

Không thể giao tiếp với nhau thật sự là nỗi thống khổ không nói nên lời.

“Méo @\$%^#”

Cho dù có đem cả người, không, phải là cả thân mèo đặt trên người Gia Ngạn, cũng không ngăn nổi quyết tâm muốn rời khỏi nhà của cậu. Tiểu Mông bắt đầu nổi giận, ánh mắt phóng tới cái laptop ở trên giường, liền từ trên người Gia Ngạn nhảy xuống.

“Ý, cái này không thể tự tiện chạm vào đâu!”

Tiểu Mông không thèm chú ý đến cậu, khó khăn dùng hai móng vuốt mà nâng nắp laptop lên, rồi sau đó trước ánh nhìn chằm chằm đầy trăn trối pha lẫn kinh ngạc của Gia Ngạn, đưa chân nhấn lên nút khởi động.

Gia Ngạn đã từng này tuổi, mà đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến một con mèo biết cách bật máy tính, hai mắt tròn tròn không thể tin được.

“Đừng, đừng có lộn xộn nào! Chiếc máy này chứa nhiều thứ rất quan trọng đó, nếu mày làm hỏng sẽ bị ăn đòn đấy!”

Tiểu Mông khó chịu kêu “méo méo” ầm ĩ. Dùng chân mèo di chuyển lên tấm đệm cảm ứng không linh hoạt chút nào cả, anh loay hoay hơn nửa ngày mà cũng không bật được Wordpad, bèn nhăn mũi khó chịu. Biểu tình của Gia Ngạn giờ đây không khác kẻ mộng du cho lắm, nhìn thấy một con mèo khởi động máy tính, không những thế còn biết dùng Wordpad, nên giờ dù có nhìn nó đang chọt chọt đánh chữ, cậu cũng không đến nỗi quá mức ngạc nhiên đi. Con mèo kia quả nhiên có thể đánh chữ, Gia Ngạn nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy chắc mình chưa tỉnh ngủ đây mà.

“Anh là Tiểu Mông.”

“Huh?”

“Anh trúng ma thuật. Cho nên bị biến thành mèo.”

Mặc dù đã nói dối, nhưng anh cảm thấy cái lý do này vẫn ngớ ngẩn chết được, mà trúng ma thuật còn hơn là kêu mình uống nhầm thuốc, tốt xấu gì cũng phải giữ chút phong độ chứ.

“Hiệu lực của ma thuật này chỉ có 24 giờ thôi. Sau đó sẽ biến lại như cũ.”

“.....”

Gia Ngạn nhìn con mèo đang phô ra bộ dạng nghiêm túc kia, ánh mắt cảm thấy có chút mờ mịt. Tiểu Mông cảm thấy mình vừa nói mấy lời “đàn gậy tai trâu”, thực phần nộ, tức giận nhăn mặt lại, quay thân mèo, đưa mông về phía cậu, không thêm hé răng thêm lời nào. Nhưng mà, kể ra Gia Ngạn hoài nghi cũng là chuyện thường tình, nếu không phải chính mình bị biến thành một con mèo, Tiểu Mông anh cũng chắc gì tin trên đời còn có loại sự tình này.

Gia Ngạn do dự trong chốc lát, khẽ khàng tới gần, cẩn thận dùng ngón tay cọ cọ gương mặt bé nhỏ, nhìn kỹ lưỡng một chút.

“Mày thật sự là Tiểu Mông à?”

“.....” Ánh mắt chăm chú đầy chờ mong...

“Thành thật mà nói, mày với anh ấy bề ngoài quả là có điểm giống nhau.”

“..... |||||”

Gia Ngạn thật cẩn thận bế anh lên, ôm lấy, nhẹ nhàng đặt ở trên đùi mình, rồi lại sờ cổ anh “Hai người giống nhau, đều thật xinh đẹp.”

Hừ.

Ngư ngốc cũng có cái tốt của ngư ngốc, không suy nghĩ quá nhiều, dù có nói cái gì cậu cũng đều dễ dàng tin.

Tiểu Mông lười biếng ngồi chồm hõm trên đùi người ta. Dù sao cũng chỉ có 24 giờ mà thôi, bị Gia Ngạn đem thành sủng vật mà cưng chiều cũng không đến nỗi nào. Được đút cho ít đồ ăn vặt, nằm gọn trong lòng ngực người kia, cùng nhau xem TV, Tiểu Mông rất nhanh chóng tận hưởng cảm giác khoan khoái. Được Gia Ngạn gắt gao ôm vào trong lòng, cưng chiều như bảo bối mà vuốt ve, đái ngô như vậy, lúc trước khi biến thành mèo cho tới bây giờ cũng chưa được hưởng thụ qua lần nào. Ở trong lòng bàn tay Gia Ngạn nhàn nhã ăn uống, ăn xong còn có thể tùy ý liếm tới liếm lui. Nếu như là bình thường, Gia Ngạn đã sớm tránh né, thế mà hiện tại lại thực thích anh như vậy, còn chủ động đưa tay vuốt miệng anh làm cho anh tha hồ liếm, hạnh phúc vô cùng.

“Anh thật sự rất dễ thương!!!”

Liên tục được khen ngợi như vậy, không cần phải nói, làm mèo cũng có hạnh phúc của mèo đi.

Cả đêm Gia Ngạn say mê vuốt ve đầu mèo con, sờ đến mức lông anh cũng muốn rụng hết, thỉnh thoảng còn cọ cọ hôn hôn, càng vuốt càng yêu đến mức không nỡ buông ra. Tiểu Mông cơ hồ còn phải ghen tị chính mình trong lột mèo. Cùng là anh sao mà lúc trước là người với hiện tại là mèo có gì khác nhau, rốt cuộc là

thua kém ở điểm nào chứ. Cuối cùng Gia Ngạn cũng chịu lưu luyến mà buông anh ra, còn cố vuốt nốt bộ lông “Ngoan nhé, em vào phòng tắm 1 lúc, lập tức sẽ quay lại ngay.”

Tiểu Mông nghe được chữ “tắm”, tức thì “méo” một tiếng, nhắm mắt mà theo đuôi đi vào. Tuy rằng trong WC cũng không có gì hay mà xem, nhưng chỉ cần Gia Ngạn có vẻ trốn tránh không muốn cho anh thưởng thức, anh đều có hứng thú cả.

“.....” Gia Ngạn xấu hổ đem tay nắm lấy thắt lưng, nhìn con mèo đang đứng bên chân chăm chú theo dõi cậu. “Anh, anh đi ra ngoài đi, anh cứ nhìn như vậy, em không đi vệ sinh được mà...”

Tiểu Mông lại kêu “meo” một tiếng, ra sức chứng minh anh chẳng qua chỉ là một con mèo vô cùng bình thường mà thôi.

“Ày, được rồi, dù sao anh bây giờ cũng chỉ là một con mèo.....”

Tiểu Mông phát hiện mình thật sự được lợi nhiều lắm, làm mèo so với làm người hạnh phúc hơn rất nhiều nha.

Đến giờ ngủ, Gia Ngạn chủ động ôm anh lên trên giường, đặt ở trên ngực mình, nhẹ nhàng mân mê lỗ tai. “Trời lạnh như thế này, nếu phải ngủ trên sàn nhà chắc anh lạnh cóng mất thôi. Đáng thương lắm!”

Hừ, anh có áo lông mèo phủ ngoài, lạnh thế nào được. Nhưng mà đương nhiên là Tiểu Mông không đại gì mà phản đối, cứ như vậy thoải mái nằm ngủ trên ngực người ta, lại còn được cậu chủ động vừa ôm ấp vừa vuốt ve.

“Thực ngoan mà.” Gia Ngạn thỏa mãn đem anh ôm sát vào lòng, chuẩn bị hạnh phúc tiến vào mộng đẹp.

“.....” Đáng tiếc rằng con mèo nhỏ đến hôm nay mới được nếm mùi vị sung ái ngây ngất đâm ra nhiệt huyết sôi trào, há có thể cam lòng nhắm mắt ngủ yên được. Cho dù có tắt đèn, trong bóng tối cũng có thể rõ ràng nhìn thấy ngực Gia Ngạn đang phô bày trước mắt, làn da mịn trắng nõn nà, đầu vú hồng nhỏ không hề phòng bị thần nhiên dễ trần, cho dù có là trong lót mèo đi chăng nữa, sắc tâm của Tiểu Mông không hề suy chuyển, nhìn không được bèn lê lưỡi liếm liếm hai điểm nổi đầy hấp dẫn kia.

“Ah?” Gia Ngạn nhất thời bừng tỉnh, có chút hoang mang hỏi “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Mông nhẹ nhàng đem bốn chân đứng trên ngực cậu, dùng bàn chân mèo đập đập, cúi đầu tiếp tục chăm chú liếm láp làn da trần.

“A, ngoan nào, không, không cần nghịch.”

Gia Ngạn nghĩ muốn ngồi dậy bắt nó kéo xuống dưới, nhưng bị liếm láp như thế cảm thấy nhột, muốn cười dâm không dùng lực được. Thế nhưng bị một con mèo khiêu khích đến nỗi phần eo bunn rần, Gia Ngạn không biết làm sao cho phải, cảm thấy nó càng ngày càng làm càn, đưa tay túm lấy túm lông mèo định bụng nhắc nó ra, nhưng lại luyến tiếc không dám nặng tay, đành phải tiếp tục nhẹ nhàng khuyên can:

“Mèo ngoan, đừng đùa nữa, ngủ sớm một chút, ngày mai em lấy cá cho ăn nhé.....”.

Đáng tiếc, con mèo Tiểu Mông lại đối với cá sống không có nửa điểm hứng thú, không ngần ngại mà tiếp tục dùng lưỡi liếm láp xuống dưới, mèo nhỏ bắt đầu tiến đến gần vùng trọng yếu giữa hai chân Gia Ngạn, lập tức nhận được phản ứng run rẩy của người kia

“Anh, anh cẩn thận một chút, ngoan, đừng giương móng vuốt ra, nhớ phải thu lại...”.

Tính khí tuy rằng không có nắm bị thương, nhưng lại bị chiếc lưỡi kia liếm láp gián tiếp qua bộ đồ ngủ thô ráp, khiến cậu cảm nhận rõ ràng còn hơn là bị cào xước. Hiện tại cậu có thể hoàn toàn xác nhận con mèo này chính là Tiểu Mông biến thành, ngay cả mấy thủ đoạn xấu xa này cũng giống nhau. Nhưng cho dù hiểu rằng đây đích thật là Châu Mẫn, cậu cũng không có cách nào chấp nhận chuyện mình đang cùng một con mèo gần gũi.

“Tiểu Mông ...”

Vùng giữa hai chân bị khiêu khích đến mức nổi lên phản ứng, Gia Ngạn đành phải kiềm chế hưng phấn gây nên bởi tên nhân thú kia nhẹ giọng mà nhắc nhở:

“Anh đang như thế này, dù cho có liếm nhiều thế nào cũng không làm được gì đâu.”

Tiểu Mông lập tức chịu đả kích lớn, ngẩng đầu, lảo đảo lùi về phía sau hai bước “Meo T^T”.

Cảm thấy được tâm trạng “lực bất tòng tâm” của Tiểu Mông cũng thực đáng thương, Gia Ngạn đem anh kéo sát vào, vuốt ve đầu anh, hôn một cái, vô hạn cảm thông mà nói:

“Đừng đau lòng, đợi đến tối mai là tốt rồi.”

Đợi được đến ngày mai thì anh đã ghen chết mất tiêu rồi! Tiểu Mông thật không cam lòng dùng đầu dụi dụi trong lòng cậu, tiếp tục cọ cọ ngực cậu, vừa liếm vừa gặm, cho dù không phải trong hình người, anh cũng có thể ôm lấy người này. Nhưng vấn đề là, dùng cái gì để... ôm đây? Biến thành mèo, cái chỗ kia thật sự rất nhỏ bé a.... Cho dù là dùng cái đuôi đi chăng nữa, cũng không làm được. Tiểu Mông bị phần dùng đầu dụi vào ngực người kia, thật sự là không được sao, hay là anh dùng chân vậy! Nếu một chân không được thì hai chân?

“Tiểu Mông, ngoan nào.” Người kia vẫn còn đang ôn nhu vuốt ve cổ anh “Đi ngủ sớm một chút đi.”

“Meo meo” Tiểu Mông quyết tâm chưa từ bỏ ý định. Ngày sinh nhật đặc biệt như vậy, nếu bỏ lỡ tức là phải chờ thêm một năm nữa, chết cũng không cam tâm a....

“Ng Sloan.” Gia Ngạn vừa thương lại vừa thấy vui vui, nhìn con mèo đang cẩu giằng mà lăn lộn trên sàn, ngập tràn tình yêu mà vuốt ve nó “Anh thật đáng yêu mà.”

“Meo..ô..ô” Đôi mắt ngẩn lệ, Tiểu Mông giương ra mặt mèo ướt át, đau khổ mà ngược nhìn cậu “Meo.....”

“Trời ạ! Anh sao lại dễ thương như vậy chứ!” Gia Ngạn thích nó tới mức chỉ hận không được cắn nó một ngụm, bèn dùng tay bế bồng mèo con lên, rồi ấn lên chiếc mũi nhỏ hồng hồng một nụ hôn thật kêu.

“Yêu anh chết mất.....”

Đột nhiên Tiểu Mông lại cảm thấy thân người bắt đầu phát nhiệt, cái loại cảm giác xương vỡ vụn này bắt đầu từ lưng nhanh chóng tràn ra toàn cơ thể, giống như bị điện giật khiến thân thể như sắp nổ tung, không kiềm chế được mà cả người run rẩy.

“Tiểu”

Gia Ngạn ban đầu lo lắng không ngớt, giây tiếp theo vẻ mặt đã biến thành kinh hoàng, con mèo nhỏ nhắn xinh đẹp còn đang trên tay mình đột nhiên phóng lớn vô số lần, sức nặng bất ngờ cơ hồ bẻ gãy cánh tay cậu, thiếu chút nữa là không đỡ được, chờ đến lúc hoàn hồn, thì trên người đã xuất hiện nam nhân xích lửa mang vẻ mặt vừa mừng vừa sợ đang nhìn cậu.

“Gia Ngạn.....”

Ấy vậy mà Gia Ngạn lại tỏ vẻ vừa sợ hãi vừa giận dữ, trách cứ ai đó đã không tuân thủ lời hứa lúc trước: “Không phải anh nói hiệu lực là 24 giờ sao? Sao nhanh như vậy đã biến trở lại rồi.....”

Tiểu Mông tức thời biến sắc: “Em cảm thấy con mèo kia tốt hơn anh chứ gì?”

“Nhưng mà mèo rất dễ thương a.....”

“..... Dễ thương thì làm được cái gì? Rất nhiều chuyện mà một con mèo bé tí không làm được.” Tiểu Mông cầm giận, một tay với lấy quần tên kia kéo xuống dưới “Em có muốn thử xem là chuyện gì hay không?”

“Ah? Tiểu ..., Tiểu Mông”

“Chỗ này của anh như vậy mà kém mèo à?”

“Chờ, chờ chút đã!”

Nam nhân nức nở trốn không thoát khỏi bàn tay người kia, luật động kịch liệt làm chiếc giường lớn rung lên từng đợt. Tuy rằng không vừa ý mà nghe được cái câu vợ vẫn “mình còn không bằng một con mèo” làm bộc phát tính khí trẻ con của hắn, nhưng vô luận thế nào thì cuối cùng hôm nay Tiểu Mông cũng thỏa được ước nguyện rồi.

Mỹ măn ôm cái người đã lả đi vì mệt cùng tiến vào giấc ngủ, ngày hôm nay ngay cả cảnh trong mơ cũng đẹp vô cùng, tất nhiên là trừ bỏ mơ phải con mèo ranh cực kỳ đáng ghét.

Ánh bình minh xuyên thấu qua khe hở bức màn, cảm thấy ngực man mát, mắt mơ màng, Tiểu Mông nhẹ nhàng tỉnh dậy, nhưng trước mắt lại không thấy khuôn mặt quen thuộc đang say ngủ của người kia

“Gia Ngạn?” Tiểu Mông cau mày đưa tay sờ soạng bên người, cứ nhiên lại trống không. Ngay cả gọi mấy lần cũng không có tiếng đáp lại, nghĩ không ra người này mới sáng sớm đã chạy đi đâu mất, Tiểu Mông bực dọc, cào cào mái tóc rối, ngồi dậy khỏi giường

Nghi hoặc nhìn xung quanh bốn phía cũng không một bóng người, bất chợt khước mắt lướt qua cái gì đó đang động đậy dưới đồng chăn, Tiểu Mông hồ nghi kéo chăn lên nhìn.

Tại nơi đáng nhẽ ra là chỗ ngủ của Gia Ngạn giờ đây lại là một con mèo nhỏ đầy đáng thương, mở lớn đôi mắt kinh hoàng nhìn hẩn, run rẩy kêu “Meo”

“.....” Tiểu Mông lập tức hóa đá giữa ban ngày, ước chừng nửa ngày sau mới có chút ý thức hốt hoảng kêu “Gia..., Gia Ngạn?”

Mèo nhỏ khóc “ô ô” đáp lại, nếu như mèo có thể khóc được thì đích thị trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang ướt sũng nước mắt rồi.

Tiểu Mông sau một hồi tìm kiếm cật lực, rốt cục cũng tìm được số điện thoại của tên gian thương kia, tức giận chờ kết nối, hẩn hẩn không thể một câu mà ân cần hỏi thăm đến cả tám đời liệt tổ liệt tông nhà hẩn.

“Xin chào, người có thể biến giấc mộng của bạn thành sự thật xin nghe.....”

“^%##%\$%\$”

Nói còn chưa dứt đã bị Tiểu Mông chặn lời, tuôn cho một tràng thóa mạ hơn hát hay, khiến đối phương kinh hoàng không thôi : “A! Quý ...quý khách, bình tĩnh có chuyện gì cũng từ giải quyết.....”

“&^%\$#@%”

“Đúng... đúng là bình thường thì chỉ 24 giờ là được hiệu sẽ lập tức biến mất, sẽ khôi phục nguyên trạng, không hề có tác dụng phụ gì lớn a. Nhưng nếu người uống thuốc bị kích động mạnh hay là phấn khích quá đà trong yêu đương thì sẽ mất hiệu lực sớm hơn. Và trong 24 giờ ấy, người đó phát sinh quan hệ trao đổi dịch thể với người khác, người kia sẽ bị được tính còn sót lại trong đó nhiễm vào cơ thể. Ngô, trường hợp này tôi chưa nghiên cứu bao giờ, không biết chính xác nó sẽ có ảnh hưởng như thế nào....”

“Chưa thử nghiệm qua mà người dám đem ra bán à? Bây giờ cậu ấy cũng biến thành mèo rồi kia kìa!!!”

“Hả? Ồ, chờ chút nhé, trường hợp này thật đặc biệt, phải ghi chép lại a.....”

“**%*&%*%”

Đối phương bị Tiểu Mông mắng như tát nước vào mặt, bị hẩn phun ra đủ lời cay độc, chống chọi không được, yếu ớt lên tiếng :” Xin, xin quý khách không cần quá lo lắng a, tuy rằng tôi không biết được hiệu sẽ kéo dài đến lúc nào, nhưng mà ngài có thể nghĩ cách kích thích cảm xúc của nàng xem thế nào? Nếu là người yêu, điều này chắc không khó lắm đâu? Mà cho dù không được, thuốc giải sẽ nhanh chóng được điều chế, ngài yên tâm, đừng nóng, đừng nóng....”

Được tên gian thương kia khóc lóc sụt sùi cam đoan một hồi, cuối cùng Tiểu Mông mới nguôi giận, gác điện thoại, quay đầu nhìn con mèo nhỏ trên giường “Meo”

Tuy rằng hẩn không ưa mấy con vật nhỏ nhỏ, nhưng nhìn thấy Gia Ngạn buồn rầu cuộn lại một góc, dù có là mèo đi chăng nữa, biểu hiện đó cũng vẫn phảng phất bóng dáng của Gia Ngạn a, thật sự có điểm đáng yêu..

“Gia Ngạn.”

“Meo” Gia Ngạn ngược khuôn mặt đáng thương nhìn hẩn

“Cũng không phải không thể giúp em giải trừ ma pháp này.” Đến tận lúc này hẳn cũng vẫn chắc nịch kêu đây là “ma pháp”, dù gì cũng vẫn phải giữ thể diện chứ.

Gia Ngạn lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, “meo meo” nhìn hẳn, trên mặt tràn đầy chờ mong.

“Nhưng mà anh bây giờ chưa thích thể.” Tiểu Mông nở nụ cười xấu xa, đưa tay vò túm lông trên cổ mèo nhỏ.

“Meo.....”

Gia Ngạn thất vọng kêu meo meo, cả đôi tai nhỏ cũng run rẩy yếu ớt, thoát nhìn vừa ủy khuất vừa đáng thương.

Tiểu Mông bèn bày chuyện xấu xa, đem ngón trỏ nhấc một chân trước của nó lên, xem thử nó có đứng thẳng lên được không, khiến bé mèo quay một vòng ngã nhào xuống chân.

Gia Ngạn “meo meo” kháng nghị, nhưng tư thế vẫn là chống bốn chân lên trời, đành để mặc Tiểu Mông vuốt ve bụng nó. Thích thú đem tay chà chà đồng lông mềm trên bụng mèo, Tiểu Mông nhất thời say mê cảm giác mềm mại lại ấm áp này, đùa bốn em mèo nửa ngày mới thu tay về.

“Em cứ như vậy ngoan ngoãn làm mèo hai ngày đi. Nghe lời anh thì anh sẽ đem em biến lại nha. Nếu không nghe lời thì... hừm...”

“Meo”

Gia Ngạn buồn bã cúi đầu, lại sợ Tiểu Mông thực sự bắt nó cả đời làm mèo đành phải ngoan ngoãn, mặc tên sắc lang kia đem mình ra lăn qua lộn lại, sờ mó khắp nơi

Sờ đến đã nghiền, Tiểu Mông lấy một tay nâng bụng con mèo nhỏ lên, giơ nó lên trước tầm mắt. Nhìn nó ủy khuất kêu “Meo meo”, đôi mắt đã ướt sũng nước rồi, lỗ tai còn hơi hơi run rẩy, ngắm nghía nó anh mới lý giải được tại sao có người lại yêu mèo điên cuồng như vậy

“Lại đây, ăn thử cái này.”

Đến bữa ăn, Gia Ngạn chỉ có thể ngồi xổm trên mặt bàn ăn, trước mặt là đĩa thức ăn be bé Tiểu Mông đã chuẩn bị sẵn.

Đang cố gắng liếm từng chút một, đột nhiên lại có cảm giác cái đuôi bị nâng lên.

“Anh muốn nhìn xem chỗ kia của em nó có bộ dáng dài ngắn thế nào a...?”

“Meo, meo ô ô...”, Gia Ngạn giương mắt nhìn tên đầu óc đầy ý niệm hạ lưu kia không biết làm thế nào mới phải, chỉ còn cách vội chui từ lòng bàn tay tên kia ra, dùng sức thu lại cái đuôi, kẹp chặt không cho nó ngo ngoe nữa.

“Còn ngưỡng nữa, lúc trong dạng người, không phải trên dưới đều bị anh thấy qua vô số lần rồi sao.”

“Ô.” Lẹ làng nhảy khỏi bàn định bụng chạy trốn, nhưng vẫn không thoát khỏi ma chướng của Tiểu Mông, nhanh chóng bị bắt ôm về, rồi bị bế bổng về phía hẳn.

“Wow, ra là dài như vậy...”

“Meo ư ư...”

“Àn, không biết có thể dùng được hay không đây.”

“Meo, meo ư!!”

Tiểu Mông thực hiện được ý đồ xấu xa thỏa mãn cười : “Gạt em thôi, ngu ngốc.”

Trước nay Tiểu Mông thực chán ghét nuôi dưỡng sủng vật ấy vậy mà hiện tại lại đem con mèo kia chơi đùa vui vẻ, tự thấy tức cười bản thân, không đâu lại thích thú khi dễ Gia Ngạn khiến em nó chỉ còn cách yếu ớt “meo meo”.

Gia Ngạn tuy rằng rất sợ bị người ta bắt nạt, nhưng giờ thành mèo, lúc nào cũng có cảm giác không an toàn, còn sợ không biết lúc nào bị đem quăng, nên cứ tò tò, một tắc không rời, theo sát chân người kia.

Tiểu Mông chân dài, một bước chân cũng thật lớn, đi bộ thôi mà Gia Ngạn phải liều mạng chạy theo mới đuổi kịp. Đến khi anh ngồi xuống, Gia Ngạn mới được dừng lại, tựa vào chân anh, một mỗi “meo meo” rưng rưng mong chờ anh ôm nó mà đặt lên trên đùi.

Đến giờ ngủ, Gia Ngạn dường như sợ lạnh, chủ động tiến tới rúc vào lòng ngực anh, rồi như là sợ hãi lời đe dọa của người kia, sẽ bị đem bỏ trên sàn nhà, vội co tròn người thành một cục bông nho nhỏ, kề sát ngực người ta.

Tiểu Mông thỏa mãn vuốt bộ lông mềm mại của mèo nhỏ, lòng có chút hạnh phúc. Cứ như vậy mà được Gia Ngạn ỷ lại hoàn toàn vào mình, cảm giác thật sự không phải là tốt đẹp bình thường, vì vậy anh có điểm luyến tiếc để người kia trở lại thành hình người.

Thành mèo rồi, cứ luôn tỉnh tỉnh ngủ ngủ, cả đêm Gia Ngạn thức dậy vài lần liền, chờ mãi đến sáng, nó bèn ngồi xồm trên ngực Tiểu Mông, lộ đầu ra nhìn đồng hồ treo trên tường.

Hàng sáng đều là cậu gọi Tiểu Mông rời giường, giờ thành mèo rồi, không có cách nào lay tỉnh Tiểu Mông, đến giờ dậy rồi cũng chỉ có thể “meo meo” kêu to.

Tiểu Mông ngủ thật sâu, kêu thế nào cũng không thêm tỉnh, Gia Ngạn đành phải liều mạng cọ anh, dùng đầu đẩy đẩy cằm, liếm liếm cổ anh, cố gắng đem người kia đánh thức.

Thấy có động bên người, Tiểu Mông theo thói quen nghiêng người sang, tay xoa xoa lại không sờ thấy thân thể ấm áp quen thuộc, chỉ nghe được “Ư..” một tiếng, sau đó mới cảm thấy được chen giữa ngực và đệm giường xuất hiện một cục bông nhỏ

Đến lúc này mới tỉnh ngủ, vội lấy tay đem mèo Gia Ngạn dưới ngực mình lôi ra

“Em không sao chứ?”

“Meo ư ư...” Gia Ngạn nhìn thật ủy khuất, nhưng may là không có bị ép ngạt chết, Tiểu Mông nhẹ nhõm thở ra, trấn an con mèo nhỏ, chờ nó bình tĩnh lại, đem nó ngụ ở lòng bàn tay, nhìn nó cúi đầu liếm liếm móng vuốt, sau đó ngoan ngoãn ngồi yên, đem bốn móng vuốt đều thu vào nệm chân, cả người chỉ thu lại còn một cục bông nho nhỏ, ngoan như thế làm ai nỡ bỏ xuống được đây.

“Được rồi,” Tiểu Mông hạ quyết tâm, nâng nó lên, hôn lên cái mũi nhỏ một cái “Em một mình ở nhà nhất định sẽ buồn lắm.”

“Meo meo.”

“Vậy theo anh đi làm nhé.”

Tuy rằng luật công ty không cho mang thú nuôi đi làm, nhưng đây là Gia Ngạn, không phải là mèo bình thường, có ra vào trái phép cũng kệ đi.

Tiểu Mông thần nhiên bước vào công ty, lịch sự chào hỏi đồng nghiệp ở thang máy, bình tĩnh tiến thẳng vào phòng làm việc của mình, sau đó đóng cửa lại, gọi : “Gia Ngạn”

Trong túi áo khoác có cái gì đó khê giật, lộ ra một cái đầu nhỏ, rồi đến hai chân trước vất lên miệng túi. Tiểu Mông nhìn thấy nó, nhẹ nhàng mỉm cười : “Thực ngoan”

Anh bắt đầu làm việc, Gia Ngạn tìm một chỗ trống trên bàn đi đến ngồi xồm xuống, bắt lấy cái chặn giấy, chuyên chú ngồi chơi.

Gia Ngạn biến thành mèo so với lúc làm người rất dễ dàng thỏa mãn, một mình ngồi ôm cái chặn giấy không kêu rên gì cả, chơi với nó nửa ngày, sau lại đi đến chỗ tạp chí, dùng bàn chân khiêu khiêu trang sách, ngồi xồm xuống, xem mấy con chữ to lớn, lại còn thật sự nghiêm túc đọc báo .

Nhận thấy sự tồn tại của mình hoàn toàn bị phớt lờ, Tiểu Mông nhìn Gia Ngạn đang cong mông về phía mình cảm thấy có chút bực mình.

“Uy, anh muốn đọc tạp chí này.”

Gia Ngạn “meo” một tiếng, buông tờ tạp chí ra, loảng quăng hai vòng, rồi lấy móng vuốt với lấy bông hoa, cẩn thận ngửi ngửi.

Tóm lại chính là không hề may mắn đối với mỹ nam đang mang bộ mặt sầu đời kia có nửa điểm hứng thú.

“Thế cũng không được.” Tiểu Mông đưa tay nhấc con mèo vừa nhỏ lại gầy nâng lên, đặt trên vai chính mình : “Em ngoan ngoan ngồi yên ở trên này cho anh.”

“Meo, meo ư...” Gia Ngạn tẹo chút nữa ngã quay xuống, trượt chân mấy lần, mới miễn cưỡng đứng vững ở trên vai kẻ kia, cả người dán vào cổ anh, lòng nơm nớp lo sợ.

“Hừ, thu móng vuốt lại, đừng có cào rách quần áo của anh.”

“Meo meo...”

Quá mức say mê bắt nạt Gia Ngạn, đến giờ nghỉ buổi trưa rốt cục cũng bị thư ký phát hiện ra, anh bèn vội vàng nhét mèo nhỏ vào túi áo. Cho dù là một phụ nữ rất mực khôn khéo khi đối đáp với phái nam nhưng khi nhìn đến bộ dáng Gia Ngạn sợ hãi đang lấp ló kia, nàng thư ký cũng nhin không được “Wow” một tiếng

“Hảo đáng yêu! !”

“Đừng lớn tiếng như thế.”

“A, mang vật nuôi đến công ty, anh muốn để cấp dưới noi theo hay sao đây?”

“.....”, Tiểu Mông biết mình đuối lý, phụng phịu không nói được lời nào.

“ Cho em ôm một cái thì em sẽ không lộ ra ngoài đâu. Được không?”

Tiểu Mông tuy rằng không cam tâm tình nguyện, nhưng sợ cô nàng này đem truyền tin ra ngoài, đành phải nhấc Gia Ngạn từ túi áo ra, truyền cho cô nàng.

“Nó hảo ngoan a...”

“Meo...”

Trông Gia Ngạn “được” phụ nữ ôm vào lòng cứng nựng, còn dán sát rạt vào bộ ngực cỡ 34 D mà phát run như thế kia, Tiểu Mông không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai nha, anh xem, nhìn nó coi bộ rất hồi hộp này, thật dễ thương. Ất hẳn nó đang thẹn đây mà, con mèo nhỏ này chắc là con đực phải không?”

Tiểu Mông liền chớp lấy đem Gia Ngạn thu trở lại: “Được rồi, cô đã được ôm rồi đấy.”

“Thật nhỏ mọn!”

Chờ cô thư ký bực tức rời đi, Tiểu Mông quay đầu lại nhìn chăm chăm Gia Ngạn trên bàn “Hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Sướng nhỉ? Được phụ nữ ôm thấy hạnh phúc lắm nhỉ?”

Gia Ngạn ngẩng đầu nhìn anh, nho nhỏ kêu “Meo”, đưa chân vuốt nhẹ tay người kia, sau đó liếm một chút lòng tay anh

“Hừ.....”

Tuy rằng được liếm có điểm cao hứng nhưng anh vẫn quyết định mau chóng mang Gia Ngạn biến trở lại mới được.

Làm mèo so với làm người còn được phụ nữ thích nhiều hơn, không thể để yên như vậy được, Tiểu Mông anh há có thể trơ mắt nhìn sự tình như thế diễn ra.

Vừa về đến nhà, mèo nhỏ một lần nữa được lấy ra từ trong túi, thả xuống trên giường, Gia Ngạn còn đang liếm liếm chân trước của mình, bỗng thấy Tiểu Mông đứng trước giường cởi quần áo.

“Méo?... Meo!”

“Sao vậy, em không muốn giải trừ ma thuật à?”

“Meo, meo ư...” Gia Ngạn sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, tẹo nữa là từ mép giường lăn xuống đất.

Không phải là muốn đem XX của anh nhét vào OO của nó đấy chứ..... Như vậy.... nhất định sẽ chết mèo đó!

Tiểu Mông duỗi tay bắt lấy nó kéo trở lại, giơ lên trước người mình : “Ngu ngốc, em xem anh khỏa thân thế này có cảm giác gì không?”

“Meo meo...” Gia Ngạn run rẩy kêu 2 tiếng

Trước mắt tuy rằng là hình thể khiến bao người tán thưởng, thân thể tỏa ra đầy mùi vị nam tính, nhưng là....

Đôi mắt nhìn bất lực- chờ đợi mà không hề có nửa điểm biến hóa.

Cả một buổi tối một người một mèo vất vả cố gắng, chính là dù cho Tiểu Mông có khiêu khích đến như thế nào, tới mức người khác nhìn vào cam đoan máu mũi tuôn trào, Gia Ngạn vẫn không chút suy suyễn mà biến trở về.

Tiểu Mông dần dần mất đi nhẫn nại, tức giận tóe lửa, từ khiêu khích chuyển sang bực dọc quát : “Mau biến lại cho anh ! Biến trở lại!!”

Âm lượng của anh khi truyền đến tai mèo nhỏ quả thực là tiếng sấm kinh thiên, Gia Ngạn bị anh dọa tới mức phát run, hoảng sợ thối lui, co tròn người lui sát lại một góc nhỏ.

Gây sức ép nửa ngày, thẳng đến đêm khuya, Gia Ngạn cũng không có nửa điểm biến hóa, còn không ngừng kêu “meo meo”, vừa lo lắng lại thương tâm cọ cọ Tiểu Mông.

Tiểu Mông sức cùng lực kiệt, không còn tức giận nữa, nhưng trong ngực lại ầm ầm đau lòng.

Chính bản thân chỉ cần nhìn thấy nửa thân trần của Gia Ngạn liền toàn thân nóng lên, vội vàng mà liếm khắp người tên đó, máu cũng sôi trào hơn bình thường, không khổng chế mà đối tên đó mê muội, phát cuồng vì cậu.

Vậy mà Gia Ngạn thậm chí với anh ngay cả dù chỉ một chút tình yêu cũng không nảy sinh.

Có lẽ Gia Ngạn chỉ là một khối bông xốp mà thôi, bất luận cảm tình có cuồng nhiệt đến mức nào, đều chỉ im lặng mà nhận lấy, ngay cả nửa điểm đáp trả cũng không có. Cho dù chính mình dùng hết sức mà đàn áp, thì cũng chỉ nhận được một chút phản ứng, rồi cũng nguội lạnh mà thôi, chẳng có gì cả, ngay từ lúc bắt đầu tình cảm 2 bên đều đã không giống nhau rồi.

Bất luận dù là điều gì, cũng không phải là tình yêu.

Tiểu Mông lẳng lặng ngồi yên, tay dần dần phát run, trông Gia Ngạn nhẹ nhàng tiến đến trèo lên đùi hắn, liền hung hăng giáng xuống một cái tát đem nó đẩy ra xa.

“Meo...” Gia Ngạn bị đánh có chút không hiểu, lồm cồm đứng dậy nghi hoặc nhìn anh.

Tiểu Mông không chút nào mềm lòng, đứng dậy với tay lấy cái rổ mây trên giá sách, bỏ mấy thức bên trong ra, vứt trên sàn nhà, bên trong lót sẵn cái đệm nhung, lạnh lùng nói: “Đêm nay em ngủ ở đây.”

Gia Ngạn giật mình ngẩng đầu nhìn anh “meo”.

“Dù sao em cũng không muốn biến trở về, vậy thì từ hôm nay trở đi, em tự học cách làm mèo đi.”

Gia Ngạn gục đầu cuống, cúi đầu “meo”, cọ cọ chân anh, Tiểu Mông không thèm để ý, mặc kệ nó mà leo lên giường.

Gia Ngạn cô đơn cúi mình trên sàn nhà, ngồi xổm nhìn cái rổ trong chốc lát, rốt cục vẫn tiến vào trong rổ, đem đuôi thu lại, gối đầu lên chân trước.

Tiểu Mông mở mắt, không tài nào ngủ được, nằm nửa ngày mới nhờ theo vệt trăng sáng nhìn trộm con mèo kia, Gia Ngạn có vẻ như thật ngoan ngoãn nằm ngủ, chỉ có cái lỗ tai rất nhẹ mà phát run.

Một mỗi nhắm mắt, sớm hôm sau toàn thân không khỏe tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên là cảnh tượng Gia Ngạn đang ngồi trong rổ, giơ chân trước lên mà rửa mặt, chăm chú liếm láp móng vuốt.

Xem ra thật sự bộ dạng càng ngày càng giống mèo rồi. Lòng Tiểu Mông càng thêm không thoải mái, qua loa nướng bánh mì, hâm nóng sữa, bắt gặp Gia Ngạn leo đèo đi theo mình vào phòng khách, anh không như thường lệ đem nhắc Gia Ngạn lên bàn ăn, trái lại lấy ra túi thức ăn cho mèo, dốc lên cái đĩa, đặt tới trước mặt nó.

“Ăn đi.”

“Meo...” Gia Ngạn ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn anh rồi lại cúi đầu nhìn cái đĩa

“Nếu không muốn ăn, vậy biến về cho anh.”

Gia Ngạn “Ừ” một tiếng, cúi đầu nhìn cái đĩa, cụp lỗ tai. Qua một hồi mới lấy móng vuốt trảo trảo thức ăn.

Trông Gia Ngạn ngồi xồm trên mặt đất, ngẩn người mà ôm lấy cái đuôi, mặc dù có chút mềm lòng, nhưng Tiểu Mông vẫn không thể nguôi giận.

Chỉ cần nghĩ đến Gia Ngạn không thể vì anh mà biến thân, tâm tình liền hồng lét. Dù có thương Gia Ngạn đến mức nào nhưng cái loại cảm giác khổ sở này như là gai độc tiêm nhiễm, len lỏi vào máu thịt anh, quả thật đau vô cùng.

Tiểu Mông mặc áo khoác, mở cửa ra, Gia Ngạn nghe được tiếng động, vui lên một chút, nhanh nhẹn đứng lên, vội vàng chạy tới, đi theo bên chân anh.

Tiểu Mông không có đưa tay ra ôm nó: “Hôm nay mày ở nhà, mèo không có quyền được đi.”

Gia Ngạn “Ồ” một tiếng, cụp chân anh, liếc mạng giường mắt nhìn, thấy không được anh đáp lại, rốt cục gục đầu xuống, đem đuôi thu lại.

Tiểu Mông đau lòng nhìn hình bóng nho nhỏ thu lại trên mặt đất. Thuốc giải có lẽ sẽ rất nhanh được mua về, nhưng còn Gia Ngạn thì sao, tình yêu của Gia Ngạn anh bao giờ mới có thể nhận được đây?

“Tao cũng không thích nuôi mèo, nếu không biến trở lại được, mày đi chỗ khác mà tìm bạn.”

Lúc này Gia Ngạn không có kêu đáp lại.

“Tao đi làm.”

Một mình bị bỏ lại trong phòng, Gia Ngạn ngồi bên cửa nhìn anh, mãi không nhúc nhích, bộ dáng vừa lẻ loi lại thương tâm, rồi bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, rất nhanh biến mất tại góc quanh cầu thang.

“Gia Ngạn!”, Tiểu Mông lắp bắp kinh hãi, lập tức hoảng sợ, chạy đuổi theo nó xuống bảy tám tầng.

Hồn hể thổ hất mới nhớ ra dùng thang máy sẽ nhanh hơn, nhưng không còn kịp nữa rồi, Gia Ngạn đã không thấy đâu.

Tiểu Mông đã bốn ngày không thấy Gia Ngạn.

Muốn đi tìm người bỏ nhà cũng không khó, nhưng đây là đi tìm một con mèo cực kỳ thông thường không có gì đặc biệt, huống chi nó còn lấy chỉ số thông minh của người mà trốn tránh anh.

Chạy xung quanh dán thông báo tìm mèo, cuối cùng cũng chỉ nhận được lời an ủi “Mới có vài ngày, rất nhanh sẽ về thôi”, có người còn trêu anh cưng chiều thú nuôi quá đà, lại không biết nói như vậy còn khiến anh lo lắng cơ hồ muốn phát điên.

Gia Ngạn dù sao cũng không phải là mèo, cậu ấy làm sao có thể lưu lạc ở bên ngoài như bọn mèo hoang được, sao có thể rúc vào thùng rác bởi móc tìm đồ ăn, kiếm con chuột mà no bụng, cũng hoàn toàn đâu có kỹ năng sinh tồn của loài mèo, nếu mà đụng phải chó dữ cũng chỉ biết sợ hãi đứng nhìn như tiểu hài tử mà không biết đường chạy trốn.

Đầu đường mà có người chết thì cả huyện biết, nhưng nếu mà là một con mèo chết căn bản không ai để ý.

Vạn nhất Gia Ngạn bị thương hoặc sinh bệnh, hối hận mà muốn trở về, cũng không có cách nào như người thường gọi điện về cho anh được, có thể hay không trên đường về nhà mà lăn ra chết không đây ???

Rạng sáng trời còn đổ mưa, ẩm ướt lạnh lẽo khiến tay chân cứng còng. Đã mệt mỏi vô ích cả một ngày dài, Tiểu Mông yên lặng thần thờ, nghĩ muốn hút thuốc lá bình ổn tinh thần, lại phát hiện bao thuốc đã trống không.

Dừng xe lại, tiến vào siêu thị 24 giờ tùy tiện mua một gói thuốc.

“Uy uy, tránh ra, đừng có đứng ở dưới hệ thống sưởi.” Bảo vệ lối vào đang xua đuổi một con vật nhỏ “Mau đi ra chỗ khác !”

“meo... meo...”

Tiểu Mông chần động, vội quay đầu, nhìn xuống phía dưới chân bảo vệ xuất hiện một con vật nhỏ bé đang run rẩy, cả người ướt đầm, có chút hoài nghi kêu : “Gia Ngạn?”

Mèo nhỏ lạnh cứng người, run rẩy hoảng sợ, ngược mắt lên rồi co rụt người, lông tóc bắn hết cả, cơ hồ không nhìn ra nữa.

“Gia Ngạn?”

Con mèo nhỏ bước về phía hần vài bước, meo một tiếng, rồi vội vàng chạy mất, nhưng tốc độ không nhanh chút nào, nếu không muốn nói có phần nghiêng ngã lão đảo.

Đêm khuya trên đường vắng người đi lại, một bóng đen nhỏ chạy dưới đèn đường trông rất rõ ràng, bước chạy lại rất chậm, Tiểu Mông dù có phần không chắc chắn, nhưng vẫn theo sát nó, rất nhanh đã đuổi kịp nó.

Đèn đường chuyển màu xanh, Tiểu Mông trông con mèo đen nhỏ, đầu lúc lắc nhìn trái phải một hồi, mới bắt đầu đi qua đường, tuy rằng vừa giận vừa vội cũng không nhìn được mà phì cười.

Đây quả là lần đầu tiên anh nhìn thấy một con mèo biết xem đèn giao thông mà qua đường, ngoài Gia Ngạn ra thì còn ai vào đây nữa.

Đột nhiên nghe được thanh âm chiếc xe chạy băng qua, Tiểu Mông kinh sợ phản ứng, nhất thời tim cũng ngừng đập.

Đêm khuya thế này lái xe có vượt đèn đỏ cũng không ngạc nhiên, huống chi trên vạch đường không có ai đi qua.

“Súc sinh dừng xe lại cho tao!”

Liều mạng mà rống giận về phía tên lái xe, nhưng không còn kịp nữa, xe đã phóng qua trước mặt anh.

Thân hình yếu ớt biến mất dưới bánh xe, tựa hồ như còn nghe thấy được tiếng kêu nhỏ thảm thiết, bọt nước văng tung tóe làm cho anh không thấy được gì

Tiểu Mông sững người, nháy mắt toàn thân bất động.

Trên đường khôi phục lại sự yên tĩnh, mưa vẫn rơi, thanh âm tí tách hết sức rõ ràng. Chỗ ô tô phóng qua, vật nhỏ màu đen gục trên mặt nước bắn không hề nhúc nhích

Tiểu Mông phát run, từng ngậm từng ngậm hít thở, đầu óc trống rỗng, cơ hồ không đủ dũng khí mà bước qua xác nhận kia là Gia Ngạn. Cổ họng run rẩy không phát ra được thanh âm

“Gia.....Gia Ngạn.....”

Bóng đen nhỏ bỗng nhiên run rẩy, mèo nhỏ nhấc đầu lên, run run co chân lại, loạng choạng đứng lên. May mà bánh xe lúc đó không có cán qua người

Tiểu Mông rốt cục có thể hít thở, chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, nhưng vẫn là đi tới phía trước, ở giữa đường mà nâng mèo con lên.

“Gia Ngạn, Gia Ngạn!”

Gia Ngạn toàn thân ướt sũng, lông tóc đều dính vào với nhau, khẽ kêu “Meo”, thoát nhìn càng thêm gầy nhỏ đáng thương, trong lòng bàn tay anh mà khẽ run rẩy giãy dụa, Tiểu Mông thề vô luận thể nào cũng không bao giờ buông nó ra nữa.

Về đến nhà, Tiểu Mông bế lấy nó, dùng nước ấm đem vết bẩn trên người nó lau sạch sẽ, sau đó sấy khô, lông Gia Ngạn rồi bởi dựng thẳng hết lên, lộ ra xương nhỏ gầy guộc.

Được dùng khăn lông bao lấy đặt bên cạnh hệ thống sưởi, Gia Ngạn vẫn thỉnh thoảng hắt xì, như sinh bệnh mà rúc đầu lại.

Tiểu Mông không dám chần chừ, mau chóng hâm sữa, đem bánh mỳ ngâm vào bên trong, nhẹ nhàng để trước mặt nó, muốn nịnh nó ăn một chút.

Gia Ngạn cũng chỉ “Ồ” một tiếng, đem móng vuốt thu lại, như trước mà cúi đầu

“Ăn chút đi, chờ ăn xong rồi nói chuyện sau, ngoan.”

“.....”

“Là anh không tốt, em chắc đói bụng lắm rồi?”

“.....”

“Lại đây, ăn một chút đi, một chút thôi cũng được, ngoan nào.”

Từ trước đến nay Tiểu Mông cũng chưa bao giờ đối với cậu ôn nhu như vậy, Gia Ngạn do dự một chút vẫn là đem mặt cúi sát vào cái đĩa.

Bị bỏ đói quá lâu nên vừa nếm được một chút sữa ấm áp, mèo nhỏ liền vội vàng vàng liếm ăn. Ăn nhanh quá khiến cơ thể phát run, còn thỉnh thoảng bị sặc nữa.

Tiểu Mông ngồi bên cạnh nhìn nó, lòng chua xót nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa lưng nó, vuốt vuốt giúp nó thuận khí, chờ cho nó ăn nó xong, liền đưa tay nhắc nó lên ôm vào lòng, nhìn nó khẽ kêu “ô ô” muốn giãi từ tay anh trốn ra ngoài

“Anh tuy rằng không thích mèo, nhưng nhất định sẽ nuôi em.”

Gia Ngạn nho nhỏ “meo” một tiếng, gục đầu không nhìn anh.

Tiểu Mông kéo nó ôm chặt vào lòng, nhẹ xoa xoa cái lưng gầy guộc. Nếu như đối với Gia Ngạn trong hình người không tài nào mở lời thì đối với lột mèo này ngược lại có thể thoải mái mà bộc lộ lời trong lòng.

“Ai kêu anh luyện tiếu kẻ ngốc này cơ chứ.”

“Meo meo....”

“Anh luyện tiếu em.”

Gia Ngạn hơi ngẩng đầu “Meo”

“Về sau không được chạy loạn như thế nữa.” Tiểu Mông ôm chặt mèo con, thở dài: “Là anh không tốt”

“Meo.....”

“Em có không biến lại được cũng không sao.” Tiểu Mông đưa nó bế lại gần, hôn lên cái mũi nhỏ lạnh lẽo “Có là mèo hay là chó cũng được, không sao hết.”

Không có cách nào yêu anh cũng không sao hết.

“Dù sao lúc là người so với bây giờ cũng không khác biệt lắm.”

“Meo...”

“Chỉ cần vẫn là em là tốt rồi.” Vuốt lông nhỏ mềm mại của mèo con, lòng dâng lên điểm chua xót.

Rốt cục cũng phải nhận thua rồi

“Anh sẽ nuôi em thật tốt.”

Cuối cùng vẫn là không có cách nào với tới được, hơn nữa vĩnh viễn cũng không đạt được.

Cả đời cũng chỉ có mình mình kiêu ngạo mà đơn độc yêu người ta.

“Anh yêu em”

Gia Ngạn trong lòng tay anh nhỏ giọng kêu meo meo, liếm liếm lòng tay anh, anh cảm thấy khóe mắt mình có chút ướt át, khẽ nhắm mắt, đem cái trán nhỏ của Gia Ngạn tựa lên trán mình, cảm giác được Gia Ngạn đang liếm lên bờ mi ướt nước của anh.

Tuy rằng ôn nhu như vậy mà sao cũng làm người khác thương tâm không nói nên lời.

Trên tay đột nhiên trĩu nặng, lực tay Tiểu Mông cũng bất ngờ không kịp phòng bị lão đảo đè xuống, thăng bằng không xong mà bật ngã về đằng sau

Chờ anh bình ổn khí trở lại, mèo nhỏ trong lòng ngực đã biến mất, thay vào đó là nam nhân gầy yếu trong vòng tay anh.

“Gia, Gia Ngạn?!”

Anh vừa mừng vừa sợ, tiếng nói phát ra có chút khàn khàn, nam nhân trong lòng vẫn còn kinh hồn, không dám tin nhìn đưa tay lên nhìn ngắm, lại sờ bả vai và ngực mình: “Em... em biến lại được rồi? A... Là sự thật đúng không?”

“Tiểu Mông.” thanh âm Gia Ngạn cất lên vừa vui sướng lại xen lẫn chút bất an.

Tiểu Mông thâm nghĩ muốn cười nhưng ánh mắt lại muốn cay cay

“”

“Anh sao vậy?”

Anh mặc kệ người này có yêu anh hay không, coi như anh cố chấp cũng được, nhưng chỉ cần có Gia Ngạn ở bên cạnh là tốt rồi, có Gia Ngạn cùng anh thanh thản ổn định đến già, cùng là quá đủ rồi, anh nhận thua.

“Gia Ngạn.”

Anh rất yêu em.

Trong lòng lập đi lập lại câu nói này, chỉ tiếc là không có can đảm mở lời nói ra.

Mà người kia tựa hồ như cảm nhận được tia bi ai của anh, lo lắng nhỏ giọng gọi tên anh, dùng tay lau đi vệt nước nơi khóe mắt ấy.

Rồi sau đó cẩn thận chậm rãi ôm lấy thắt lưng anh, ở trước tầm mắt mơ hồ mông lung kia, cố lấy hết dũng khí, đưa người về phía trước, tặng cho anh điều mà cậu chưa bao giờ làm qua – chủ động hôn anh.

Dù chỉ là nhẹ rơi trên mặt mà thôi.

22. Quyển 3 - Chương 2: Đồ Ăn Thừa

Một trong những việc ưa thích của Gia Ngạn là ăn đồ còn dư.

Hôm nay Tiểu Mông một bên ăn cơm chiều một bên chuyên chú xem tin tức, vừa quay đầu khóe mắt liền thoáng liếc thấy Gia Ngạn đang gặm cái gì đó trông quen quen.

“em ăn cái gì vậy?”

“Ăn ...”

Gia Ngạn ngẩng đầu khỏi chén cơm, miệng còn nhai nhai, vì không hiểu mà mở to đôi mắt đen nhìn ngược lại hắn.

Tiểu Mông trừng mắt ngó hai giây, càng thêm nghi ngờ dáng vẻ kia của cậu là đang ăn khúc xương mỡ heo hồi nãy hấn chữa lại, lập tức nắm lấy quai hàm của người kia, buộc cậu nhả thứ đang ăn trong miệng ra.

Xương! Ngay cả khi một tiếng “bong” rơi xuống đĩa, Gia Ngạn ở trong tay hấn đầu óc vẫn mờ mịt, cái miệng bị nắm đến mơ mơ hồ hồ, nói: “Ngô... sao, sao vậy?”

Tiểu Mông một khi thấy rõ thứ kia là gì thì trong nháy mắt ngay cả đỉnh đầu cũng muốn bốc khói, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “em, em ăn cái này làm gì chứ?”

“Ách ...”

“anh có ngược đãi em sao? anh không có cho em ăn cơm no sao?”

“A?”

“Em ở chung với anh thì phải chịu ủy khuất gì chứ?! Hả?!”

Gia Ngạn nhìn đôi mắt hấn trừng lớn đến sắp rách ra thì sợ tới mức không dám nói tiếng nào, một lúc sau mới nhỏ giọng: “Không phải a. Cái này còn nguyên một khối thịt to, bỏ đi thật đáng tiếc. Anh vốn ghét thịt mỡ, chính là em không ghét ăn béo, cho nên cứ ăn thôi.”

“ ... ”

“Như vậy thì không lãng phí nữa, không phải rất tốt sao.”

“ ... ”

“Mà nói, nào giờ đều là như vậy a, mỗi ngày đều ăn như thế, trước kia anh cũng đâu có nói gì.”

“ ... ”

“Anh có sao không? Nè! Tiểu Mông, Tiểu Mông?”

Tiểu Mông dựa vào ghế sofa, người nam nhân kia vẫn còn kinh hồn chưa dứt mà giúp hấn xoa xoa ngực thuận khí, đồng thời sát ngôn quan sắc, thật cẩn thận hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa? Muốn uống chút nước không? Hay để em pha trà tảo cho anh uống?”

Tiểu Mông khó chịu hừ một tiếng, sắc mặt khó coi xoay đầu hướng sang một bên.

Thật sự rất mất mặt, hấn thế nhưng chỉ vì một chuyện nhỏ xíu trên bàn cơm mà tức giận đến cơ hồ ngắt xủ tại chỗ.

Là hấn quá sơ ý, hấn cho tới bây giờ cũng không để tâm vì cái gì những lúc ăn cá thì cái đuôi vô dụng kia tự động biến mất, vỏ cua hay chân cua không còn là vấn đề, ngay cả chút canh thừa thịt nguội còn lại cũng không đợi hấn giải quyết mà tự thân tiêu thất.

Một bàn thức ăn nhất định có chỗ ngon cũng có chỗ không ngon, dù là phần móng rắn chắc nhất cũng có phần béo nị, dù là cá tươi mắc tiền nhất thì cũng có lúc nhập phải hàng xấu đầu thừa đuôi thẹo.

Tiểu Mông hấn cả đời chỉ lựa phần tinh hoa ngon miệng nhất mà ăn, đồ thừa đồ cặn còn lại tự nhiên sẽ do Lâm Gia Ngạn xử lí.

Hai người ở trên bàn cơm cứ như vậy mà phối hợp vô cùng hài hòa. Hấn chỉ luôn ăn phần tinh túy nhất của bụng cá, thịt cá, đầu cá, khi bản thân còn liên tục chiến đấu hết chỗ này sang chỗ khác thì Gia Ngạn liền nhanh chóng đem phần xương đầu kèm chung với cơm mà ăn sạch sẽ, tiếp theo thì hăng hái chiến đấu tiếp với cái đuôi cá.

Theo cách này mà suy thì trong chén đĩa tuyệt đối không xuất hiện tình trạng khó coi như đồ ăn đầu thừa đuôi thẹo chất chồng như núi, khi bắt đầu thì bàn ăn thịnh soạn phong phú, khi xong rồi thì bàn ăn sạch sẽ đến ngay cả nước canh cũng không có dư.

Gia Ngạn tựa như một người quét đường, đem tất cả những thứ dư này cho hết vào bụng mà xử lí.

Mãi cho đến buổi tối hai người lên giường ngủ, Gia Ngạn vẫn không thể hiểu nổi hấn là đang tức giận chuyện gì.

“Chỉ là để tránh lãng phí thôi, anh cứ ăn đồ ăn của anh, sao lại phải khó chịu như vậy?”

“...”

“Em không có ủy khuất a, đuôi cá kia ăn rất ngon, chiên lên ăn vào giòn giòn. Vì cá gì đó, kì thật có lẽ cũng chính là phần vây cá kia đi?”

Tiểu Mông trực tiếp xoay người, lạnh lùng đưa lưng về phía cậu.

Chính mình tức đến không ngủ nổi, mà nam nhân phía sau kia căn bản chẳng hiểu cái gì. Cứ nghĩ như thế nhất thời càng tức giận hơn, choáng váng gấp bội.

Ngay lúc tức đến đau đầu, cảm giác được Gia Ngạn lết lại gần lưng hắn, nghĩ muốn thử tìm chút chuyện để nói với hắn, lại dường như vẫn không dám mở miệng. Sau một lúc lâu chỉ nhẹ nhàng “Ài” một tiếng.

Ngày hôm sau lúc ăn cơm chiều, Gia Ngạn rõ ràng có chút chần chừ. Một bên lừa lừa cơm trắng trong chén, một bên nhìn chăm chăm phần đuôi cá còn sót lại trong đĩa sau khi Tiểu Mông gấp hết thịt đi, biểu tình rõ ràng là “tôi nhất định phải ăn nó”, thế nhưng dường như e sợ sắc mặt của Tiểu Mông, trước sau vẫn không dám đưa đĩa qua.

Tiểu Mông ăn hết thịt cá, lấy đuôi cùng mấy thứ linh tinh khác gấp ra, dứt khoát mà lưu loát quăng hết vào gói rác Gia Ngạn dùng giấy quàng cáo xé ra để gấp lại.

Hành động này lập tức đổi lấy tiếng “ai” thật to đầy tiếc hận của người kia, mặt đều nhăn hết cả lại.

Kế tiếp là buổi ăn tối trôi qua trong yên lặng, vẻ mặt đau lòng của Gia Ngạn mãi không giảm bớt, ăn chút cơm cũng không yên, hết thở ngắn lại thở dài, ngay cả đồ ăn cũng chưa gấp được mấy đĩa.

Lúc đi ngủ, Tiểu Mông nói: “Ngày mai chúng ta ăn thịt bò.”

“Nga, uhm ...”

Không có xương to cũng không có dằm nhỏ, không có thịt mỡ cũng không có cái đuôi, vậy sẽ không phải bận tâm nghĩ nên chọn cái gì bỏ cái gì.

Tiểu Mông tin tưởng vào sáng kiến này của mình, hơi thoải mái được một chút, thế là cuối cùng có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Thế nhưng đến ngày kế tiếp Tiểu Mông vẫn nổi trận lôi đình, bởi vì hắn phát hiện Gia Ngạn một mực vui vẻ đầu ăn mấy thanh tiêu hắn bỏ lại trong đĩa thịt bò.

“Thịt đầy ra đó không ăn, lại chỉ toàn ăn thanh tiêu, em không ngược đãi cái miệng của mình thì chịu không nổi sao? Bộ em thích tự ngược hử? em cho rằng anh và em cộng lại còn không nuôi nổi em hay sao?”

“Nhưng mà ... thanh tiêu cũng là đồ ăn a ...”

“Thứ chỉ dùng để phối liệu mà cậu cũng nâng cấp lên rồi gọi nó thành đồ ăn được sao?”

Trận chiến một bên bảo vệ một bên cướp đoạt trên bàn cơm hôm nay, kết quả là cuối cùng Tiểu Mông đem toàn bộ thanh tiêu đổ hết vào thùng rác cho xong việc.

Tuy rằng không chút chậm trễ liền giành phần toàn thắng, nhưng Tiểu Mông lại không có bao nhiêu vui vẻ khi thắng lợi. Gia Ngạn bị trắng trợn cướp mất chén đĩa nên cả đêm cũng không thèm nói với hắn câu nào, khi đi ngủ còn chủ động xoay lưng về phía hắn.

Tiểu Mông tức giận đến chỉ có thể trừng trừng nhìn trần nhà, hắn rất muốn đem nam nhân không biết tốt xấu bên cạnh đờ ra rồi hung hăng phát vào móng mấy cái, sau đó sẽ làm cái này cái này rồi lại làm cái kia cái kia cho hạ hỏa.

Lấy thịt bò cắt nhỏ xào chung với thanh tiêu còn chưa tính, lại dám chỉ ăn cơm trắng kèm thanh tiêu, đây là cố ý chọc tức hắn có phải hay không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy thanh âm có chút đáng thương của nam nhân bên cạnh: “Thanh tiêu thì sao chứ?”

“...”

“Không thể bởi vì anh cảm thấy không thích ăn thì liền bị vất đi. Cho dù là thanh tiêu thì cũng cần có người ăn a.”

“...”

“Tựa như, người như anh vậy, có thể làm việc cho công ty lớn, chính là thịt bò hảo hạng đắt tiền. Còn như em, công ty lớn chắc chắn không muốn thuê, chính là thanh tiêu tầm thường, nhưng em đâu phải phế vật, em cũng đã tìm được một phần việc đằng hoàng a.”

Im lặng trong chốc lát, đột nhiên quần ngũ bị kéo xuống khiến nam nhân vô cùng bất ngờ, nhất thời có chút phản kháng nho nhỏ.

Nhưng Tiểu Mông ngăn chặn bờ môi cậu, ngón tay tại nơi yếu ớt kia trước sau sờ loạn một trận, cậu cuối cùng cũng hồ đồ như bị thôi miên mặc cho hân bài bố, khi bị xâm phạm còn hoảng loạn không biết làm gì mà lung tung ôm lấy tấm lưng của Tiểu Mông.

Hai người chỉ vừa mới cãi nhau xong, lại dưới loại không khí chẳng chút lãng mạn này, mặc danh kì diệu liền làm chuyện ấy, thế nhưng không kém phần kịch liệt..

Sự thân thiết này rõ ràng chẳng hợp lí chút nào, hơn nữa thậm chí một giây trước hai người vẫn còn đang giận dỗi, ngay sau đó trở mình một cái liền ầm ầm cùng nhau tình cảm mãnh liệt.

Nhưng đại khái có lẽ vì Tiểu Mông bộ dạng rất đẹp, cậu thế nhưng cũng vì sắc mê muội, mơ hồ liền phối hợp lại, cho dù là tư thế quá phận như thế nào cũng đều tiếp nhận qua.

Thậm chí tựa vào trên người Tiểu Mông, đón ý nói hòa động tác của người kia, mặc hân muốn làm gì thì làm.

Chỉ là khuôn mặt kia, thật khiến người khác không cách nào chống cự.

Mà đối với việc thành linh xảy ra đêm hôm đó, Gia Ngạn đến ngày hôm sau vẫn hoàn toàn không hiểu gì. Huống chi Tiểu Mông chỉ biết miệt mài làm, làm xong lại như thường lệ chẳng có một câu lời ngon tiếng ngọt, chỉ không ngừng hạ xuống những nụ hôn như vô cùng vô tận.

Mà lấy sự trì độn của cậu ra suy nghĩ, ngoại trừ cảm thấy cao trào kia quá mức thoải mái, quá trình kia quá mức đáng thẹn thì muốn cậu từ những nụ hôn ấy tự giác thể nghiệm ra được ý tứ gì khác mới là lạ.

Buổi tối hôm nay lại như trước cùng nhau đối mặt ăn cơm chiều, hơn nữa còn có cá.

Tiểu Mông khi ăn cá thì chỉ thích ăn phần thịt, ăn cua thì ăn gạch và càng cua, ăn thịt thì chọn phần ở giữa non mềm nhất mà ăn, ăn xong tất nhiên sẽ có một đồng đồ dư thừa thừa đuôi theo thật to, trừ khi mỗi ngày hai người chỉ cùng nhau ăn củ cải trắng luộc, bằng không vấn đề trên bàn cơm này là tuyệt đối tránh không thoát a.

Lúc Tiểu Mông gấp miếng vây cá đáng thương kia, Gia Ngạn lại bắt đầu khẩn trương.

Mà miếng vây cá còn mang theo giọt nước chấm lại không bị quăng vào thùng rác, ngược lại may mắn được tiến vào khoang miệng giữa hai bờ môi duyên dáng kia.

“A ...”

Tiểu Mông trừng mắt nhìn cậu: “Chuyện gì? anh không thể ăn sao?”

“Ách ...”

Nhìn nam nhân này như mang theo thâm cừu đại hận mà đem thứ vốn chẳng bao giờ động đũa tới hiện giờ nhét hết vào miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nhai, ăn đến mặt đen như đáy nồi, Gia Ngạn không khỏi lo lắng: “Không cần miễn cưỡng, cái này em rất thích ăn, cứ để đó cho em là được rồi, anh ăn phần thịt đi.”

Tiểu Mông đẩy chiếc đũa của cậu ra, cả giận nói: “Con cá này là của anh, con cá kia mới là của em. Ăn sạch cho anh, nếu dám chừa thịt lại, chờ xem đêm nay coi anh xử em thế nào.”

Gia Ngạn bị la đến đầu óc choáng váng, Tiểu Mông hỉ nộ vô thường, đối với cậu mà nói vẫn vô cùng khó hiểu, dùng trí lực của cậu thật không cách nào lĩnh hội được huyền cơ trong đó.

Nhưng lúc cậu được ăn phần thịt cá kia, vẫn là vô cùng vui vẻ.

Tuy rằng ngốc nghếch, cậu cũng có thể cảm giác được Tiểu Mông kì thật rất săn sóc cậu, rất thiện tâm, cũng rất hi vọng cậu có thể ăn ngon một chút, là thực sự để ý đến tâm tình của cậu.

Bất quá ngày kế tiếp Gia Ngạn vẫn xương sống thất lưng đau mà mơ hồ không hiểu một việc, vì cái gì cậu rõ ràng đã cố gắng đem cá ăn đến một chút cũng không bỏ sót, thế nhưng buổi tối Tiểu Mông vẫn như cũ “xử đẹp” cậu a?

23. Quyển 3 - Chương 3: Ăn Kem

Vào những mùa hè nóng bức, đối với Lâm Gia Ngạn mà nói, mỗi ngày thú tiêu khiển tốt nhất chính là tan tầm xong về nhà, lúc mồ hôi vẫn còn ướt đầm, có thể từ trong tủ lạnh lấy ra một cây kem mà nhấm nháp ăn.

Qua sự giới thiệu của đồng nghiệp, cậu phát hiện gần đó có một chỗ bán sỉ kem cây, liền chọn ngay loại rẻ nhất mua một lần hết hai mươi cái, cũng lấy thêm vài cây ngon ngon khác, hào phóng dùng một cái thùng nho nhỏ đựng vào, bên trong còn lót thêm khăn mặt, vô cùng hào hứng mang về nhà.

Mà người ở chung tên Tiểu Mông kia đối với mớ kem cây Gia Ngạn mua về thực sự cực kì chán ghét.

Quá ngọt quá ngán quá dở ... loại đồ ăn tầm thường thô thiển mà rẻ mạt đến không thể rẻ hơn này, đối với vị giác thanh nhã cao quý của hắn mà nói, chính là một loại khiêu chiến, tra tấn, cùng vũ nhục.

Cho nên lúc Gia Ngạn vừa vui vẻ liếm kem chùn chụt, vừa hào phóng đưa một cây mời hắn: “Tiểu Mông, anh không phải thích ăn kem sao, đến, ăn một cây đi.”, hắn cũng chỉ có thể nằm một chỗ giả chết.

Năm nay bởi vì kinh tế suy thoái, công ty của Gia Ngạn liên tục mấy tháng liền cứ kéo dài hạn trả lương, ngay cả phụ cấp tăng ca này kia cũng bị bỏ hết.

Tiểu Mông đối với việc này kì thật lại ôm tâm tình vui sướng.

Công ty không trả công thêm, vậy cũng sẽ không còn hạng mục chi cho việc tự giác tăng ca.

Lâm Gia Ngạn cũng sẽ không tiếp tục vì chút tiền thưởng tăng ca ít ỏi đến đáng thương kia mà đem một đại nhân vật cao quý như hắn vứt ở nhà, giậm chân ôm một bụng lửa.

Bất quá có một ngày, Tiểu Mông đột nhiên nhớ ra, thời tiết đã nóng lâu như vậy rồi mà hắn vẫn không thấy được cảnh Gia Ngạn ngồi ở nhà mút mút kem.

Thế là ngày hôm đó, lúc thấy Gia Ngạn về nhà, mở tủ lạnh tìm nước đá, sau đó ừng ực ngửa cổ uống hết cả một cốc nước đầy, Tiểu Mông liền hỏi: “Này, tiệm bán kem sỉ kia đóng cửa rồi sao?”

“Hà?” Gia Ngạn đặt cốc xuống, liếm liếm khóe miệng, “Không có a, người ta làm ăn tốt lắm mà.”

“Vậy sao cậu không mua kem nữa?”

“Nga... lúc trước tôi có tăng ca, tiềm kiếm được cũng nhiều một chút. Hiện tại không dư dả như vậy nữa nên sẽ không mua.”

Ngày hôm sau trước khi Gia Ngạn ra ngoài đi làm, đột nhiên bị người ở chung kia gọi lại, đưa cho cậu hai tờ tiền mặt, nói: “Hôm nay trên đường về cậu thuận tiện mua giùm tôi sáu mươi cây kem sỉ.”

“A? Thôi đừng”, Gia Ngạn vội từ chối, “Tiền tiêu vật ấy kì thật là tiền dư dả. Tôi buồn miệng nên mới ăn, nếu khát nước thì uống một li là tốt rồi. Gần đây không dễ kiếm tiền, không nên tiêu xài lung tung.”

Người ở chung kia không chút lưu tình mà nói: “Uy, người không kiếm được nhiều tiền là cậu, không phải tôi. Cho dù cậu không ăn, chẳng lẽ tôi cũng không được ăn ngon sao?”

“A ...”

“Nhớ phải mua loại đắt đắt một chút, nếu dám cho tôi ăn loại tiện lợi phẩm, coi chừng tôi.”

Thế là chàng vạng Gia Ngạn lại vô cùng cao hứng đi tiệm bán kem sủi đã lâu không ghé kia, lần này là mua cho Tiểu Mông nên cậu không dám chậm trễ, hỏi trong tiệm có loại nào đắt nhất.

Lúc tính tiền, Gia Ngạn cảm thấy đây đại khái là lần tiêu pha hào phóng nhất của cậu từ trước đến giờ đi, ngay cả chủ tiệm đều phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa.

Cho dù không phải là để bản thân ăn, nhưng có thể mua được cả một thùng nguyên như thế, nhìn đồng kem sặc sỡ muôn màu kia, tâm tình cũng vô cùng khoái trá cùng tự hào.

Thời thơ ấu khi mọi người còn thêm thường mút mút ngón tay chạy theo xe kem, giấc mơ vĩ đại nhất bắt quả cũng chỉ như thế này a. Mà cậu hiện tại, cư nhiên, lại ở cái tuổi này thực hiện được giấc mơ đó.

Gia Ngạn cảm thấy mỹ mãn ôm một thùng kem kia trở về, giống như mang theo cả một tâm tình hạnh phúc, chỉ mỗi việc đem chúng nó bảo vào tủ lạnh cũng đủ khiến cậu vui mừng đến cơ hồ phải nở hoa.

Nhưng mà mấy ngày sau đó, Gia Ngạn lại thành linh bị người ở chung kia rống lên.

“Lâm Gia Ngạn, cậu muốn đem tủ lạnh nhét đến bể ra luôn sao? Nhiều kem như vậy, không lo ăn bộ muốn để đó cho nó đông thành đá cả à? Chiếm nhiều không gian như vậy, sữa ong chúa phải để chỗ nào đây?”

“A?” Gia Ngạn không ngờ sẽ bị la như vậy, vội nói, “Là anh kêu tôi đi mua mà...”

“Tôi đã bỏ tiền ra, chẳng lẽ còn bắt tôi bỏ công ra ăn sao?”

“A ?”

Không đợi nào cậu kịp xử lý rõ ràng chuyện bỏ công với bỏ tiền kia, người ở chung đó lại giận dữ nói: “Nhanh lên, đồ cậu mua về thì cậu phải chịu trách nhiệm ăn sạch cho tôi. Hai tháng sau nếu còn để cho tôi nhìn thấy chúng nó, có bao nhiêu đều ném hết bấy nhiêu.”

Gia Ngạn tính đi tính lại vẫn cảm thấy có chỗ không đúng: “Nhưng mà ... “

“Cái gì nữa, chẳng lẽ cậu còn muốn cãi nhau sao?”

Gia Ngạn đương nhiên không dám cãi nhau, người ở chung này thực dễ dàng tức giận, mà cậu là cam tâm tình nguyện cho người đó sai phái, cũng hi vọng người đó có thể mỗi ngày đều vui vẻ thoải mái.

Bất quá Gia Ngạn những ngày sau đó đều phải phụng mệnh làm việc, thế nhưng lúc phải gồng mình lên tiêu diệt hết cả thùng kem chiếm cứ tủ lạnh kia, cậu cũng không ngăn được mà trộm nghĩ, nhiệm vụ thế này rõ ràng là siêu cấp ăn ngon nha.

24. Quyển 3 - Chương 4: Tiết Thanh Minh

Tiết thanh minh tới rồi, Gia Ngạn không để ý Tiểu Mông cười nhạo, cố chấp nhất định phải nghỉ phép để về quê tảo mộ, cậu trước nay luôn có chút mê tín, đối với loại việc này vẫn thấy rất quan trọng.

Mấy món bảo bối cậu góp nhặt giữ gìn rất cuộc cũng có cơ hội phát huy công dụng, quần áo, giày, khăn quàng cổ, bóp da, thậm, tách trà... thực phong phú nhét đầy cả mấy cái túi to.

Tiểu Mông mặt lạnh nhìn cậu mở khóa tủ quần áo tha ra mớ “bảo bối” như thế, lại không quên châm chọc khiêu khích hai câu.

Gia Ngạn trên lưng vác theo một đồng tạp phẩm về quê, đợi đến tối lại trên lưng vác theo một đồng lợn xộn khác trở về. Đều là vài loại hoa quả đặc sản của nhà mình dưới quê trồng, nào là hoa quả khô rồi hoa quả dầm, thậm chí còn có hai túi khoai lang cùng mấy khúc mía.

Tiểu Mông một mình chèo queo cả ngày vốn đã không vui vẻ gì, nhìn đến cậu đào ra vài thứ linh tinh kia, lại phải cố gắng khắc chế lắm mới có thể miễn cưỡng giữ cho bản thân không bạo phát.

Gia Ngạn tập mãi thành thói quen mà nghe mắng, một bên tự mình bới ít cơm thừa ra ăn, bắt đầu sắp xếp đồng đồ vật này nọ mà mình mang về, thuận tiện rửa sạch một mâm đào, lại sắp thêm một chút mứt mớ đặt lên trên bàn.

Tiểu Mông mắng cậu hết nửa ngày, cũng có chút hạ hỏa, miệng khô lưỡi khô, thấy trong đĩa có ít trái cây tươi còn xanh mơn mẫm, tuy kích thước có hơi nhỏ, nhưng màu sắc lại đẹp mắt dễ nhìn, liền thuận tay cầm một trái bỏ vào miệng.

Sau đó liền kêu thảm một tiếng: “Cái đồ quỷ này là cái gì vậy a!”

Gia Ngạn cũng hoảng sợ: “Này, đây là quả đào a.”

“Cái này cũng gọi là đào sao?” Tiểu Mông gân xanh bạo khiêu, “Đào mà có vị như thế này, tám phần là có độc phải không?”

“Mới vừa thu hoạch nên có chút chát, để tôi dùng muối ngâm một lúc thì sẽ không khó ăn nữa, tôi trước đây cũng thường ăn như vậy mà.” Gia Ngạn vội đem đào lấy đi, “Quả mớ là đã muối qua rồi, mùi vị rất ngon, anh ăn thử một chút đi, nhà tôi trước đây dùng cơm thường ăn kèm với cái này ...”

Tiểu Mông hừ một tiếng, nhú mày ở trong cái đĩa lục lọi hai lượt, chọn một miếng thoát nhìn có vẻ ngon ngon, cho vào miệng.

“Thế nào?”

“ ... ”

“Ăn ngon không?”

“ ... ”

Gia Ngạn không nhận được câu trả lời, thấy v không ừ hử một tiếng, sắc mặt cứng đờ chậm rãi thay đổi, bị dọa đến nhảy dựng lên: “Tiểu, Tiểu Mông ...”

“ ... ” Hết nửa ngày Tiểu Mông mới mặt mày trắng bệch đem thứ trong miệng nhả ra, “Thật, thật khó ăn ...”

Gia Ngạn nhanh nhẹn trước khi hấn kịp làm ra động tác tiếp theo đã liền đem đĩa trái cây giấu sau lưng, Tiểu Mông cứ nhiên chỉ quơ được không khí, cắn răng mở miệng nói: “Thứ rác rưởi này cậu còn giữ lại làm cái gì?”

“Toàn bộ cái này tôi sẽ ăn hết a.”

“Ăn nó làm gì a? Thứ khó ăn như vậy, ăn vào thì có thể thành tiên sao? Mau mau đem nó vứt hết cho tôi, đỡ chiếm chỗ.”

“Cái này sao lại khó ăn, tôi đều ăn nhiều năm như thế, mùi vị vẫn luôn rất tốt a.”

Tiểu Mông thấy cậu cứ nhiên lại không nghe lời, giận tím mặt, lại không nỡ làm gì quá đáng với cậu, chỉ có thể hừ hừ cười lạnh: “Những người không cùng đẳng cấp, quả nhiên vị giác cũng không giống nhau.”

Gia Ngạn không có phản bác, cũng không thềm để ý. Tiểu Mông mở tủ lạnh lấy hộp kem Baskin-Robins vừa mới mua ra, khí định thần nhàn mà nửa nằm nửa ngồi nhắm nháp ăn kem, Gia Ngạn thì ngồi ở một bên im lặng cắn cắn quả đào nhỏ kia.

Kem ăn vào có chút ngọt nị, bản thân đã có đồ ăn hương vị ngọt ngào như vậy, lại nhìn Gia Ngạn cứ nhiên bất vi sở động, hấn thể nhưng cảm thấy có chút nhàm chán. Vì muốn phá vỡ không khí bế tắc này, liền vươn tay qua, lấy một quả nho khô be bé bỏ vào trong miệng.

Vừa mới cắn một cái nhất thời liền chua đến muốn đập vỡ bàn. Nhịn không được lại thấp giọng hùng hùng hổ hổ, âm thầm thề rằng đánh chết cũng tuyệt đối không cùng Gia Ngạn ăn loại trái cây quái này nữa.

Nhưng lúc quay lại ăn kem, thứ vị chua ban đầu khiến hắn muốn ngất xỉu kia một khi hòa cùng vị ngọt của kem bơ lại mang theo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái đến không ngờ.

Len lén liếc nhìn Gia Ngạn một cái, người nam nhân kia vẫn còn một bên cắn cắn đào một bên chăm chú xem TV, không hề để ý đến động tĩnh của hắn, Tiểu Mông liền lút đem đĩa nho khô kéo qua, một quả lại một quả ăn kèm với kem.

Hai thứ kia hợp lại với nhau quả nhiên là mỹ vị đến bất ngờ, Tiểu Mông bất tri bất giác liền ăn đến cái đĩa hoàn toàn trống không.

Gia Ngạn vừa lúc quay đầu lại, tựa hồ cũng muốn ăn một ít, thấy cái đĩa sạch trơn, có chút giật mình: “A ...”

Tiểu Mông “hừ” một tiếng: “Tôi là lo cậu ăn nhiều đối với cơ thể không tốt nên mới giúp cậu. Mau mau đi lấy thêm một chút lại đây”

“Nga ...”

Gia Ngạn vội đứng dậy, bưng cái đĩa lên liền đi đến một góc sáng ngồi xuống, từ trong túi tìm ra một ít nho khô.

Tiểu Mông cũng đứng dậy theo, hướng về phía người nam nhân không hề phòng bị quay lưng lại với hắn mà yên lặng đi qua.

Nho khô kì thực hắn đã ăn đủ rồi, hiện tại chính là muốn ăn một chút người nam nhân ngu ngốc kém cỏi so với nho khô tầm thường kia còn chẳng hơn được bao nhiêu này.

Thuận tiện còn phải nói với nam nhân ấy một câu mà từ lúc sáng sớm hắn đã muốn nói.

“Lần sau về thăm ông bà, nhớ kĩ phải chủ động mời tôi đi cùng!!!”

25. Quyển 3 - Chương 5: Hoành Thánh

Gia Ngạn giỏi nhất là làm hoành thánh.

Cậu suy nghĩ luôn đơn giản, không hiểu những thứ rắc rối nhiều biến hóa, trông vào liền có vẻ ngốc nghếch. Còn với những việc không đòi hỏi thay đổi hay sáng tạo gì gì đó, cậu lại vô cùng tốt.

Gia Ngạn nêm nếm thịt nhân bánh luôn đậm nhạt vừa phải, hoành thánh được bao lại luôn có độ lớn nhỏ thích hợp, từng cái từng cái đều như đúc từ một khuôn, hình dạng cũng hoàn toàn giống nhau, no tròn xinh đẹp, hơn nữa khi luộc tuyệt đối không bị nhão.

Ngay cả từng khúc hành và từng muống giắt trong nước canh cũng rất chính xác, khi ăn vào chỉ thấy canh ngọt thịt mềm, thơm mà không ngán, người người nếm qua không ai là không khen ngợi.

Ngoại trừ Tiểu Mông.

Tiểu Mông mà biết mở miệng khích lệ mới là lạ, hắn cũng Gia Ngạn làm bạn đã mấy chục năm, những lời nói dễ nghe đếm đi đếm lại còn chưa tới năm câu.

Chẳng qua nếu Gia Ngạn làm hoành thánh dành cho bữa ăn khuya thì hắn sẽ mặt nhăn mày nhó, làm bộ ghét bỏ mà đại khái ăn hết bốn năm chén, sau đó mới lằm bằm ôm bụng đi ngủ.

Tiểu Mông dạo này vì công việc mà không quản sớm tối điên cuồng tăng ca, ngày đêm hỗn loạn bận rộn hết một đoạn thời gian thì bị viêm đại tràng, cả tuần chỉ có thể nằm chán nhai đi nhai lại mớ rau xanh không chút mùi vị, miệng đã nhạt đến nhả ra cả chim luôn rồi. Cuối cùng đến lúc có thể ăn cơm ăn thịt

gì đó, Gia Ngạn hỏi hấn bữa khuya muốn ăn gì, hấn ho khan nửa ngày mới hắng giọng, nói: “Tôi muốn ăn hoành thánh.”

Gia Ngạn cuối tuần cũng phải đi làm, vì muốn nấu hoành thánh cho Tiểu Mông mà giữa trưa vội vội vàng vàng chạy về nhà, luống cuống tay chân bao được mười mấy cái, sau đó lại chạy đi làm, chờ buổi tối về sẽ luộc cho Tiểu Mông ăn.

Tiểu Mông không có việc gì làm nằm ì ra đọc tạp chí mua lúc sáng, tâm thần không yên trần qua trọc lại, đợi mãi chẳng thấy Gia Ngạn về liền nhịn không được chạy xuống xem mớ hoành thánh cậu đã bao lại, vừa thấy thì lại nhịn không được mà la ầm trời: “A! Cái tên ngốc này!”

Gia Ngạn quên đem hoành thánh bao xong bỏ vào tủ lạnh, bên ngoài hiện giờ nóng đến tận ba mươi lăm độ, tuy rằng trong phòng bật điều hòa, nhưng hương vị của hơn mười cái hoành thánh nằm trong chén cũng đã muốn thay đổi

“Mẹ nó, như vậy bảo sao mình ăn vào được, nghĩ muốn độc chết người ta sao a!” Tiểu Mông tức giận mắng không ngời miệng, tính đem hoành thánh quăng vào thùng rác, đi được hai bước lại dừng lại.

Nếu bị Gia Ngạn biết cậu nhất định sẽ đau lòng đến lải nhải mãi không thôi, cho dù hoành thánh bốc mùi thì nam nhân tiết kiệm kia cũng sẽ ăn hết một cái không chừa, tuyệt đối không để lãng phí lương thực.

Nếu đã muốn quăng thì nhất định phải hủy thi diệt tích, không bằng cho vào bồn cầu xả nước trôi luôn đi.

Mở nắp bồn cầu ra, đột nhiên lại nhớ đến bộ dáng Gia Ngạn chăm chú nghiêm túc đứng nhào nhặt hoành thánh.

Mấy chục cái hoành thánh như thế, tên ngốc kia một mình nhào hết mấy tô thịt nhân bánh, khiến bản thân cả đầu đầy mồ hôi.

Đúng là đồ ngốc còn chẳng biết nên dùng máy xay thịt.

Tiểu Mông một bên mắng một bên đặt nồi hoành thánh xuống, khều mấy miếng gừng và tỏi đem bỏ, rồi lại thêm vào dầu cay để át mùi thiu, vừa không ngừng mắng chửi vừa đem hoành thánh đã lên chua một mình ăn hết.

Gia Ngạn buổi tối trở về, liền thấy Tiểu Mông nằm trên sofa, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng chỉ còn lại có nửa hơi thở.

“A, anh bị làm sao vậy?”

Tiểu Mông khó chịu trả lời: “Tiêu chảy”

Gia Ngạn giật mình: “Sao lại như vậy? Ăn trúng cái gì đó không tốt sao?”

Tiểu Mông vô cùng không vui vẻ gì mà lầm bầm lầu bầu, bày ra tư thế đại thiếu gia mặc cho Gia Ngạn hầu hạ.

Hấn tuyệt đối không nói cho Gia Ngạn biết bản thân là tự chuốc lấy khổ.

Hấn cũng tuyệt đối không phải vì luyện tiếu vứt đi đồ Gia Ngạn làm mới ăn đến bản thân lên cơn đau dạ dày như vậy.

Hừ!

26. Quyển 3 - Chương 6: Chuyện Bảy Ngày Nuôi Mèo

Gia Ngạn hôm nay tan tầm trở về, so với bình thường trẻ hơn rất nhiều. Bất quá cậu đối với hành vi về trễ của bản thân không có nhận thức đầy đủ trách nhiệm cùng sai trái, đối với nam nhân nằm dài trên sofa bị bỏ đói tức đến đen mặt cũng vô cùng trì độn, chỉ lo tự mình vui chuyện của mình.

Nam nhân đối đến sắp hấp hối kia phần nộ trừng mắt nhìn cậu: “Nãy giờ cậu đi đâu hả?”

Gia Ngạn làm động tác “suyt”, tâm tình vui phơi phới, vẻ mặt thần bí.

“Chuyện gì vậy?”

Gia Ngạn giống như dâng cống phẩm, đem khóa kéo của áo khoác kéo xuống một chút.

Một cục lông xù xù nho nhỏ run rẩy lộ ra.

Tiểu Mông chỉ thấy lông lưng lông ót kéo nhau dựng đứng cả lên: “Mèo?”

“Đúng vậy đúng vậy” Khuôn mặt Gia Ngạn dường như đang tỏa sáng, “Đáng yêu đúng không, rất đáng yêu đúng không?”

Tiểu Mông trừng mắt nhìn cậu: “ Không phải tôi từng nói với cậu là trong nhà không được nuôi thú cưng sao?”

Gia Ngạn vội đem áo khoác kéo về, con mèo nhỏ lại chui ngược vào trong lồng ngực cậu: “Cái này ... là đồng nghiệp nhờ giữ hộ, chỉ vài ngày thôi, chờ chủ nhân nó đi công tác về, tôi nhất định sẽ đem trả.”

“Đồng nghiệp kia của cậu không tìm được người khác nhờ nuôi hay sao? Ai cho cậu đồng ý hả?”

“” Gia Ngạn lập tức cứng họng, chỉ biết che chở cho con mèo trong lòng, “Nó... thực đáng yêu ...” Bị trừng đến không biết phải làm gì mới tốt, liền giống như muốn lấy lòng mà đem mặt nó chìa ra cho Tiểu Mông xem.

“Anh xem ...”

Là một con mèo tam thể vô cùng bình thường, còn rất gầy, mặt nho nhỏ, đôi mắt tròn xoe rất lớn, run rẩy “meo” một tiếng .

“ ...”

Dưới sự xem xét nghiêm nghị mà lạnh lùng của hắn, một người một mèo đều nơm nớp lo sợ nhìn lại, ánh mắt giống nhau như đúc.

Tiểu Mông hắc tuyến đầy đầu, cuối cùng mở kim khẩu: “Nhờ nuôi trong bao lâu?”

Gia Ngạn lập tức trả lời: “Một tuần là được rồi.”

Tiểu Mông “hừ” một tiếng, lát sau còn nhân tiện hỏi: “Đồng nghiệp nam hay nữ?”

“Là nam ...”

Tiểu Mông lúc này mới từ trong mũi nửa “hừ” nửa “umh” một tiếng .

Gia Ngạn tựa như nhặt được bảo vật, vui sướng không thôi, cúi đầu một cái hăng hái xoa đầu con mèo kia, thì thầm nói “mau cảm ơn chú ấy đi, về sau phải ngoan a” mấy câu chọc ghẹo linh tinh ngây thơ, một bộ dáng thiếu năng thiếu trí lực.

Tiểu Mông “hừ” một tiếng hướng cậu đi tới, trước khi môi chạm môi thì Gia Ngạn giống như sực nhớ ra cái gì mà vụt đứng lên: “A, tôi phải làm cái gì cho con mèo này ăn a.”

Tiểu Mông vợ trúng khoảng không, đen mặt khó chịu nhìn cậu đi vào phòng bếp sàng qua sàng lại, ở sau lưng cậu rống lên: “Nè, cậu đừng quên tôi cũng chưa được ăn gì hết đi?”

Cả đêm Tiểu Mông đều rất khó chịu, trong tủ lạnh chỉ còn hai khúc cá hoa vàng, Gia Ngạn lấy cá cho mèo ăn, cứ nhiên so với khúc của hắn còn muốn to hơn một chút. Hơn nữa cơm nước xong rửa chén bát sạch sẽ rồi thì Gia Ngạn liền chạy ra ngoài mua miêu sa miêu lương, trở về lại vội vàng tắm rửa cho nó, thổi lông cho nó, chơi với nó, hoàn toàn quên mất tiêu sự tồn tại của hắn.

Con mèo nhỏ dựa vào đùi cậu, một đoàn lông xù nho nhỏ lại dám chiếm cứ gối đầu chuyên dụng của hắn mỗi khi xem TV, Tiểu Mông thật muốn một cước đá phăng nó ra chỗ khác.

Vì chỉ nuôi hộ vài ngày nên không cần đi mua lồng mèo, Gia Ngạn chuẩn bị cho con mèo một cái ổ nhỏ, thế nhưng dùng mớ bảo bối loạn thất bát tao cậu cất trong ngăn tủ lớn – một cái hộp giấy cậu cho là vẫn còn vô cùng dễ coi, lót vào vài cái áo cũ của Tiểu Mông, con mèo kia liền im lặng cuộn người ở trong chiếc áo lông Dior Homme ấm áp, hưởng thụ một cái ổ nhỏ thoải mái, còn không quên gặm nhấm cuộn len.

Tiểu Mông đột nhiên cảm giác, dải ngộ của con mèo kia so với hân đường như còn muốn tốt hơn.

Chờ Tiểu Mông làm xong mớ công việc hân lôi về nhà thì Gia Ngạn đã ngủ mất. Thời gian đi làm của cậu sớm hơn Tiểu Mông, công ty hai người không ở cùng một hướng, cậu lại không chịu chấp nhận đề nghị mua thêm xe, mỗi ngày đều đi thật sớm bắt xe điện ngầm rồi lại phải đổi xe, tính chất công việc so với Tiểu Mông vất vả hơn, dù sao cũng cần ngủ sớm, dưỡng chút khí lực.

Khuôn mặt Gia Ngạn khi ngủ luôn trông rất ngon miệng, dù chưa tới mức gọi là mỹ mạo nhưng lại làm người khác cảm giác ăn rất ngon. Tuy rằng cảm thấy không nên quấy rầy giấc ngủ của cậu xem ra tốt hơn, nhưng Tiểu Mông vẫn là từ bỏ tính toán sẵn sóc ấy, bắt tay vào vào trong chăn.

Bị hôn môi vài lần, Gia Ngạn cũng không tỉnh, Tiểu Mông liền đơn giản áp lên người cậu, hôn cổ cậu, một tay luôn vào trong áo ngủ của cậu mà mờ ám sờ soạng, muốn nghe tiếng rên rỉ đã lâu chưa được thưởng thức.

Trên tay hoàn toàn không phải là cảm xúc trơn mượt gầy yếu, Tiểu Mông có chút do dự cố gắng hồi tưởng xem Gia Ngạn từ lúc nào thì có nhiều lông ngực như vậy. Tuy rằng lông ngực cũng rất gợi cảm, nhưng hân vẫn cảm thấy nam nhân thể mao thừa thốt một chút, xem ra đáng yêu hơn.

Đang lúc rối rắm, trong tai nghe được một tiếng “meo”, một con mèo từ trong lồng ngực Gia Ngạn run rẩy lộ đầu ra.

Tiểu Mông nhất thời hai mắt biến đen, thuận thế một phen túm sau gáy nó, lôi nó ra khỏi ổ chăn

“Tử miêu, ai cho mày leo lên đây!”

Con mèo nhỏ “mẽ ô” một tiếng, nam nhân kia mới này còn đang ngủ say lập tức từ trong mộng đẹp bừng tỉnh, mơ hồ dụi dụi mắt: “Di?”

Tiểu Mông tức đến không thở được hướng sang bên kia, bắt nó nằm giữa không trung: “Không phải làm ổ cho mày rồi sao? Còn dám leo lên trên giường? Thật to gan mà.”

“A ...”

Gia Ngạn tỉnh táo lại, còn chưa kịp nói cái gì, Tiểu Mông đã tức đến sùi bọt mép vung tay ném con mèo nhỏ ra khỏi giường: “Cút ngay! Mày cái đồ kì đà cản mũi!”

Con mèo đáng thương meo meo hai tiếng, Gia Ngạn lật chăn lên nhảy xuống giường, chân trần chạy lại bế nó, vội vàng nói: “Có thể đồ tôi lót cho nó không đủ, nên nó cảm thấy lạnh.”

Con mèo nhỏ sợ hãi mà gắt gao bầu vú lấy áo ngủ của cậu, Gia Ngạn vội vuốt ve khối lông đang run rẩy không ngừng kia, dưới cái trợn trừng của Tiểu Mông, vẫn cố lấy dũng khí: “Tiểu Mông, nó vừa tới, lá gan còn rất nhỏ, trời lại lạnh, cùng người khác ngủ vẫn tốt hơn, anh xem, nếu không ...”

Tiểu Mông trừng mắt nhìn cậu: “Cậu là muốn cho kẻ khác leo lên giường của chúng ta sao?”

“Tôi tắm qua cho nó rồi, sạch sẽ lắm, nó cũng không chiếm bao nhiêu chỗ đâu.” Giữa tiếng meo meo của con mèo nhỏ, ánh mắt nam nhân kia dường như càng trở nên đáng thương.

“Bằng không, tôi ra sô pha ngủ chung với nó?”

“ ...”

Tiểu Mông cả đêm ngủ không ngon, ngay cả tóc cũng rối tinh rối bù, buổi sáng tỉnh lại, con mèo kia còn đang nằm úp sấp trên bụng Gia Ngạn, mi mẫn hạnh phúc vô cùng, ngủ đến bụng mèo phập phồng phập phồng, Tiểu Mông lửa giận bạo khởi, túm sau gáy nó liền ném nó ra khỏi giường.

Một ngày mới bắt đầu trong tiếng mèo kêu thảm thiết.

Gia Ngạn cố ý nấu một ít cá nhỏ, cho chung với miêu lương để làm điểm tâm cho nó, tốn không ít thời gian nên không kịp làm món bánh trứng mà Tiểu Mông thích, chỉ kịp nấu ít trứng chiên đơn giản.

Ngay lúc ra cửa, mèo nhỏ còn thức thoir mà chạy đến bên chân cậu xoay quanh, Gia Ngạn thực lưu luyến, một chân đã bước ra ngoài cửa mà vẫn còn với vào hết xoa đầu lại hôn hôn: “Phải ngoan nha, ở nhà chờ chúng ta trở về ...”

Tiểu Mông tâm tình ác liệt nghĩ, kể một giây trước khi môi bị hôn còn lo giây giụa nói “muộn mất rồi”, sau đó vội vã đuổi theo xe rồi cuộc là ai a.

Mà tâm tình khó chịu này chỉ mới là khởi đầu thôi.

Tiểu Mông chạng vạng tan tầm trở về, phát hiện Gia Ngạn đang giặt ra giường, có chút dưng cảm xấu. Vừa nghĩ “không đến mức đó chứ” mà ở một bên xem xét, chờ đến khi hẳn nhận ra trên thảm phòng khách có vết ố như màu nước tiểu, lại ở trên tấm da bò nơi sofa thấy mấy dấu mèo cào, hẳn thiếu chút nữa là phát điên.

“Lâm Gia Ngạn!”

Gia Ngạn nơm nớp lo sợ từ trong phòng tắm lộ đầu ra.

“Con mèo kia đâu?”

“Tiểu Mông ...”

“Nó đâu!”

“Tiểu Mông, nó chỉ là một con mèo thôi mà, ngứa móng là thiên tính. Là lỗi của tôi, tôi không lo lắng chu toàn, tôi ...”

Nói còn chưa dứt lời, trong giỏ quần áo mơ hồ phát ra một tiếng “mẽ ô” làm cho Tiểu Mông phát cuồng: “Cậu còn bao che cho nó? Cậu không thấy nó phá hư hết bao nhiêu đồ sao! Cho dù lột da nó ra cũng không bù nổi bộ sofa kia của tôi!”

Gia Ngạn hốt hoảng mà khuyên can: “Anh đừng kích động, đừng kích động ...”

Tiểu Mông còn không ngừng chửi mắng: “Ngay cả miêu sa cũng không biết dùng, nó có còn là mèo không? Bộ nó bị thiếu năng hay sao?”

Biết hẳn xưa nay philet khích, hơn nữa ra giường còn bị cào hư, ngay cả Gia Ngạn luôn luôn tiết kiệm, cái gì cũng thấy tiếc, lúc này sợ đến mức nói: “Bằng không tôi đi mua một bộ ra giường mới?”

“Cậu cho rằng cái này nói mua là mua được sao/”

“Anh nói cho tôi biết nhãn hiệu đi, ngày mai tôi đi xem thử một cái ...”

Tiểu Mông vẫn còn tức giận: “Tìm được rồi cậu cũng mua không nổi!”

Gia Ngạn ngẩn người, có chút không biết làm sao: “Cũng phải a ...”

Ném qua một ít cơm chiều trong bát khí tràn ngập, Gia Ngạn lại vội vàng dọn dẹp, vệ sinh sofa cùng sàn nhà, đổi ra giường mới, Tiểu Mông chỉ hung tợn nhìn con mèo nhỏ đang cuộn thành một khối trong góc phòng

Biết Tiểu Mông tâm tình ác liệt, Gia Ngạn cũng không dám tiếp tục chọc vào hắn, làm việc nhà xong liền nhanh nhanh chạy lại đem con mèo về dỗ, tìm cách cắt móng chân cho nó, sợ nó sau này cào hư thêm nhiều đồ vật khác.

Người như cậu đối với giá cả của mấy đồ đạc nội thất trong nhà hoàn toàn không biết gì cả, chỉ cho rằng hắn là không rẻ, cũng không rõ đến tột cùng là quý giá nhường nào. Cho dù là sau khi cậu dọn đến đây ở, đồ đạc mua thêm trong ngoài ngoài gì đều do Tiểu Mông chọn, lớn thì là đèn treo cùng tủ chén, nhỏ thì là móc tường cùng vôi nước.

Trong nhà này thì chức vụ lớn nhất của cậu chính là mua đồ ăn, còn thường xuyên tuân theo danh sách Tiểu Mông đã liệt kê đầy đủ. Cậu cũng từng thử mua một vài món tiểu vật phẩm linh tinh trong nhà, Tiểu Mông nhìn thoáng qua liền chán ghét bảo cậu “mau ném đi”.

Nếu thật sự tính toán, trong nhà chẳng có thứ gì hoàn toàn thuộc về cậu cả.

Tuy rằng bị cào hai vết, nhưng cuối cùng vẫn đem móng chân mèo cắt hết, thời gian còn lại Gia Ngạn đều chạy theo nó dạy nó cách dùng miêu sa, ngược lại vô cùng cực khổ. Chờ đến khi xương sống thắt lưng đau quay trở về phòng ngủ thì đã là đêm khuya, Tiểu Mông quay lưng về phía cậu, tựa hồ đã ngủ rồi.

Gia Ngạn rón ra rón rén trèo lên giường, ở trong bóng tối dính lấy tấm lưng ấm áp của nam nhân kia, nhớ đến sopha, ra giường và thăm trải phòng thì liền vì cảm giác tội lỗi trầm trọng mà khó đi vào giấc ngủ.

Ngày kế tiếp vào thời gian nghỉ giải lao giữa giờ làm, Gia Ngạn đi một chuyến tới trung tâm bán đồ nội thất mà Tiểu Mông thích, cũng không dám sờ nhiều vuốt nhiều, chỉ cầm một cuốn catalog nho nhỏ liền trở về, dù sao nhìn cũng thật tinh mỹ.

Trở về công ty, cậu một bên ăn bánh mì một bên lật lật chăm chú xem. Xà Sắt vừa mới trả xong một kì tiền mua nhà, cũng đang dốc lòng nghiên cứu việc trang hoàng nội thất liền bưng tô cơm chạy tới: “Cậu muốn mua giá cụ à?”

“Ừm ...”

Xà Sắt vừa ăn vừa bình phẩm mấy lời linh tinh như “cái này không tệ a, cái này màu sắc thô thiển” ..., Gia Ngạn lật vài trang, liền thấy một bộ sopha giống cái trong nhà mình, cao hứng nói: “A, chính là cái này.”

Xà Sắt sắc cơm.

“Sopha của De Sede? Cậu trúng chứng khoán sao?”

Gia Ngạn vội nói: “Tôi chỉ là xem một chút”

Xà Sắt giống như đang đau răng: “Hàng này tuy làm bằng da rất tốt, nhưng nếu tiết kiệm được nhiều đó tiền, không bằng mua quách một chiếc xe. Không chỉ có thể ngồi, còn có thể lái được.”

“Vậy sao ...”

“Uy, nếu thật sự tính ra thì với tiền lương của chúng ta, da của cậu còn không quý bằng da của nó đâu.”

Gia Ngạn có chút tinh thần sa sút. Về đến nhà, việc duy nhất làm cậu thấy vui chính là hôm nay con mèo nhỏ không có cào hư thứ gì hết, cũng ngoan ngoãn dùng miêu sa, còn nhớ rõ đem xung quanh chùi sạch sẽ, vừa thấy cậu liền chạy đến cọ cọ chân, meo meo đối với cậu bày tỏ thân thiết.

Gia Ngạn tóm lấy nó ôm, xoa xoa lưng cùng đầu nó: “Mày phải ngoan ngoãn thì tao mới nuôi mày được a.”

Ôm mèo đi vào nhà bếp, nghĩ muốn làm cái gì đó ngon ngon cho nó ăn trước khi Tiểu Mông trở về, lại phát hiện bộ chén đĩa bằng sứ trên tủ chỉ còn hai cái.

“Không, không thể nào ...”

Nơm nớp lo sợ cúi đầu nhìn sàn nhà, mặt Gia Ngạn soát một cái trắng bệch, hóa đá nửa ngày mới đối với con mèo nhỏ trong lòng đang meo meo lằm bằm nói: “Mày, mày thật sự là gây ra đại họa rồi ...”

Cho dù đem hiện trường gây án dọn dẹp sạch sẽ đến không còn một mảnh vụn, thậm chí mèo cũng đem giấu đi, nhưng vẫn là ngăn không được Tiểu Mông tinh ý phát hiện sự thật rằng bộ chén đĩa thân yêu của hắn đã hương tiêu ngọc tán. Nếu không phải do cậu lần nữa cầu xin thì Tiểu Mông đang lên cơn điên ngút trời kia nhất định đem mèo ném khỏi cửa sổ.

Từ đó về sau Gia Ngạn trước khi ra ngoài liền đem phòng ở trên dưới kiểm tra một lượt, đem những thứ dễ vỡ cắt hết, vì việc này cậu còn phải viện cớ lấy lòng Tiểu Mông, nói đây là việc tốt, dọn dẹp nhiều cho quen, cũng có thể khiến nhà cửa càng sạch sẽ gọn gàng hơn.

Nhưng động vật dù sao vẫn chỉ là động vật, cách ngày con mèo nhỏ lại đem bồn hoa Tiểu Mông tỉ mỉ chăm bón ăn hết một nửa.

Biết rõ đó là thiên tính của nó, Gia Ngạn lúc này vẫn là không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nhẫn tâm đánh nó một cái, hảo hảo dạy cho nó nhớ kỹ, lần sau không được tái phạm.

Ai biết vừa đánh xong, còn mèo nhỏ liền chui xuống dưới gầm bàn, nhỏ giọng kêu rên ư ử.

Gia Ngạn dỗ dành nó thế nào cũng không chịu đi ra, chỉ có thể theo nó chui vào, một phen nước mắt nước mũi ôm nó, xoa xoa đầu nó: “Tao biết mày đã rất nghe lời rồi, nhưng như vậy chưa đủ, mày phải thông minh hơn chút nữa, bằng không Tiểu Mông sẽ không chịu nuôi mày”

Đại khái là chủ nào tớ nấy, con mèo này giống như Gia Ngạn rất biết điều, mãnh liệt cảm thấy có nguy cơ bị đuổi ra khỏi nhà, mỗi ngày chịu một chút dạy dỗ liền càng ngoan ngoãn thành thật hơn, cố gắng thu lại miêu tính của nó.

Ngày thứ năm nó chỉ ăn vụng, Gia Ngạn dùng gia vị ướp lại miếng thịt trong chén, lại thử thêm vào một chút hoa quả, rốt cuộc trên mông liền trúng mấy đòn trừng phạt của Tiểu Mông.

Mà ngày thứ sáu, nó chuyện hư hỏng nào cũng chưa làm, lúc Gia Ngạn trở về nó đã ăn xong miêu lương, ngay cả cá sống Gia Ngạn nuôi trong thùng nó cũng không đụng tới, ngoan ngoãn cuộn mình trong hộp giày ngủ gà ngủ gật.

Gia Ngạn rất là vui mừng, kiểm tra trong phòng không có đồ đạc gì bị phá hư, liền ngồi xuống vuốt lông cho nó, gãi cảm nó nghe cổ họng nó gừ gừ thoải mái trong cơn say ngủ, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, thế nên ngay cả lúc Tiểu Mông trở về cũng không có phát giác

Tiểu Mông trừng mắt nhìn nam nhân đang ngồi xổm đầu miêu kia, ngốc ngốc ghê ghê nghiêng người về phía trước, mông vểnh lên, mà tư thế này còn làm đến hồn nhiên chẳng biết gì cả.

“Gia Ngạn.”

“Ừm?” Gia Ngạn vẫn đang sờ sờ bụng mèo.

“Tôi nói,” Tiểu Mông một bên cõ nút áo nơi cổ tay một bên hướng cậu đi tới, “cũng đã một tuần rồi, đồng nghiệp của cậu nên trở về rồi nhỉ?”

“A ...”

“Tìm chút thời gian đem mèo trả lại cho người ta đi, tôi không muốn mỗi ngày đều người đẩy lông mèo đi đến công ty.”

Gia Ngạn vội đứng dậy đi lấy băng dính, trước sau hất đảo quanh một lượt, đem lông mèo dính trên áo khoác Tiểu Mông đều dính xuống hết, sau đó làm tới quần dài: “Như vậy thì tốt rồi, trên người sẽ không còn lông mèo nữa, anh xem”

Tiểu Mông cúi đầu nhìn nam nhân bận rộn nửa ngồi nửa quỳ phía trước hắn: “Không chỉ là vấn đề lông mèo.”

“Nó gần đây cũng rất ngoan, anh xem, nó hôm nay chuyện xấu nào cũng chưa làm...”

“Ừ,” Tiểu Mông hay tay chống cạnh bàn, đem Gia Ngạn vừa mới đứng lên làm cho trở tay không kịp, lão đảo dựa vào mép bàn, sau đó cùng cậu chớp mũi chạm chớp mũi, vô cùng thân mật nói: “Từ khi nó đến đây, tôi chuyện xấu nào cũng chưa làm, cậu không phát hiện ra sao?”

“Ách ...” Gia Ngạn vì vẻ mặt không chút lương thiện kia mà bắt đầu khẩn trương.

Khuôn mặt tuần mi của Tiểu Mông vì tiếp cận quá gần, quả thực có chút đáng sợ: “Cho nên tôi muốn cậu lập tức, ngay lập tức, bắt nó đuổi đi. Bởi vì đêm nay tôi nhất định phải làm chuyện xấu.”

Gia Ngạn gần như nói lắp: “Tiểu, Tiểu Mông ...”

“Tôi hiện tại liền làm.”

“Tiểu, Tiểu ...”

“Tôi nhin cậu lâu lắm rồi. Lâm Gia Ngạn, cậu mấy hôm nay đem lại cho tôi không ít phiền toái, cũng nên có chút giác ngộ mà chịu trừng phạt đi?”

“Tôi ...”

Gia Ngạn còn đang lo lắng nghĩ chuyện bồi thường tiền cho hấn, đột nhiên bị ôm lấy, ngồi ở trên bàn.

“Di ...” Lời còn chưa nói ra, môi đã bị chặn.

Bất luận hôn môi bao nhiêu lần, thân mật tương thiếp thế này vẫn làm cho người ta có chút cảm giác ngọt ngào mà thẹn thùng. Gia Ngạn lúc bị đẩy ngã trên bàn mới có chút nhận thức cùng giác ngộ, dưới sự âu yếm thoáng thô lỗ kia mà thần tình đỏ bừng, cuống quýt nói: “Chờ, chờ một chút ... ở trong này không được....”

Tiểu Mông vuốt ve đùi nội sườn của cậu, hạ giọng nói: “Hửm? Ở nhà còn không được, chẳng lẽ cậu thích ở bên ngoài?”

Gia Ngạn quần đến độ luống cuống: “Làm, làm dơ cái bàn thì ... “

Lúc Tiểu Mông lột quần lót của cậu, ác liệt mà dùng thanh âm khàn khàn nói vào lỗ tai cậu: “Vậy cậu phải nhớ toàn bộ nuốt sạch không được rơi rớt giọt nào.”

Nam nhân tại dưới thân mỏng manh giãy dụa, chẳng thể nào coi là phản kháng, ngược lại chỉ khiến người khác tính dục phát cao, Tiểu Mông cũng không cảm thấy việc ban ngày làm trong phòng khách thì có gì không đúng, hấn không đi bên ngoài là đã có thể xem là nhân cách thập phần cao thượng rồi.

Trên bàn vừa vặn cái gì đều không có, nam nhân nằm ngửa, mở chân ra nhận hấn, giữa những động tác thiếu tính nhân nại của hấn mà run rẩy đè nén tiếng rên rỉ, nắm chặt lưng của hấn.

Cao trào qua đi cũng không muốn dừng lại, Tiểu Mông như trước đem Gia Ngạn đặt ở dưới thân ôm lấy, cần nhấp một chút lại hôn môi một chút, vuốt ve chẳng mang theo được mấy phần ôn nhu.

Gia Ngạn thấm mồ hôi để cho hấn ôm, trong cơn buồn ngủ sau một lần hoan ái thì đột nhiên nhỏ giọng nói: “Tiểu Mông, chúng ta không thể nuôi mèo sao?”

Bàn tay đang vuốt ve lưng cậu dừng lại, cảm giác khi bị sát phong cảnh thế này không phải chỉ là chán nản bình thường đâu, Tiểu Mông có chút vô lực mà đem đầu vùi vào vòm cổ cậu, khó chịu trong chốc lát: “Nếu cậu thật sự thích, vậy nuôi một con cũng không phải không được.”

Gia Ngạn nhất thời hai mắt sáng rực: “Thật, thật sao?”

“Ừm” Tiểu Mông hôn lên chóp mũi thấm ướt mồ hôi của cậu một cái, “Nếu muốn nuôi, hôm nào tôi đi đến chỗ một người bạn chọn lấy một con, giống tốt, ít nhất cũng phải vừa đẹp vừa thông minh.”

“A,” Gia Ngạn vội nói, “Nhưng tôi không cần đẹp lắm đâu, con này cũng rất đáng yêu rồi ...”

“Đáng yêu chỗ nào?” Tiểu Mông vô cùng không đồng tình, “Hơn nữa, không phải lập tức liền trả nó về sao?”

Gia Ngạn có chút do dự liếc mắt sang chỗ khác, không nói nữa.

Tiểu Mông đột nhiên hiểu được, một phen nắm lấy cậu: “Lâm Gia Ngạn!”

Cậu rụt người lại một chút.

“Con mèo này là cậu nhặt được phải không?”

Tiểu Mông quả thực giận đến không thể kiềm nén nổi: “Cậu cứ nhiên dấm gặt tôi?”

Gia Ngạn có chút nao núng: “Tôi chỉ nghĩ, không chừng anh từ từ sẽ thấy thích nó...”

Tiểu Mông còn quay mòng mòng trong cơn đả kích, chưa kịp hồi phục: “Cậu sao có thể vì con mèo bệnh tro tráo này mà nói dối tôi?”

Gia Ngạn vội vàng cầu tình: “Tôi đã đem nó đi chích ngừa rồi, cũng đã uống thuốc, không có bị bệnh đâu, lại không có bỏ chết. Nó rất ngoan, mà ăn cũng chẳng nhiều ...”

Tiểu Mông tức giận không thôi: “Không nói nữa, không được chính là không được. Sáng mai liền vứt nó đi cho tôi.”

“Tại, tại sao?”

“Không có tại sao hết, nó có chỗ nào xứng cho chúng ta nuôi chứ?”

Gia Ngạn đáp không được, ngơ ngác nằm trên bàn, nhìn hẩn, một lát sau mới nói: “Trong nhà này cũng nên có thứ gì đó thuộc về tôi chứ.”

Loại ánh mắt này làm cho Tiểu Mông có chút ngượng gợn: “Rất nhiều thứ đều là của cậu, cậu nghĩ đi đâu vậy.”

Gia Ngạn tựa hồ có chút mờ mịt: “Thật sao ... “

“Đương nhiên a, tỷ như ...” Tiểu Mông chồm người tới hôn môi cậu, một lần nữa xâm nhập vào giữa hai chân, cho cậu thêm nhiều thêm một chút âu yếm.

Gia Ngạn lúc này thật sự bắt đầu chống cự: “Chờ, chờ một chút “

Mèo con không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, dường như vì hộ chủ mà sốt ruột, phóng lên trên đùi Tiểu Mông mà hung hăng cào hai phát.

Tiểu Mông bất ngờ không kịp đề phòng, từ trong đau đớn khôi phục lại tinh thần thì đã thấy con mèo nhỏ kia bám chặt trên chân cắn riết không buông, vừa đau vừa giận, một phen nắm nó lên ném xuống mặt đất.

Mèo nhỏ vừa rơi xuống đất liền cong lưng lại, dựng cái đuôi, lông toàn thân xù lên đứng thẳng như kim châm, thấp giọng hướng hẩn ‘SHI’ thị uy, hoàn toàn là ngập tràn địch ý.

Gia Ngạn luống cuống, kéo quần lên vội vã buộc dây lưng, cuống quýt hướng con mèo nhỏ nhẹ giọng dỗ dành nó: “Ngoan, đừng quậy phá ...”

Tiểu Mông đã tức đến đầu óc choáng váng, cùng con mèo đang nhe nanh múa vuốt kia đối chọi gay gắt, giữa tiếng gầm gừ trầm thấp không ngừng đáp trả, nói: “Mày muốn giường oai trước tiên cũng phải hiểu rõ một chút, đây là chỗ của ai, đây là chỗ của ai, biết không, hả?”

Đến tận khi Gia Ngạn đem mèo nhốt ngoài ban công, lại trở vào mang theo thuốc sát trùng giúp hẩn tẩy rửa vết thương, Tiểu Mông vẫn không ngừng mắng mỏ: “Cái thứ vong ân phụ nghĩa như vậy nuôi thì có ích gì? Nó cũng không chịu nghĩ thử coi đồ ăn chỗ ở của nó còn không phải là kẻ của tôi sao? A! Nó còn dám cào ván cửa! Đó là muốn thị uy tôi sao? Ngày mai liền vứt nó trên đường, xem nó còn có gan làm loạn không ...”

Dưới sức ép của một người một mèo, Gia Ngạn giữa âm thanh mắng chửi cùng tiếng gầm gừ đe dọa vẫn là làm xong cơm tối, trước tiên bôi một chén cho Tiểu Mông, sau đó là mèo, cuối cùng mới tới bản thân cậu.

Bữa cơm chiều trôi qua vô cùng im lặng, Tiểu Mông đã mệt đến độ nói không ra hơi, mèo nhỏ sức cùng lực kiệt kia cũng toàn tâm toàn ý vui đầu vào bát cơm mèo, ăn đến cả người run rẩy, Gia Ngạn chỉ biết vì hai kẻ này xối thêm cơm.

Buổi tối Tiểu Mông ngủ vô cùng khó chịu, nam nhân bên người tuy không có lấn qua lộn lại, nhưng rõ ràng vẫn đang thanh tỉnh, đôi khi lại khe khẽ thở dài rất nhỏ, khiến cho hẩn ngủ cũng chẳng được.

Lúc nửa đêm Gia Ngạn đứng dậy xuống giường, có lẽ là muốn đi toilet. Thế nhưng Tiểu Mông nằm trên giường đợi nửa ngày cũng không thấy cậu trở lại, không vui mà lặng lẽ mở cửa phòng – cậu quả nhiên đang ngồi xổm trong phòng khách.

Trong hộp giày đã đổ đầy miêu sa cùng một ít miêu lương còn thừa, Gia Ngạn buộc một cái túi nhỏ trên cổ mèo, ở trong đó nhét vào chút tiền.

“Thực xin lỗi a.”

Mèo nhỏ meo meo kêu, ở trong hộp giày bắt an xoay qua xoay lại.

“Sớm biết thế này thì hôm đó tao đã không đánh mày,” Gia Ngạn đôi mắt đỏ lên, sờ sờ cái đầu nho nhỏ kia, “Rất đau phải không?”

Con mèo nhỏ mẽ ô cọ cọ lòng bàn tay cậu.

Gia Ngạn vuốt ngược lại nó: “Mày còn nhỏ như vậy, bỏ lại trên đường thì biết phải làm sao....”

Mèo con đương nhiên không thể trả lời cậu, chỉ biết nhỏ giọng kêu, để cho cậu ôm vào lòng ngực.

“Thực xin lỗi, căn nhà này không phải của tao. Đồ tao ăn nơi tao ở, đều là của Tiểu Mông, anh ấy mới là chủ nhân, tao chỉ là người ở nhờ mà thôi ...” Cả con mèo nhỏ gầy trơ xương lẫn người đang ôm nó đều toát lên vẻ đáng thương.

“Mày không đi theo tao cũng tốt. Nơi này tao không có quyền quyết định, ngay cả chọn một cái khăn mặt cũng không được, đi theo tao mày nhất định chịu rất nhiều ủy khuất, mày là nên tìm một người chủ khác tốt hơn.”

Mèo nhỏ trong lòng cậu không ngừng cọ cọ, Gia Ngạn trong mắt đã ngân ngấn lệ: “Nếu tao có được một phòng riêng, thì đã có thể chăm sóc mày rồi.”

“Tiền này, hi vọng sẽ có người tốt cầm lấy, nuôi dưỡng mày. Vạn nhất không gặp được ai tốt như vậy, tao mỗi ngày sẽ mang đồ đến cho mày ăn, mày cũng sẽ không bị những con mèo khác ăn hiếp.”

Một người một mèo ôm nhau, khóc đến vô cùng thâm thắm. Tiểu Mông một đầu đầy hắc tuyến.

Hôm sau là cuối tuần, hai người đều thức dậy rất trễ. Tiểu Mông thuần túy là bị làm khổ cả đêm, sau nửa đêm mới chập chồn đi vào giấc ngủ, còn Gia Ngạn là không dám rời giường, sợ lại bị bắt đem mèo đi vớt.

Thấy người kia mắt đều đỏ kè, sưng lên không khác gì quả đào, vậy mà vẫn cố gắng tránh né che giấu, Tiểu Mông cũng không vạch trần cậu, lại càng không đề cập đến chuyện con mèo.

Chờ ăn xong bữa trưa, Tiểu Mông mới gọi cậu: “Uy, theo tôi ra ngoài mua ít đồ đạc đi.”

Gia Ngạn có chút do dự, nhưng vẫn theo hấn ra cửa.

Mỗi lần đi dạo phố đều mua thêm không ít thứ này thứ kia, khăn trải giường lần trước đã bị vứt, cũng vẫn nên mua một bộ mới, Tiểu Mông ở tiệm bán vải lụa xoi mới moi móc một hồi, xoay người hỏi cậu: “Cậu thấy giữa hai cái này, cái nào đẹp hơn?”

Gia Ngạn có chút uể oải, vẫn cố gắng vực dậy tinh thần.

“Cái này”

“Cậu chắc chắn?”

“Ừm ...”

Bản thân nói ra cũng không rất tin tưởng, Tiểu Mông thế nhưng không giống những lần trước cười nhạo cậu, chỉ nói: “Vậy lấy cái này, gói lại cho tôi.”

Gia Ngạn giật mình nhìn hấn, Tiểu Mông chỉ đi tính tiền, nhận một túi to bên cửa hàng đưa qua: “Còn thất thần cái gì, đi a.”

Muốn nói gì, sau lại không biết nói làm sao, Gia Ngạn mặt đỏ lên, chỉ có thể theo sát Tiểu Mông đi tiếp một đoạn, đến khi nhận ra bản thân đã tiến vào cửa hàng bán đồ cho thú nuôi, cậu liền cả lăm tại chỗ.

“Tiểu, Tiểu Mông”

Tiểu Mông trừng cậu: “Thế nào, cậu không tính mua một cái nhà cho mèo sao? Cứ dùng hộp giày mãi thật quá chướng mắt đi, phá mất hết thiết kế nội thất của tôi”

Gia Ngạn ngây người trong chốc lát, vẫn là khó có thể tin, run run nói: “Con mèo đó, anh ... anh thật sự để cho tôi nuôi sao?”

Tiểu Mông hừ một tiếng: “Coi như vì cậu đã biết chọn một cái ra trải giường không tệ, muốn nuôi thì nuôi đi.”

Gia Ngạn cả mặt đều đỏ lên, nhất thời nói không nên lời.

Tiểu Mông ngược lại trở nên hung dữ: “Bất quá nếu nó dám cào sofa của tôi nữa, tôi sẽ đánh nó.”

Gia Ngạn vội vàng dùng sức gật đầu: “Tôi, tôi sẽ cắt móng cho nó ...”

Ôm theo một đồng đồ đạc đi ra, leo lên xe, Tiểu Mông lại dường như đang suy nghĩ cái gì: “Còn nữa, cậu dạy nó lễ phép với tôi một chút, nó dù sao cũng có một nửa là do tôi quản.”

Gia Ngạn có chút mờ mịt: “A?”

“Đồ ngốc, vợ chồng không phải nên có tài sản chung sao?”

“Ách ...”

“Những thứ khác cũng vậy,” Tiểu Mông ho khan một tiếng, “Phòng của chúng ta một nửa cũng là của cậu, cậu có quyền sử dụng theo ý cậu muốn”

Gia Ngạn còn đang phát ngốc, Tiểu Mông lại khụ một tiếng, khởi động xe: “Bất quá đừng có mà càn quấy. Dám để con mèo đó leo lên giường chúng ta thử xem.”

Gia Ngạn đại khái là vì quá mức vui mừng, dọc đường đi cái gì cũng không nói, chỉ có khuôn mặt toàn bộ hồng lên mà im lặng ngồi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Tiểu Mông, đôi mắt dường như đang tỏa sáng.

Tiểu Mông có chút bực mình, nam nhân kia một bộ dáng thành khẩn như đang bị nấu chín, làm không tốt coi chừng sẽ phá hỏng mất hình tượng phẩm chất cao thượng hần vẫn một mực giữ gìn.

“Uy, tôi thấy cậu luyện tiếc con mèo kia như vậy ...”

“Ừm ...”

“Tôi còn nghĩ cậu sẽ mang theo nó bỏ nhà trốn đi.”

Gia Ngạn nhìn hần, cúi đầu, đáp lại một câu.

Tiểu Mông tiếp tục lái xe thêm một đoạn, sau đó mới quay đầu, có chút hoài nghi hỏi: “Vừa rồi cậu nói cái gì? Tôi hình như nghe không rõ.”

“Tôi, tôi ... càng luyện tiếc anh hơn....”

“.....”

Khuôn mặt nguyên bản được cho là cao ngạo thanh lãnh dần trở nên đáng sợ khiến Gia Ngạn có chút lo lắng: “Tiểu, Tiểu Mông?”

Mèo nhỏ hôm nay gật gù trong hộp giày cảm thấy thật ủy khuất.

Ngày thứ bảy kể từ khi bắt đầu đến nơi này, chén cơm của nó lần đầu tiên trống không. Rõ ràng nó đã vô cùng vui vẻ nghe được thanh âm mở cửa của nam nhân vẫn luôn cho nó ăn, “mẽ ô” chạy tới nghênh đón, nam nhân đó cũng ôm lại nó, vậy mà chẳng ai chịu lấy đồ cho nó ăn cả.

Lại nhìn thấy người luôn làm nó e sợ kia, nó cũng thức thời không có đi cào chân người đó, thế nhưng nó biểu hiện tốt như vậy, cuối cùng ngồi xổm chờ hết một tiếng đồng hồ sau mới nhận được bao bánh qui đập vụn cho mèo.

27. Quyển 3 - Chương 7: Cái Tủ

“Lâm Gia Ngạn!!!”

Bị gào thét gọi, Gia Ngạn hoang mang bối rối từ bếp chạy vào, liền thấy khuôn mặt tuần mỹ nhưng đang sầm của Tiểu Mông, bên chân hần còn có mấy cái túi to bảo bối của mình, mặt không khỏi biến sắc, “A.....”

“Nói với em không biết bao nhiêu lần rồi, không được nhặt nhạnh mấy thứ linh tinh này cơ mà!!!” Tiểu Mông càng nói càng tức, “Lại còn lén lút giấu đi nữa?! Em định chống đối anh đúng không?”

Trông mặt người kia lộ ra bộ dáng bị bắt quả tang, Tiểu Mông có tức cũng không được, đành lúi mảy cái túi to túi nhỏ mà Gia Ngạn mất bao nhiêu công giấu giấu diếm diếm ra: “Đây đều là những cái gì chứ?”

Một đồng to như vậy gồm rất nhiều thứ linh tinh. Nào là quần, áo hay giày đã cũ mà Tiểu Mông không dùng nữa. Nào là chiếc ô bị chê xấu, khăn trải bàn đã bị thay đi, mấy cái bát do siêu thị khuyến mãi, bát lửa hay chuông gió cũ, chặn giấy mang hình logo công ty... Chỗ đó còn coi như giữ chút thể diện đi. Mò tìm thêm chút nữa, sẽ thấy ngay cả thắt lưng đã rách cũng có, rồi khăn mặt, rồi tất, chén chén cốc cốc đều có, khiến Tiểu Mông tức sấp xui đến nơi.

“Không phải anh đã ném hết đi rồi hay sao? Em lòi về làm cái gì chứ?”, Tiểu Mông tiếp tục mở tới một cái túi nhỏ khác, thấy bọc bánh quy do bị ẩm đã vứt đi từ lâu sắc mặt liền trắng bệch, “Ngay cả thứ này em cũng lấy về sao?”

Người này giờ bị chỉ trích ngập ngừng nói, “Cái đó cũng chưa có hỏng, vứt đi thì tiếc quá, còn ăn được mà...”

“Ném hết đi cho anh!”

“A, nhưng...”

“Mấy thứ rác rưởi đó làm sao mà dùng nữa?”

“Em đều đã rửa sạch sẽ rồi mới mang về, nói không chừng tới lúc nào đó sẽ cần tới. Anh xem cái bát này, cũng chưa hỏng, sao lại ném đi chứ? Còn mấy lon cà phê này, nếu lúc nào muốn trồng vài loại cây cỏ thì có thể dùng rồi, còn tốt như vậy...”

Tiểu Mông cảm thấy dường như huyết áp đang dần dần tăng, “Ai! Em là đồng nát hay sao!?”

Gia Ngạn đuối lý cúi đầu thật thấp: “Ai, Tiểu Mông, lãng phí như vậy đáng tiếc quá! Mấy thứ này toàn đồ tốt. Ngày trước lúc sống một mình, đồ dùng của em còn chẳng tốt được như thế này đâu...”

“Hiện tại em đang sống cùng anh, nơi này mà em lại chứa mấy thứ phế phẩm đó sao?”

Gia Ngạn ngồi xuống nhặt nhanh đồ đạc của mình, nhanh chóng nhét lại chúng vào túi.

“Mang vứt đi ngay, em có nghe không? Cái thói quen nghèo kiết xác này bao giờ mới bỏ được chứ? Thật không chịu nổi em nữa! Trà quá hạn rồi còn lòi ra uống! Em nghĩ em là thần tiên sao? Uống mấy cái cũng không vấn đề gì à? Em tiếc phải không? Anh thì không!”

Gia Ngạn bị mắng đến tối tăm mặt mày, nhưng cậu còn sợ đồng bảo bối của mình bị ném ra ngoài hơn, vì thế vội tranh cãi cùng Tiểu Mông.

“Anh cũng có rất nhiều thói quen xấu! Đi ra ngoài chẳng bao giờ tắt đèn, vòi nước cũng đóng không chặt. Còn nữa, thịt bò để một tuần vẫn có thể ăn, không nên vứt đi luôn! Nếu ăn không hết thì sao lại mua nhiều thứ để trong tủ lạnh như vậy? Còn nữa, cà-vạt vì sao phải mua nhiều thế? Có cái một lần cũng chưa dùng qua. Quần áo cũng vậy! Áo lông thú tốt như vậy, vì sao nói vứt là vứt được ngay? Em không có đủ quần áo cũng không cần anh mua hộ, toàn thứ đắt tiền như vậy, lãng phí quá đi!”

“Dù anh kiếm được nhiều tiền đi chăng nữa cũng không nên xa xỉ như vậy. Nếu anh nghĩ nhiều tiền như vậy không biết tiêu thế nào, thì dành dụm một chút đi. Phải tăng ca đến cơm cũng không thèm ăn, một ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng, tiền cũng phải vất vả như vậy mới kiếm được, sao lại dùng lung tung như thế, thà ở nhà nghỉ ngơi còn hơn.”

“Còn nữa, anh tự ý làm loạn tủ quần áo của em, việc này cũng không được. Em tự đi lượm lật đồ, đó là việc của em, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Anh có sự riêng tư của anh, chẳng lẽ em không được phép có sao? Sao lại có chuyện không có đạo lý như vậy...”

Gia Ngạn vội vã nói một hơi, tới lúc dừng, thấy trong phòng đột nhiên im ắng lại có chút nơm nớp lo sợ. Tiểu Mông cứ mang bộ mặt âm trầm sát thủ, khiến cậu không thoải mái chút nào. Hai tay cứ chà xát liên tục, không biết làm thế nào.

Bình thường rất hiền lành, không cùng Tiểu Mông lớn tiếng bao giờ, hướng chỉ hiện tại phải ở nhờ nhà hắn. Tuy rằng hai người cũng coi như là người yêu của nhau, nhưng vô luận thế nào đây cũng là phòng ở của Tiểu Mông, ngay cả “tủ quần áo của em” cũng là do hắn mua cho cậu.

Ngay từ đầu cậu đã rất cẩn trọng, luôn khắc cốt ghi tâm mình là người đang ở nhờ, cẩn thận từ những việc nhỏ nhất. Nhưng thời gian trôi qua, dần dần cậu lại đem nơi này trở thành thứ hai người cùng sở hữu, bất tri bất giác cùng Tiểu Mông tranh luận.

Cứ theo tính tình của Tiểu Mông, bị cậu chỉ mũi giáo huấn như vậy, chắc đang tức giận phát điên, coi như giao tình của hai người xong đời.

Quả nhiên Tiểu Mông “Hừ” một tiếng, với tay lấy cái bọc bánh quy cùng túi trà hết hạn đem vứt vào thùng rác, “Riêng cái này không thương lượng!”

“A...”

“Quá hạn rồi nhất định không được ăn, em sợ chết mấy lần cũng không đủ sao?”

“Nhưng...”

“Dọn cơm đi, đã tám giờ rồi, còn chưa được ăn, em muốn anh đói chết sao?”

“A...” Gia Ngạn thấy hấn như hung thần ác sát, không dám nhiều lời, vội dọn dẹp bàn bày đồ ăn lên.

Hai người cứ thế yên lặng ăn cơm. Gia Ngạn thỉnh thoảng lại len lén nhìn Tiểu Mông mà khuôn mặt người kia một chút cũng không đổi, không biết rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì. Chứng cứ phạm tội của Gia Ngạn vẫn còn đang nằm trên sàn phòng khách, cậu vẫn chưa biết được kết cục của chúng sẽ thế nào, càng không biết bản thân mình kết cục ra sao. Cơm ăn lại chẳng thấy ngon nữa, trong lòng cứ bất ổn không yên.

Tới lúc tắt đèn đi ngủ, hai người cũng chưa nói với nhau câu nào. Gia Ngạn ủ rũ, xoay người chuẩn bị ngủ, thỉnh thoảng nhìn bàn tay lật cậu xuống đê lên.

“A?”

Tiểu Mông “Hừ” một tiếng, “Em cũng thật to gan, dám cùng anh tranh cãi!”

“A...”

“Chỉ có lão bà của anh mới được phép cùng anh tranh cãi, có biết hay không?”

“Sao...”

“Hiểu chưa?”

“.... Sao.... Hiểu rồi....”

Tiểu Mông lại lầm bầm mấy tiếng: “Hiểu được là tốt rồi.”

Kỳ thật Gia Ngạn vẫn không hiểu rốt cuộc hấn muốn nói cái gì, nhưng cậu sống cùng Tiểu Mông đã lâu, biết rằng nếu không hiểu thì cứ giả vờ là hiểu đi, bằng không sẽ phá hỏng không khí giữa hai người, có khi lại bị một cước đá khỏi giường ý chứ.

Thấy Tiểu Mông tiến lại gần hôn, cậu biết là hấn đã hết giận rồi. Tuy chuyện này thật kỳ diệu, có điều hấn hết giận là tốt rồi. Vì thế, cũng vui vẻ hé miệng cùng hấn hôn môi.

Sau khi hôn một trận liền cảm thấy tay hấn lần lần xuống dưới quần cậu. Gần đây Gia Ngạn liên tục bị hấn gây sức ép, thất vọng với mông đều đau phát khóc, thấy hấn như vậy liền vội giữ chặt quần.

“Không được, chờ chút... Ngày mai cả công ty em tổ chức dã ngoại, còn có tiền thưởng nữa...”

Người kia đã bị dục hoả đốt nóng bừng, liền ra sức hôn lên bờ môi cậu, liếm qua hàm răng. Tuy bị ngăn cách bởi một lớp quần áo, nhưng hấn vừa dụ dỗ vừa uy hiếp Gia Ngạn, “Uhm, thế này đi. Làm một lần, em có thể giữ lại một cái túi to, hai lần thì hai túi, ba lần liền ba túi, chọn đi, thế nào?”

“Sao...”

Tiểu Mông có kỹ thuật hôn điêu luyện, khiến cho Gia Ngạn bị hôn tới mức hỗn loạn, ngay cả nói cũng không nên lời. Tuy rằng hai tay vẫn cứ nắm chặt quần không để hấn lộng hành, thế nhưng đến cuối cùng toàn bộ vẫn bị lột sạch.

Ngày hôm sau, Gia Ngạn không tham gia được chuyến dã ngoại du xuân với công ty, bỏ lỡ một buổi liên hoan xa hoa, cũng không được nhận tiền thưởng, thật đáng tiếc.

Cậu xin phép nghỉ bệnh, rốt cuộc là bị bệnh gì, ai cũng không biết. Chỉ biết cuối cùng cậu cũng được phép giữ lại đồng bảo bối của mình. Tiểu Mông còn giúp cậu đóng một cái tủ đứng cao, thêm vào đó một chiếc khoá rất to nữa.

28. Quyển 3 - Chương 8: Lễ Tình Nhân

Ngày mười bốn tháng hai.

Tiểu Mông ngồi bất động nhìn lịch để bàn ghi chú công việc của mình, ngày hôm nay vẫn còn trống. Hiện tại là lễ tình nhân đầu tiên từ khi hai người bọn họ chính thức yêu nhau. Có điều Gia Ngạn chẳng có chút ý thức gì về chuyện này. Người kia đầu óc đơn giản, hoàn toàn không có khái niệm hai người đàn ông cùng hưởng thụ lễ tình nhân với nhau. Tiểu Mông cũng không khơi mào gì.

Trên một phương diện nào đó, bọn họ cũng đã xem như là người một nhà, nhưng Tiểu Mông vẫn cảm thấy không làm sao thoát được cái vỏ bọc bạn bè.

Đêm qua trên giường có hỏi Gia Ngạn hôm nay có muốn ra ngoài ăn cơm hay không.

Người kia lại như tên đầu đất, dám nói cậu phải tăng ca, để còn nhận tiền thưởng. Cho dù ngay sau đó Tiểu Mông có chút giận dữ trả thù, không thêm dùng bôi trơn, nhưng điều đó cũng không làm tâm tình hắn tốt hơn chút nào. Thực ra, nếu không dùng bôi trơn, chính hắn cũng đau chết được, thế nên xong xuôi tâm tình lại càng phần uất.

Tan ca, Tiểu Mông trước khi về nhà còn lái xe lòng vòng đi dạo. Hắn không muốn tự mình biến thành ông chồng ai oán ngồi ở nhà chờ Gia Ngạn. Hôm nay giao thông lại cực kỳ kinh khủng. Phía trước phía sau thì nhau nhấn còi, hoa hồng cả xấu cả đẹp rải khắp các con phố như thử thách tính nhẫn nại của hắn. Mấy đôi tình nhân lại còn anh anh em em thật vô cùng chướng mắt!

Vất vả về nhà, Gia Ngạn thậm chí đã nhàn nhã tắm rửa xong, đang ngồi trên ghế sofa xem chương trình truyền hình nhằm chán, đầu còn gật gù nữa.

“A, anh về rồi sao? Có muốn ăn thử cái này không? Ở công ty còn thừa lại chút em liền mang về, còn đúng hai phần...”

Lễ tình nhân, và hắn phải ăn cơm thừa.

Tiểu Mông đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, tiện tay ném mạnh cái túi lớn đang cầm lên bàn. Gia Ngạn kéo cái túi nặng phải tới mấy ký đó lại gần, mở ra xem xem, “Oa, năm nay bội thu à nha~”

“Nhiều không tốt à?”, Tiểu Mông cởi áo khoác, hừ một tiếng, “Em không phải thích ăn hay sao?”

“Đúng vậy...”

Đây chính là sô-cô-la mà Tiểu Mông nhận được dịp lễ tình nhân năm nay.

Tiểu Mông cũng có ăn đồ ngọt, nhưng nếu phải tự mình mua thì hắn không bao giờ. Từ khi sống chung với Gia Ngạn, toàn bộ sô-cô-la nhận được dịp này hắn đều ném cho cậu. Gia Ngạn lại tựa như vợ được của bẩm, đồng đó trở thành thức ăn trong một thời gian dài của cậu. Thậm chí cậu còn rất quý trọng, ăn không bỏ sót một thanh một viên nào.

“Ai da cái này chắc đắt lắm nè!”, Gia Ngạn cảm thán, “Tiểu Mông anh thực rất được hoan nghênh.”

Tiểu Mông hừ một tiếng. Giá trị của hắn năm sau so với năm trước cao hơn hắn một bậc, số lượng người theo đuổi cũng tăng theo từng năm. Không giống cái người tay trắng lại keo kiệt kia, chẳng ai thèm ngó, hàng ế đã nhiều năm.

Còn dám cho hần ăn cơm thừa.

Gia Ngạn muốn nói gì đó, sau lại có chút do dự. Cậu cúi đầu lôi ra một hộp sô-cô-la được gói khá đơn giản, cẩn thận mở ra. Cậu giở hộp kẹo lên so sánh một hộp trông có vẻ đặc biệt khác, rõ ràng không thể giả trị, sang trọng bằng. Cùng lắm chỉ có thể so sánh, người được nhận là người nào, độ ngọt ra sao, hương vị thế nào mà thôi.

Có điều được ăn mấy thứ mỹ vị này là hạnh phúc rồi.

Tiểu Mông lạnh lùng liếc nhìn cậu trong chốc lát, không biết vì sao nhìn cái người đến động tác liếm kẹo cũng ra bộ dáng nghèo kiết xác kia, hần lại thực cảm thấy vô cùng gọi cảm.

“Ăn nhiều một chút, làm sao để chỗ này béo lên cho anh!”

Bị nhéo một cái vào mông khiến Gia Ngạn giật mình một phen hết hồn, thiếu chút nữa ngay cả miếng kẹo đang nhai trong miệng cũng rớt ra, theo bản năng đưa tay ôm lấy mông. Biểu tình này lại làm cho dục hoả của Tiểu Mông bốc lên, liền ôm lấy con người đang cố rụt về phía sau kia, đè lên sô-pha.

“Chờ, chờ một chút...”, Gia Ngạn liều mạng giữ chặt cạp quần, “Em có cái này...”

“Cái gì?”, Tiểu Mông có chút nhịn không nổi, “Có thể vừa làm vừa nói, anh cũng không ngại đâu.”

“Em, em có thứ này...”, Gia Ngạn bị chèn ép tới thở không nổi, “... ở dưới lưng... không khéo nát mất...”

Tiểu Mông nhìn cậu lôi ra từ phía sau lưng một khối hình chữ nhật gì đó liền cảm thấy dục vọng vừa rồi mới cháy lên hừng hực nháy mắt đã lạnh ngắt, cứ vậy hoài quả thực bị bệnh liệt dương mất.

“Ai cho em?”

“Hả...”

Tiểu Mông lạnh lùng nói, “Cái thứ gì thế không biết? Bao gói trông cũng thật keo kiệt đi, chẳng ra gì cả, cùng lắm cũng chỉ là sô-cô-la ai vớ vẩn cho em thôi chứ gì?”

“A, không phải...” Gia Ngạn có chút do dự, rụt rè nói, “Cái này là cho anh.”

“.....”

“Nhìn xem, là loại lần trước anh mua về ăn đó~” Trong giọng nói có điểm muốn lấy lòng.

“.....”

“Thật ngại quá, bởi vì rất đắt...”, Gia Ngạn xấu hổ đứng lên, “Cho nên chỉ mua được một ít như vậy.”

“.....”

Gia Ngạn lo lắng thụt người lại phía sau, “A, cũng phải, anh không thích ăn đồ ngọt.”

Tiểu Mông hằm hè, “Đưa anh!”

Gia Ngạn vội vàng đưa cho hần.

“Bé xú như vậy mà cũng đòi mua.”

“Cũng phải, xin lỗi~”

“Sang năm nhớ mua thật lớn vào.”

“Uhm, em sẽ mua.”

Gia Ngạn trở mặt nhìn thanh sô-cô-la vô cùng xa xỉ cậu đã bỏ tiền mua bị vứt một cách không thương tiếc trên mặt bàn. Sau đó, người kia như thể hổ đói vỗ mồi đề nghiêng lên cậu, nói mấy câu như hung thần ác sát, “Không đủ chút nào, mượn tạm thân thể em ra đền đi~”

“Gì cơ? Nhưng...”, Gia Ngạn ngay dưới miệng hồ giấy dựa, vì chính mình mà lên tiếng, “Anh, anh cũng chưa có quà đáp lễ cho em a~”

Tiểu Mông trừng mắt nhìn cậu trong chốc lát, rồi hung hăng cắn lên bờ môi cậu. Hắn không nghĩ sẽ nói cho cậu biết.

Giống như mọi năm trước kia, một túi to sô-cô-la muôn hình muôn vẻ rực rỡ màu sắc, đều là hắn mua để dành tặng cho chính cậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-khao-khon-cung>